„O poveste romantică,
pe gustul fanilor lui Nicholas Sparks.“
Booklist

J.P. MONNINGER

ȘAPTE SCRISORI

Un nou roman de la autorul bestsellerului
Harta care mă duce la tine

J.P. Monninger
Şapte scrisori

Traducere din limba engleză:
Andreea Florescu
Editura Litera
Bucureşti, 2020

J.P. Monninger
Seven Letters

Copyright text © 2019 Joseph Monninger
Ediţie publicată prin înţelegere cu St. Martin's Publishing Group
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe

J.P. Monninger
Şapte scrisori
Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare şi prepress: Bogdan Coscaru
Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MONNINGER, J.P.
Şapte scrisori / J.P. Monninger; trad. din lb. engleză:
Andreea Florescu – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-5194-5
ISBN EPUB 978-606-33-5341-3
I. Florescu, Andreea (trad.)
821.111

Pentru Susan, care locuieşte lângă pârâu

Prolog

Irlandezii au o poveste despre un bărbat care s-a îndrăgostit de o zână, alături de care a plecat să locuiască pe o insulă uitată de timp şi de necazuri. Trăiau într-o colibă cu acoperiş de stuf, cu vedere la mare, neavând în jur decât măgari, pescăruşi şi găini albe care să le ţină tovărăşie. Trăiau visul tuturor îndrăgostiţilor: erau departe de lume, numai unul cu celălalt, patul fiindu-le insula pe care o redescopereau noapte de noapte. Indiferent de anotimp, dormeau lângă o fereastră mare şi rotundă, iar vântul împins de ocean îi găsea şi se juca blând în părul lor, aducându-le în nări mirosul apelor din larg. În fiecare noapte el se cuibărea lângă ea, care, la rândul ei, se adâncea şi mai mult în braţele lui; focile cântau, iar cântecele lor cădeau pe fundul mării, acolo unde scoicile le închideau

vocile în cochiliile lor şi nu le mai eliberau decât în toiul marilor furtuni.

Într-o bună zi, bărbatul a plecat, muritor cum era, nemaiputând să-şi înfrâneze dorul de a-i vedea pe cei dragi lăsaţi în urmă. Ea l-a avertizat că avea să îmbătrânească de îndată ce ar fi pus piciorul înapoi pe pământ irlandez. El a rugat-o să-i dea un măgar, în spinarea căruia să meargă înapoi acasă şi să arunce fie şi numai o privire. Deşi cunoştea primejdia ce-i pândea, ea îl iubea prea mult ca să-i nesocotească dorinţa. Şi astfel, într-o noapte tăcută, el a plecat. Promisiunea lui de a se întoarce n-a făcut decât să-i picure ei şi mai multă amărăciune în suflet. De pe un istm ce făcea legătura cu uscatul, l-a urmărit îndepărtându-se. Apoi s-a întors la colibă, ştiind care avea să fie destinul lui şi mai ştiind că dragostea trebuie să-şi aibă întotdeauna propria insulă. A înălţat toată ceaţa dinspre ocean şi a stins toate luminile de pe insulă, iar găinile au amuţit, măgarii şi-au înălţat răgetele odată cu fumul scos pe coş şi pescăruşii i-au cântat durerea.

După multe zile de călătorit şi fără vina lui, el a atins pământul, îmbătrânind dintr-o suflare. Cum vârsta înaintată l-a cuprins în gheare din clipa în care a pus piciorul pe uscat, a strigat-o să îi vină în ajutor, însă ea nu mai putea să-l ajute. În anii ce au urmat, în anumite nopţi cu lună plină, ea îi îngăduia insulei să se ridice din ceaţă şi să i se arate lui sau oricărui alt îndrăgostit cu inima frântă, tumultul mării încremenind ca să se întrevadă priveliştea dureroasă a ceea ce fusese pierdut într-un moment de necugetare. El a trăit până la o vârstă înaintată, însă doar pentru clipele în care mai putea să audă glasul ei ridicându-se deasupra mării, să audă chemarea patului lor, a nopţilor pe care le petrecuseră împreună, a dragostei lor, a pescăruşilor ce parcă purtau în strigătele lor toată durerea lumii. De fiecare dată el a răspuns acestei chemări strigând că era acolo şi aşteptând pe uscat, cu inima credincioasă şi neşovăitoare, căindu-se în fiecare zi a vieţii lui pentru că rupsese vraja şi părăsise insula. Îi cerea să-i ierte neastâmpărul, acest blestem al bărbaţilor şi al sângelui care le fierbe în vine, însă dacă ea l-a iertat sau nu, el n-a putut s-o afle niciodată.

PARTEA 1. DINGLE

SCRISOAREA ÎNTÂI

Către: Dr. Fowler/Comisia pentru disertaţie
De la: Kate Moreton
Subiect: Suspendarea orelor, Semestrul al II-lea
Stimată doamnă doctor Fowler,

După cum am discutat, îmi suspend activitatea la orele de curs pentru semestrul al doilea al anului 2019. Doamna Decan Howell mi-a dat deja permisiunea, aşa că vă anexez formularul de cerere. Vă rog să mă contactaţi pentru orice nelămurire.

Voi folosi banii din Bursa Brady Milsap, acordată de Asociaţia Absolvenţilor din Dartmouth, ca să-mi finanţez o călătorie în Irlanda, mai exact în insulele Blasket, pe coasta de sud-vest. După cum ştiţi mai bine decât oricine, lucrarea mea de disertaţie tratează atât istoria locuitorilor din insule, cât şi emigrarea lor în Statele Unite. Sper să adun cât mai multe poveşti posibil, incluzându-le pe cele deja publicate, şi să alcătuiesc antologia şi bibliografia complete ale relatărilor orale cu privire la relocarea locuitorilor în zonele Springfield/Chicopee din Massachusetts. După cum se menţionează în proiectul meu, insula este acum abandonată. Excepţie face o cantină turistică ce deserveşte vizitatorii din timpul verii, care vin să exploreze rămăşiţele satului original. Comisia Teritorială Irlandeză a ordonat evacuarea insulei, astfel încât în

1953 s-a încheiat strămutarea acestei comunităţi de douăzeci şi doi de oameni şi a bunurilor lor în patru cabane nou-coite în Dunquin, fiecare cu câte trei acri de pământ arabil drept anexă.

În măsura posibilităţilor, îmi propun să pun cap la cap şi să compar poveştile acestor foşti cetăţeni irlandezi care, la mijlocul secolului XX, au început o nouă viaţă pe pământ american. Proiectul meu e unul ambiţios şi nu aş fi reuşit să-l elaborez fără susţinerea dumneavoastră. Voi fi găzduită, cel puţin o parte din timpul petrecut în Irlanda, la Universitatea din Limerick.

Graiul locuitorilor din insulele Blasket reprezintă, pentru mulţi lingvişti, întruchiparea celui mai pur şi mai vechi stadiu al limbii irlandeze. Călătoria pe care urmează să o fac are rolul de a-mi consolida cercetarea şi nu-mi pot închipui cum aş putea să-mi termin disertaţia fără să am această experienţă. Îmi pare rău că renunţ la orele de curs, dar o fac ca să beneficiez de bursa care mi-a fost acordată. Am crescut în regiunea Springfield/Chicopee din Massachusetts şi de mult timp sunt fascinată de irlandezii strămutaţi aici. E visul meu de o viaţă să ajung în Irlanda ca să-mi satisfac setea de cunoaştere şi să cercetez această parte a moştenirii mele culturale.

Vă mulţumesc dumneavoastră şi membrilor acestei comisii pentru că m-aţi încurajat în această privinţă. Apreciez scrisorile de recomandare pe care membrii comisiei le-au trimis ca să mă sprijine în obţinerea acestei burse. Sunt convinsă că cercetarea pe care urmează să o întreprind se va dovedi de nepreţuit în elaborarea disertaţiei mele. Mai sper că va contribui, fie şi într-o mică măsură, la aprofundarea cunoştinţelor pe care le avem despre populaţia insulelor Blasket.

Cu deosebită stimă,

Kate Moreton

Capitolul 1

Aveam presimţiri rele: era un autocar turistic. Chiar dacă mă feream s-o recunosc, îmi luasem bilet la un autocar care transporta turişti. Nici măcar nu era unul bun, dacă ar fi existat aşa ceva. Era un munte de maşină, uriaşă şi absurdă, albastru cu alb şi cu un grilaj frontal de mărimea unui gard de la terenurile de baseball. Atunci când ghida, o femeie competentă şi agitată pe nume Rosie, m-a îndrumat spre spatele autocarului cu colţul clipboardului ei, mi-am zis că trebuia să fie o greşeală. Ideea că puteai ajunge la locul despre care studiasem vreme de ani buni, insulele Blasket, aflate pe coasta de sud-vest a Irlandei, cu un asemenea vehicul părea un sacrilegiu. Irlandezele dârze din disertaţia mea n-ar fi ştiut ce să spună în privinţa unui autocar cu televizoare, geamuri fumurii, aer condiţionat, toalete şi un playlist repetitiv de cântece irlandeze siropoase precum „Galway Bay” şi „Danny Boy”. Mai ales „Danny Boy”. Era ca şi cum te-ai fi plimbat cu un scuter electric prin Luvru. Nu părea câtuşi de puţin posibil ca acel autobuz să încapă pe drumurile înguste şi şerpuitoare din Dingle.

Am tras adânc aer în piept şi m-am urcat. Rucsacul mi s-a lovit de uşă.

Am avut numaidecât parte de *acel* moment de stânjeneală. Oricine a mers cu autocarul ştie despre ce vorbesc. Te urci şi începi să priveşti în jur căutând un loc liber, doar că majoritatea sunt ocupate, iar în autocar e mereu mai puţină lumină decât afară, spătarele scaunelor acoperind aproape totul, cu excepţia ochilor şi a frunţii pasagerilor. Cei mai mulţi dintre ei evită contactul vizual pentru că nu vor să te aşezi lângă ei, dar totodată sunt conştienţi de faptul că au mai rămas doar câteva locuri libere şi că, dacă sunt nevoiţi să cedeze locul de lângă ei, i l-ar da mai degrabă unuia care să arate cât de cât sănătos la cap. Până una-alta m-am străduit să văd, peste spătare, unde rămăseseră locuri libere, încercând şi să-mi dau seama cine mi-ar fi putut fi un tovarăş de călătorie decent, mai mult sau mai

puţin tăcut, încercând să-i evit pe cei care păreau prea dornici să mă aşez lângă ei. Pe aceia îmi doream să-i evit cu orice preţ.

Deci iată cum a arătat *acel* moment de stânjeneală.

De asemenea, mă simţeam extenuată. Zborul de la Boston la Limerick mă lăsase fără pic de energie, aşa cum numai aeroporturile şi avioanele pot s-o facă. Eram precum pâinea veche şi stătută. Precum pâinea lăsată să se usuce în pasta cu care se îndoapă curcanii.

Şi mai simţeam şi că-mi venea puţin să plâng.

Nu acum, mi-am zis. După care am continuat să înaintez.

Pasagerii erau bătrâni. Prietena mea cea mai bună, Milly, ar fi considerat că nu era prea drăguţ din partea mea să spun sau să gândesc asta, dar nu mă puteam abţine. Doar creştetul capului li se vedea peste spătare, arătând precum un câmp de pufuri de păpădie. Zâmbeau şi conversau între ei, vizibil fericiţi că erau în vacanţă, iar uneori ridicau privirea către mine şi dădeau aprobator din cap. Puteam fi nepoata lor, o situaţie care le-ar fi convenit de minune. Lor le plăcea „Danny Boy”. Le plăcea călătoria în Irlanda; mulţi dintre ei aveau rude acolo, eram sigură de asta. Era ca o reîntoarcere acasă, ceea ce nu avea de ce să mă irite, aşa că mi-am făcut curaj să merg de-a lungul culoarului. Priveam cu atenţie în toate părţile, adică mă uitam fără să mă holbez şi speram la ceva fără să-mi doresc nimic anume.

Pe la jumătatea autocarului, am dat de un loc liber. De două, mai exact. Părea de necrezut. M-am oprit, încercând să nu mă răsucesc ca să nu lovesc pe cineva cu rucsacul meu. Rosie nu terminase îmbarcarea; îl vedeam pe şofer stând afară, cu o cafea într-o mână şi cu o ţigară în cealaltă. Două locuri libere? Să nu fi fost o capcană. Părea prea frumos ca să fie adevărat.

— Aici în spate, scumpo! l-am auzit pe un bătrân strigând. E un loc liber aici. Scaunul ăla e rezervat. Nu cred că poţi sta acolo. Cel puţin, nimeni n-a putut până acum.

M-am gândit să-mi încerc norocul, aşezându-mă şi aşteptând să se întâmple ceva. Dar, pe de altă parte, asta ar fi putut să ducă la o situaţie şi mai stânjenitoare. Bătrânul domn care strigase după mine părea sănătos la cap şi destul de îngrijit. Se putea şi mai rău. Am zâmbit, mi-am aranjat rucsacul şi am continuat să înaintez cu greu, lovind în stânga şi-n dreapta, până când oamenii au început să-şi ridice mâinile ca să se protejeze de mine.

— Stai aşa, o să pun asta deasupra noastră, a spus bătrânul care-mi oferise locul.

Compartimentul de depozitat bagaje era deschis. A îndesat înăuntru o pelerină de ploaie de o culoare nedefinită şi mi-a zâmbit. Avea o mustaţă latră de-o palmă.

M-am apropiat încet-încet, până când am ajuns în dreptul lui.

— Gerry, mi-a zis, întinzându-mi mâna. Ce noroc pe mine! O să stau lângă o fată drăguţă şi cu părul roşu! Cum te cheamă?

— Kate.

— Ăsta e un nume irlandez. Eşti irlandeză?

— Americancă. Dar da, sunt de origine irlandeză.

— La fel şi eu. Cred că pe fiecare călător din autocarul ăsta îl leagă ceva de *vechea glie*. Pot să pun pariu!

A câştigat un punct pentru prima menţionare a *vechii glii* despre care tot auzisem încă de când aterizasem în Irlanda, cu aproape patru ore înainte.

M-a ajutat să-mi pun rucsacul sus. Apoi mi-am amintit că aveam nevoie de cărţile mele şi a trebuit să-l dau iarăşi jos. În timp ce scotoceam prin rucsac, cu Gerry lângă mine, am simţit apăsarea kilometrilor parcurşi. Cât de ciudat să mă trezesc dimineaţa în Boston şi să închei ziua într-un autocar care mergea înspre Dingle, cea mai frumoasă peninsulă din lume.

Capitolul 2

— Cât de irlandeză eşti? m-a întrebat Gerry după ce ne-am aşezat. Mi se pare că există aşa o mare varietate în ceea ce priveşte legăturile pe care le au oamenii cu Irlanda. Mă refer la americani. Dar presupun că e valabil pentru oricine. Mereu m-am gândit că Irlanda e povestea de noapte bună a pământului, ca să zic aşa. E greu de pus în cuvinte.

— Familia mea e din Irlanda. Din partea ambilor părinţi, mai precis. Cred că eu sunt a patra generaţie.

— Eu sunt a doua. Fiind, fireşte, cu mult mai bătrân decât tine. Din ce parte a Statelor Unite eşti?

— Am crescut în Springfield, Massachusetts.

— Eu sunt din Chicago. Născut şi crescut. Ei bine, mă bucur mult că stau lângă tine. E minunat! Ştii, soţia mea a murit anul trecut, iar oamenii îmi zic: Gerry, cum poţi să călătoreşti de unul singur? Dar eu le răspund că, dimpotrivă, asta e şi faza. Călătoresc singur ca să întâlnesc oameni noi. Trebuie să fii deschis şi comunicativ, altfel care mai e rostul călătoriei? Pun pariu că îmi dai dreptate.

Mi-am dat seama atunci că avea să fie un drum lung. O zi cu şi despre Gerry. Mă întrebam dacă nu făcusem o greşeală gravă aşezându-mă lângă el.

Înainte să pot răspunde la ultima lui afirmaţie, în autocar s-a auzit un scârţâit profund. Rosie a apărut brusc lângă scaunul şoferului şi a pornit precipitat de-a lungul culoarului. A fost nevoită să se întoarcă ba într-o parte, ba în cealaltă, căci oamenii încercau să îi pună întrebări din mers, însă ea ridica un deget şi le făcea semn să aştepte. Scârţâitul a devenit din ce în ce mai puternic. Apoi uşile de la mijloc s-au deschis şi mi-am dat seama că sunetul acela venea de la un cărucior cu rotile care era urcat în autocar. Persoana din cărucior era o femeie foarte, foarte în vârstă. A dat din cap în sus şi-n jos atunci când platforma s-a oprit. Purta o jachetă frumoasă din fetru şi nişte

pantaloni cenuşii. Avea papuci în picioare, dar erau eleganţi şi comozi. Chipul îi trăda o mare bunătate. Evident, părea stânjenită că ne făcuse pe toţi să aşteptăm după ea. Un asistent care o îngrijea urcase cu ea pe platformă. Când aceasta s-a oprit, el a susţinut-o pe bătrână de la spate în timp ce ea, făcând un efort chinuitor, s-a aplecat înainte. Apoi a condus-o la locul pe care eu îl lăsasem gol, în timp ce Rosie o încuraja:

— Aşa, aşa, e foarte bine, draga mea.

Bătrâna s-a aşezat încet, ca şi cum ar fi putut să se spargă la cea mai mică atingere. Asistentul a petrecut câteva minute învelindu-i picioarele cu pătura ecosez, după care i-a înmânat lui Rosie o sacoşă de pânză plină, evident, cu lucrurile bătrânei. Apoi el a coborât cu platforma.

— Ştiam că locul ăla e rezervat cu un scop, a spus Gerry, dând din cap ca şi cum ar fi confirmat ceva important. Un pasager preţios.

— O cunoşti?

— N-am văzut-o în viaţa mea. Dar arată ca o mare doamnă, nici vorbă să fie o simplă turistă. Aşa cred.

— Da, nu pare o simplă turistă, am fost eu de acord.

Femeia m-a privit îacăt, iar ochii i-au licărit. În timp ce eu mă îmbarcasem în autocar arborând cea mai inexpresivă căutătură cu putinţă, căci voiam să pun o distanţă între mine şi ceilalţi, ea ne privise cu atenţie pe toţi cei de acolo, în căutarea unui potenţial nou prieten. Căci, dornică de a se împrieteni, vedea prieteni peste tot.

Oamenii îţi spun că Irlanda e o ţară verde, dar se înşală. E albastră, purpurie, albă, cu oi, stânci, nori, mare, nisip şi de un verde care pare ireal. Toate astea la un loc. Am privit pe fereastră, cu fruntea lipită de geam şi cu mintea golită de gânduri. Gerry insistase să stau pe locul de la geam. Mi-a spus că s-ar fi irosit pe el, pentru că mersul cu autocarul îi făcea somn, iar dacă era vorba să doarmă, putea s-o facă foarte bine şi pe locul dinspre culoar. S-a dovedit că avusese dreptate; a

adormit înainte ca autocarul să prindă măcar viteză. Sforăia, dar nu teribil. Uneori scotea sunetul acela de sucţiune pe care îl auzi în cabinetul dentistului.

Aş fi vrut să citesc, dar pe moment nu mă puteam concentra. Mă gândeam la Milly, prietena mea cea mai bună şi vecina mea de acasă, din Statele Unite. Mă gândeam la apartamentul mic şi curat în care locuisem vreme de doi ani. Mi-era dor de toate. De campusul de la Dartmouth, unde învăţasem şi lucrasem pentru disertaţia mea, de New Hampshire, de siropul de arţar şi de mirosul de lemn ars în sobă. Pe cât de mult tânjeam să cunosc şi să înţeleg Irlanda, pe cât de mult preţuiam bursa cu ajutorul căreia ajunseserăm să pot vizita Universitatea din Limerick, pe atât mi-era dor de viaţa pe care o avusesem acasă. Mă simţeam singură. Nu în sensul bun, ci în sensul de singurătate stearpă, de înare.

Ca prin minune, telefonul a început să-mi zbârnâie. Îl aveam setat pe vibraţii. L-am scos din geantă şi am văzut pe ecran numărul lui Milly, împreună cu o poză mică a ei, în care-i zâmbea unui papagal. Pe papagal îl chema Buster Maximus. Era cel de-al patrulea Buster pe care îl avusese drept animal de companie.

— Bună, Milly, am spus eu în şoaptă. Sunt în autocar, nu prea pot vorbi.

— Ce?

— Sunt în autocar!

M-am ridicat în picioare şi m-am strecurat pe lângă Gerry. El mi-a zâmbit şi a încuviinţat din cap, după care a adormit la loc. M-am dus în capătul autocarului şi m-am oprit între cele două uşi de la toaletă. Nu era cel mai bun loc din lume în care să stai, dar nici nu mă simţeam în largul meu să vorbesc stând lângă Gerry. La Milly cânta Eva Cassidy pe fundal. O adora pe Eva Cassidy şi o asculta atunci când lucra la sculpturile ei.

— Mă auzi acum? a întrebat Milly. Eu abia dacă te aud.

— Sunt în autocar, Mill. Mă duc la Dingle. E ciudat, dar chiar la tine mă gândeam. Ce faci? E totul în regulă?

— Asta ar fi bună ca nume de cântec. „Mă duc la Dingle”. Sună indecent.

— Sunt într-un autobuz cu turişti. E de-a dreptul enorm.

— Spune-mi ce vezi.

— Chiar acum văd două toalete, i-am zis, după care am tras adânc aer în piept.

Eu eram misiunea spaţială a lui Milly, sonda trimisă de pe Pământ ca să aducă înapoi poze cu planetele şi asteroizii pe lângă care trecea. Adora poveştile, detaliile şi anecdotele despre tot ce era ieşit din comun. Acum eram prea obosită ca să am inspiraţie, dar m-am străduit.

— Dar e frumos, să ştii, Milly. E cam cum ţi-ai imaginat-o. Cam cum ne-am imaginat-o cu toţii. Tipul lângă care stau spune că Irlanda e povestea de noapte bună a lumii.

— E drăguţ?

— Are şaptezeci de ani, Milly.

— Şi ajungi pe insule azi?

— Azi ajung la Dingle, dar probabil că am să le pot vedea.

— Asta-i minunat. Să faci un milion de poze. Promiţi? Stai tare prost la capitolul „poze”.

— Ştii că nu-mi place tehnologia, Milly. Dar am să mă străduiesc. Tu ce mai faci?

— Sunt bine, scumpo. Nu-ţi face griji pentru mine. Sunt în formă maximă.

— Dar îmi fac griji pentru tine, Milly. Nu poţi să-mi spui să nu-mi mai fac.

— Atunci, nu te îngrijora prea mult. Sunt în regulă.

— Milly, pot să te sun mai târziu? Sau mai bine mâine? Aşa o să-ţi pot povesti şi ce am văzut. Sau poate vorbim pe Skype, dacă îmi dau seama cum funcţionează drăcia aia.

— Bine, Katie, distracţie plăcută! Micuţa mea călătoare irlandeză. Drăguţa mea fătucă irlandeză.

— Aşa mi-a zis şi Gerry. Probabil că mă încadrez în peisaj. Te pup.

— Cine e Gerry?

— Bătrânul care stă lângă mine.

— Am înţeles.

A mai spus că mă pupă şi ea, apoi am închis telefonul. Înainte să-l pun deoparte şi să mă strecor înapoi pe lângă Gerry, ca să revin la locul meu, am văzut-o pe bătrână stând lângă scaunul ei. Ceva nu se potrivea; autocarul era prea mare, iar ea era prea mică. Părea speriată şi nesigură cu privire la locul spre care se îndrepta şi la ceea ce spera să facă acolo. Nimeni nu părea să-i acorde vreo atenţie. Dar poate că, la fel ca Gerry, şi celelalte păpădii dormeau.

Am înaintat cu grijă de-a lungul culoarului şi am rămas acolo în linişte, până când ea s-a întors şi m-a văzut.

— Aveţi nevoie de ajutor? am întrebat-o atunci când am ajuns în dreptul ei.

— Nu te deranjează? Noi, bătrânii, suntem aşa o bătaie de cap.

— Deloc. Mă bucur să ajut.

— Am nevoie să merg la toaletă. Îmi pare rău că te deranjezi pentru mine. Mă cheamă Nora, dar cei mai mulţi îmi spun Bunica.

— Staţi liniştită. Spuneţi-mi doar ce trebuie să fac. Eu sunt Kate.

Era o bunicuţă adorabilă. Bătrânii pot ajunge fie blânzi şi buni, fie dificili şi morocănoşi. Ea era din categoria celor blânzi. Mi-a zâmbit. Avea nişte ochi frumoşi, albaştri, calzi şi limpezi precum

fumul, care păstrau în ei ceva din copilăria pe care ea o trăise odinioară. O copilărie plină de zâmbete. Avea acea luminozitate irlandeză a privirii despre care vorbea atâta lume. O citisem bine mai devreme: putea să-şi facă prieteni noi pe oriunde se ducea. A întins mâna şi m-a prins de încheietură. Nu avea prea multă forţă în acea mână firavă.

Mi-a spus să o susţin din faţă. Apoi am prins-o de coate, mergând cu spatele de-a lungul culoarului. Se folosea de spătarele scaunelor ca să-şi menţină echilibrul. M-am oprit în dreptul uşii de la baie. Cabina din stânga era liberă. Am deschis uşa.

— Mă tem că am nevoie de ajutor şi înăuntru. Mi-e ruşine să-ţi cer asta. Am crezut că eram pregătită pentru drum.

Eu, în schimb, nu eram pregătită pentru o asemenea cerinţă, dar am încuviinţat din cap şi i-am spus că voiam s-o ajut.

— Halal mod de a cunoaşte pe cineva, a spus Bunica, atingându-mi din nou încheietura. Ei bine, să ne avântăm! Natura e stăpâna tuturor.

N-a fost uşor să ne mişcăm, dar ne-am descurcat. Toaleta era caraghios de mică. După ce am ajutat-o pe Bunica, ea mi-a mulţumit încă o dată, iar după ce am dus-o înapoi la locul ei m-a invitat la ceai cu următoarea ocazie în care soarta avea să ne aducă împreună. Mi-a spus că locuia la Limerick o bună bucată din an. Se măritase cu un irlandez şi trăise jumătate din viaţă în Irlanda, iar cealaltă, în Manhattan.

— Promite-mi că o să vii la un ceai, mi-a spus, insistând să iau o carte de vizită de culoarea fildeşului din buzunarul jachetei ei. Stai mult aici?

— Şase luni.

— Atunci aşa rămâne. Ai mai fost la Dingle până acum?

— Nu, asta e prima oară.

— Ei bine, arăţi ca şi cum te-ai fi născut aici. Unde ai crescut?

— În Springfield, Massachusetts.

Ea m-a privit cu luare-aminte. Apoi a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Am înţeles, asta explică totul, a zis, apoi a şoptit nişte cuvinte în irlandeză. Uşile deschid alte uşi, a adăugat, iar eu am interpretat zicala ca făcând aluzie la cât de mică era lumea.

— Iar o uşă deschisă are două căi, am continuat eu, tot în irlandeză.

M-a privit şi mi-a zâmbit, atingându-mi mâna uşurel. După care eu m-am întors la locul meu.

Capitolul 3

Acum aveam doi prieteni în autocar. Gerry s-a trezit pe când mă aşezam din nou la locul meu. S-a frecat la ochi şi a căscat cu poftă. Apoi s-a aplecat uşor înspre mine şi a privit pe fereastră. Nu ştiu ce se aştepta să vadă, dar s-a retras mulţumit. A scos din buzunar o cutie de bomboane aromate şi m-a servit şi pe mine. Am luat una, iar el a scuturat cutia.

— Mai ia, mi-a zis.

M-am întrebat dacă nu cumva aveam respiraţia neplăcut mirositoare, dar după aceea m-am gândit că, cel mai probabil, voia doar să fie amabil cu mine. El a luat patru şi le-a băgat în gură. Erau cu scorţişoară, de genul celor care îţi ard gura.

— Şi, ia spune-mi, eşti turistă sau...?

Nu şi-a sfârşit fraza, astfel încât să nu-mi dea posibilitatea s-o ignor.

— Sunt doctorandă la Dartmouth, în New Hampshire. Studiez poveştile femeilor din insulele Blasket.

— Fascinant! Eu n-am citit decât *Omul din insulă* de Tomás O'Crohan. Mi-a recomandat-o un prieten. Mi-a plăcut mult. Ai citit-o?

Eu am încuviinţat din cap.

— De obicei nu prea citesc, a continuat Gerry, sau cel puţin nu citesc la fel de mult precum alţi oameni. Am predat algebra la gimnaziu vreme de treizeci şi şapte de ani, aşa că trag spre fapte palpabile. Dar îmi place o poveste bună. Mi-a plăcut să citesc despre cum obişnuia să fie viaţa pe insulă. Am vrut să citesc cartea asta înainte să vin în Irlanda.

— E o poveste superbă.

— E şi tragică, fireşte. Foarte. Locuitorii insulelor Blasket şi-au pierdut toate obiceiurile atunci când guvernul irlandez i-a strămutat pe de pe pământul lor. Ăsta e domeniul tău de studiu?

— Neamul din care se trage tatăl meu a locuit pe insule.

El s-a aplecat înspre mine ca să mă studieze.

— Înţeleg. Dar tu n-ai crescut acolo.

— Mulţi dintre cei din Blaskets s-au mutat în Springfield. Tata era pompier, la fel ca şi tatăl lui.

— Încep să te înţeleg acum. Să zicem că ai şi un interes personal pe lângă cel de studiu.

Am încuviinţat din cap. Gerry avea dreptate. Nu toată lumea cu care aveam de a face înţelegea domeniul meu de studiu, însă Gerry pricepuse pe dată.

— Vorbeşti irlandeză? Îmi vine tare greu să îi spun *irlandeză*. Se numea limba *gaelică* pe vremea mea.

— Da, vorbesc. E moştenire de familie. Nu sunt câtuşi de puţin fluentă, dar tata o vorbea cu cei din familie. Mulţi oameni din Springfield o vorbeau. Am studiat-o.

— Tatăl tău mai trăieşte?

— Din păcate, nu.

Gerry m-a atins uşor pe braţ. Bomboanele cu scorţişoară îmi ardeau cerul gurii. Brusc, autocarul a scos un scârţâit şi s-a oprit într-o mică parcare. Nu mergeam decât de vreo oră şi jumătate, poate că nici de atât. Rosie a luat microfonul de la bordul autocarului. A arătat în dreapta ei, în susul unui deal înverzit şi abrupt, către o mână de colibe de piatră. Colibele, a spus ea, fuseseră coite în vremuri imemoriale drept adăposturi primitive. Fuseseră ridicate fără să se folosească mortar. Istoricii şi paleontologii aveau diverse teorii cu privire la originile oamenilor care le locuiseră. Aveam la dispoziţie o jumătate de oră ca să explorăm situl. Găseam cafea şi toalete la o cantină micuţă de pe versantul muntelui. Rosie ne-a mai spus că, atunci când ne expira timpul, şoferul avea să ne anunţe sunând dintr-un clopoţel. Ea ne-a mai atras atenţia să avem grijă la mers, pentru că pământul era alunecos din pricină că de dimineaţă căzuse rouă.

M-am bucurat că aveam şansa să cobor din autocar, dar având în vedere vârsta şi mobilitatea pasagerilor, asta nu avea să se întâmple prea curând. Bunica nici nu s-a obosit să se dea jos. I-am zâmbit pe când treceam pe lângă ea, iar ea mi-a întors zâmbetul.

— Aveţi nevoie de ceva? am întrebat-o eu atunci când aproape trecusem de ea.

Ea a scuturat din cap. I-am zâmbit şi am urmat şirul lent şi ordonat de păpădii care coborau din autocar. Mă simţeam obosită până în măduva oaselor. Pe când mă târam înainte, mi-am dat seama că îmi calculasem greşit itinerarul. Orice fiinţă care ar fi avut măcar jumătate de creier ar fi rămas o zi sau două în Limerick ca să se odihnească; apoi, după ce ar mai fi prins puteri, ar fi făcut o excursie la Dingle şi la stâncile care dădeau înspre insulele Blasket. Dar nu şi eu. Chiar şi după ce Milly îmi sugerase exact acelaşi lucru, o asigurasem că ştiam eu mai bine.

O să mă descurc, îi spusesem. *Vreau să ajung să văd insulele cât mai repede posibil*.

Asta, cel puţin, încă era adevărat. Dar atunci când am coborât din autocar şi am păşit în lumina ceţoasă a dimineţii, mi-am dat seama că îmi supraestimasem doza de energie. Aproape că m-am împiedicat făcând ultimul pas. M-am echilibrat neîntârziat, dar în acelaşi timp mi-am dat seama că aveam mai multe probleme de rezolvat. Încă nu-mi rezervasem un loc unde să stau („Relaxează-te, ai să găseşti ceva, sunt o grămadă de pensiuni de la un capăt la celălalt al Irlandei”) şi, sincer vorbind, habar n-aveam încotro mă îndreptam. Ştiam oraşul şi numele locurilor; îmi rămăseseră întipărite în minte pentru totdeauna. Totuşi, a şti un nume şi a şti că te-ai trezit pe pământ străin, zdrobit de oboseală, sunt două lucruri diferite.

Poate că de asta am început să plâng. Am dat vina pe oboseală. Însă ceea ce mă luase pe nepregătite a fost frumuseţea simplă a acelor *clochàn*, sau colibe în formă de stup, care se înălţau la douăzeci de metri pe dealul de dincolo de autocar. Colibele erau nişte structuri simple de piatră, primitive şi totuşi frumoase. În spatele meu marea se întindea ca o bavetă albastră pusă la gâtul uscatului, iar oile, sute, mii, se mişcau precum norii căzuţi din cer de-a lungul văilor verzi ce se sfârşeau în mare – da, un clişeu, dar cum aş fi putut să nu recurg la unul? – în timp ce colibele de piatră ale strămoşilor, irlandezii de dinainte de irlandezi, ne aşteptau, tăcute, să le explorăm. Am plâns pentru că aici, aproape ca prin minune, pământul despre care studiasem, poveştile care mi se spuseseră încă de când eram de o şchioapă începeau acum să prindă viaţă. Din considerente practice, ar fi trebuit să mă opresc la Limerick ca să mă adun. În schimb, mă aflam în locul care era, într-un fel, începutul a tot ce însemna Irlanda, iar lucrul mâinilor strămoşilor încă exista, învăluit în aerul sărat al mării şi în ceaţa dimineţii.

— Fără mortar, îţi vine să crezi? a spus un bărbat cu o şapcă de lână care se afla lângă mine. Îţi vine să crezi una ca asta? Şi-ţi vine să crezi că încă sunt în picioare? Vreme de şase mii de ani i-au adăpostit pe locuitorii insulei.

— Uimitor, a spus o femeie de lângă el, cu răsuflarea tăiată.

— Te pune pe gânduri, nu-i aşa?

Femeia a încuviinţat din cap. Eu am urcat ca să mă apropii de colibe. Rosie avea dreptate în privinţa unui lucru: roua dimineţii făcea ca treptele să fie mai alunecoase, aşa că m-am ţinut de balustrade cât timp am urcat, fiind singurul pasager din autocar dispus să-şi pună la încercare picioarele.

Ajungând la primul nivel, am fost cuprinsă de un amestec ciudat de emoţii. Să zicem că văzusem prea multe într-un timp scurt, însă m-am emoţionat zărind peisajul irlandez desfăşurându-mi-se dinaintea ochilor. De jos venea mirosul mării, care întâlnea apoi răcoarea dealurilor. Părul îmi flutura în vânt şi nu era greu să-ţi închipui alte femei, femeile de odinioară, stând aici şi urmărind cum se crăpa de ziuă deasupra pământului lor pe care păşteau turmele, ori pe bărbaţi cârmindu-şi bărcile la mal. Mă simţeam năpădită de un val de recunoştinţă pentru faptul că îmi fusese îngăduit să vin în Irlanda, că aveam timp ca să-i studiez pe oamenii dragi mie şi pentru că pietrele de temelie ale acestor colibe erau încă acolo, sfidând trecerea timpului.

Ajunsă în dreptul primei colibe, am pus mâna pe pietre şi le-am pipăit. Erau pietre obişnuite, groase precum nişte dicţionare. Şi totuşi, îmi plăcea felul în care se simţeau la atingere. Am privit în jur ca să mă asigur că nu mă urmase nimeni, după care am închis ochii şi am recitat în şoaptă o poezie pe care mi-o spunea tata la culcare. Poezia era în irlandeză, în vechea limbă:

Binecuvântează-i pe cei ce îngrijesc de vite

Binecuvântează-i pe cei ce păzesc la oi

Binecuvântează-i pe cei ce pescuiesc în mare

În timp ce noi, restul, dormim făr’ de nevoi.

Câteva clipe mai târziu am auzit sunând clopoţelul care ne chema înapoi. Dar cel puţin acum mă simţeam mai bine, căci aflasem motivul pentru care nu rămăsesem peste noapte la Limerick. Voiam să fiu cât mai deschisă faţă de acest pământ pe

care tocmai ajunseserăm. Mi-am luat mâna de pe pietre şi am coborât cu băgare de seamă la păpădiile mele, care stăteau îngrămădite în faţa uşii autocarului.

Capitolul 4

Am dormit mai tot restul drumului. Însă a fost un somn agitat, presărat cu sute de emoţii. Mă trezeam deseori ca să mă uit pe geam, iar de câteva ori mi-a venit greu să cred că nu era un vis şi că mă aflam realmente într-un autocar care mergea către Dingle. Prin faţa ochilor mei s-au perindat câmpuri care nu mai fuseseră replantate de la Marea Foamete din 1845; am văzut şi mai multe colibe în formă de stup, alături de ţepuşe de piatră înfipte în crestele dealurilor, de parcă ar fi vrut să sfideze natura. Când am trecut de Capul Slea, cel mai vestic punct al Europei, Gerry mi-a spus:

— Următoarea oprire e Boston.

I-am zâmbit şi am încuviinţat din cap, după care am adormit din nou. M-am trezit tocmai pe când, ajunşi la Dingle, străbăteam străzile udate de o ploaie măruntă ce oprea lumina soarelui şi aşternea un văl de linişte peste orăşel.

— Am ajuns, mi-a şoptit Gerry, cu răsuflarea îmbibată de scorţi-şoară.

M-am îndreptat şi m-am frecat la ochi. Scârţâitul rampei care se ridica a umplut autocarul. Păpădiile se ridicaseră şi ele în picioare, majoritatea deschizând compartimentele de deasupra locurilor pe care stătuseră. Rosie a luat microfonul şi a început să ne vorbească despre prânz, despre camerele în care aveam să fim cazaţi şi despre atracţiile din Dingle.

— Te cazezi şi tu împreună cu noi? m-a întrebat Gerry.

Mi-am dat seama că era genul de om care aştepta ca să coboare mai întâi ceilalţi. Nu era o tactică rea, dar eram nerăbdătoare să mă dau jos din autocar, să găsesc un loc unde să stau şi să mănânc un bol de supă.

— Nu, nu-mi pot permite.

— Atunci, la o pensiune?

— Asta plănuiesc să fac.

— Am căutat şi eu câte ceva. Am auzit lucruri bune despre St. Joseph’s. E condusă de o femeie pe nume Mary nu-ştiu-cum. Se putea să n-o cheme Mary?

— Mulţumesc, sunt sigură că o să găsesc un loc pe undeva. E şi extrasezon.

În cele din urmă, am avut loc să ne mişcăm. Am observat că Bunica fusese deja ajutată să coboare. M-am aplecat ca s-o petrec cu privirea, însă se părea că ceaţa o înghiţise deja. Poate că era o zână. Aş fi fost mai curioasă dacă n-aş fi fost epuizată.

După ceva vreme, am păşit, în cele din urmă, pe pământul din Dingle, cu bagajul atârnându-mi greu în spate. Gerry mi-a strâns mâna şi mi-a urat noroc.

— A fost o plăcere să te cunosc! mi-a mai spus el.

— Asemenea. Călătorie frumoasă!

— Asta plănuiesc să fac, mi-a răspuns el, făcând o referire vagă la ceea ce spusesem eu cu doar câteva minute în urmă.

Mi-a luat ceva până să pricep, după care l-am salutat înclinând din cap şi am plecat.

„Sunt aici”, mi-am spus.

Cu toate astea, ar fi putut să fie o zi mai frumoasă. Ploaia sărată cădea oblic, venind dinspre mare. Am auzit-o în gând pe Milly spunând ceva de genul că o asemenea ploaie fină avea să-mi facă bine la ten. Însă nu eram de aceeaşi părere. Era umed şi rece şi mă întrebam încă o dată de ce nu fusesem mai atentă la

detalii. Aş fi putut face o rezervare. Acum ar fi trebuit să fiu în drum spre locul în care să mă cazez. O hotărâre necugetată mă transforma într-un călător aflat la voia întâmplării. Aşa ceva nu-mi stătea în fire. Aveam tendinţa să fiu organizată sau, cel puţin, cu capul pe umeri. Poate că Irlanda îmi dădea ocazia să las soarta să mă ghideze.

M-am oprit la Foxy John’s, un pub drăguţ care în timpul zilei servea şi drept magazin de bricolaj. Nu asta era ţinta mea; pur şi simplu îmi ieşise în cale şi am socotit că o ceaşcă de ceai mi-ar fi prins bine ca să alung frigul. M-am gândit că la Foxy John’s aş fi putut obţine şi informaţii cu privire la pensiunea St. Joseph’s sau că, cel puţin, i-aş fi putut cere proprietarului să-mi recomande o alta. Era octombrie, în extrasezon, iar orăşelul părea liniştit şi aşezat.

— N-o să găseşti una mai bună decât St. Joseph’s, mi-a spus barmanul care mi-a adus ceaiul, un zdrahon irlandez cu o mustaţă în furculiţă. Vrei să vorbesc eu pentru tine?

— Ai vrea să faci asta?

— De ce n-aş vrea? O ştiu pe Mary Langley de cincizeci de ani! O sun numaidecât. N-ar trebui să fie o problemă.

Am aşteptat lângă primul meu foc de turbă. N-aş fi putut avea parte de o primire mai călduroasă. Nu mă simţeam mai puţin extenuată, însă extenuarea îmi devenise ceva asemănător unui traseu fin de electricitate statică ce părea să-mi scapere şi să-mi scânteieze înăuntrul capului. Era chiar plăcut, ca atunci când te ameţeşti de la vin. Ceaiul era excelent. Avea un gust mai bogat şi mai intens decât cel de acasă. Am pus şi nişte frişcă în el, doar de dragul de-a o face. Frişca a înflorit, albă, în forma pe care tata o numea *plămâni de vacă.* Habar n-aveam de unde ştia o asemenea expresie, însă mi s-a părut foarte potrivită în situaţia de faţă.

Înainte să-mi termin ceaşca, barmanul s-a întors cu vestea că eram mai mult decât bine-venită la St. Joseph’s şi că mă aşteptau oricând voiam să mă despart de foc. I-am mulţumit şi

aproape că i-am cerut să ia un loc lângă mine, însă părea să aibă treabă, aşa că am profitat de ocazie ca să mă adun.

I-am scris un mesaj lui Milly.

Stau într-o tavernă numită Foxy John's. Mult mai irlandeză decât ţi-ai putea închipui. Am găsit şi cazare. Îţi trimit o poză.

*

Am comutat telefonul pe camera foto şi am făcut câteva poze. M-am apropiat şi de foc. Mirosea a pământ, a umezeală şi a încă ceva, ceva nedefinit, a cărui denumire îmi scăpa. La urma urmelor, era vorba doar de foc şi de căldură. Cunoşteam focul din New Hampshire, însă acesta avea o textură diferită, părând să-ţi creeze şi o anume dispoziţie sufletească alături de senzaţia fizică de căldură. Am decis că-mi plăceau focurile de turbă şi mi-am promis să mai stau lângă unul ori de câte ori avea să mi se ivească ocazia.

I-am trimis pozele lui Milly, apoi mi-am strecurat telefonul înapoi în buzunar şi mi-am terminat ceaiul.

Capitolul 5

M-a trezit o bătaie uşoară în uşă. Spre surpriza mea, n-am avut parte de obişnuita buimăceală care te cuprinde la trezirea din somn. Ştiam exact unde mă aflam şi cine anume bătuse.

— Kate, mi-a spus doamna Fox, pregătesc micul dejun îizeci de minute. M-am gândit să te anunţ.

— Da, doamnă Fox. Am să cobor.

— Atunci îţi păstrez nişte ceai.

Doamna Fox[1] qqq îmi amintea nu atât de o vulpe, cât mai degrabă de un bursuc, unul pe care îl văzusem cândva într-o carte pentru copii. Era o femeie grăsună şi îndesată, care mă întâmpinase în pragul pensiunii St. Joseph's cu o deosebită căldură. Avea părul negru, aranjat într-un fel de onduleu permanent, şi avea obiceiul de a-şi flutura mâinile în aer atunci când vorbea. Îmi spusese că proprietara hanului, doamna Langley, era în Italia, aşa că ea, doamna Fox, avea să mă primească, în schimb. Drept care mă condusese până la camera mea şi mă întrebase, din spate, dacă era pe gustul meu. Da, era, dar nimic mai mult. Aveam baia mea şi o fereastră care dădea spre curtea din spate, unde o căsuţă de păsărele atârna de o sârmă de rufe. Era curată şi îngrijită, iar adevărul era că m-aş fi culcat şi pe jos dacă n-aş fi avut de ales. Însă patul fusese moale şi bun, aşa că dormisem ca un bolovan – încă una dintre expresiile tatei – cufundată într-un somn fără vise până când mă trezise bătaia în uşă. Dormisem vreme de aproape douăsprezece ore.

Însă mi-era foame. Nespus. M-am spălat repede, mi-am netezit părul cu palmele până ce am ajuns să semăn cu o pisică electrocutată, apoi m-am aplecat spre oglindă ca să mă privesc mai bine. Da, arătam ca o irlandeză sadea. Asta era imposibil de tăgăduit. Însă aveam o faţă îngustă şi osoasă, cu pomeţi ieşiţi în afară şi cu ochi albaştri. Cândva, un băiat din şcoala generală îmi spusese că arătam ca o gumă de şters fericită. De fiecare dată când îmi examinam înfăţişarea, îmi aduceam aminte de expresia lui. Nu, m-am gândit eu, nu arătam ca o gumă de şters fericită, dar, într-un fel, băiatul acela avusese dreptate. Mă înroşeam iute, ca şi cum mă integram prea uşor în lume. Eram creionul lipsit de culoare din pachetul de creioane colorate. În realitate, coloritul meu era o minciună, pentru că aveam puncte de vedere şi păreri bine definite. Semănam cu bunica din partea tatălui. M-aş fi simţit mai în largul meu într-o rochie victoriană cu guler înalt şi vaporoasă, aşa că uneori, îmbrăcată în blugi şi hanorac din flanel, mă simţeam ca un călător în timp.

---

[1] În limba engleză, *fox* înseamnă „vulpe”.

Exasperată, mi-am suflat de pe faţă o şuviţă de păr creţ, apoi am pornit tiptil de-a lungul holului care mă conducea înspre cele mai apetisante miresme de pe o rază de o sută de kilometri. Doamna Fox şi-a scos capul din bucătărie şi mi-a zis să mă alătur oaspeţilor din sala de mese, adăugând că aveam ceai acolo – comandasem ceai sau cafea? – şi că nu trebuia decât să ridic învelitoarea ceainicului. Ceilalţi locatari, familia Helmoot, un cuplu de nemţi, ieşiseră deja. Îi părea rău că mă trezise, căci era evident că aveam nevoie de somn, însă regula pensiunii era ca micul dejun să se încheie la ora nouă şi jumătate, iar ea nu dorea să încalce ordinele doamnei Langley.

— Vă mulţumesc că mi-aţi păstrat micul dejun, i-am zis, aşezându-mă cu grijă la o măsuţă adorabilă de ceai. Îmi pare rău că am dormit atât. Patul a fost de vis.

— Este efectul aerului irlandez, am auzit-o strigând pe doamna Fox, care se înapoiase în bucătărie ca să amestece în ceva de pe foc. Cum îţi plac ouăle?

— Oricum.

— „Oricum” nu mă ajută. Deci?

— Omletă, cred.

Ea a continuat să amestece în acel ceva de pe foc, iar eu mi-am văzut de ceai şi de un frumos biscuit cu afine, pe care l-am uns cu unt. Acesta era galben precum un apus de soare. Am zâmbit, căci tata cumpăra mereu unt irlandez, singurul lui lux, spunând că îşi savura ţara de origine felie cu felie. Se jura că untul american era o pastă lipsită de consistenţă şi de culoare, pe care orice felie decentă de pâine ar fi trebuit s-o respingă.

— Gata, a spus doamna Fox, intrând în cămăruţă cu o tavă dinaintea ei. Ouă cu şuncă. Pe masă ai cartofi şi biscuiţi... a, i-ai găsit deja. Ei bine, atunci, poftă bună! Trebuie să fii lihnită de pe drum.

— Chiar sunt. Mulţumesc!

— Şi te rog să scrii ceva în caietul de oaspeţi. E o pasiune de-a doamnei Langley. Se ia de mine dacă nu-i pun pe toţi să scrie câte ceva.

— Aşa o să fac. Imediat după micul dejun.

— A, era să uit, a mai spus doamna Fox, făcând un pas înapoi din punctul în care se rotise ca să o ia înspre ieşire. A sunat doamna Nora Crean. O să revină cu un telefon la zece şi jumătate. I-am zis că încă dormeai.

— Doamna Crean?

— Mi-a spus că o ştii drept Bunica. Toată lumea o cunoaşte, desigur.

M-am oprit cu un biscuit în drum spre gură. Ce ciudat era să primesc un mesaj de la cineva pe care îl cunoscusem atât de curând şi atât de puţin. Nu-mi plăcea. Nu aveam nimic împotrivă s-o revăd pe Bunica, doar că nu din prima dimineaţă pe care o petreceam în Irlanda. Nu acum, nu aici şi nu atât de aproape de sosirea mea. După-amiaza şi noaptea trecute nu reuşisem decât să mă plimb puţin prin oraş, scopul meu principal fiind acela să rămâază îndeajuns de mult cât să nu mă culc cu conştiinţa încărcată. Acum îmi doream să fiu singură, să citesc, să scriu şi să plănuiesc cum să-mi întreprind cercetarea de teren. Vizita la Bunica îmi dădea toate astea peste cap, dar eram conştientă de faptul că gazdei mele nu i se părea deloc în neregulă să mă întâlnesc cu bătrâna doamnă.

— A lăsat un număr de telefon la care să o contactez?

— Mi-e teamă că nu.

— Nu sunt sigură că sunt pregătită...

— Înţeleg.

— De unde a ştiut unde sunt?

— Asta e simplu de aflat. Nimeni nu vine în Dingle în octombrie, după sezonul turistic, ca să spere că poate să treacă nebăgat în

seamă. Asta ţi-o zic sigur. Dacă strănuţi, se vor găsi trei oameni care să-ţi ofere o batistă.

Doamna Fox a ridicat din sprâncenele ei de bursuc şi s-a întors la bucătărie. Eu mi-am vârât biscuitul în gură, enervată, obosită şi având neapărată nevoie de o baie.

Un bărbat masiv, într-un costum negru, a venit să mă ia. A coborât dintr-o maşină uriaşă, care părea de epocă, şi a urcat lent scările ce duceau la uşa din faţă. Purta o şapcă de şofer, deşi şi-o ţinea dată pe spate ca şi cum şapca nu era hotărâtă dacă să-şi deservească sau nu purtătorul. Părul îi fusese roşcat cândva, însă acum fâşia care-i încununa capul până deasupra urechilor căpătase o culoare tomnatică. Avea un chip blând, ridurile din jurul ochilor adunându-i-se în mănunchiuri vesele. Era cu neputinţă să te afli în Irlanda şi să nu speri să vezi un spiriduş, iar şoferul ăsta îndeplinea cu destul succes rolul. Ce-i drept, era un spiriduş mai în vârstă şi mai gârbovit decât mi-aş fi închipuit, dar felul în care se purta şi în care bătuse la uşă înainte s-o deschidă m-a făcut să-mi dau seama că aveam să ne înţelegem bine.

— Tu trebuie să fii Kate, mi-a spus el. Am venit în numele Norei Crean.

— Bunica?

— Chiar ea.

— E în maşină? am întrebat, înălţându-mă pe vârfuri ca să privesc peste umărul lui.

— Nu, are o surpriză pentru tine. A vrut ca prima ta zi în Irlanda să fie una deosebită.

— Mulţumesc, eu...

Mi-am dat seama că eram depăşită de situaţie. De unde ştia bătrâna că asta era prima mea zi? Oare îi pomenisem atare fapt în timpul scurtei noastre întrevederi? Brusc, m-am simţit cuprinsă de tristeţe. Singurul scop al călătoriei mele în Irlanda era să-mi văd de propriile interese. Nu aveam nimic împotriva

Norei Crean, zisă şi Bunica, dar nici nu-mi doream în mod deosebit să-mi petrec ziua cu ea.

Toate astea mi-au trecut prin minte într-o singură secundă. Şoferul părea mulţumit să-mi acorde o clipă de răgaz şi să mă lase să hotărăsc după bunul meu plac. Am oftat din greu. Mi-a zâmbit. L-am întrebat cum îl cheamă.

— Seamus, mi-a spus el.

— Fireşte.

— Veniţi cu mine, domnişoară?

— Nici nu ştiu dacă sunt îmbrăcată corespunzător. N-am decât un rucsac cu mine...

— O să fie bine, vă asigur.

Cine îi poate rezista unui spiriduş? Chiar şi unuia bătrân şi şters ca Seamus? Am aprobat din cap. Am plecat cu o singură geantă. L-am urmat în jos pe scările pensiunii. Mi-a deschis portiera automobilului, eu m-am urcat, iar el a închis-o la loc încetişor. Am privit în jur. Era un automobil vechi, posibil din anii 1950. Nu mă prea pricepeam la maşini.

— Seamus, ce fel de maşină e asta? l-am întrebat atunci când s-a aşezat la volan.

Şi-a dat jos şapca şi şi-a pus-o pe bord.

— E un Chrysler. Modelul Plymouth Belvedere. Câteva au fost importate via Anglia, în timp ce alţii au ridicat o fabrică în Dublin, domnişoară. Asta a fost coită în 1945 pentru un diplomat englez. Nora Crean a cumpărat-o la o licitaţie.

— E frumoasă. N-am fost niciodată într-o maşină ca asta.

— E un automobil, domnişoară. Nu trebuie să insultaţi o maşinărie de talia acesteia.

A pornit motorul. Eu m-am aşezat comod pe scaunul confortabil. Păstrează-ţi calmul, mi-am spus în sinea mea. În afara cazului în care aş fi fost răpită, nimic rău nu putea să mi se întâmple într-o

asemenea maşină, mai ales că era condusă de Seamus. El a pornit pe loc la drum, însă fără să depăşească cincizeci de kilometri la oră. Era ciudat să-l văd conducând de pe partea dreaptă a maşinii şi, de mai multe ori în primele minute de mers, m-am ghemuit pe scaun, pregătindu-mă de impact.

Peisajul mi-a alungat însă tristeţea. N-aveam cum să rezist unei asemenea privelişti. Scăldată în lumina dimineţii, iarba încă păstra ultimele picături de rouă, în vreme ce oile, care parcă se găseau pretutindeni, păşteau fără ca măcar să se obosească să-şi ridice capetele. Am bănuit că ne îndreptam spre mare. Mi-am scos telefonul şi am deschis aplicaţia cu busolă. Maşina mergea lin către sud, cârmind uşor înspre vest. Întocmai cum spusese Gerry, Bostonul se găsea în aceeaşi direcţie.

În cele din urmă, am urcat un deluşor, iar oceanul a sclipit în faţa noastră. M-am îndreptat în scaun. Seamus n-a accelerat. Pescăruşii se auzeau în depărtare, în vreme ce noi am pierdut din altitudine. Mi-am lăsat geamul în jos. Aerul mirosea a apă sărată, a nisip şi a stânci milenare. Mi-a tresărit inima. Seamus mi-a văzut zâmbetul în oglinda retrovizoare.

— Ştiai că ţi se înroşeşte părul de la apa sărată? m-a întrebat el. Aşa se spune despre roşcaţi.

— Nu ştiam asta.

— E un fapt dovedit. Unii spun că un păr ca al tău e făcut din panglicile rămase de la Crăciun.

— Cred că astea sunt prostii, Seamus.

— Părinţii tăi nu te-au învăţat nimic?

M-am îndrăgostit puţin de Seamus.

Şi m-am îndrăgostit de micul port de care ne apropiam.

Daingean Uí Chúís, în vechea limbă irlandeză.

Nu mi-am putut înfrâna gândul că inima mea ajunsese acasă.

Capitolul 6

Seamus a parcat chiar pe chei, nu departe de nenumăratele ambarcaţiuni ancorate de-a lungul lui. Am fost întâmpinaţi de pescăruşi, care şi-au înteţit strigătele de cum am oprit motorul. Cunoşteam, în linii mari, istoria oraşului Dingle. Ştiam că vreme de sute de ani fusese un sat de pescari şi că bărcile din insula Man îi brăzdaseră apele de coastă în lung şi-n lat, în căutare de macrou. Mai târziu începuse şi pescuitul de hering, cu traulere mai mari. Însă această ocupaţie dispăruse în mare parte. Acum oraşul pescuia în principal turişti, iar momeala consta în cincizeci şi ceva de puburi care vindeau bere Guinness sau Murphy’s Stout şi peşte cu cartofi.

— Am ajuns, domnişoară, mi-a spus Seamus, întinzând mâna după şapcă şi punându-şi-o pe cap.

— Bunica e aici?

— Pe barca de acolo. O s-o vedeţi după ce coborâţi.

— Bine. Mulţumesc că m-ai adus.

Am dat să deschid portiera, dar Seamus s-a grăbit să coboare şi să mi-o deschidă el. Era un şofer cam zăpăcit. Îmi amintea de bărbaţii care nu erau obişnuiţi să poarte costum şi pe care îi întâlneai uneori pe la nunţi. Ei se străduiau, însă hainele pur şi simplu nu li se potriveau. Rămâneau nişte impostori chiar şi pentru ei înşişi.

Înainte să apuce să-mi zică încotro s-o iau sau după ce ar fi trebuit să mă uit, s-a repezit în spatele maşinii şi a deschis portbagajul. A scos de acolo un coş mare de nuiele pe sub al cărui mâner şi-a trecut braţul, până la cot. Apoi mi-a făcut semn din cap şi mi-a spus să-l urmez. Coşul părea greu, pentru că s-a oprit să schimbe mâna de două ori cale de mai puţin de treizeci de metri.

Barca la care m-a condus nu era cine ştie ce. Am presupus că era o ambarcaţiune de pescuit; îmi aducea aminte de bărcile de pescuit homari din Maine, deşi era puţin mai mare decât acelea,

cu o provă arcuită, ce semăna cu gâtul unui cal care ieşea din apă. Motorul era pornit. Un fuior de fum alb-perlat ieşea dintr-un coş de pe acoperişul cabinei. Puntea bărcii – era şalupă sau barcă, oare? – se întindea până la o pupă lată. De-a lungul etravei am văzut scris numele ambarcaţiunii: *Ferriter*. Era un prenume din insulele Blasket. Ştiam lucrul ăsta, dar nu mi-am dat seama imediat.

— Am ajuns, m-a anunţat Seamus, după care a strigat: Bună ziua! E cineva la bord în stare să ajute un om bătrân care duce un coş?

Nici un răspuns. Seamus a înjurat în şoaptă, arătând cu bărbia către mijlocul vasului.

— Putem să urcăm pe aici.

— Vrei să te ajut cu coşul?

— Nu, nu, mă descurc. Îmi place să mă asigur că Nora Crean îmi preţuieşte munca.

— Înţeleg.

— Haideţi la bord. Probabil că nu ne aude nimeni din cauza motorului.

Am făcut după cum mi s-a spus. Vasul, indiferent la ce servea, era bine îngrijit. Funiile şi echipamentele erau stivuite în teancuri ordonate. Cineva măturase de curând, fiindcă o grămăjoară de gunoi se afla lângă mătura sprijinită de copastia din spate. Apa din jurul bărcii reflecta orbitor razele soarelui.

— Iată-ne ajunşi, a spus Seamus, arătând din nou cu bărbia înspre cabina din partea din faţă a bărcii. Nora Crean te aşteaptă înăuntru.

Am bătut uşor la uşă şi am deschis-o. Nora Crean era aşezată la o măsuţă, cu o ceaşcă aburindă dinaintea ei. A ridicat privirea şi a zâmbit. Mi-a venit din nou în faţa ochilor bunătatea ce i se citea pe chip. Purta un pulover masiv şi greu, specific irlandez, de culoare închisă şi cu o ancoră brodată pe piept. Părea călduros şi i se potrivea perfect. Îi dispăruse complet crisparea

care, în autocar, i se întipărise uneori pe faţă. Acum era acasă, acum putea fi ea însăşi, fără să depindă de străini sau de turişti care să o ajute.

— Bună, Kate, mi-a spus ea, pronunţându-mi numele în irlandeza veche: *Ceit*. Bine ai venit! Îmi pare rău dacă te-am chemat prea devreme, dar nu voiam să pierzi aşa o dimineaţă frumoasă. Nu mai avem prea multe, ştii doar.

— Bună ziua, Bunico.

— Unde vreţi să-l pun? a întrebat-o Seamus, puţin cam nepoliticos, în timp ce intra pe uşă în spatele meu. Ce-aţi pregătit pentru prânzul ăsta, cărămizi?

— E treaba mea ce am pregătit, i-a răspuns ea. Dacă e prea greu pentru tine, am putea angaja pe cineva mai tânăr ca să-l care.

— N-o să găsiţi pe nimeni pentru slujba asta. Puteţi fi sigură.

— Ai dormit bine? m-a întrebat Bunica, ignorând ultima replică a lui Seamus. Nu-l băga în seamă. N-ar mai fi el însuşi dacă n-ar comenta la absolut orice. Acum vino încoace şi aşază-te lângă mine. Ai luat micul dejun?

— Da, mulţumesc.

— Şi ai dormit bine?

Am aprobat din cap şi m-am strecurat lângă ea. Stătea pe o bancă uşor curbată, la o masă al cărei blat era decupat astfel încât să ocupe mai puţin spaţiu. Înainte să pot răspunde, atenţia ne-a fost distrasă de Seamus care tocmai îşi ridica uriaşul coş pe ceea ce părea a fi carcasa unui motor. Seamus a aşezat bine coşul, după care s-a uitat la Bunica, ridicând din sprâncene.

— Chiar trebuie să porţi şapca aia? l-a întrebat ea. O poartă doar ca să mă facă de râs. Îi place să atragă atenţia asupra condiţiei lui umile, după cum o numeşte el. Îl face să se simtă cinstit şi mândru.

— Sunt şofer.

— Eşti mai mult decât atât, Seamus, cred că suntem amândoi de acord cu asta.

Cum ajunseserăm aici? Cu o zi în urmă mă aflam în Boston. Seamus s-a depărtat de coş. Barca abia dacă se clintea. Spre uimirea mea, şi-a dat şapca jos şi s-a aşezat lângă mine. Mă aflam acum prinsă între ei doi. Nu-mi prea dădeam seama de natura situaţiei. Ştiam că, dincolo de faptul că se tachinau, au afecţiune unul pentru celălalt. Dar ce voiau de la mine? Bunica m-a mângâiat uşor pe mână.

— Ne-am gândit că ţi-ar plăcea să mergi la picnic pe insulă, mi-a spus ea. Dacă ai timp, bineînţeles.

— Pe insula Blasket?

Ea a încuviinţat din cap.

— Pe *Blascaod Mór*, a spus, în irlandeză. Marea Insulă Blasket.

Apoi s-a oprit din mângâiat şi mi-a luat mâna într-a ei. M-a privit cu ochii aceia blânzi. Şi, uite aşa, mă duceam pe insulele Blasket.

De cum a zis acest lucru, am auzit zgomotul parâmei trase pe punte. O clipă mai târziu, o a doua parâmă a fost aruncată pe barcă. După care cineva a păşit la bord, căci am simţit cum ne-am înclinat în partea din dreapta-faţă. Bărbatul – fiindcă era un bărbat – i-a strigat ceva celui care rămăsese pe chei. Au vorbit puţin, cu glas tare şi răspicat, după care bărbatul care urcase pe punte a intrat în cabină.

Primul meu gând a fost că avea mirosul mării. Adusese cu el înăuntru aerul de afară. Îi intrase în ţesătura puloverului ecosez pe care îl purta. Avea o pălărie ridicolă, asemănătoare unei şepci de baseball, cu apărătoare pentru urechi şi care nu i se potrivea deloc, şi pantaloni de pânză vârâţi în nişte cizme largi de cauciuc care îi ajungeau până aproape de genunchi. Nu-i puteam vedea faţa. Vreau să spun că intrase atât de repede în cabină, iar prin uşa deschisă venea atât de multă lumină, încât am fost orbită pe moment şi nu l-am putut zări de la mijloc în sus. Însă o clipă mai târziu am reuşit să-i văd faţa, un chip

ascuţit şi frumos, care aproape că mi s-a părut prea chipeş pentru binele lui. Unii bărbaţi se ştiu frumoşi, însă celui din faţa mea nu părea nici să-i pese, nici să fi dat vreo atenţie acestui fapt. Avea un păr şaten şi fin, care îi ieşea de sub şapcă, un gât atletic, lat şi musculos, iar mişcările îi erau ferme şi pline de graţie. Avea ochii adânciţi în orbite, iar tăietura pătrată a bărbiei părea să fi fost întocmai cu cea a bărcii lui, precisă şi dinamică, numai bună să despice valurile. Mişcările îi erau lipsite de şovăială. Cunoştea barca şi îşi ştia locul pe ea, iar mâinile lui mari nu stăteau o clipă, ci păreau oricând dornice de lucru. Până şi în cizmele grele părea să se mişte repede şi uşor. O cheie franceză se vedea ieşindu-i dintr-un buzunar lateral, unde am zărit şi uleiul scurs de pe ea, care-i pătase cracul pantalonilor. Era limpede că lucrase pe barcă ori că meşterise în altă parte cu cheia aceea franceză, fiindcă a aruncat unealta înapoi în cutia de scule cu un gest cât se poate de degajat. Cheia a scos un zgomot puternic şi metalic, care a părut să-l mulţumească. Apoi, eliberat de povara cheii, şi-a şters mâna de pulover, murdărindu-l şi în faţă şi în spate, ca să-şi cureţe degetele. La cum se mişca, părea întruchiparea iubitului de vis al unei adolescente, neverosimil de simetric, şi m-a făcut să mă gândesc că, întocmai ca unicornul din visele unei fete, ar fi putut fi schiţat pe spatele unui caiet sau al vreunui manual pentru ca, aproape că într-o vrajă, să devină real. Profesoara din faţa clasei ar fi putut crede că fata lua notiţe, în vreme ce ea ar fi desenat un băiat de vis, de o frumuseţe de neînchipuit, pe care îl văzuse în vreo revistă de modă sau despre care doar citise în vreo poveste.

— Iată-l pe nepotul meu, Ozzie, a spus Bunica. Ozzie, dumneaei este Kate.

El a încuviinţat din cap, dar nimic mai mult. Nu tu strângere de mână, nu tu salut. S-a dus la cârma bărcii, întorcându-ne spatele.

— Sunteţi gata? ne-a întrebat.

Întrebarea le era adresată Bunicii şi lui Seamus. Eu nu eram inclusă.

— Da, dacă eşti şi tu, i-a răspuns Bunica.

Evident, excursia asta nu fusese ideea lui. Şi la fel de evident era faptul că avea ceva mai bun de făcut decât să ducă o americancă la picnic.

O vreme, nimeni n-a vorbit. Mai bine spus, am vorbit despre cum trebuia manevrată barca pentru a fi scoasă din micul port şi dusă în insulele Blasket. Sau, şi mai bine spus, Seamus a vorbit cu Ozzie. După ce conversaţia a devenit dificil de purtat din cauza huruitului motorului, Seamus s-a ridicat şi s-a dus lângă Ozzie. Cel din urmă era cu cel puţiizeci de centimetri mai înalt decât Seamus. Avea cam 1,87 sau 1,90 metri. Milly l-ar fi considerat numai bun, eram sigură de asta. Ea socotea că fiecare cuplu trebuia să fie ca solniţele de sare şi de piper, fata-piper doar cu puţin mai scundă decât băiatul-sare.

— E prost dispus pentru că i-am cerut această mică favoare, mi-a spus bunica cu glas scăzut, astfel încât vorbele să-i fie acoperite de zgomotul motorului. O să-i treacă. Voia să meargă azi la pescuit; în schimb, ne duce pe noi în excursie.

— Ce pescuieşte?

— Macrou. Depinde de sezon. Îi place, deşi nu e o afacere profitabilă. Îi place să fie singur pe barcă. Era într-o dispoziţie proastă când l-am rugat s-o cureţe şi s-o pregătească de drum.

— Sper că n-am...

— Nu, nu, nu, a zis ea, strângându-mă de mână. O să-i folosească şi lui. E prea singuratic. A fost soldat. Asta o să-i prindă extrem de bine.

— Soldat?

— E american, draga mea. La fel de american ca şi tine, deşi are cetăţenie dublă. S-a întors în Irlanda acum vreun an şi ceva. A fost în marină. Într-una dintre trupele speciale.

— A fost îpele SEAL?

— Va trebui să-l întrebi. Sincer vorbind, nu ştiu. E singurul avantaj atunci când îmbătrâneşti. Nu trebuie să mai ţii minte detaliile. Suntem iertaţi mai des decât ar trebui să fim.

— Îmi pare rău că se simte obligat.

— Unui bărbat îi prinde bine să i se mai zică ce să facă, din când în când. Prea des fac numai cum îi taie capul. În plus, se recuperează greu după război.

Cam pe atunci am ieşit din port şi am intrat în larg. Seamus s-a întors spre mine şi m-a chemat făcându-mi semn cu degetul.

— Poţi să le vezi acum, mi-a zis el. Vino să arunci o privire.

Am făcut întocmai. M-am ţinut dinadins departe de Ozzie, lăsându-l pe Seamus între noi. Insulele păreau nişte puncte negre la orizont; o mustaţă caraghioasă pictată pe buza mării. Ştiam din cărţi că traversarea putea fi dificilă. Mai ştiam şi că insulele Blasket erau vestite pentru ceaţă. Acest lucru dăduse naştere la tot felul de mituri şi de basme, iar uneori insulele în sine păreau a fi doar o fantezie care venea şi pleca odată cu ceaţa şi cu aerul sărat al mării.

— E adevărat, mi-a spus Seamus.

— Ce anume? Insulele?

— Nu, e adevărat că ţi s-a înroşit părul de la mare.

— Eşti un seducător bătrân, Seamus.

— Tocmai asta mă menţine tânăr.

Ozzie mi-a adresat o întrebare fără să se uite la mine.

— De unde eşti?

— La origini, din Springfield, Massachusetts. Dar acum trăiesc în Hanover, New Hampshire.

— Dartmouth?

— Da.

— Şi faci studii postuniversitare?

— Da.

Mă miram că ştia atât de multe. Am încercat să-mi aduc aminte dacă îi spusesem ceva despre mine Bunicii, dar nu ţineam minte s-o fi făcut. În orice caz, nu voiam să-i las nici un avantaj. Eram conştientă de prezenţa lui. Fusesem încă de când intrase în cabină. Era prea arătos ca să nu fie observat. Părea de aceeaşi vârstă cu mine. Pe lângă faptul că voise să mă ducă la picnic pe insulele Blasket, bănuiam că Bunica încerca şi s-o facă pe peţitoarea. Aş fi putut s-o scutesc de o bătaie de cap. Ţineam post în privinţa bărbaţilor. Adevărul era că mă săturasem de tot ritualul acela al întâlnirilor. Aşa că atunci când am vorbit din nou, am încercat s-o fac în termeni simpli şi precişi. Voiam să ştie că eram simple cunoştinţe şi că aşa aveam să rămânem.

— Şi eşti pescar?

Seamus a plecat ca să se aşeze la masă.

— Uneori, da.

— Macrou?

— Orice prind.

Îşi ţinea privirea îndreptată înainte. Pălăria lui chiar era caraghioasă.

— Porţi mereu pălăria aia? nu m-am putut abţine eu.

— Nu-ţi place?

— Cred că nici ea nu se place pe ea însăşi. Văd multă ură de sine la pălăria asta.

— Aşa să fie?

— Eu cred că are nevoie de terapie. De multă terapie.

Şi-a întors capul spre mine. Pe chip avea un început de zâmbet.

— Bunica mi-a spus că ai părul roşu.

— Şi asta înseamnă că sunt prost crescută şi cu gura mare?

— Înseamnă că ai creierul în flăcări. Şi că trebuie să te faci auzită prin fumul scos de el.

— Asta n-am mai auzit-o până acum.

— Mai înseamnă şi că ai putea să fii o focă. Nu eşti de încredere dacă ai peştişori prin preajmă. În cazul în care te apucă dorinţa să plonjezi peste bord, n-am să te opresc.

— O selkie[2]?

El a încuviinţat din cap. Arăta al naibii de bine, mi-am dat eu seama pentru a douăzecea oară. Trebuia să rezist tentaţiei de a-i face o poză. Lui Milly i-ar fi plăcut să-l vadă. Să-l disece. Dar, înainte să-i fac o poză sau orice altceva, şi-a ridicat mâna şi a arătat către sud.

— Uite o balenă, mi-a spus. O vezi?

— Ce fel de balenă?

— O, una magică, irlandeză. Care cântă la banjo şi din voce.

— Sunt o americancă ce idealizează Irlanda, asta vrei să spui?

El s-a întors şi mi-a zâmbit. Era un zâmbet răutăcios, enervant, însă nu m-am putut abţine şi i-am răspuns cu un zâmbet, la rândul meu.

— Adică nu sunt un om realist, aşa cum eşti tu, i-am zis.

Zâmbetul i s-a întins pe chip.

De-acum, insulele Blasket începuseră să se ridice din mare.

Am întins mâna şi m-am apucat de ceea ce la maşină se numea bord. Nu ştiam cum se numea la şalupă. O bună bucată de vreme n-am îndrăznit să mai spun nimic. Spre meritul lui, nici Ozzie n-a făcut-o. „Iată insulele Blasket”, mi-am zis în sinea mea. De câte ori nu ascultasem poveşti despre insulele astea? Despre viaţa de acolo, despre colibele cu acoperişuri de stuf,

---

[2] Creatură mitologică din folclorul scoţian, irlandez şi feroez, despre care se spune că are formă de focă atunci când trăieşte în mare şi formă umană atunci când ajunge pe uscat (n.red.).

despre găinile care stăteau pe căpriori, cotcodăcind ca şi cum s-ar fi rugat pentru sufletele de dedesubtul lor? De câte ori nu auzisem despre drumeţiile pe vârful insulei, acolo unde turba era tăiată în fâşii pătrate şi stivuită, pentru ca apoi să fie topită şi arsă în vatră? Aici simţeai izul focilor, eram sigură de asta. Izul codului şi al pescăruşilor care zburau pieziş în dimineţile ceţoase. Acesta era pământul de origine al tatei şi al meu, astfel că mi-au dat lacrimile, dar n-am îndrăznit să vorbesc, de teamă să nu trădez emoţiile ce-mi umpleau inima.

— A fost o traversare uşoară, le-a spus Ozzie Bunicii şi lui Seamus. Cred că avem o selkie la bord.

— Vezi ce spui, Ozzie, l-a mustrat Bunica. Lasă barca să meargă încet, pentru ca ea să vadă tot ce ştim că-i de văzut.

— Cum zici tu, Bunico.

A oprit motoarele. Insulele se apropiau din ce în ce mai mult. Le ştiam numele pe de rost: Tiaracht la vest, Inis Tuaisceart la nord, Inis na Bró şi Inis Icileain la sud şi Beiginis aproape de ţărm. Marea Insulă Blasket se afla în centrul lor, o prelungire, geologic vorbind, a munţilor Slieve Mish care traversau peninsula Dingle. M-am simţit sufocată de emoţie. Tata ar fi dat orice să se afle unde mă aflam eu acum, însă era mort de multă vreme. Se împlineau patru ani în august. Îmi spusese multe poveşti despre traversarea apelor dintre insulă şi Dingle, despre marea care le ajungea până la borurile pălăriilor, în vreme ce barca se avânta adânc în valuri. Acum ne apropiam încet de uscat, pe ape liniştite. Ozzie i-a făcut semn din cap lui Seamus, apoi a ieşit din cabină şi a păşit în faţă ca să pregătească undiţele, în timp ce Seamus i-a luat locul.

— Ştii să navighezi? l-am întrebat eu pe Seamus. Suntem în pericol cumva?

— Mă simt ca acasă atunci când sunt pe apă, mi-a răspuns el, urmând semnalul lui Ozzie de a întoarce spre tribord. Pe drumuri mă simt ca pe mare.

— Ai locuit vreodată aici?

— Bunicul meu a locuit. Am putea fi rude, Katie. Jumătate dintre irlandezi sunt rude între ei.

— Mi-ar plăcea să-mi fii văr, Seamus.

— Aşa, mai îndepărtat?

Mi-a zâmbit şi a acţionat frâna. Barca a venit paralel cu un debarcader mare şi, deodată, eram gata să acostăm lângă pilonii daţi cu creozot. Citisem despre golfuleţul ăsta. Cu excepţia unei fâşii albe, An Trá Bhán, care se depărta de el, era singurul loc unde puteai ancora o barcă. Locuitorii insulelor Blasket pescuiseră în canoe numite *naomhóg*-uri, ambarcaţiuni iuţi, care aveau o dublă valoare, căci guvernul irlandez nu putea pune taxă pe ele. Însă în dimineaţa asta nu se vedea nici un *naomhóg*. Micul port, dacă putea fi numit astfel, era pustiu şi liniştit.

Ozzie a sărit din barcă pe micul ponton şi a amarat-o. Seamus a oprit motorul. Nora ne-a vorbit din spatele măsuţei:

— Ne-am gândit să facem un picnic, a spus ea. I-am rugat pe Seamus şi pe Ozzie să-ţi facă turul insulei. Pe mine nu o să mă ţină picioarele într-atât. Dar ei ştiu şi istorie. Când veţi fi gata, poate că o să gustaţi ceva împreună cu mine. Insula nu-i mare, după ce ajungi s-o cunoşti. Vezi ce e de văzut cam într-o oră.

— Mulţumesc, mi-ar plăcea mult.

— Ce pălărie vrei să port acum, Nora? a întrebat-o Seamus. Ce poartă un ghid?

— Dispari, Seamus, şi poartă-te frumos cu domnişoara! N-are nevoie de limba ta cea ascuţită.

Am plecat de pe barcă pe unde ne şi urcaserăm în ea. Cât ai număra până la zece, m-am văzut păşind pentru prima oară pe insulele Blasket.

Capitolul 7

Vântul bătea de pretutindeni. Ăsta a fost primul lucru pe care l-am observat.

Pescăruşii ţipau şi marea vuia, dar, în afară de asta, nu se auzea decât vântul în liniştea aceea. Părul mi se răsfira în toate părţile şi brusc am înţeles de ce actriţele irlandeze din orice film vechi petrec atât de mult timp încercând să şi-l dea la o parte de pe faţă. La fel făceam şi eu acum. Dacă-mi puneam un şorţ şi trimiteam un bărbat pe mare, aş fi putut foarte uşor să reînvii traiul de altădată printre acele rămăşiţe tăcute care fuseseră cândva un sat. Era pustiu, dar nu înfricoşător. Părea mai degrabă că cineva dăduse o petrecere, una lungă, lungă de tot, iar apoi, la ceasul anume hotărât, oaspeţii părăsiseră încăperile şi sălile de bal, lăsând totul în urmă. Cu trecerea anilor, mâncarea fusese devorată de păsări şi de furnici, pereţii se dezintegraseră din pricina vânturilor iernii, ca să rămână numai pietrele rotunde din fundaţie, lipite laolaltă cu pasta albicioasă a ţărânii şi păstrătoare ale tainelor de odinioară. Poate că tocmai de aceea trecutul nu părea îndepărtat, ci la îndemână, gata să fie ridicat din nou, precum stâlpul de susţinere al unui cort. Nu mai încercasem nicicând o astfel de senzaţie.

O vreme am mers în tăcere. Seamus îşi ţinea şi el gura închisă, lucru de-a dreptul remarcabil. Ozzie venea în urma lui, plictisit şi probabil obosit să tot vadă americani minunându-se de ceea ce vedeau pe insule. Se dovedea că prietenul meu din autocar, Gerry, avusese dreptate: Irlanda era povestea de noapte bună pe care lumea şi-o spunea ei înseşi. Era, cel puţin în imaginaţia mea romantică, patria acoperişurilor de stuf şi a gardurilor de nuiele, a focurilor de turbă, a canoelor care se avântau în apele învolburate ca să pescuiască macrou şi cod sau care urmăreau, până în peşterile din jurul insulelor, foci pe care oamenii le ucideau cu harpoanele lor lucitoare. De Crăciun, familiile tăiau o oaie în coliba lor şi găteau tot felul de mâncăruri, fiecare colibă având la fereastră câte o lumânare care să-l călăuzească pe pruncul Iisus către iesle. Dar până şi în poveşti apăreau

privaţiunile. Aproape orice obiect care nu era de strictă necesitate trebuia să fie cărat de-a lungul canalului Blasket cu traulerele. Cei bolnavi mureau fără doctor, dacă marea punea gând rău satului. Până şi nunţile şi înmormântările erau silite să aştepte să se liniştească valurile, astfel ca un preot să poată veni la mica biserică de acolo şi să oficieze slujbele. Un locuitor din insulele Blasket trăia deasupra mării, lângă ea şi pe apele ei. Prezenţa ei copleşitoare am simţit-o chiar înainte să fi străbătut câteva sute de metri.

— Ai bătut cale cam lungă ca să vezi un cimitir, mi-a spus Ozzie după ce ne-am îndepărtat de debarcader. Tocmai din America!

— Cimitir, zici? Mie nu mi se pare aşa.

— Nici eu n-aş spune că e un cimitir, a intervenit Seamus. Mie îmi pare mai degrabă o sală de bal pustie.

— Exact la fel simt şi eu! Chiar aşa!

— Viaţa de aici era dusă pe copcă, a spus Ozzie. Pun pariu că cei de pe insulă s-au bucurat să plece atunci când li s-a ivit ocazia.

— Arăţi de parcă acum intri într-o colibă dintr-astea şi pui la foc o tocăniţă de cod, Katie, a spus Seamus, oprindu-se ca să se întoarcă şi să-i arunce o privire lui Ozzie. Nu-l lua în seamă. Spre deosebire de majoritatea irlandezilor, el se consideră un deschizător de drumuri. Dar asta e latura lui americană. Ar trebui să ştie că noi, irlandezii, trăim la fel de comod îcut ca şi în prezent. Nici măcar nu suntem siguri că trecutul e în urma noastră.

— Parcă totul prinde viaţă, am zis eu, privind pretutindeni cu atenţie ca să descopăr detaliile legate de traiul pe insulă. Toate cercetările mele şi poveştile tatei. Acum văd originea lor.

— Morţii au lucruri să ne spună, indiferent de părerea pe care o are Ozzie despre asta. Acum vezi cu ochii tăi că insula e stâncoasă, cu foarte puţin teren arabil. N-ar fi putut să hrănească întreaga populaţie. Cred că noi toţi suntem împăcaţi

cu decizia guvernului de a evacua insula, dar amprenta oamenilor nu poate fi ştearsă din locul ăsta.

— Au fost şi oameni care s-au opus?

— Mă gândesc că s-au găsit câţiva care să rămână, dar n-au dus o viaţă uşoară, nu-i aşa? Fără electricitate, fără apă curentă, cu acoperişuri sparte. Ca să nu mai vorbim de fum! Printre cei rămaşi a fost şi bătrânul Michael Carney. L-ai cunoscut, Ozzie?

Ozzie a clătinat din cap. Am băgat de seamă că nu mai era arţăgos. Poate că nu era nici plictisit, ci resimţea, în schimb, intensitatea pierderii. Era tăcut precum unii oameni care intră într-o biserică, o sinagogă sau o moschee. Poate că, m-am gândit eu, voia să fie sigur că tratam cu aceeaşi seriozitate ca şi el vieţile îngropate în pământul insulelor Blasket. Dacă eram doar o turistă băgăcioasă, părea el să sugereze, atunci puteam să mă duc pe pustii. Înţelegeam, din atitudinea lui, că verdictul în privinţa mea încă atârna în balanţă. Urmărea, aştepta şi asculta.

— Ei bine, a continuat Seamus, bătrânul acela a murit după vârsta de optzeci de ani. Copilărise aici, chiar în casa de lângă şcoală. Mi-a spus odată, la o bere, că cel mai mare necaz cu colibele astea era fumul. Coşurile nu făceau nici cât o para chioară. Erau coite din chirpici, aşa că fumul din case ajungea să fie atât de gros că-l puteai tăia cu cuţitul. Spunea că oamenii de aici stăteau aproape tot timpul chirciţi precum primitivii din peşteri, mijindu-şi cu toţii ochii din pricina focurilor care scoteau fum. Mi-a mai spus că ochii au continuat să-l usture încă vreo cinci ani după ce s-a mutat de pe insulă. Cei din jurul lui îl credeau beţiv din cauză că tot timpul avea ochii înroşiţi, dar fumul era cel care îi făcuse aşa.

— Poate că ar fi trebuit să-şi instaleze curent electric, a intervenit Ozzie, lovind cu o creangă fundaţiile de piatră. Poate că guvernul ar fi trebuit să facă ceva pentru ei.

— Unii sunt de părere că aşa ar fi trebuit. Dar costurile ar fi fost prea mari în raport cu numărul de locuitori – în jur de douăzeci

de suflete. N-ar fi fost deloc practic. Şi ai fi de acord cu asta dacă ai judeca lucrurile la rece, Ozzie.

— Bunica a trăit şi ea aici?

— Când era mică, da. Venea să-şi vizite bunica pe timpul verii. N-a trăit aici în sensul propriu al cuvântului, dar îţi poate împuia capul cu poveşti, dacă vrei s-o asculţi. Se pricepe de minune la cuvinte.

Ozzie a pufnit zgomotos. Sunetul, m-am gândit eu, voia să ne amintească tuturor că Seamus era cel vorbăreţ, nu Bunica. Ca şi când ar fi vrut să ne salveze de la o eventuală dispută, trei măgăruşi au apărut pe neaşteptate. Mergeau liniştiţi şi fără nici o grabă de-a lungul străzii principale. Arătau sălbăticiţi, cu blana lipită în şuviţe şi cu smocuri de păr lipsă pe alocuri. Ştiam din cercetările mele că ei rămăseseră singurii locuitori permanenţi ai ruinelor din insulele Blasket.

— Atenţie la măgari, m-a avertizat Seamus. S-au sălbăticit. O să te muşte dacă încerci să-i atingi.

— Vorbeşti prostii acum, a spus Ozzie. Măgarii ăştia sunt la fel de sălbatici ca mine.

— Ia încearcă să sari în spinarea unuia, dacă eşti aşa de sigur? l-a provocat Seamus, de-a dreptul bucuros de perspectiva de a-l vedea pe Ozzie azvârlit de pe un măgar. Poţi verifica foarte uşor dacă sunt docili sau nu.

Ozzie a lovit încă o dată cu creanga în fundaţia de piatră. Am făcut cu toţii un pas înapoi, urmărindu-i din priviri pe măgarii care treceau prin faţa noastră. Citisem că pe vremuri măgarii jucaseră un rol important în adunarea turbei cu care se făcea focul. Li se punea, de-o parte şi de alta, câte un coş care apoi era umplut ochi cu bucăţi de turbă. De obicei femeile făceau treaba asta, bătând cale lungă prin munţi ca să adune bucăţile de turbă pe care le foloseau apoi la gătit sau la încălzit colibele. Pentru lumină foloseau mai degrabă aşchiile sau partea mai moale a turbei, iar uneori femeile culegeau mănunchiuri groase de iarbă-neagră, cu care înteţeau focul atunci când venea

anotimpul ploios. Cărau mănunchiurile în spinare, îndoite sub povara lor.

— Sunt masculi cu toţii, a spus Seamus după ce ne-am reluat turul. Dacă s-ar fi adus şi femele pe insule, în sezonul de împerechere masculii s-ar fi bătut şi s-ar fi împins unii pe alţii de pe stânci. Ar fi fost o treabă tare urâtă.

— Nu e prea distractiv să fii măgar pe Blascaod Mór, a spus Ozzie, făcând o faţă voit inexpresivă. Sunt ca o grămadă de călugări care trăiesc laolaltă.

— Nu prea e distractiv să fii măgar niciunde, a fost de acord Seamus. Toată lumea ştie şi e de acord cu asta. Deşi cred că e mai bine să fii măgar acum decât să fi fost îcut, pe când insula era locuită. Măcar acum sunt liberi. A fost unul care a devenit chiar celebru. I se spunea Bob Marley. Avea propriul club de fani.

Doi măgari au trecut pe lângă noi, urmând grupul de dinainte. M-am întors să-i urmăresc cu privirea pe când se îndepărtau; în acel moment, Ozzie a sărit în spinarea celui mai apropiat dintre ei. A făcut-o uşor, fără să abată măgarul de la ritmul lui de mers. Însă postura bietei creaturi s-a schimbat pe dată. Animalul tăcut şi adormit care fusese până atunci s-a simţit, brusc, atacat. A început să lovească sălbatic din copite, scoţând un sunet îngrozitor înainte s-o ia la goană. Ceilalţi măgari s-au tras în lături, iar eu l-am zărit pe Ozzie cum stătea agăţat de coama animalului. Nu-mi dădeam seama dacă se aşteptase la asta sau nu, însă o expresie de încântare îi apăruse pe chip. Părea electrizat şi fericit, el însuşi fiind luat prin surprindere de gestul impulsiv pe care-l făcuse. În secundele în care măgarul sărea şi se opintea, lovea şi tresărea, m-am întrebat dacă, cu o clipă înainte de a o face, Ozzie ştiuse că urma să sară în spinarea animalului. Era cu putinţă, sau aşa mi se părea mie, să fi sărit pe măgar ca urmare a unei idei nebuneşti, abia schiţate în mintea lui. Era întocmai ca acel impuls irezistibil de a atinge un gard electric: ştiai ce te aşteaptă, şi tot o făceai.

Totodată, am reuşit să *văd* cum era el cu adevărat. Fireşte, îl mai surprinsesem şi înainte, însă acum nu fusese conştient de ceea ce lăsase să se vadă şi de cine se afla lângă el, şi călărise pe măgar cu o expresie de adevărată plăcere. Era cu mult prea mare pentru animal, prea corpolent, şi totuşi, preţ de câteva clipe nărăvaşe, potrivirea lor a fost de netăgăduit. Însă animalul şi-a adunat forţele, izbindu-l pe Ozzie de un zid de piatră în încercarea de a-l da jos. Ozzie şi-a înfipt atunci mâinile în gâtul măgarului, sărind la pământ şi reuşind să-i evite loviturile de copite. Putea fi orice în rest, dar cu siguranţă că era un atlet pe cinste. Cu braţul lui lung şi cu palma pe măsură, a plesnit dosul animalului, lăsându-l să-şi vadă de drum.

— Tu urmezi, i-a zis el lui Seamus. După cum spuneam, nu sunt nici pe departe sălbatici.

A fost un picnic perfect. Soarele a ieşit şi el să ne încălzească. Era un soare de octombrie; vântul împrăştia frunzele şi culca iarba, pregătind-o de iarnă. Am mâncat pe ţărm, pe plaja îngustă care se întindea în partea din faţă a insulei. În timp ce Seamus aşeza masa, aducând apoi coşul pe plajă, eu mă întrebam cum avea să ajungă Bunica până acolo. Dar n-ar fi trebuit să-mi fac griji. Ozzie a luat-o pe sus şi a purtat-o cu uşurinţă. Ea nici nu s-a opus, nici n-a pretins că se putea descurca singură. A aşezat-o în capul măsuţei şi i-a adus o pătură ca să-i învelească picioarele. Indiferent de felul lui de a fi – încă încercam să-mi dau seama – era amabil şi foarte atent cu bunica lui.

Seamus, chiar dacă protesta împotriva regulilor dure ale Bunicii, s-a descurcat bine ca majordom. A pus mâncarea pe masă şi a deschis o sticlă de vin cu o incredibilă uşurinţă. Vântul i-a zburat pălăria, însă el şi-a terminat treaba şi abia după aceea s-a aplecat şi a ridicat-o de jos. A scos dopul de plută şi ne-a dat fiecăruia câte un pahar fără picior, plin cu vin roşu. Apoi a feliat brânza şi merele, le-a aşezat lângă un ciorchine de struguri şi a terminat pregătirile tăind în bucăţi o baghetă. Ca ultim ingredient, a pus bucăţele de cârnat italienesc pe o farfurie de

culoarea fildeşului, aleasă, m-am gândit eu, pentru frumuseţea ei.

— Vrei să pun la fript şi un picior de miel, Nora? a întrebat-o el după ce s-a depărtat de masă. Sau ajunge atât pentru prânz?

— E foarte bine aşa. Mulţumesc, Seamus.

El s-a aplecat să-şi ridice pălăria şi şi-a pus-o la loc pe cap. Apoi s-a aşezat în celălalt capăt al mesei şi a sorbit o gură de vin. Ozzie s-a aşezat între ei, ceea ce mi-a lăsat mie liber cel de-al patrulea scaun, chiar în faţa lui.

— Pot să vă fac o poză tuturor? i-am întrebat eu. Nu mă pricep prea mult la telefoane, dar peisajul e atât de frumos... iar mâncarea arată atât de bine...

Brusc, m-a năpădit emoţia.

— Lasă-mă pe mine, a spus Ozzie, ridicându-se ca să-mi ia telefonul. Tu stai aici, între bătrâneii ăştia. Facem poza ca să ai o amintire a primei tale mese pe insulele Blasket.

— Mulţumesc.

I-am dat telefonul, iar mâinile noastre s-au atins puţin. Era un contact nesemnificativ, atât de obişnuit şi de fără subînţeles încât m-a uimit faptul că am roşit. „Absurd”, mi-am spus, însă doar preţ de o miime de secundă în care am fost foarte aproape unul de celălalt, cu trupul lui stând în calea vântului. O parte din mine ar fi vrut să apară şi el în poză, aşa încât să am ce să-i trimit lui Milly pentru analiză. Nimeni nu citea mai bine băieţii decât Milly.

Toate astea au trecut într-o clipită. I-am dat telefonul. El l-a luat şi s-a îndepărtat câţiva paşi. S-a aplecat ca să regleze unghiul, timp în care eu m-am aşezat la masă. Bunica s-a aplecat într-o parte, iar Seamus a venit şi el mai aproape, ca să intre în cadru.

— Pozează, a spus Ozzie spre telefon. Fă trei poze.

— Ştii cum să..., l-am întrebat eu, însă el m-a întrerupt.

— Păi nu Siri[3] face pozele? m-a întrebat la rândul lui, privindu-mă pe deasupra telefonului.

— Nu, trebuie să apeşi un buton.

— Credeam că telefoanele astea le fac singure.

— Ai telefon, măcar? l-am întrebat eu.

— Am *avut*. Acum nu mai am.

— Nu, te întrebam dacă ştii cum funcţionează.

— Am crezut că trebuie să vorbeşti cu ele.

— Fă o dată afurisita de poză! a izbucnit Seamus, întinzând mâna după paharul lui de vin.

— Vrei mai bine să fac eu una ca să vezi? m-am oferit, dând să mă ridic.

— Siri, a spus Ozzie, fă o poză.

— Nu merge aşa, Ozzie, a intervenit şi Bunica.

— Credeam că toată chestia cu telefoanele astea era ca Siri să facă treaba în locul tău.

— Uneori o face, i-am zis în timp ce ocoleam cu paşi şovăitori, ca să ajung la el, capătul mesei la care era aşezată Bunica. Depinde.

Întreaga scenă părea tare ciudată. Am întins mâna. El mi-a zâmbit – Doamne, ce zâmbet frumos avea! – şi mi-a înmânat telefonul. Mâinile noastre s-au atins încă o dată. Am luat telefonul şi am văzut numaidecât că glumise. Făcuse patru sau cinci poze. Ne păcălise şi făcuse instantanee, iar treaba cu Siri fusese doar ca să ne distragă atenţia. Ştia foarte bine cum să facă poze cu un iPhone.

Era răutăcios, sau doar afurisit şi jucăuş? Sincer, nu ştiam ce să spun.

---

[3] Asistent virtual care face parte din sistemele de operare Apple.

— Mi-am dat seama care ţi-a fost planul, i-am zis, punând telefonul deoparte.

— Zău? N-ar strica să aflu şi eu ce plan am avut. Te rog, spune-mi că ai făcut un studiu despre asta. La urma urmelor, eşti doctorandă la Dartmouth.

— M-ai căutat pe Google, i-am răspuns, punând în sfârşit toate informaţiile cap la cap.

El a roşit.

— Deci aşa e! Chiar m-ai căutat! Sunt flatată. Şi ia spune-mi, mă ridic la înălţimea aşteptărilor tale?

— Sincer vorbind, nu eşti la fel de înaltă pe cât mă aşteptam.

— Şi în rest?

S-a uitat la mine. Aveam impresia că atunci mă vedea cu adevărat pentru prima dată. Privirile ni s-au întâlnit. Ochii amândurora au făcut gestul acela ridicol pe care îl fac femeile şi bărbaţii, privindu-se unii pe alţii ca şi cum căutătura lor ar amesteca într-o cutie cu vopsea sau ca şi cum fiecare ar căuta un chibrit în corneea celuilalt.

— Haideţi, ne-a spus Bunica, plină de înţelegere. E timpul să mâncăm.

— În sfârşit suntem de aceeaşi părere, Nora Crean, a spus Seamus.

După ce Ozzie s-a aşezat înapoi pe scaunul lui, eu le-am făcut o poză tuturor celor de la masă. Îi dădusem de lucru lui Milly. Avea să-i ia la puricat înfăţişarea, hainele, postura. Nimic nu-i scăpa prietenei mele atunci când se concentra asupra unui subiect.

Marea s-a umflat puţin la întoarcere. Nu periculos de mult, dar îndeajuns cât să ridice prova şalupei şi s-o plesnească puternic, împingând-o înapoi. Bunica dormea cu obrazul pe umărul lui Seamus, care stătea neclintit, privind drept în faţă şi închizându-şi ochii din când în când. Aş fi vrut să ştiu care era

relaţia lor, dar mi se părea nepoliticos să întreb. Nu întâlnisem niciodată un cuplu, dacă era vorba de aşa ceva aici, a cărui dinamică să fie atât de schimbătoare. Ştiam că aveau o afecţiune profundă unul pentru celălalt, căci lucrul ăsta se vedea în tot ceea ce făceau împreună.

Eu stăteam lângă Ozzie, cu mâna întinsă ca să mă echilibrez, în vreme ce barca suia şi cobora ritmic. Mă bucuram să navighez pe valuri; îmi ofereau o imagine mai bună despre cum trăiseră locuitorii insulei şi despre cum marea îi ţinuse izolaţi. Nu-mi puteam închipui traversarea în canoele tradiţionale pe care le folosiseră ei şi care nu aveau motor, ci doar vâsle. Totodată, mişcarea bărcii îmi făcea puţin greaţă. Încercasem să stau aşezată, dar, cumva, îmi era mai bine dacă stăteam în picioare. Privind prin geamul ferestrei din faţă, încercam să-mi dau seama cât avea să dureze traversarea şi cu ce forţă avea să lovească următorul val. Mă ajuta să-mi ţin mintea ocupată.

Cred că mai bine de jumătate din drum n-am vorbit. Era zgomot în jur; valurile ne împroşcau cu spumă, iar vântul bătea dinspre vest. Nu simţeam nimic faţă de Ozzie în acele clipe, nici de bine, nici de rău, nici măcar indiferenţă. Eram prea concentrată asupra stomacului meu ca să mă mai gândesc şi la el. Dar când am ajuns în golful Dingle valurile s-au liniştit, iar noi am înaintat înspre pajiştea pe care o crease Irlanda însăşi. *Ferriter* părea să ne spună că-şi îndeplinise misiunea, aşa că Ozzie a acţionat frâna, ca să nu fim zdruncinaţi.

— Am ajuns, a anunţat el întorcându-şi faţa către mine, dar cu mintea încă la valuri. Marea aventură se apropie de final. Se pare că ai supravieţuit.

— Mulţumesc. Şi-ţi mulţumesc că m-ai dus să văd insulele.

— Asta a fost doar o simplă tatonare. Îţi trebuie mult mai mult de atât ca să ajungi să le cunoşti.

— Da, ştiu. Îmi iau cercetarea în serios, dacă îţi făceai griji pentru asta.

El s-a întors cu totul către mine şi mi-a zâmbit.

— Îmi pare rău, mi-a spus. Ţin mult la patrimoniul de aici.

— Trebuie să fie groaznic ca jumătatea americană din tine să fie mereu în conflict cu jumătatea irlandeză.

— O, e o bătălie internă minunată, crede-mă. Dacă îţi pui urechea pe pieptul meu, o să auzi focuri de armă.

— Eşti sigur că n-aş auzi harpe? Cum de nu porţi o şapcă de tweed şi n-ai o sticlă de whisky la îndemână?

— Ba chiar am una, a spus, scoţând o sticlă de Bushmills dintr-un maldăr de cârpe unsuroase aflat în spatele cârmei.

Sticla era pe jumătate plină.

— Vrei ceva de băut? Asta e apa irlandezului. Mai bine te-ai obişnui.

— Sigur. Dă-mi să beau, i-am zis, deşi ăsta era ultimul lucru pe care mi-l doream.

Dar nu voiam să mă creadă vreo fandosită, savanta care trăia doar cu ceai şi care nu se aşeza decât pe scaune pluşate. El mi-a întins sticla. Nu eram sigură de ceea ce se cădea să fac, aşa că am răsucit dopul, am şters gura sticlei şi am luat o duşcă. Voiam să beau numai o înghiţitură mică, dar chiar atunci ne-a zgâlţâit un val, forţându-mă să beau mai mult. Au început să mă usture ochii.

— Ştiai că, a prins el să-mi spună după ce i-am înapoiat sticla, dacă un bărbat şi o femeie beau din aceeaşi sticlă fără să o şteargă la gură înseamnă că o să facă dragoste? E un vechi obicei irlandez.

— Am crezut că înseamnă că un bărbat nu-i în stare să păstreze nişte pahare curate.

— Şi asta, fireşte.

El a luat o duşcă zdravănă, fără să şteargă gura sticlei. Mărul lui Adam i-a tresărit de două ori.

— Şi cum rămâne cu şapca de tweed? l-am întrebat.

— O am pe aici, pe undeva, dar nu ştiu sigur unde. Îţi place whisky-ul irlandez?

— Da.

— Ei bine, atunci ai un punct în plus.

— Încerc să câştig cât mai multe puncte? Nu ştiam că jucăm vreun joc.

— Cred că Bunica vrea să-l jucăm. Ştiai că s-a născut cu căiţă pe cap? Ea spune că are un al şaselea simţ.

— Marinarii cumpărau căiţe cu credinţa că-i fereau de înec, i-am zis eu, referindu-mă la ceea ce ştiam despre atare subiect. Erau considerate talismane împotriva vrăjilor.

— Aş avea nevoie de una.

— Şi se mai spune că aduc noroc. Eşti un tip norocos, Ozzie?

— Te-am întâlnit pe tine, nu-i aşa?

— Şi eşti sigur că ăsta-i un noroc?

— Vom vedea, nu? Nu eşti aşa cum am crezut.

— Şi cum ai crezut că sunt?

— O americancă înţepată, mai degrabă. Una care a venit în Irlanda cu speranţa să găsească o versiune mai autentică a propriei persoane.

— Chiar te-ai gândit la aşa ceva? Sunt impresionată. Şi eu care te credeam un pescar şi nimic mai mult. Dar acum, că ai deschis gura, mi se pare că ai citit o carte sau două la viaţa ta.

— Sunt pescar, aici ai nimerit-o. Cât despre cărţi, ele-s doar pietrele de mormânt ale gândurilor moarte.

— De unde ai scos fraza asta?

— Am citit-o pe capacul unei sticle.

— Şi eu care credeam că nu citeşti...

A mai luat o gură de whisky, după care mi-a întins sticla. Am mai băut şi eu.

— Bine, ies cu tine la întâlnire, mi-a zis.

— La întâlnire? Cu mine?

Băutura mă ardea până la genunchi.

— Numai la asta te gândeşti de când ne-am întâlnit, mi-a spus el. Vrei să afli dacă te plac sau nu. Şi dacă ai ieşi cu mine în cazul în care te-aş întreba. Aşa că te întreb. Vrei să luăm cina diseară?

L-am privit lung. Iată că sosise momentul. Milly numea asta clipa de răscruce. Puteai fie să zici „da" şi să pierzi orice speranţă, fie să zici „nu" şi să pierzi aceeaşi speranţă. În clipa aceea nu ştiam sigur ce voiam să fac. Era teribil de arătos, de îndrăzneţ şi de sigur pe sine. Dar, pe de altă parte, era şi bărbatul care îşi purtase, tandru, bunica în braţe până la plaja copilăriei ei şi care renunţase la ziua lui de pescuit ca să ducă o străină să vadă insula pe care el o ştia pe de rost. Cu toate astea, nu-mi doream complicaţii. Totul era mult prea nou şi prea străin pentru mine. Aveam treabă de făcut. Trebuia să-mi aranjez apartamentul, să-mi cumpăr prosoape de hârtie, să pun ceva de mâncare într-un frigider. N-aveam nevoie de complicaţia pe care, inevitabil, o reprezenta el.

— Doar dacă mă laşi pe mine să plătesc, i-am răspuns. Şi dacă o consideri o întâlnire între prieteni.

Replica mea a sunat stupid până şi pentru mine. Mi-am coborât privirea şi, atunci când m-am uitat din nou la el, l-am văzut zâmbind cu toată gura.

— Prefer să mănânc cu duşmanii, mi-a răspuns. Aş urî ideea ca noi doi să fim doar prieteni.

Apoi s-a întors spre Seamus şi l-a strigat pe bătrân ca să preia cârma. Ajunseserăm la Dingle, iar eu nu vomitasem pe pantofii lui Ozzie. Eram mândră de aşa o reuşită. Dar habar n-aveam dacă rămăsese să ne întâlnim sau nu. Whisky-ul îmi arsese gura

şi mă simţeam puţin ameţită. Bunica s-a trezit şi, preţ de o clipă, a părut că nu ştia unde se afla. Seamus plecase tiptil de lângă ea şi îl înlocuise pe Ozzie la cârmă, iar acesta din urmă a ieşit pe la prova şi a pregătit parâmele.

— Şi iată, astea sunt insulele Blasket, mi-a spus Seamus cu inflexiunea lui adorabilă, folosindu-şi cu asiduitate mâinile şi privirea ca să acosteze. Părul ţi s-a făcut roşu precum răsăritul, Kate Moreton. Să mănânc o cioară dacă nu eşti irlandeză get-beget.

— Eşti mai vorbăreţ imediat ce te trezeşti, Seamus.

— Nici nu dormeam, Kate. Doar intram în comuniune cu zânele. Trebuie să ţii ochii închişi ca să faci asta.

Atunci ne-am lovit destul de puternic de piloni, iar prin fereastră l-am văzut pe Ozzie sărind pe doc şi amarând barca. Apoi el a strigat ceva, peste umăr, către o altă barcă. Seamus a dat puţin în marşarier, după care ne-am oprit. M-am întors ca să-l văd pe Ozzie legând barca; am surprins, în schimb, privirea Bunicii. Mi-a zâmbit, iar eu i-am întors zâmbetul fără să am nici cea mai vagă idee ce anume ne comunicaserăm una alteia.

Capitolul 8

— Fireşte că e o întâlnire! mi-a confirmat Milly pe Skype, imaginea ei fiind ciudat de mărită datorită camerei video. Glumeşti acum? E o întâlnire, iar el e frumos de pică! Eşti acolo doar de o zi şi deja ai înhăţat un irlandez.

— N-am înhăţat nimic. Şi nici nu vreau asta. Am venit aici ca să lucrez, nu ca să înhaţ oameni. M-am lepădat de bărbaţi pe vecie.

— Şi totuşi, iată: ai o întâlnire. Biologia învinge de fiecare dată.

— Nu sunt o şcolăriţă care să fi făcut o pasiune stupidă, Milly. Am venit aici să lucrez la disertaţie.

— Da.

— „Da” – ce?

— Da, eşti acolo să lucrezi la disertaţie. Şi da, eşti o şcolăriţă. Cu toatele suntem, scumpo. Ursitoarele se joacă mereu cu noi. N-ai ce face. Nimeni n-are ce face. Nu trebuie să-ţi pierzi capul, dar nici să te izolezi. Gândeşte-te la asta ca la şansa ta de a ajunge la o experienţă culturală mai profundă.

A făcut un gest obscen, o pantomimă grotescă a actului sexual. Am râs şi m-am aplecat înainte, încercând să văd partea din spate a atelierului ei. Lucra la o pictură murală enormă cu cai, motociclete şi băieţi îmbrăcaţi în colanţi. Era o comandă obscură de la o femeie misterioasă pe care Milly o numea *binefăcătoarea* ei. Ca să se menţină pe linia de plutire, prietena mea combinase banii obţinuţi din comanda asta cu bursa de cinci mii de dolari acordată de Consiliul Artelor de la Universitatea New Hampshire.

Avea părul legat cu o bandană şi o dâră de vopsea pe buză. Milly avea un program neconvenţional de lucru. Putea sta trează toată noaptea, iar apoi să doarmă două zile. Aşa funcţiona ea. Îşi numea perioadele prolifice „faza ei Da Vinci”. Picta cu energie şi cu mână sigură ori de câte ori ajungea în acel punct. În perioada în care energia ei era în declin, putea fi alarmant de antisocială, izolându-se sau refuzând să răspundă la telefon ori la mesaje până când cineva – de obicei, eu – venea la ea ca să o scoată cu forţa din casă şi s-o readucă pe tărâmul celor vii. Momentan nu-mi făceam griji pentru ea. Dintr-o privire, mi-am dat seama că trăia din adrenalină, muzică şi artă. Văzând-o şi ştiind ce bine era să stai în aceeaşi încăpere cu ea, am simţit puţin dor de casă.

— Sincer, Milly, va trebui să-ţi găseşti altă distracţie în afară de gândul la viaţa mea sexuală inexistentă. Nu pot să-l citesc pe Ozzie nici dacă viaţa mea ar depinde de asta. Nu ştiu dacă o să vină sau nu. Sau la ce oră. Sau unde. Sau orice altceva. M-am

hotărât să anulez întâlnirea. Chiar dacă nici n-am stabilit ceva anume.

— E un irlandez gata de împerechere. Genul ăsta e cel mai periculos. Ştii emisiunea aia? În care se duc la pescuit crabi de Alaska? Aia eşti tu. Departe, în larg, pescuind crabi de Alaska. Marea e învolburată şi rişti să mori, dar ai şansa să te întorci bogată la ţărm. Strânge capcana, dragă! Sau năvodul, după caz.

— E american şi e fost militar. Nu-l transforma în cine ştie ce creatură mitică.

— Cu ce o să te îmbraci? Ar merge să fii puţin mai deşucheată. L-ar zăpăci să aibă de-a face cu o femeie doctor în filosofie îmbrăcată deşucheat.

— Am doar hanorace şi blugi, Milly. N-am cu ce să mă îmbrac. Nici dacă am merge la întâlnire. Ceea ce n-o să facem. Doar ce am declarat-o o non-întâlnire. Şi nu sunt doctor în filosofie, ci doctorandă.

— Probează ceva ca să te văd şi eu.

— Nu. Întoarce-te la pictat, Milly.

— Vezi să nu! El o să vină, iar tu o să mergi la întâlnire îmbrăcată şleampăt. Crezi c-o să te culci cu el? Mi-e clar că da. O să sari în pat de la prima întâlnire.

— O, Doamne, Milly!

— De ce nu? De cât timp eşti la mănăstire?

— De când cu Abe.

— Abe, faţă-tristă.

— Nu era rău.

— Scumpo, ai o namilă de bărbat care aşteaptă să iasă cu tine. Probează ceva ca să văd şi eu. Ai făcut duş?

— Am făcut atunci când am ajuns înapoi de la picnic.

— Ei bine, aranjează-te puţin. Ai voie să te distrezi, ştii asta, nu?

— Sunt aici ca să lucrez. Ce nu ţi-e clar?

Şi totuşi, după ce ea mi-a aruncat o privire cu subînţeles, m-am depărtat de computer şi m-am schimbat de haine. Transformarea nu era semnificativă. Mi-am conturat un pic ochii cu dermatograf şi mi-am întins nişte ruj pe buze. În tot timpul ăsta am vorbit cu Milly despre pictura ei, despre noutăţile din Dartmouth şi despre departamentul meu de la facultate. Ea m-a pus la curent cu ultimele bârfe, turnându-şi un pahar de whisky irlandez ca să sărbătorim împreună. După ce mi-am terminat dichiseala, mi-a cerut să mişc camera video în aşa fel încât să mă poată vedea din cap până-n picioare.

— Cu ce te încalţi? m-a întrebat după ce am terminat.

— N-am nimic aici. Nimic drăguţ.

— Poartă ce ai. Fă-ţi de cap, soro! E doar un bărbat. Sunt şi aşa ca vai de ei, mi-a spus ea, râzând.

A continuat să bea whisky, iar eu mi-am dorit să fi făcut acelaşi lucru împreună cu ea.

Ne-am despărţit puţin mai târziu. Am petrecut câteva minute în baie, uitându-mă în oglindă. Mi-am adus aminte de Seamus, care-mi spusese că părul îmi părea mai roşu atunci când mă aflam pe mare. Nu era departe de adevăr. Arătam arsă de soare şi bătută de vânt atât cât trebuia. Nu-mi displăcea.

Apoi am stat pe pat o vreme şi m-am gândit la Abe. El fusese ultimul vizitator pe tărâmul lui Kate. Era absolvent al secţiei de Studii Religioase de la Yale Divinity. Un ateu care studia religia, cu precădere traducerile din greacă ale Bibliei, ca să-şi dovedească lui însuşi la infinit că a crede în dumnezeu, cu „d” sau cu „D”, era ceva iraţional. Un tip conflictual, s-ar fi putut spune. Nu era un om rău, însă era ceea Milly numea o *pelerină de ploaie*. Practică, potrivită, folositoare şi care în cele din urmă se putea înlocui. Am ieşit împreună când şi când după ce ne cunoscuserăm la o conferinţă de traducere din Milwaukee. Vreme de o lună şi ceva am crezut amândoi că puteam forma cuplul perfect: doi profesori la două colegii bune, care să-şi

unească munca şi viaţa. Ne *jucaserăm*, doar, de-a cuplul, mi-am dat eu seama acum; Abe fusese figura masculină din casa mea de păpuşi de vis, varianta adultă. Ken şi Barbie. Kate şi Abe. El purta sandale de piele, dintre cele care scârţâiau atunci când se întindea ca să ia ceva de pe un raft înalt. Idila noastră se sfârşise precum o mică săgeată aprinsă ce plonjează într-un lac. Ar fi trebuit să fie mai spectaculos, dar săgeata se dusese la fund, aşa că totul se terminase. N-am regretat relaţia în sine, însă nici nu-mi aminteam prea multe în legătură cu ea. Abe fusese precum un bol de macaroane cu brânză. Sau precum morcovul ras peste salata verde.

Cât despre mine, asta mă făcuse să fiu mai reticentă în legătură cu posibilitatea de a începe o nouă relaţie amoroasă. Chiar şi cu un irlandez gata de împerechere.

După o vreme, mi-am amintit de o istorioară peste care dădusem recent într-un azil din Springfield. Era o povestire scrisă de o fiică în numele mamei ei, despre ultimii ani pe care aceasta din urmă şi-i petrecuse în azilul cu pricina. Mama crescuse în insulele Blasket şi împlinise şaptezeci de ani înainte să emigreze în America. Devenind senilă către sfârşitul vieţii, femeia începuse să vorbească din nou în irlandeză, întorcându-se la limba ei maternă ca şi cum amintirea acesteia nu mai putuse fi suprimată. Fiica transcrisese cât putuse de mult, însă nu ştiuse unde să meargă sau cui să se adreseze în legătură cu cele scrise. Printr-un şir de întâmplări legate între ele, povestea îmi încăpuse în mâini. Nu puteam s-o citesc îndeajuns de repede sau de profund, şi nu simţeam decât o nespusă simpatie. Era genul de comoară academică ce coia cariere.

Ozzie n-a venit. După o jumătate de oră m-am întins pe spate. În felul ăsta, lumina lămpii de la pat cădea mai bine pe paginile mele scoase la imprimantă. După trei sferturi de oră am închis ochii. Un sfert de oră mai târziu m-am trezit tresărind, pentru că preţ de-o clipă n-am mai ştiut unde mă aflam. După ce mi s-a limpezit mintea, m-am ridicat pentru cea din urmă oară ca să privesc în jur şi să-mi verific telefonul, însă nu primisem nici un mesaj de la el. O parte din mine se simţea uşurată. Asta punea

totul la punct. Nu stabiliserăm nici o întâlnire, nu-mi fusese trasă clapa, iar acum puteam să mă întind în pat şi să adorm fără nici o grijă. Nu-mi întrerupsesem postul de la bărbaţi. Eram liberă să mă concentrez asupra chestiunii pentru care, de fapt, venisem în Irlanda.

M-am cuibărit adânc sub pături şi am închis, în sfârşit, ochii. Casa mirosea a soluţie de curăţat cu aromă de lămâie. Citisem undeva că, înainte de a adormi, Hemingway obişnuia să-şi amintească cursurile de apă în care pescuise. Refăcea în minte pescuitul, aruncând undiţa, în visul în care tocmai intra, întocmai aşa cum o făcuse în realitate. Era o modalitate de a adormi şi de a trece în lumea viselor, iar eu am descoperit că astfel puteam să refac călătoria mea pe Marea Insulă Blasket. M-am plimbat pe strada principală şi am văzut şcoala şi biserica. Vântul bătea dinspre mare, iar somnul, ridicându-se din coşurile de fum care cântau în sat, m-a purtat pe aripile lui.

Capitolul 9

Recunosc: mă aşteptam ca Ozzie să apară la micul dejun cu vreo scuză, cu vreo aberaţie despre nişte spuse înţelese greşit, însă n-a făcut-o. Şi nici Nora nu l-a trimis pe Seamus ca să mă ducă într-o altă aventură. Eram pe cont propriu. Trebuia să mă întorc la Universitatea din Limerick ca să mă mut în apartamentul meu şi să mă instalez cumva, însă mă simţeam, în chip absurd, uşor abandonată de către călăuzele mele din ziua trecută.

Doamna Fox mi-a servit la micul dejun ou prăjit în pâine şi bacon irlandez pus alături. Baconul avea gust de şuncă. Am mâncat, am băut ceai şi am studiat harta Irlandei, pe care o salvasem în telefon. Mi-am spus în gând că vizitasem deja insulele Blasket. Sinceră să fiu, nu mă aşteptasem să ajung acolo decât abia la primăvară, aşa că mă simţeam ca având un

oarecare avans. La a doua ceaşcă de ceai, am mâncat un minunat biscuit cu gem de stafide. Atunci când doamna Fox a băgat capul pe uşă ca să vadă dacă totul era în regulă, am întrebat-o dacă nu cumva avea vreun mesaj pentru mine.

— Nici unul, scumpo, mi-a răspuns ea. Aşteptai ceva?

— Nu, nu chiar. Întrebam, doar.

— L-ai întâlnit pe Ozzie? a vrut ea să ştie, zăbovind în prag, cu şervetul de vase pe umăr.

— Da, ne-a dus pe insulele Blasket cu barca lui.

— Aşa am auzit şi eu.

N-a mai adăugat nimic, dar simţeam că ar fi vrut s-o facă. Privirile ni s-au întâlnit.

— Un bărbat interesant, nu-i aşa? am continuat eu, încercând să rămân impasibilă.

Era cu neputinţă de ştiut cine se înrudea cu cine, cum erau înlănţuiţi copacii unei păduri atât de mici.

— E un tânăr foarte curajos, mi-a răspuns ea cu ochii încă aţintiţi la mine. Chiar dacă mai sare calul din când în când.

— Cum anume?

Am sorbit din ceai. Experienţa mea academică în calitate de intervievator mi-era de mare ajutor. Două urechi şi o gură era regula după care trăiam. Însemna să asculţi mai mult decât să vorbeşti.

— Cred că aşa cum obişnuiesc tinerii s-o facă. Cunoşti povestea lui Androcle şi a leului? Cea în care leul avea un spin înfipt în labă? Ei bine, Ozzie e leul care n-a avut norocul să-l întâlnească pe Androcle al lui.

— Şi spinul...?

— E războiul, fireşte. Ozzie a luptat împreună cu voi, yankeii, în Afganistan. Dacă nu te deranjează puţină politică, pot să spun că războiul ăla a fost zadarnic încă de la bun început. Oricum,

asta-i părerea mea. Una e să lupţi pentru ţara ta dacă e atacată, şi alta e să baţi jumătate de glob ca să te războieşti cu o adunătură de societăţi primitive. Iartă-mă dacă am vorbit neîntrebată.

— Credeţi că el încă e afectat de război?

— Da, aşa cred. E greu să te lepezi de o asemenea povară, mai ales după ce ai cărat-o atâta vreme.

— Un spin al naibii de mare!

— Poţi s-o mai zici o dată. Ei bine, sunt sigură că am spus mai multe decât trebuia. Ozzie e un tânăr de treabă, dar tulburat, aşa cum sunt mulţi. Şi frumos de pică, ceea ce-l face irezistibil pentru fete.

— Deci are o prietenă?

Am simţit că roşeam punând o astfel de întrebare. Ce naiba făceam? De ce-mi păsa dacă Ozzie avea sau nu o prietenă? Trebuia să-mi fac un control la cap. Mi-am vârât în gură, cu furculiţa, ultima îmbucătură de la micul dejun. Doamna Fox şi-a mutat şervetul de pe umărul drept pe cel stâng, scuturând cu mâna o scamă rămasă în urmă.

— Iubită sau prietenă? Pe vremuri era mai uşor să-ţi dai seama de relaţia dintre două persoane. Acum, nu prea mai sunt singură de înţelesul cuvântului „prietenă”. Dar Ozzie are lipici la fete. Iar la cât de bine arată, nici ocaziile nu întârzie să apară.

— Atunci o să stau departe de el.

— Dar are o inimă bună, totuşi. A făcut nenumărate gesturi caritabile pe aici. Şi-i plac mult şi câinii, ştiai? A adoptat mai mult de doisprezece de-a lungul anilor. Încearcă să le găsească familie. Nimeni n-ar avea ceva de comentat în privinţa asta. Ai văzut ce casă are?

— Nu. Eu doar am petrecut o zi pe barcă. Cu Bunica şi cu Seamus.

— O, trebuie s-o vezi! Are cea mai grandioasă privelişte de prin partea locului. Cu marea drept faţă de masă.

Am zâmbit la auzul noţiunii de *faţă de masă* folosite cu un astfel de sens. Doamna Fox a mai zăbovit o clipă, fără îndoială că întrebându-se ce să-mi mai spună, după care s-a întors la bucătărie. Îmi şi închipuiam ce avea să zică Milly despre pasiunea de a salva câini. Avea s-o ia razna, zicându-mi că ăsta era semnul unei inimi bune. Ceea ce n-ar fi fost neadevărat. În orice caz, nu conta. Ozzie nu era în meniu. Nu voiam nici Ozzie prăjit, nici copt, nici la abur. Mi-am terminat micul dejun şi i-am mulţumit doamnei Fox, după care am luat o ceaşcă de ceai şi m-am întors în camera mea. Încă mă simţeam adormită şi uşor ameţită din cauza schimbării de fus orar.

Am stat pe pat şi m-am uitat câteva minute la orarul şi la traseele autobuzelor. Trebuia să ajung la Limerick. Trebuia să mă cazez la administraţia universităţii şi să mă instalez în apartament. Începeam să mă resimt din cauza stresului călătoriei şi a dislocării mele temporare. Voiam să-mi stabilesc o bază a operaţiunilor, de unde să muncesc şi să-mi încep toate celelalte acţiuni. Eram sigură că odihna într-un pat care să fie al meu avea să mă facă să mă simt mai bine.

Încă verificăm programul autobuzelor atunci când mi-a sunat telefonul. Pe ecran mi-a apărut poza mamei. M-am gândit la alegerea simplă pe care telefoanele ne-o dădeau în legătură cu oamenii din viaţa noastră: *verde – acceptă, roşu – respinge*. Până să mă decid, telefonul a sunat şi a vibrat în două rânduri. La jumătatea celui de-al treilea apel, am apăsat pe verde. Acceptam. Vocea mamei mele vădea surprindere, ca şi cum se aşteptase să lase un mesaj, iar acum avea de-a face cu o persoană în carne şi oase.

— Kate? Mă auzi? m-a întrebat.

— Da, mamă, te aud.

— Eşti deja în Irlanda? Nu-ţi ştiu programul.

— Sunt în Irlanda, i-am spus.

Eram conştientă de răspunsurile mele seci, însă asta era o poveste veche între mine şi ea. De obicei, mama vorbea mai mult decât asculta.

— Ei, să-ţi fie de bine. Asta e minunat. Te salută şi Ben. E chiar aici, lângă mine. Plecăm joi în Italia. Acolo plouă ceva de speriat, însă Ben adoră Roma. Nu se mai satură de oraşul ăla. Chiar şi când e soare. Cred că e mai mult soare în Italia decât în Irlanda.

— Şi eu cred la fel.

— Ascultă, ne-am gândit să te vizităm în Irlanda. Orice destinaţie ţi se pare aproape odată ce-ai ajuns în Europa. Nu crezi că-i adevărat? Ne uităm la o barcă, una cu vele, pe care a pus Ben ochii. O ambarcaţiune superbă. E a unui grup de investitori, un fel de corporaţie, mai degrabă. O ţin pentru ieşiri, ca să încheie afaceri, cred, iar echipajul e din Europa de Est. În fine, Ben a găsit-o într-una dintre publicaţiile lui de navigaţie...

L-am auzit pe Ben vorbind. Ascultase schimbul nostru de replici. Întotdeauna asculta. A vorbit tare, iar mama a acoperit telefonul cu mâna. După care a revenit.

— ... A, spune că e un site. Un site despre navigaţie, nu o publicaţie. Da, dragă, ai dreptate. Am înţeles, da. Un Spirit C 65. Nu un vas de epocă, ci unul clasic modern.

— Nu cred că există clasic modern, mamă. „Clasic” înseamnă că aparţine unei epoci trecute.

— Cum adică?

— Nimic, era doar o explicaţie legată de sensul cuvintelor.

— Ei bine, ăsta-i domeniul tău, scumpo. Oricum, nu ştim dacă reuşim să ajungem. Trebuie să ne întoarcem pentru cina dansantă a familiei Adlar. Dansul alb. Ştii tu, ţin petrecerea în fiecare an, a ajuns să fie un *clasic*.

— Absolut.

Îmi auzise explicaţia despre oximoronul clasic—modern, dar trecuse peste ea. Mama putea fi şi surdă, şi oarbă atunci când îi convenea.

— Râzi tu, dar e un adevărat eveniment. Şi se strâng o grămadă de bani pentru cauze nobile. Noi răspundem de aranjarea unei mese de zece persoane. Trebuie să mă ocup de ornamentele florale. După eveniment, florile sunt donate unor case funerare, care le şi refolosesc. Am aflat asta de curând. Îţi poţi închipui aşa ceva? De atâta timp merg la petrecerea asta şi n-am ştiut niciodată că florile sunt reciclate astfel. M-a făcut să fiu mândră de micul nostru grup.

Am sorbit din ceai ca să-mi ţin limba în frâu. Îmi venea să rup ceaşca în două cu dinţii, să iau o muşcătură din ea precum un mare rechin alb care ar fi muşcat dintr-o placă de surf. *Micul nostru grup* înseamna micul nostru grup de afurisiţi bătrâni şi putred de bogaţi. Însemna un grup de bărbaţi – fireşte, bărbaţii fiind cei care aduc pâinea pe masă, nişte piraţi corporatişti cu toţii, unii la limita legalităţii, alţii, nişte moştenitori răsfăţaţi cărora familiile lor le oferiseră o grămadă de oportunităţi, în vreme ce tipele (da, aşa li se spunea) se ocupau de evenimentele sociale, alegeau ornamente şi se consultau între ele în privinţa ţinutelor, a mostrelor de pulovere, a tapetului, a designerilor, a grădinarilor şi a renovatorilor de bucătării, a ictorilor de yoga şi a dresorilor de câini, a companiilor de securitate şi a antrenorilor de golf. *Micul nostru grup*. Era grupul pe care mama îl invadase şi îl cucerise după moartea tatălui meu irlandez, care fusese doar un banal pompier. Era grupul căruia mama i se alăturase înainte de moartea tatei, astfel încât în ultimele lui zile să fie conştient de faptul că ea fugise deja la altul, ceea ce îl făcuse pe tata să moară în chip de soţ încornorat. Mama nu mai putuse să aştepte. Văzuse că i se oferea şansa să aibă o viaţă mai bogată şi mai plină şi profitase de ea. Asta mi-a spus atunci când am acuzat-o, imediat după moartea tatei. Întocmai ca Sauron din *Stăpânul Inelelor*, căutase Inelul Puterii care să le conducă pe toate celelalte. Adică – verigheta de la Ben Applegate, unul dintre cei mai eficienţi şi mai bogaţi piraţi care bântuiau apele corporatiste din zona

centrală a statului Massachusetts, şi prada cea mai de soi care înotase vreodată în apele mamei mele. Indiferent de cum fusese viaţa noastră şi de ceea ce însemnase pentru mama aportul adus de tatăl meu, totul fusese eclipsat de cele şaptezeci de hectare de suburbie selectă pe care se întindea clubul Maxwell, de dineurile dansante, de balurile de caritate şi de Ben cel cu sprâncene stufoase, care purta pantaloni imprimaţi cu balene, şosete imprimate cu romburi şi mocasini cu ciucuri, şi care făcea excursii în Italia ca să vadă iahturi coite din lemn, care erau clasice, dar noi.

Asta era mama mea. Şi astea erau motivele pentru care nu excelam în relaţia noastră mamă—fiică.

— Foarte bine, mamă, am zis eu, pentru că era rândul meu să zic ceva.

— Ei bine, m-am gândit că trebuie să ştii unde sunt. Pentru orice eventualitate.

— Ce eventualitate, mamă?

— În caz de orice, dragă. În caz că apare ceva important şi trebuie să mă contactezi. Şi nu în ultimul rând, în cazul în care eu trebuie să te contactez.

— De asta s-au inventat telefoanele mobile, mamă. Nu contează unde eşti.

— Te rog să nu fii răutăcioasă, Kate. Ne dăm toată silinţa.

— Ai dreptate, mamă.

— Kate, eu sunt doar mama ta cea burgheză care-şi dă toată silinţa, să ştii.

Am tras adânc aer în piept. Făceam deseori pauze de respirat atunci când vorbeam una cu cealaltă.

— Ştiu, mamă, şi-mi cer scuze. M-a ajuns oboseala călătoriei.

— E chiar epuizant, nu-i aşa? Să călătoreşti, vreau să spun, a adăugat ea o clipă mai târziu. Şi totul s-a înrăutăţit, cu mulţimile astea de pasageri care se învârt de colo colo şi cu toată

suspiciunea legată de terorism. Chiar cred că suspiciunea te oboseşte cel mai mult. Lumea se uită la tine de parcă ai căra vreo bombă, pentru numele Domnului!

Am auzit, pe fundal, nişte voci care vorbeau iute. A lui Ben se distingea mai limpede. Mama a murmurat ceva ce n-am putut desluşi.

— Trebuie să te las, scumpo, a încheiat ea, vorbind direct în microfonul telefonului, ca s-o pot auzi din nou. Ben nu-şi găseşte husele croselor de golf. Le-a scos ca să cureţe crosele, iar acum nu mai sunt de găsit.

Mi-am muşcat buza ca să nu spun nimic răutăcios. Crose de golf. Huse. Să închei apelul cu fiica ta ca să cauţi, pentru semiproaspătul tău soţ, ceva lipsit de importanţă. Asta mă deranja mai mult decât aş fi putut-o face să înţeleagă vreodată. Şi mă simţeam ca un ţânc plângăcios pentru că gândeam astfel.

— Te iubesc, mamă, i-am zis, ca să-i transmit puţină căldură de pe celălalt mal al oceanului.

— Şi eu te iubesc, Kate. Să te bucuri de vacanţă!

Nu e o vacanţă, îmi venea să-i zic. Însă mama mi-a închis telefonul şi a plecat în căutarea huselor pierdute din Avalon[4]. Chiar nu-mi dădeam seama dacă ei măcar îi trecuse prin minte că mă aflam în ţara de origine a primul ei soţ, pe care el o îndrăgise atât de mult.

Capitolul 10

Elsa Bunratty m-a condus la apartamentul pe care mi-l repartizase facultatea.

[4] Insulă legendară din folclorul celtic, unde se spune că a fost creată sabia regelui Arthur (n.red.).

— Te-am pus la etajul doi, mi-a spus ea, în timp ce traversam campusul Universităţii din Limerick. Era o zi mohorâtă şi înnorată, ploioasă aşa cum e Irlanda prezentată de cele mai multe ori în filme. Bătută de vânturi, îmi tot spuneam în sinea mea. Elsa îşi împingea bicicleta, pe care o lua peste tot, după cum chiar ea menţionase. De fapt, îmi mai spusese şi că femeile din campus aveau un fel de club de bicicliste. Nu ştiam ce să zic despre asta, aşa că n-am prea avut ce să-i răspund. Bicicleta ei era în genul celor englezeşti pe care le asociam mereu cu filmele vechi de prin anii 1940. Era neagră şi solidă, cu o apărătoare de lanţ masivă, care acoperea partea centrală a pedalei.

Elsa purta o fustă gri, până la genunchi, şi un pulover moale din caşmir, pe gât. O pelerină galbenă de ploaie o acoperea cu totul. Era frumoasă în stilul lui Beatrix Potter, o femeie pe care mi-o închipuiam într-o cabană cu grădina semicirculară şi împânzită, la intrare, de plante înalte şi ciudate. Iar în cabană trebuia să existe o pisică. Şi, cu siguranţă, un şemineu. Şi un ceainic mereu plin şi aflat la îndemână, şi un gard care să înconjoare grădina, şi o fereastră rotundă care să dea înspre râul Shannon.

Aşa mi-o închipuiam eu. În realitate, era cu mult mai directă şi mai serioasă. Ea gestiona apartamentele din campus, mari sau mici, din timpul facultăţii şi nu numai, ceea ce, una peste alta, era o responsabilitate uriaşă. Fusese de acord să mă conducă la al meu – în mod normal, şi-ar fi trimis o asistentă de-a ei – însă apartamentul cu pricina tocmai fusese renovat, iar ea voia să vadă cu ochii ei dacă treaba fusese făcută aşa cum trebuia. Era cam de vârsta mea şi mă bucuram de prezenţa ei. Mi-a pus rucsacul în coşul de la bicicletă.

— Pe fete preferăm să le cazăm la etajul doi, e puţin mai sigur, mi-a spus ea, în timp ce treceam pe lângă un grup mare de pini graţioşi. La primul etaj, studenţii pot fi tentaţi să tragă cu ochiul şi să fie sâcâitori. Îţi dai şi tu seama. Obrăznicii de genul ăsta.

— Îţi mulţumesc.

— Nu că asta ar fi o problemă, n-am vrut să spun aşa ceva, ci că doar ne luăm o măsură de precauţie. Şi e şi mai linişte. Apartamentul tău e ferit de zgomot şi, în plus, din bucătărie se poate vedea râul.

— Asta sună minunat. Abia aştept să-l văd. Visez la el de când am primit confirmarea.

— O să te simţi bine. Dacă n-are să fie aşa, nu ezita să mă contactezi. Vorbesc cât se poate de serios. Asta e treaba mea şi o iau în serios.

— Sunt sigură că o să fie totul cât se poate de bine.

Şi chiar aşa şi era. M-a dus la o clădire cu două etaje, coită pe malurile râului Shannon. Clădirea avea o curte comună; în centru se afla o fântână cu statuia din bronz a unui arcaş ce-şi îndrepta arcul către cer. M-am gândit că toate astea erau doar pentru studenţii de la universitatea lor; în jurul meu, din câte observasem, alţi studenţi se pregăteau pentru noul an universitar. Când am întrebat-o dacă aşa era, a clătinat din cap.

— Avem studenţi din douăzeci şi şapte de ţări, mi-a spus ea, scoţând cheile şi descuind camera numărul 86. Unii au şedere permanentă, altora li se reînnoieşte contractul de la an la an. E un aranjament cât se poate de bun. Face ca viaţa din campus să fie foarte interesantă. Nu ştii niciodată peste cine poţi să dai.

— Şi cu toţii predau?

— Majoritatea, da. Unii fac cercetare, aşa cum faci şi tu. Avem şi un pub în campus; două, mai bine zis. În timp, ai să ajungi să cunoşti pe toată lumea. Poţi să te implici în viaţa socială atât cât doreşti, fireşte. Unii o găsesc stimulantă, alţii preferă solitudinea.

A deschis uşa şi a început să urce o scară cu trepte tapiţate. Am urmat-o. Nu ştiam la ce să mă aştept. Nu reuşisem să pun cap la cap pozele de pe internet, ca să-mi dau seama de mare lucru. Dar de cum am călcat pe ultima treaptă, mi s-a strâns stomacul de bucurie. Ştiam deja că apartamentul era de tip studio, însă era curat şi proaspăt zugrăvit, iar ferestrele dădeau înspre râul

din spatele clădirii. Râul Shannon, pe care James Joyce îl pomenise în „Cei morţi”, faimoasa lui nuvelă. „Valurile negre şi răzvrătite ale râului Shannon”, iată cum suna descrierea lui. Dar am dat la o parte perdelele bleumarin de la fereastra mea şi am văzut că râul nu părea câtuşi de puţin răzvrătit. Doar ce mi-am aruncat privirea şi am şi văzut bâtlani albi care ieşiseră la pescuit, cu picioarele formând V-uri în undele iuţi pe când înaintau şi-şi afundau ciocurile în ele ca să prindă peşte. Inima mi s-a umplut de speranţă. Era la fel de perfect ca în visul meu.

— E splendid! am exclamat eu. Mulţumesc, Elsa. Îţi mulţumesc mult.

— Au făcut treabă bună, a constatat ea, păşind prin încăpere şi examinând lucrarea. Au zugrăvit frumos. Câteva pete pe ici, pe colo, dar nici viaţa nu e nepătată, aşa-i? Da, da, va trebui să-i spun lui Bobby să-şi felicite echipa. S-au mişcat repede.

Nu mă mai săturam să-l privesc. Era doar un apartament studenţesc, ce-i drept, nu foarte mare, cu o chicinetă pe o parte şi cu o canapea extensibilă pe cealaltă. Dar era un avanpost în Irlanda, un loc unde să stau în ţara pe care îmi dorisem dintotdeauna s-o vizitez. Râul Shannon, pomenit de Joyce, trecea pe lângă clădire, iar centrul oraşului Limerick era la trei sferturi de oră de mers pe jos de-a lungul malului apei. Elsa spusese că în campus erau două puburi, iar în clădirile din jurul meu locuiau bursieri şi profesori, oameni care-şi vedeau de propriile interese academice. Dacă aş fi fost o plantă, iată că tocmai fusesem plantată în solul potrivit pentru mine.

— Nu-i rău, a fost de acord şi Elsa, care încă inspecta, întorcându-se spre mine din când în când. Perdele noi. Nu foarte elegante, din păcate, dar o să te ferească de soare la nevoie. În dulapuri ai oale şi tigăi. Tot ce-ţi trebuie. Singura problemă e magazinul, care-i destul de departe, aşa că va trebui să-ţi cari cumpărăturile de acolo. Poţi lua un taxi, desigur, dar e scump. Şi mă gândesc că fondurile tale nu sunt nelimitate.

— Nu sunt, i-am zis eu, aruncându-mi, la rândul meu, privirea peste tot şi notându-mi în minte ce-mi mai trebuia, ce era bine

şi ce mai aveam de îmbunătăţit. Totul era aici; chiar nu-mi mai lipseau prea multe, în afară de cărţile mele şi, probabil, de o masă la care să mă aşez în bibliotecă.

— O bicicletă ar fi o achiziţie bună. Am să verific dacă pot găsi ceva. Posibil să am câteva de prisos. Şi am şi prieteni care mai au câte o bicicletă în plus, uneori. Cu bicicleta ai ajunge uşor la piaţă şi în oraş. E de preferat să ai una.

— Mulţumesc. Cu siguranţă că am să ţin cont de sfatul tău.

Ea mi-a zâmbit larg.

— Ador când americanii spun *cu siguranţă*. E o expresie aşa de ciudată. Şi ce înseamnă, exact? Ca să nu mai spun că mor după accentul tău. Aş putea să-l ascult toată ziua.

— Eu aş putea să ascult accentul *tău* toată ziua, i-am răspuns. E de vis.

— Atunci o să ne înţelegem bine. Te las acum să te instalezi. Austin o să-ţi aducă bagajele. Nu-l lua în seamă. Se mişcă puţin cam încet, dar e blând şi binevoitor. Plec acum. Sunt sigură că eşti obosită de pe drum.

— Sunt cam obosită, ce-i drept.

— E cât se poate de normal. În regulă, atunci, uite cheia. O las aici, pe bufet. Instalează-te. Dacă vrei să mănânci ceva, încearcă la pub. Găseşti peşte cu cartofi şi poţi socoti asta drept punct de plecare. Ţinem legătura, Kate.

— Îţi mulţumesc, Elsa.

Ea a râs din cauză că eram atât de protocolare, apoi m-a îmbrăţişat iute şi a coborât scările. Am urmărit-o cu privirea. A ridicat piciorul, a încălecat bicicleta şi a început să pedaleze, claxonând un student pe lângă care trecea şi ridicând mâna în semn de salut fie pentru el, fie pentru mine.

*

Am curăţat totul. Logica îmi spunea că apartamentul tocmai fusese zugrăvit, însă mă cunoşteam îndeajuns de bine încât să

ştiu că n-aş fi putut dormi sau sta liniştită până când nu ştergeam şi nu curăţam fiecare centimetru din apartament. Din fericire era mic şi l-am făcut lună într-o oră şi ceva. Am pus salteaua pe pat şi m-am aşezat apoi pe canapea, privind în jur. Apartamentul era bine luminat, era confortabil, practic şi potrivit nevoilor mele. M-am gândit că încălzirea mergea bine, că instalaţia sanitară nu avea probleme şi astfel, una peste alta, am ajuns să mă simt ca acasă mult mai repede decât m-aş fi aşteptat.

„Universitatea din Limerick”, mi-am şoptit în sinea mea. „Am o bursă la Universitatea din Limerick. Nu-i rău deloc.”

După asta, am ars nişte salvie şi am răspândit fumul în cele patru colţuri ale universului. Ridicol, ştiam, dar era ceva ce învăţasem să fac ca să sfinţesc o casă nouă. O hipiotă bătrână pe nume Esmeralda îmi oferise primul meu mănunchi de salvie. Fusese infirmiera de la ospiciul care îl îngrijise pe tata în ultimele lui luni de viaţă. Esmeralda îşi purta părul cărunt împletit în cozi lungi şi se îmbrăca precum un Arapaho[5] din Haight-Ashbury[6], în stilul anilor 1970, însă avea cei mai blânzi ochi pe care-i văzusem vreodată – până s-o întâlnesc pe Bunica. Trăia în acord cu credinţele hippy şi avea o grămadă de tincturi şi de fiole pline cu amestecuri ciudate, grăsime de urs şi mustăţi de pisică, din ce ştiam eu, şi-i dăduse şi tatei din ele, ca să-i pregătească sufletul pentru călătoria în lumea de dincolo. Nu credeam nici o iotă din toate astea, dar îmi plăcea cum ritualul îi uşurase tatei împovărătorul lui declin, aducându-i un moment de speranţă până la ceea ce ştiam cu toţii că avea să fie despărţirea iminentă. Esmeralda folosea mănunchiuri de salvie atunci când mama era, cel mai probabil, plecată peste zi. Înconjura patul tatei, rostind incantaţii şi suflând fumul înspre cele patru colţuri ale lumii, iar tata, cât timp a mai avut puterea

[5] Trib amerindian răspândit în zonele de câmpie ale statelor Colorado şi Wyoming (n.red.).

[6] District al oraşului San Francisco, locul de baştină al mişcării hippy (n.red.).

să vorbească, spunea că salvia arsă mirosea precum focul de tabără şi cel de turbă, după care o lua de mână şi-i mulţumea. Începuse să-mi placă şi mie, iar atunci când am primit bursa de la Fundaţia Brady Milsap, ceea ce însemna că puteam să mă duc în Irlanda şi să-i studiez pe locuitorii insulelor Blasket, Esmeralda mi-a trimis un mănunchi de salvie şi un talisman şi mi-a spus să ard salvia în prima noapte prielnică a şederii mele.

Aşa că mi-am desfăşurat micul meu ritual de bun venit. Am făcut mâinile căuş în jurul fumului şi l-am suflat înspre cele patru puncte ale busolei, evitând cu grijă ochiul pâlpâitor al alarmei de incendiu din bucătărie. După ce am omagiat marginile universului, am îndreptat fumul spre mine şi i-am primit puritatea, deşi mă simţeam ca o impostoare, însă în acelaşi timp m-am simţit şi fericită. Fumul m-a dus cu gândul la tata, la curgerea lină a ultimelor lui zile, când devenise aproape translucid, un om bun ducându-se într-un loc la fel de bun. Înainte să intre în coma finală, vorbise mult despre insule, despre căminul inimii lui, despre sunetul apei atunci când nu mai era câtuşi de puţin sunet, ci un gând de sine stătător, chezăşia faptului că marea era veşnică şi că rămânea în om la fel de sigur precum era faptul că valurile ei spălau plaja zi după zi.

Doar ce terminasem când am auzit un ciocănit. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că sunetul venise dinspre uşă. Numaidecât am stins ceea ce mai rămăsese din salvia arzândă, apoi am ventilat puţin încăperea cu făraşul pe care îl folosisem la măturat. Am deschis cele două ferestre şi am strigat că vin, deşi nu-mi dădeam seama dacă persoana aflată de cealaltă parte a uşii mă auzise sau nu.

— O clipă! am strigat, aruncând o privire rapidă în oglinda din baie.

Arătam transpirată şi încălzită, şleampătă întocmai ca un morman de frunze clădit la întâmplare. Dar n-aveam ce să fac în privinţa asta. Am coborât iute scările, destul de sigură că ritualul meu cu salvie îmi adusese un paznic la uşă. Sau poate un vecin îngrijorat. Din fericire uşa avea vizor, aşa că m-am

aplecat spre el, încercând să-mi pregătesc povestea pentru indiferent cine se afla afară.

Era Ozzie.

„La naiba”, m-am gândit.

Ca să fie şi mai rău, avea în braţe un căţel. Nici măcar nu era corect, pentru că părea a fi un pui de golden retriever, adică un căţel cam de zece ori prea drăguţ pentru binele lui. Ozzie îl ţinea relaxat, cu o singură mână, iar cât timp m-am uitat pe vizor, căţelul a încercat de două ori să ajungă la el şi să-l lingă pe faţă. Fireşte că-l plăceau câinii, mi-am zis în sinea mea. Probabil că şi copiii îl plăceau, şi văduvele, şi veteranii pensionaţi. Avea ceva al lui.

M-am gândit chiar să nu deschid uşa. Am oftat puţin. Prin minte mi-au trecut vreo şase scenarii. Apoi, aproape fără să-mi dau seama de ceea ce făceam, am deschis uşa.

— Cum de m-ai găsit? l-am întrebat, prea dur – mi-am dat eu seama, dar cuvintele îmi ieşiseră deja pe gură.

— Bună, Kate, mi-a răspuns el.

Am întins mâinile după căţel. Iubeam căţeii. El mi l-a oferit. Mi-am vârât nasul în blăniţa lui. Unul dintre cele zece mirosuri de top. I-am prins lăbuţele în palma mea deschisă. Căţeluşul şi-a întins gâtul şi a încercat să mă lingă.

— El e Gottfried, mi-a zis Ozzie, punându-şi o mână pe capul căţelului. Doar ce l-am luat de dimineaţă.

— Gottfried e un nume oribil pentru un câine. Zici că-i numele unei arome de îngheţată.

— Nu eu i l-am dat, ci îngrijitorii.

— E un nume ridicol. Cum să-l strigi? Vino aici, Gotty?

— N-am ajuns aşa de departe.

— Şi totuşi, ce cauţi aici?

Am încercat să mă calmez. De ce eram aşa de răutăcioasă? De ce nu mă bucuram să-l văd pe unul dintre puţinii oameni pe care îi cunoşteam în Irlanda?

Ozzie şi-a mişcat uşor mâna pe capul căţelului, scărpinându-l după ureche. Eu l-am strâns la piept. Eram conştientă de faptul că mângâia puiul în vreme ce acesta stătea lipit de sânii mei. Ciudat. Şi era şi mai ciudat că mă gândeam la asta. Dar, pe de altă parte, trecuse multă, multă vreme de la Abe, de când trupul altcuiva mi-l atinsese pe al meu. Probabil că de asta eram atât de conştientă în legătură cu orice atingere. Eram, de asemenea, conştientă de silueta, de înfăţişarea lui Ozzie şi de prezenţa lui în faţa uşii mele. Milly m-ar fi sfătuit să-l apuc de puloverul lui irlandez şi să-l trag înăuntru.

— Am venit să te scot în oraş, mi-a spus Ozzie. Şi să-ţi fac cunoştinţă cu Gottfried.

— Nu te juca cu mine, bine? Nu mă interesează o aventură prostească.

— Am crezut că ţi-ar plăcea să ai un prieten într-un oraş nou.

— Tu locuieşti în Dingle.

— Locuiesc în Irlanda. Nu-i aşa de mare, ştii?

— Credeam că te întreţii din pescuit.

— Mă întreţin din pescuit. Dar îmi mai place să pun şi piciorul pe uscat uneori. Ai de gând să ne certăm de fiecare dată când ne întâlnim?

— Posibil. Nu m-am decis încă.

— Eu, unul, aş prefera să n-o facem, mi-a spus el. Nu cred că ţi-am dat vreun motiv să mă urăşti deja, nu?

— Nu încă. Dar de ce ai spus *deja* dacă n-ai de gând să-mi şi dai un motiv să te urăsc?

— E posibil să ai febră. Cred că suferi de beri-beri[7].

— Ce e beri-beri, mai exact?

— E ceea ce ai tu. Îmi pare rău pentru tine că te-ai pricopsit cu o formă atât de gravă de beri-beri.

Gottfried şi-a ales acel moment ca să mă lingă din nou şi aproape că l-am scăpat din strânsoare. Ozzie l-a luat şi l-a pus jos, iar căţelul a dat fuga în apartamentul meu. Fireşte, Ozzie a ridicat din umeri şi a zâmbit cu toată gura. Uram treaba asta, dar i-am întors zâmbetul.

Şi m-am dat în lături ca să-l las să-şi ia înapoi câinele.

Gottfried s-a căznit să urce treptele. Funduleţul lat îl trăgea în jos şi a fost nevoit să se opintească zdravăn ca să reuşească să înainteze treaptă cu treaptă. Am închis uşa. Pentru o clipă, am rămas umăr lângă umăr, urmărind cu privirea căţelul care urca. După care Ozzie m-a luat, m-a lipit de perete şi m-a sărutat apăsat, atât de apăsat încât am crezut că aveam să mă prăbuşesc la pământ ca un scaun pliant după ce mi-ar fi dat drumul. Era un sărut al naibii de bun. Mi-am pus mâinile pe umerii lui, în timp ce el continua să mă sărute. Zâmbetul satisfăcut a venit odată cu sărutul. Am simţit un an întreg de abstinenţă, de celibat, de buchiseală cărturărească – ducându-se pe apa sâmbetei la atingerea trupului său de al meu. I-am răspuns la sărut şi, aproape în acelaşi timp, l-am împins de umeri ca să se depărteze de mine.

— Du-te şi ia-ţi câinele, i-am spus, după ce mi-am dezlipit gura de a lui.

— De asta am venit până la Limerick, Kate Moreton. Am bătut tot drumul ăsta ca să te sărut.

---

[7] Boală din Extremul Orient, cauzată de lipsa vitaminei B1 din organism (n.red.).

Capitolul 11

Nu m-am culcat cu el. Am vrut, dar n-am făcut-o.

N-a fost uşor, în primul rând pentru că o parte din mine spunea „De ce nu?”, iar cealaltă spunea „Să nu îndrăzneşti! Nici măcar nu-l cunoşti”. Şi totuşi, o altă parte din mine nu voia să-i cedez tipului ăstuia, ca să creadă că ar fi putut obţine tot ce voia de fiecare dată când mi-ar fi bătut la uşă.

Gânduri bune şi raţionale. Astea, împreună cu faptul că arătam ca o femeie de serviciu şi miroseam a chimicale pentru curăţenie.

L-am urmat pe Gottfried în sus pe scări. L-am pus pe Ozzie să urce primul, pentru că nu voiam să se uite la fundul meu dacă aş fi mers în faţa lui. Atât de nebună devenisem din cauza lui. Într-atât îmi tulburase orice hotărâre sărutul ăla.

Am avut un moment de tensiune. Eram amândoi conştienţi de sărut. Eram amândoi conştienţi de câinele care adulmeca prin colţurile apartamentului. Eram amândoi conştienţi de atracţia imensă care ar fi putut să mă dezlănţuie dacă l-aş fi cunoscut puţin mai bine. Părea absurd de masculin în apartamentul meu mic. Îl umplea cu totul. Mirosea a fum şi a whisky, a lână umedă şi a săpun.

— Frumos apartament, a spus el după o tăcere stânjenitoare.

L-am urmărit amândoi cu privirea pe Gottfried, care adulmeca mai departe prin colţuri. Era prea drăguţ.

— Îmi place, am zis eu.

— Am auzit că se îngrijesc bine de oamenii de aici. La universitate, mă refer.

— Au fost foarte amabili.

— Fireşte. Irlandezilor le plac americanii. Nu tuturor le plac. Mă refer la ceilalţi oameni din lumea asta mare. Mulţi dintre ei îi găsesc pe americani aroganţi şi enervanţi.

— Asta am auzit dintotdeauna.

— Conversaţia nu ţi se pare forţată?

— Forţată în ce fel?

— Ca şi cum am încerca să umplem golul doar pentru că ne-am sărutat şi vrem să ne sărutăm iarăşi? Ca şi cum am evita asta?

— Tu m-ai sărutat pe mine. Nu eu pe tine.

— Nici tu nu m-ai oprit.

— Eşti puţin mai mare decât mine.

— Am înţeles cumva greşit?

Eu am schimbat subiectul.

— Ţi-aş oferi ceva de băut, dar n-am nimic aici. N-am fost încă la cumpărături.

— Aş putea să te duc eu. Ar fi un lucru cât se poate de prietenesc.

— Ai maşină?

— Nu, am venit până aici pe un ponei magic, Kate. Da, am maşină. Nu-i o maşină grozavă, dar îşi face treaba. De fapt, e o camionetă.

— Ce-ai zice dacă mai întâi aş face un duş scurt? A fost o zi lungă.

— E-n regulă. Pot să-l scot pe Gottfried la o plimbare. Probabil că are şi el nevoie de puţin timp de acomodare. Ştiai că în spatele clădirii curge râul Shannon? E un loc bun de plimbat un câine.

— Da, ştiam.

— James Joyce şi toate cele.

— Ştii povestea. Mă bucur.

El a încuviinţat din cap. Şi amândoi am rămas cu ochii la Gottfried.

— Cred că va trebui să facem sex curând, a spus el, cu privirea aţintită drept înainte, sau vom fi condamnaţi să avem conversaţii dintr-astea scremute pe veci.

— Crezi că e scremută?

— Nu e? Ne uităm amândoi la un căţel pentru că ne e teamă să ne uităm unul la celălalt.

— Nu mi-e teamă.

— Probabil că ai foarte puţină stăpânire de sine. Probabil că va trebui să fac astfel încât amândoi să mai aşteptăm. O să-ţi acord favoarea asta.

— Pică vreo femeie în plasa scenariului ăstuia?

— Ce scenariu?

— Nu ştiu. Faza cu căţelul. Scena cu irlandezul uşor rănit.

— Eşti o femeie nemiloasă, Kate.

— Mi-ar prinde bine să merg la cumpărături.

— Bine. Să ştii că plec acum, dar am să mă întorc.

— Bun.

— Bunica te salută. E absolut fermecată de tine.

— E adorabilă.

— Seamus spune că ar trebui să te iau de soţie. Spune că o femeie cu părul roşu înseamnă noroc.

— Seamus nu se dezminte.

El a încuviinţat din cap. Apoi l-a luat pe Gottfried în braţe. Mi l-a întins pentru o secundă ca să-l mângâi, după care s-a aplecat încet, peste căţel, ca să mă sărute. L-am sărutat înapoi. Întocmai ca un soţ care pleacă să cumpere pâine, m-am gândit. Iar eu, ca o soţie care face un duş ca să se pregătească pentru o cină nepretenţioasă într-o seară de marţi, pe tărâmul căsniciei.

Mă aşteptam să fie mizerie în camionetă, dar m-am înşelat. Era un Ford F-150 roşu, curat şi îngrijit. Eu îl ţineam pe Gottfried. Începuse să obosească, aşa că se ghemuise în poala mea şi dormea. Tensiunea pe care o simţisem mai devreme – pe care o simţiserăm *amândoi* – se risipise. Probabil că avea de-a face cu faptul că ieşiserăm din apartament şi că aveam ceva de făcut. Ozzie mi-a descris drumurile către piaţă. După cum îmi spusese şi Elsa, nu era departe. Am tras într-o parcare în mai puţin de cinci minute.

— Crezi că Gottfried o să fie bine dacă-l las în maşină? am întrebat eu în liniştea care s-a lăsat după ce el a oprit motorul.

— Aşa ar trebui. Adevărata întrebare e dacă are să fie camioneta în regulă. Trebuie să înveţe să stea şi singur din când în când. Să ştie că am să mă întorc mereu la el.

— Ai de gând să-l păstrezi?

— Mi-ar plăcea, dar adăpostul e plin.

— Ai un adăpost?

— Nu chiar. Mai adopt câini câteodată. Dar acum nu-i momentul potrivit să am grijă de un căţel.

— Şi cum te-ai ales cu Gottfried?

— E o poveste lungă. Nu una fericită, din păcate. E orfan. Ai vrea să-l păstrezi?

— Nu pot. Nu în apartamentul ăsta.

— Mă gândeam eu. Ei bine, haide. Să mergem să-ţi faci cumpărăturile.

Gottfried a scheunat atunci când l-am pus pe scaun şi am închis uşa. S-a ridicat şi şi-a pus lăbuţele pe geam. Ozzie s-a aplecat şi l-a privit în ochi. Gottfried n-a înţeles mesajul, ci a continuat să-şi lipească lăbuţele de geam.

Mi-am dat atunci seama, intrând în magazin, că era surprinzător de personal să-ţi faci cumpărăturile cu un bărbat pe care abia îl cunoşteai. Nu numai că magazinul era nou şi produsele îmi erau

necunoscute, dar Ozzie mai ţinea şi coşul şi mergea în urma mea, aşa încât vedea tot ce luam. În primele minute am hotărât că tura de cumpărături avea să fie foarte scurtă şi că nu aveam să iau decât strictul necesar. Am plănuit să mă întorc într-o altă zi ca să-mi completez lista, dar, pentru moment, m-am limitat la fructe, legume, prosoape de hârtie şi săpun.

— Eşti o bucătăreasă adevărată? m-a întrebat el.

— Îmi place să gătesc, dar asta nu înseamnă că îmi şi iese foarte bine.

— Şi mie-mi place să gătesc. Ai vrea să gătim ceva diseară? Putem să ieşim şi în oraş, dar ar fi distractiv şi să rămânem în casă şi să gătim. Sau aş putea găti eu, iar tu să despachetezi. Mi-ar plăcea s-o facem.

— Sună bine. Mulţumesc. Nu cred că am chef să ies diseară.

— Şi o să iau şi nişte vin. Îţi place vinul?

— Îmi place.

— Atunci ne-am înţeles. Dă-mi voie să fac pe bucătarul diseară. Aşa, n-o să fie nevoie să-l lăsăm nici pe Gottfried în maşină cât timp mâncăm.

— Îţi mulţumesc. Chiar sună minunat.

— Prima noastră noapte împreună, a spus el. Cum îţi sună asta?

— Prima noastră cină împreună, l-am corectat eu.

S-a uitat la mine şi mi-a zâmbit. Eu i-am răspuns la zâmbet.

După care s-a pus pe treabă, iar eu mi-am dat seama imediat că nu aveam de-a face cu un bucătar amator. De îndată ce ne-am înţeles că mâncam acasă, el a început să caute ingredientele pentru cină. Evident, se simţea în largul lui în magazin. A lăsat coşul la raionul de legume şi a petrecut zece minute pipăind şi analizând produsele. Eu am pus nişte morcovi şi o căpăţână de salată în coş, însă el le-a scos numaidecât, înlocuindu-le cu varianta lor organică.

— Ştiu cine le cultivă, mi-a spus, fără să mă privească. Dacă-mi permiţi.

Făcea pe cunoscătorul cu mine. A refuzat să cumpere peşte de la magazin. Dacă nu era proaspăt, mi-a spus el, prin asta înţelegându-se tot peştele pe care nu-l pescuia el, nu-l mânca. S-a hotărât să gătească vită cu sparanghel şi orez. Simplu, dar bun, mi-a promis. Şi mi-a mai făgăduit şi o tartă de pere la desert. Apoi am petrecut ceva timp la raftul cu vinuri. Spre uşurarea mea, nu era un snob în privinţa asta. A ales şase sticle de vin, toate – la un preţ modest, le-a pus în coş, după care şi-a văzut de drum. Îmi plăcea să-l privesc la cumpărături. Savura experienţa, mirosind busuiocul şi cimbrul, pipăind perele – „nu sunt ideale, mi-a zis el, dar o să meargă” – şi, evident, închipuindu-şi gustul fiecărui ingredient ca să-l poată îngloba în felurile de mâncare ce aveau să fie gătite. Nu era pretenţios, ci doar entuziast, ceea ce mi se părea atrăgător la el.

Doar ce ajunsese la lactate, când a dat peste Lollie.

Nu ştiam că o chema Lollie, fireşte, până nu s-a prezentat. Era înaltă şi blondă, cu o bandană roz pe cap. Purta o vestă din fâş şi nişte adidaşi albi, cu şosetele lungi, trase peste gambe. Tocmai se întorcea de la yoga, i-a spus ea lui Ozzie, după ce l-a îmbrăţişat. A îmbrăţişat-o şi el. Apoi amândoi s-au întors într-o parte faţă de mine. Mi-am dat seama că fuseseră împreună, că fuseseră iubiţi şi că eu oarecum o înlocuiam acum pe ea. Fata mirosea a mere.

— Lollie e asistentă la spitalul din Limerick, mi-a spus Ozzie, făcându-i o prezentare mai completă. Şi mai acordă şi îngrijiri la domiciliu.

„Lollie şi Ozzie”, m-am gândit. Zici că erau nume de răcoritoare.

— Mă bucur să te cunosc, am îngăimat eu.

— Katie doar ce a ajuns pe ţărmurile Irlandei, a continuat Ozzie, vorbind dintr-odată de parcă ar fi citit un text dintr-o broşură turistică. Familia ei e de aici.

— Bine ai venit, atunci, mi-a spus Lollie, şi m-a enervat faptul că socotise că era în măsură să-mi ureze bun venit.

Dar şi că era blondă, înaltă şi că purta colanţi de yoga care îi puneau în valoare corpul ce ar fi trebuit să-i fie brevetat de guvernul irlandez. Ozzie ne zâmbea amândurora. Apoi Lollie şi-a pregătit ieşirea din scenă. Avea un coşuleţ pe braţ. Şi l-a trecut repede pe cealaltă mână şi a zâmbit ca de plecare.

— M-am bucurat să te văd, Ozzie. Şi pe tine, Kate. Şi, Ozzie, ţinem legătura. A trecut ceva timp.

— Prea mult, chiar, i-a răspuns Ozzie.

„Nu destul de mult”, m-am gândit eu.

— Mai ai câinii? l-a întrebat Lollie, câştigând teren.

— Nu, l-am dat pe ultimul acum ceva vreme. Dar am unul nou în camionetă, dacă te interesează.

— Mi-e teamă că nu. N-am destul spaţiu pe moment ca să pot primi un câine, dar ştiu unde să vin dacă o să vreau unul. Se pricepe de minune la căţei, Kate.

Apoi s-a întors şi a pornit de-a lungul culoarului, colanţii de yoga scârţâindu-i uşor în timp ce mergea. Parcă ar fi fost costumul de schi al unui copil. S-a oprit pe la jumătate, a luat ceva de pe raftul din dreapta ei, ne-a făcut cu mâna, apoi a dispărut după colţ.

— Nu pot să te învinovăţesc, i-am zis eu lui Ozzie. E adorabilă.

— Îmi pare rău pentru asta. A fost acum multă vreme.

— Asta-i treaba ta, Ozzie. Îmi pari un tip de treabă. Şi eşti atrăgător – în felul tău primitiv. Când m-ai sărutat lângă uşă, ei bine, mi-a plăcut. Dar sunt aici pentru o scurtă perioadă de vreme, iar munca pe care trebuie s-o fac e foarte importantă pentru mine. Chiar e. Lollie doar ce mi-a adus aminte de asta. Îmi pare rău. Nu-i vina ta, sincer. Doar că, în ceea ce mă priveşte, n-o să meargă.

— Chiar a fost acum mult timp, Kate.

— Te cred. Dar mai sunt şi alte Lollie în aşteptare. Repet, nu te învinovăţesc pentru nimic. Însă nu vreau să fiu o altă Lollie.

— Nu eşti o altă Lollie. Nu-i corect să crezi asta.

— Poate că e, poate că nu-i. Ideea e că nu mă interesează rolul. N-ai nevoie de mine, Ozzie. Ai destule cu care să te ţii ocupat, sunt sigură. Da, sexul e distractiv şi nici eu nu sunt o mironosiţă, iar poate în alte circumstanţe – cine ştie? Dar nu pentru asta sunt aici. Pe cuvânt. Am nevoie de o minte limpede ca să mă pot concentra asupra lucrurilor pe care le am de făcut.

— Te plac, Kate. Te-am plăcut de la bun început.

— Te cred. Nu te suspectez c-ai vrea să mă păcăleşti sau ceva de genul ăsta, Ozzie. Dar pur şi simplu n-am timp de distracţie. Am la dispoziţie un an. Trebuie să călătoresc şi să adun cât mai multă informaţie posibil. Şi am de gând să petrec cât mai mult timp la bibliotecă. Pentru asta mi-am dorit să ajung în Irlanda, Ozzie. Nu e nimic personal.

— Toate astea sunt din cauza lui Lollie?

— Şi din cauza colanţilor ei de yoga. Şi a faptului că ţi-a spus să ţineţi legătura. Şi pentru că arăţi al naibii de bine.

— Crezi că arăt bine?

— Nu fi disperat, Ozzie.

A râs. I-am recunoscut meritul pentru asta.

— Măcar lasă-mă să te conduc înapoi acasă. Golesc coşul şi poţi să iei altceva, dacă vrei.

— Mulţumesc, Ozzie. Sper să putem fi prieteni.

— Chiar ai spus asta?

A fost rândul meu să râd.

Şi aşa a fost. Am ieşit din magazin cu două pungi pline cu strictul necesar. Ozzie ducea una, pe care mi-a înapoiat-o atunci când am ajuns în dreptul camionetei. A deschis uşa încet şi l-a luat pe Gottfried în braţe.

— Tati şi mami divorţează, i-a şoptit el câinelui.

— Nu-i vina ta, Gottfried. Amândoi te iubim.

— Vei avea două cămine acum. Şi două Crăciunuri! Gândeşte-te ce distractiv o să fie!

Apoi m-a privit peste capul pufos al căţeluşului.

— N-o să mă opresc aici, Kate. Te plac mai mult decât îţi poţi închipui.

— Fă-ne amândurora o favoare şi renunţă.

— O s-o blestem pe Lollie până la sfârşitul zilelor ei pentru că a apărut tocmai acum.

— Întotdeauna va fi o Lollie cu tine, Ozzie. Mişună în jurul tău.

— Nu-i adevărat. Mă răneşti, Kate.

Mi-am pus pungile cu cumpărături pe bancheta din spate şi l-am luat pe Gottfried din braţele lui. Mi-a ţinut portiera deschisă ca să urc, apoi a închis-o uşor în urma mea.

Capitolul 12

— Ţi-am rezervat un cubicul. Poţi să-ţi laşi lucrurile acolo. O să te scutească de efortul de a-ţi căra cărţile de colo colo. Sper că ai să fii mulţumită. Momentan, avem opt studenţi veniţi în vizită. Vei avea companie plăcută.

Am urmat-o pe Agatha Thomond în sus pe scările bibliotecii de la Universitatea din Limerick. Era o femeie scundă, îngrijită, cu păr castaniu şi ochi verzi, îmbrăcată în tweed. Îmi aducea aminte de o femeie care cutreiera văile Scoţiei, cu un câine ciobănesc alături şi cu un baston de drumeţie în mână, pe când ploaia o uda până la piele şi ceaţa încerca să-i strice pieptănătura. Mi-a plăcut de ea instantaneu. Ştiam că era

membră a Clubului Biciclistelor pentru că o sunase Elsa Bunratty, aşa că am făcut imediat legătura. Agatha se regăsea oricum în lista mea de contacte, dar prindea bine să facem cunoştinţă aşa cum se cuvenea. În ciuda îmbrăcămintei de tweed, era cam de vârsta mea, poate cu doar câţiva ani mai mare.

M-a condus până la o masă care avea vedere spre marea piaţă publică din faţa bibliotecii. Nu era o masă grandioasă, ci doar una obişnuită, cu două rafturi şi blat laminat, dar era curată, lucioasă şi bine poziţionată, aşa încât să poţi vedea lumea care trecea pe lângă clădire. O lampă frumoasă ocupa unul dintre colţurile mesei, iar Agatha a aprins-o ca să vadă dacă mergea.

— Mereu se ard becurile la lămpile astea, mi-a spus ea, uitându-se sub abajurul maroniu al lămpii ca să verifice, dar ăsta e în regulă. Cum ţi se pare? Crezi că o să te descurci?

— Absolut. E perfect.

— Eşti doar amabilă. Dar ar trebui să fie bine. N-am avut nici o plângere până acum. Internetul e rapid şi ai acces nelimitat la el. Cubiculul e doar al tău, zi şi noapte. Nimeni altcineva nu va mai sta la masa asta. E una dintre politicile noastre. Iar oamenii le respectă cu sfinţenie. E un fel de principiu etic al obiceiurilor locale. Respectul faţă de studenţi şi toate cele.

— Îţi mulţumesc, Agatha, e numai bun pentru mine. Pot să mă uit pe fereastră şi să visez cu ochii deschişi sau să citesc cât de mult vreau.

— Şi îmi închipui că o să călătoreşti mult, mi-a spus ea, invitându-mă, cu un semn, să încerc scaunul.

Am făcut întocmai. Era un scaun de lemn, cu spătar drept, solid şi greu. M-a urmărit cu privirea cum fixam lampa astfel încât lumina care cădea pe birou să fie un cerc cu marginile bine definite. Aveam două sertare, unul de fiecare parte a picioarelor. Cineva lăsase în sertarul din dreapta-sus o foarfecă, nişte caiete şi o cutie metalică de ceai.

— Mi-am adus aminte. Găseşti ceai la cantina de jos. E destul de bun şi la un preţ rezonabil. Aproape c-ai putea să trăieşti în biblioteca asta. Avem chiar şi duşuri la subsol, dacă ai nevoie.

— Sper că nu.

A zâmbit. Avea un chip blând şi bun. Îmi plăcea tare mult de ea.

— Elsa m-a rugat să te întreb dacă vrei să vii la următoarea întrunire a Clubului Biciclistelor. Ştii să mergi pe bicicletă? De obicei, mergem astfel la vreun pub şi bem vin. Nimic pretenţios.

— Da, ştiu să merg îndeajuns de bine pe bicicletă.

— E un grup destul de distractiv. Suntem doar trei, de fapt. N-ai cunoscut-o pe Victoria, nu-i aşa?

— Nu, nu încă.

— Lucrează în parc. Plantează. Ea e responsabilă de peisagistica din jur. O să-ţi placă de ea. A locuit mult timp în Colorado, cu iubitul ei nebun. Apoi s-au despărţit şi ea s-a întors aici. E mult mai americancă în idei decât Elsa sau decât mine.

Mi-a zâmbit ca şi cum îmi oferise toate informaţiile de care aveam nevoie, dându-mi de înţeles că de acum încolo, dacă aveam vreo nelămurire, era rândul meu să vorbesc.

N-aveam nevoie de nimic. Ea a înclinat din cap.

— Te las, atunci. Unii dintre studenţi îşi notează pe un bilet domeniul de cercetare şi îl lipesc pe masă. E un fel de tradiţie. Nu trebuie s-o faci dacă nu vrei, dar, uneori, domeniile se suprapun şi nu ştii niciodată dacă nu cumva stai lângă cineva care ar putea să-ţi influenţeze propria cercetare. De obicei, e o idee bună.

— Mulţumesc. Aşa o să fac.

— Mă bucur să te avem aici cu noi, Kate. Bine ai venit la biblioteca universităţii!

— Îţi mulţumesc. Deja e totul minunat, după părerea mea.

A plecat, iar eu am rămas o vreme în picioare, urmărind cu privirea forfota de dedesubt. Studenţii veneau şi plecau, câţiva băieţi mergând chiar pe skateboarduri. Arăta ca oricare alt campus de la o facultate din Statele Unite. Un grup de patru persoane jucau fotbal cu o mingiuţă umplută cu nisip, ceva ce nu mai văzusem de mult. Fetele erau îmbrăcate aşa cum ai fi văzut prin orice campus obişnuit: colanţi şi hanorace, unele dintre ele având câte o eşarfă sau cizme UGG. Uitându-mă la ei, mi-am dat seama că-mi era dor să predau. Mi-era dor de energia pe care o emanau tinerii studenţi atunci când îmi umpleau clasa.

Mai târziu, pe când soarele începuse să arunce umbre lungi pe masa mea, am aprins lampa încă o dată şi am scos o foaie dintr-unul dintre caiete. Am scris pe ea: *Kate Moreton, americancă, studiez poveştile din insulele Blasket*. Am lipit-o pe masă şi am stins lampa, după care am netezit, de câteva ori, biletul cu mâinile.

Am citit vreme de două zile. Am citit fără oprire. Am citit cu atenţie. Adormeam în pat cu vreo carte în mână, cu paginile-i înfoiate precum o pasăre plutind pe deasupra mea. Citeam în cubicul, concentrată şi luând notiţe, şi mai citeam în timp ce mâncam bolurile cu supă delicioasă de la pubul din campus. Am citit relatarea – chiar dacă era haotică – a Maurei O'Hailey, femeia din Massachusetts care, în toiul crizei de Alzheimer, revenise deodată la limba ei maternă, irlandeza veche, limbă vorbită de către locuitorii insulelor Blasket. Am citit despre foci şi cod şi acoperişuri de stuf, despre bărbaţi răpuşi de mare, pierduţi pe vecie, despre traulerele de pe insula Man venite la pescuit de heringi şi despre asistentele medicale care, poposind pe insulă, i-au găsit pe locuitorii lor înfometaţi şi subţi. Am citit despre Robin Flower, un cercetător britanic care şi-a petrecut verile studiind limba şi obiceiurile localnicilor, precum şi despre francezii care, descoperind bogatele ascunzători de homari din preajma insulelor stâncoase, le ofereau localnicilor frânghii şi pânzeturi, ceară de albine şi zahăr în schimbul creaturilor verzi-albastre care mai târziu ajungeau pe mesele parizienilor. Am citit până când lumea insulelor Blasket mi s-a părut cu mult mai

familiară decât lumea în care tăiam, până când insulele au devenit un vis în care pătrundeam la fel de simplu ca printr-o uşă deschisă. Am învăţat numele de familie, numele copiilor decedaţi, pe cele ale femeilor care muriseră născând. Consumând toată această proză, trăiam o plăcere pe care înainte n-o mai încercasem decât de puţine ori, şi numai pentru câteva clipe. Aveam parte de mulţumirea cărturarului, de bucuria pe care o puteai simţi doar dacă trăiai în cărţi, cu gustul paginilor pe limbă.

Aveam toată zona din jurul cubiculului meu numai pentru mine. Nu ştiam de ce. M-am plimbat în linişte prin încăpere, citind numele şi specializările celorlalţi studenţi. Mi-am spus că făceam lucrul ăsta ca să aflu dacă specializarea mea era comună cu a oricărui alt student, însă adevărul era cu mult mai banal de atât. Eram pur şi simplu curioasă. Trei dintre studenţi puseseră câte un bileţel în care anunţau că erau plecaţi şi că aveau să revină la o dată anume. O studentă scrisese că urma să devină mamă. Un altul scrisese că plecase ca să se dedice unui maraton de băute şi că n-avea să se întoarcă decât după Crăciun. I-am apreciat sinceritatea.

Şi mai rămâneau doi. Cu mine, eram opt. Aceştia nu lăsaseră nici un bilet că să-şi justifice absenţa, aşa că, în fiecare zi petrecută în cubiculul meu, îi aşteptam să se întoarcă din clipă în clipă. Le ştiam numele: Carol Markman şi Daijeet Agarwal. Domeniul de interes al lui Carol Markman era ţia irlandeză din vremea Marii Foamete, iar cel al lui Daijeet Agarwal era *păstrăvul*. Poate că era de la oboseală, poate că era din pricina concentrării mele asupra insulelor Blasket, însă, oricât am întors cuvântul pe toate părţile, nu părea să aibă nici un sens. *Păstrăv*. Repetă un cuvânt de suficiente ori – şi devine amuzant, însă „păstrăv” avea însuşirea asta în mai mare măsură decât majoritatea cuvintelor. *Păstrăv*. *Truite* în franceză. *Forelle* în germană. Nu-mi puteam scoate din minte imaginea unui bărbat care stătea la o masă şi vorbea cu un peşte. Luându-i un interviu. Dând aripioara cu el. Voiam ca Daijeet Agarwal să apară şi să-mi explice care era treaba cu păstrăvul lui. Dar, în primele două zile, n-a făcut-o.

În a treia, în joia în care eu trebuia să mă duc la prima mea întâlnire de la Clubul Biciclistelor, Daijeet Agarwal a venit. Era înalt şi rotofei, un bărbos cu picioarele uşor crăcănate. Ar fi putut să dribleze o minge de fotbal doar mergând până la fereastră. Era îmbrăcat cu o pereche de blugi şi cu o jachetă de piele, iar la spate avea un rucsac jerpelit, pe care îl purta pe umărul drept. Mi-a zâmbit atunci când m-a văzut, dar n-a scos nici un cuvânt. S-a aşezat cu zgomot la masa lui şi a început să-şi scoată lucrurile din rucsac. Am încercat să nu-l bag în seamă, însă asta era, firește, imposibil. Spaţiul ne obliga să fim conştienţi unul de prezenţa celuilalt. Am privit pe fereastră. Ploaia se pornise devreme şi nu se mai oprise, deşi meteorologii anunţaseră vreme senină în acea după-amiază. Mă întrebam, absentă, dacă nu cumva ploaia îl alungase pe Daijeet departe de vreun pârâu, sabotându-i studiile asupra păstrăvilor, dar am încercat să-mi iau gândul de la asta şi să mă concentrez la insulele mele. Însă auzeam bufniturile surde pe care le făcea golindu-şi rucsacul. Indiferent de ceea ce făcea el cu păstrăvul ăla, se părea că avusese nevoie de mult echipament.

— Tu eşti studenta cea nouă, mi-a spus el, după ce bufniturile au încetat. Cea care studiază insulele Blasket. Am auzit că urma să vii.

Eu m-am întors în scaun.

— Da. Salut. Eu sunt Kate.

— Eu sunt Daijeet. Irlandez de prim rang.

Mi-a zâmbit. Avea un zâmbet minunat. Şi eram cât se poate de convinsă că nu era irlandez în sensul pe care-l dăduse el acestui termen.

— Îmi pare bine de cunoştinţă. Tu ai ca obiect de studiu păstrăvul?

— Da. Ei bine, şi apa. Oxigenul şi capacitatea apei de a transporta păstrăvul-curcubeu. Colaborez cu guvernul irlandez pentru creşterea producţiei de peşte. Cel puţin, asta e misiunea noastră. Dar nu-i întotdeauna încununată de succes.

— E fascinant.

— Sincer să fiu, de cele mai multe ori fac pe pescarul. Îmi place să pescuiesc, aşa că m-am gândit că asta o să mă ţină în preajma pâraielor. Până acum, aşa a fost. Nu ajung aici prea des. De obicei, trec doar ca să verific mesajele şi alte chestii de genul ăsta.

— Ce ştii despre Carol Markman? O să vină şi ea?

— Nu, a renunţat la doctorat. Ajunsese să-l urască. A plecat în Bali sau pe undeva în est. Îi plăcea să călătorească mai mult decât să studieze. Genul petrecăreţ, mai degrabă. Cred că suntem doar tu şi cu mine semestrul ăsta. Nu trebuie să-ţi faci griji, oricum. N-o să vin prea des.

— N-am nevoie de o tăcere mormântală.

— Nici n-am zis că ai avea. Mama întotdeauna spunea că băieţii fac gălăgie ca să confirme că sunt încă în viaţă. Cred că avea dreptate. Am o staţie la un laborator de apă din nord, mai sus de Donegal. Acolo îmi petrec majoritatea timpului.

— Locuieşti în Limerick?

— Am un apartament aici. Unul micuţ. Oficial, fac parte dintre studenţii cu bursă de la Universitatea din Limerick. Dar petrec mult timp dormind în camioneta mea. Am un permis de la guvern, care mă lasă să pescuiesc oriunde. Totul – în numele cercetării. Sunt ceea ce americanii numesc un păstrăvar vagabond.

Îmi plăcea de el. Şi găseam că domeniul lui de cercetare era cu mult mai complicat şi cu mult mai valoros decât lăsa el să se înţeleagă. Îl invidiam pentru ceea ce îmi închipuiam a fi partea mai practică a cercetării lui. Apă şi păstrăvi. Un subiect pragmatic, ceea ce ridica problema propriei mele cercetări. Fără îndoială că poveştile pe care le studiam meritau osteneala. Însă nu eram la fel de sigură în privinţa abordării mele asupra lor şi a metodei de a le transforma într-un volum care să poată fi citit şi care să arunce o lumină nouă asupra experienţelor trăite de

femeile de pe insulă. În mare parte, venisem în Irlanda tocmai ca să înţeleg acest lucru.

Însă, lăsam grija asta pentru o altă zi. După ce Daijeet a terminat de scotocit prin birou, m-am trezit cu el lângă mine, întrebându-mă dacă voiam să beau un ceai.

— Mi-ar plăcea să beau un ceai, i-am răspuns, nefiind lămurită în privinţa invitaţiei lui. Oricând.

— Mă gândeam că acum. Dă-mi voie să te scot la o ceaşcă de ceai. Măcar atât pot face ca să te simţi bine-venită. În felul ăsta am putea să ne cunoaştem un pic mai bine.

Nu voiam să mă opresc din citit, dar m-am gândit că nu mi-ar strica nici să-mi ridic nasul din cărţi pentru câteva minute. În plus, îmi plăcea atitudinea lui. Mi-am luat portofelul din sertar şi m-am ridicat. El mi-a întins o mână.

— Ar trebui să facem cunoştinţă aşa cum se cuvine, Kate, mi-a spus, luându-mi mâna. Daijeet Agarwal. Încântat să te cunosc.

— Kate Moreton. Şi mie îmi pare bine.

N-am prea vorbit în drum spre bufet, însă n-a fost o tăcere stânjenitoare. Prezenţa lui era cumva liniştitoare. Ajunşi în dreptul casei de marcat, a insistat să-mi cumpere el ceaiul. L-am lăsat. Apoi ne-am dus la o măsuţă rotundă, de lângă o fereastră care dădea înspre curtea interioară. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că stăteam chiar dedesubtul cubiculelor noastre.

— Cum ai ajuns să studiezi păstrăvii? l-am întrebat eu, după ce ne-am aşezat.

— Povestea e chiar amuzantă. Sunt anglofil. Da, ştiu că e absurd pentru un indian. Ne-am făcut o cauză din a-i urî pe britanici. Am fost crescut în India de mătuşa şi de mama mea. Tata a murit pe când eram mic, dar a lăsat în urmă o bibliotecă remarcabilă. Una demnă de Imperiul Britanic. Îmi petreceam zilele citind tot felul de prostii englezeşti despre imperiu, regina

Victoria şi Dumnezeu mai ştie ce. Şi, dintre toţi oamenii, mi-a picat cu tronc Sir Izaak Walton. Eşti familiară cu opera lui?

— Nu-i ştiu decât numele.

— Unii îl numesc părintele pescuitului la muscă. Englez pursânge. Tatăl i-a murit pe când era tânăr. Şi-a câştigat traiul ca negustor de fierărie, însă avea pregătire de negustor de pânzeturi. Şi-a petrecut ultimii douăzeci de ani din viaţă călătorind şi pescuind alături de clerici eminenţi. Crema Angliei, s-ar putea spune. A publicat *Ghidul complet al pescarului* în 1653, cu vreo cincizeci de ani după *Hamlet*. Nu ştiu de ce, dar m-am trezit pasionat de toată povestea. Poate că eram în căutarea unui tată, Doamne, iartă-mă. Bătrânii clerici şi Walton se bălăceau prin pârâiele Angliei, îmbrăcaţi, aşa cum era de aşteptat, în straie englezeşti: costume de tweed şi pălării nepotrivite cu ocazia. Poate că imaginea asta nici nu fusese vreodată reală, dar mi-am inventat propria interpretare. Întocmai ca un băiat care joacă *Dungeons and Dragons*, ai putea spune, doar că eu chiar ieşeam în natură şi mă deprindeam să pescuiesc în pâraie. Un tip mai în vârstă şi cumsecade, Emmet Peterson, m-a luat sub aripa lui şi mi-a arătat locurile cele mai bune pentru pescuit. Şi lui îi plăceau scrierile lui Walton, aşa că ne potriveam de minune. Preda biologia la şcoala generală, lucru care a aprins ceva în mine. Am văzut astfel oportunitatea de a preda şi de a pescui şi de a-ţi coi, astfel, viaţa. Şi iată-mă astăzi aici.

— Povestea e minunată. Iar abordarea domeniului pe care ţi l-ai ales e deosebită.

— Pare de-a dreptul ridicol, uneori. Mă întreb câteodată ce îi face pe oameni să-şi aleagă un anume domeniu de cercetare. Însă al meu îmi place, şi-mi place şi munca legată de el. Nu pescuiesc alături de clerici în vârstă, dar am ocazia să cutreier Insulele Britanice, să pescuiesc şi să colectez mostre de apă. Dar vorbesc prea mult. Cred că, fără să-mi dau măcar seama, am ratat tovărăşia propriilor mei colegi semestrul ăsta. Povesteşte-mi despre domeniul tău, Kate, mi-ar plăcea să aflu mai multe.

I-am făcut pe plac. Spre surprinderea mea, am descoperit că aveam şi eu multe de spus. I-am povestit despre cum crescusem în zona Springfield/Chicopee din Massachusetts, despre tata şi amintirile din copilăria lui, despre pasiunea mea pentru poveştile femeilor din insulele Blasket. Dacă m-ai fi întrebat cu zece minute înainte de ceaiul acela, aş fi spus că era imposibil să-mi descriu domeniul de studiu unui străin. Dar se pare că puteam. Probabil că avea de-a face cu privirea caldă şi blândă a lui Daijeet. Şi presupun că şi cu propria mea singurătate.

— Ia te uită, nu ne potrivim noi? a făcut el, după ce am terminat. La ce copilării zbuciumate am avut?

A râs, şi am râs şi eu. Ne-am terminat ceaiul, urmărind cu privirea studenţii care treceau pe lângă noi. Mi-a sugerat că, dacă voiam să merg cu el la pescuit într-una din zile, să nu mă sfiesc să-i spun. Mi-a promis să-mi aducă păstrăv şi somon proaspăt. M-am uitat la el şi părea întocmai ca un urs care îţi promite să-ţi aducă de mâncare. Un urs prietenos.

— Da, i-am răspuns. Chiar te rog.

SCRISOAREA A DOUA

Kate,

Cer tomnatic. Fum şi peşte care trage din adâncul oceanului. Uneori mă caţăr până în vârful *Ferriter*-ului ca să văd curbura pământului în depărtare. Cred că e cu putinţă să cazi de pe marginea oceanului. Ciorile s-au adunat zilele astea pe lângă pământurile mele şi le-am urmărit cum au dat iama într-o livadă, cu ciocurile înroşite şi îngălbenite de la pulpa merelor. Două degete de whisky. Când ciorile îşi ridică privirea, ochii lor sunt negri. Mi-am imaginat că dacă aş vedea-o de aproape pe vreuna dintre ele, dacă m-aş uita în ochii ei, aş vedea

reflexia Irlandei în acei ochi. Reflexia ierbii, a vântului şi a pietrei. Iată la ce m-am gândit atunci când te-am cunoscut: femeia asta e pasărea pe care o auzi cântând chiar înainte de apus. Un sturz singuratic. Poate că aşa o comparaţie e prea mult. Chiar e. Încerc din nou: femeia asta e focul dintr-o zi rece de toamnă. E vâlvătaia ce a cuprins nişte crengi, crengi de măr, şi fumul care se ridică înspre nori. Ciorile îmi spun că ar trebui ca noi doi să încercăm încă o dată. O singură dată. Nu sunt perfect şi nu sunt complet. Nu sunt fără pată. Dar sângele meu îmi spune că ne-am potrivi. Că am putea fi împreună în pat şi că am putea dormi până când oile ne-ar cânta, iar stelele s-ar cufunda în lumină. Vino şi fii cu mine, Kate. N-o să muşc. Am să te întâmpin cu inima curată. Nimic nu trebuie să se întâmple până când nu spui tu că trebuie să se întâmple. Până când începi să ai încredere în mine.

Iarna va sosi aici în curând. Anotimpul bolurilor cu supă şi al lingurilor. Ar trebui să-l petrecem împreună.

Lui Gottfried îi e dor de tine. M-am gândit să leg scrisoarea asta de zgarda lui şi apoi să-l leg pe el de uşa ta, dar pare răsuflat. Prea siropos. Sau prea nu ştiu cum.

„Şi atunci i-am cerut din ochi să mă întrebe iar, da, şi atunci el m-a întrebat dacă vreau, da, şi-i bătea inima nebuneşte şi da i-am spus, da, vreau, da."

Sper ca ăsta să fie şi răspunsul tău.

Capitolul 13

Am citit scrisoarea lui Ozzie de două ori înainte s-o aşez cu faţa în jos pe măsuţa din bucătărie. Instinctul, autoconservarea, îmi spunea s-o ard. O undă de migrenă mă înţepa între sprâncene. Era o scrisoare bună, poate că puţin forţată. Era o scrisoare provocatoare. O scrisoare de vino-încoace. O scrisoare de genul

vezi-sunt-un-bărbat-sensibil-şi-rănit-vino-să-mă-vindeci. Toate astea la un loc.

Ultimul rând era un citat din Joyce. L-am căutat pe telefon. L-am citit pe îndelete şi am recunoscut că Ozzie avea bun-gust. Şi un ochi format. Dar, fireşte, putea să fie şi un rol, o capcană pe care o folosea ca să atragă femei. Era o capcană mai bună decât majoritatea, recunosc, dar sirenele mele de alarmă continuau să sune.

Am tras adânc aer în piept şi m-am uitat la ceasul maşinii de gătit. Era 16.37. Fetele de la Clubul Biciclistelor aveau să mă sune la ora 17. Îşi modificaseră planurile şi le adaptaseră la faptul că eu eram nou-venită. În loc ca eu să mă alătur lor, mi-au promis să vină la mine şi să mă ia. Pe biciclete.

M-am dus la toaletă, m-am pieptănat şi apoi i-am trimis un mesaj lui Milly.

Mă duc la Clubul Biciclistelor. Dacă nu mă întorc repede, sună la poliţie.

N-a trecut un minut, că mi-a şi răspuns.

Amuzant. Fii cuminte.

Ozzie mi-a trimis o scrisoare.

Frumoasă sau scârboasă?

Jumi-juma. Romantică. Byroniană. Stupidă.

Măcar apreciază şi tu faptul că se străduieşte.

Daijeet Agarwal e amicul meu de studiu. Ai zice că e un urs cu ochelari.

Şi eu am nevoie de un amic de studiu.

Au ajuns, i-am scris, atunci când le-am auzit bătând la uşă. *Trebuie să plec*.

— Te întrebi, a spus o femeie, atunci când am deschis uşa, dacă suntem prostituate sau ceva cu totul diferit. Aş fi vrut să fim

prostituate, draga mea. Doamnele nopţii. Ele au lenjerie mai bună decât avem noi.

N-o cunoşteam, deci am presupus că ea era Victoria, peisagista.

— Noi suntem fetele din Clubul Biciclistelor, a spus Elsa. Putem intra?

— Trebuie să ne pofteşti înăuntru ca pe vampiri, a spus Agatha, prietena mea, bibliotecara. Altfel, vom fi nevoite să rămânem afară.

— Desigur. Intraţi, vă rog.

Am făcut un pas înapoi. Agatha mi-a atins cotul îcere, în timp ce Victoria, înaltă, cu umeri laţi şi haine cu croi masculin, s-a oprit drept în faţa mea. Avea o energie uriaşă. Ochii ei negri scăpărau, pătrunzători. În păr avea o agrafă a cărei piatră reflecta lumina în zeci de direcţii.

— Victoria Willington, s-a prezentat ea. Un nume oribil, ştiu. Zici că-i o glumă. Mai degrabă britanic decât irlandez. Cei mai mulţi îmi spun Vic, niciodată Vicky. Îmi pare bine să mă cunosc.

— Şi mie, Vic, i-am răspuns, dându-mi seama de gluma ei abia pe ultima sută de metri.

Mi-a zâmbit. Au intrat ca o trupă bine organizată şi au urcat scările înaintea mea. Victoria —Vic – ducea o geantă din care se auzea un zăngănit. Sticle de vin, mi-am spus.

— Chiar au făcut treabă bună, Elsa, a spus Agatha, privind de jur împrejurul apartamentului şi studiind pereţii. La zugravi mă refer. Bine lucrat. A fost Jim cu echipa lui?

— Aşa cred. Da, încerc să-mi amintesc. Jim a fost. Nu… Bobby. Nu mai ştiu exact.

Nici nu ajunseserăm în capul scărilor de la apartament, că am şi auzit zgomotul sertarelor din bucătărie. Victoria le trecea rapid în revistă, probabil căutând un tirbuşon, mi-am zis eu. Scosese o sticlă şi o pusese pe masă, chiar lângă scrisoarea de la Ozzie.

Am avut strania senzaţie că făcea pe gazda în propriul meu spaţiu. Elsa a părut să-mi vadă expresia de panică de pe faţă.

— Te-am speriat, nu-i aşa? a spus ea. Probabil că te întrebi ce naiba se...

— Ar trebui să le oferi oamenilor şi tirbuşoane, a întrerupt-o Victoria, închizând, nervoasă, ultimul sertar. Nu e civilizat să nu aibă cu ce deschide sticlele, Elsa.

— Am un briceag elveţian, a intervenit Agatha, scotocind într-un buzunar al fustei. L-am mai folosit. Nu te mai purta ca un buldog, Vic.

— Hai, dă-l încoace! Scot eu dopurile într-o oră sau două. Sunt nişte tirbuşoane tare afurisite la bricegele astea, a făcut Vic.

— Şi avem şi o bicicletă dublă pentru tine, dacă mai vrei să mergi cu noi, a spus Elsa. Vei merge cu Agatha. Ne-am hotărât să schimbăm programul de azi. O să mergem doar până acasă la Vic.

— Spune-i Aggie, pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat Vic. Nimeni nu-i spune Agatha.

— Tu şi Aggie, atunci, a sfârşit Elsa, după care şi-a îndreptat privirea către Vic. Ai terminat cu gâlceava, Vic?

— Nu încă, a răspuns Vic, înşfăcând sticla de pe masă. Nu până nu beau ceva.

— Chiar se calmează după, a spus Aggie, stând la masa din bucătărie. E ca un cal care trebuie să alerge în cerc de câteva ori până să se liniştească.

M-am simţit uşor copleşită, dar fericită să am atâţia oameni în micul meu apartament. Să am prieteni sau, cel puţin, cunoştinţe. Fusesem nespus de adâncită în cărţile mele. Înainte ca Vic să reuşească să scoată dopul, am hotărât să mergem cu bicicleta până acasă la ea şi să bem vinul acolo. Nu era departe. Toate veneau de la muncă şi am simţit că voiau să se retragă într-un loc cu care erau obişnuite. N-avea sens să bea vin întâi într-un loc, apoi în altul.

Am încuiat şi le-am urmat pe scări. Încercam să-mi amintesc de ultima oară când mersesem pe o bicicletă dublă. Trecuseră ani buni. Aggie s-a urcat în faţă şi eu în spate, apoi mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Eşti gata? m-a întrebat ea.

— O să-mi dau toată silinţa.

— E doar un kilometru şi ceva. Ajungem acolo cât ai clipi. O să mergem de-a lungul râului, aşa că nu-ţi face griji în privinţa traficului.

— Sunt gata.

A fost frumos. Vic când se îndepărta, când se apropia, râzând şi tachinându-ne, plângându-se că avea nevoie de o băutură, în vreme ce Elsa mergea responsabil, potrivit firii ei. Era joi, aproape sfârşitul săptămânii de lucru, iar eu am simţit plăcerea zilei aproape încheiate, în timp ce vedeam luminile aprinse în casele pe lângă care treceam. Eram în Irlanda, mi-am reamintit eu mergând pe bicicletă de-a lungul malului râului Shannon, alături de nişte prietene irlandeze. Bâtlani albi stăteau în vâltoarea apei, cercetând fundul râului după viermi, creveţi sau ce vor fi mâncat ei. Aerul de toamnă îmi făcea pielea de găină, dar era plăcut să simt briza pe piele. Mi-am ajustat pedalatul la ritmul lui Aggie şi am continuat să sprintăm, mergând mai bine decât restul, înaintea grupului, dar cumva fără să ne depărtăm. Luna se ridica la est, deasupra orizontului, trimiţând o lumină galbenă pe apă, iar razele ei se împrăştiau precum scânteile în clipa în care atingeau întunecimea curenţilor.

Ne aflam în casa de vacanţă a lui Vic. Aşa o numea ea, deşi nu ieşiserăm din perimetrul oraşului Limerick. Era o cabană de vis tipic irlandeză: din piatră cenuşie, acoperită de iederă, cu geamuri cu mai multe ochiuri şi o alee pavată cu cărămidă şi năpădită de muşchi, care ducea până la uşa din faţă. Milly ar fi numit-o o casă-calendar, una dintre acele locuinţe remarcabile, fotografiate ca să marcheze lunile octombrie sau martie, genul de loc care te umplea de invidie şi de speranţa că viaţa chiar putea fi după cum îţi sugera cabana. Nonşalanţa cu care se

purta însă Vic o făcea confortabilă şi primitoare. Lângă uşa din faţă era o cutie plină cu bastoane de drumeţie şi cu cizme. Şemineul nu era uriaş, însă în el ardea un foc vioi. Suporturile pentru buşteni erau în formă de pisici, înalte şi zvelte, ai căror ochi luceau atunci când flăcările îi surprindeau în unghiul potrivit. Stăteam toate la lumina unei lămpi, în vreme ce focul îşi răspândea propria lumină în restul încăperii. Dacă cineva mi-ar fi spus că aveam să ajung într-o astfel de cabană după numai o săptămână în Irlanda, i-aş fi spus că nu era în toate minţile. Dar iată-mă acolo. Întâmplările din viaţa mea se perindaseră rapid.

— Acum cunoşti toate secretele Clubului Biciclistelor, mi s-a adresat Elsa. Mi-e teamă că nu-i cine ştie ce. Toată asta e numai vina lui Vic. Ea ne-a convins să facem mişcare ca să nu ne simţim prost că bem vin, aşa că, la sugestia ei, am combinat cele două activităţi.

— Şi nimeni nu trebuie să şofeze după ce bea, a completat Aggie. Asta-i crucial. Irlanda are o lege incredibil de aspră cu privire la urcatul la volan după ce ai consumat alcool.

— E un club bun, am spus eu, afundându-mă şi mai mult în fotoliul care se afla chiar în faţa focului. Are cantitatea potrivită de secrete, orice club ar trebui să aibă doza lui proprie.

— Doamne, îmi place să aud un american vorbind. Accentul ăla! a spus Vic, cu spatele la foc. Uneori uităm. Îmi aduc aminte că, atunci când m-am mutat în Colorado, nu mă mai săturam de accent.

— Tu ai accent de Boston? m-a întrebat Agatha.

— Aşa cred. Mai degrabă de New England.

— Mă termină accentele americane din sud. Sună de parcă mestecă fiecare cuvânt. Mie îmi place cuvântul *gumbo*[8], a spus Elsa.

---

[8] Tocană de fructe de mare din statul Louisiana (n.red.).

Noaptea se aşternuse peste împrejurimi. Vic a comandat mâncare chinezească. A venit în doar câteva minute, spre surprinderea mea, însă Vic m-a lămurit că restaurantul era doar la o stradă depărtare. M-am ridicat ca să mă spăl pe mâini şi, când m-am întors, le-am auzit pomenind numele lui Ozzie. Am fost surprinsă.

— Ai mers cu el pe insulele Blasket, nu-i aşa? Pe barca lui? m-a întrebat Elsa, în timp ce ne-am întins ca să ne luăm fiecare comanda din mulţimea de cutii albe cu mâncare chinezească. Cu Ozzie Ferriter, nu?

— Aşa e, am zis, alegându-mi cu grijă cuvintele.

Irlanda era o ţară mică. Ozzie avea dreptate să spună asta.

— E nepotul Norei Crean, le-a explicat Elsa lui Aggie şi lui Vic. Arată trăsnet şi e un fel de pescar. A fost soldat în Afganistan, nu-i aşa, Kate?

— Parcă da. Nu-l cunosc prea bine.

— Nora Crean e bogată ca Midas, a spus Vic. Sponsorizează de una singură peste zece organizaţii de caritate din Irlanda. Are bani din New York.

— Iar Ozzie are şi un fel de adăpost pentru câini. Mi-aduc aminte că am auzit ceva de genul ăsta, a spus Aggie, împărţindu-ne beţişoarele cu care să mâncăm.

— Câini salvaţi de pe străzi, din câte ştiu. Dar cred că a renunţat la asta, am adăugat eu.

— E aşa de chipeş, afurisitul, a spus Vic. Ştiu despre cine vorbiţi. L-am văzut alături de Nora Crean pe la inaugurări şi alte cele.

— Se poartă frumos cu bunica lui, am zis eu, luând un rulou cu ou. Cu Nora sau cu Bunica, după cum îi spune Ozzie.

— Ţi-a cerut vreo întâlnire? a vrut să ştie Vic, după care a clătinat din cap şi a râs. Normal că da. Sunteţi amândoi frumoşi! Întrebarea e: ai zis „da”?

— Nu încă, i-am răspuns.

Lucru care a stârnit un val de râsete.

— Nu le lăsa să te necăjească, mi-a spus Elsa. E treaba ta cu cine ieşi.

— Dar să baţi drumul până aici ca să sfârşeşti prin a te întâlni cu un american e pur şi simplu prea amuzant, a spus Aggie.

— E pe jumătate irlandez, a corectat-o Elsa, în vreme ce dintre beţişoare i se revărsa o cascadă de tăieţei. Numele de familie e Ferriter. Ştiaţi că au avut cândva un castel pe insulele Blasket?

— Ştiam, da, am răspuns eu. Am aflat asta atunci când am căutat informaţii despre insule.

— O, haide, dă-i o şansă, mi-a spus Vic. De ce n-ai face-o? Poate că se va dovedi că-i un tip mai de treabă decât spunem noi că e.

— Îmi pun spionii la lucru şi aflu dacă e încurcat cu vreo femeie pe care s-o cunoaştem, s-a oferit Aggie.

— N-o face, te rog, i-am zis eu. Indiferent de ce vei afla, fie o să-mi convină prea mult, fie prea puţin, şi nici una dintre variantele astea nu mă ajută.

— Are dreptate! a intervenit Vic, luând o sticlă de vin şi umplându-ne paharele. Ai o bună sănătate mentală, Kate. În grupul ăsta nu-i întotdeauna uşor să ţi-o menţii.

Focul şi-a ales tocmai acel moment ca să arunce o scânteie pe covor, chiar lângă bocancul lui Vic. Ea a călcat-o degrabă şi a strivit-o, până când a fost sigură că a stins-o. Am privit-o, mâncând încet, cu gândurile la un curs de antropologie la care asistasem cu ani în urmă. Profesoara, dr. Conahue, fusese un pedagog excelent, care petrecuse mulţi ani în Africa, observând viaţa rurală şi tribală. Ne spusese că în Africa femeile participă la sesiuni de lamentare. Acestea puteau să se ţină în preajma unui râu, în timp ce femeile spălau rufe, sau atunci când măcinau mălaiul pentru masa de seară. De fapt, ne spunea dr. Conahue, oriunde se aduna un grup de femei ele, creau, fără doar şi poate, o sesiune de lamentare, unde fiecăreia dintre ele

îi venea rândul să-şi verse oful. Nu mă mai gândisem la asta de când terminasem facultatea, dar în momentul de faţă mi se părea cât se poate de relevant. Eram ca nişte femei de la sat care se duseseră la râu ca să aducă apa în urcioare purtate pe cap, iar în timpul ăsta ne plângeam de bărbaţi şi făceam presupuneri. Lumea nu se schimbase prea mult.

Gândul ăsta mi-a trecut prin minte într-o fracţiune de secundă. Dar mă întrebam acum ce să fac în privinţa lui Ozzie. Voiam să le cer părerea, dar nu eram sigură de reacţiile lor. Şi ce le-aş fi spus? Cum voiam să-l văd pe Ozzie? Întreaga chestiune era încă neclară în capul meu.

Însă îmi aminteam că mă sărutase. Şi că-i răspunsesem la sărut.

Am început apoi să vorbim despre universitate. Îmi dădeau informaţii despre oamenii pe care ar fi trebuit să-i cunosc, despre cine putea repara un computer, despre cine îmi putea gestiona cheltuielile de călătorie asociate banilor din bursă. Mi-au mai sugerat şi o mulţime de destinaţii. Vic mi-a adus trei ghiduri de călătorie Lonely Planet, destul de răsfoite, de pe rafturile de lângă şemineu. Apoi, la fel de repede pe cât începuse, ziua s-a şi sfârşit.

Focul s-a domolit, iar Aggie a spus că ar fi trebuit să se întoarcă acasă şi m-a întrebat dacă eram pregătită. Am spus că da, lucru care a făcut-o şi pe Elsa să se ridice.

— Îţi mulţumesc, Vic, am spus, strângându-i mâna gazdei. Îţi mulţumesc pentru primire.

— Eu îţi mulţumesc că ai venit cu noi. Ai împrospătat semnificativ atmosfera.

Ne-am întors în campus pe biciclete. Aerul era plăcut. Am mers de-a lungul râului Shannon, iar trei lebede albe ne-au privit cum treceam pe lângă ele. Stăteau cocoţate pe un dâmb de nisip, iar una scormonea ceva într-o parte, cu ciocul ei de culoarea dovleacului. Luna aşternuse peste apă o nouă pânză de lumină, curenţii purtând-o cu ei numai o clipă înainte s-o lase deoparte şi să-şi vadă de drum.

A doua zi m-am întors la lucru şi, vreme de aproape o săptămână, nu mi-am mai scos nasul din cărţi. Am citit, mi-am făcut planuri de călătorie şi am plasat, pentru prima oară, povestea insulelor Blasket în cuprinsul teritoriului irlandez. Am citit mult despre acea zi din 1953 când a venit barca ce trebuia să-i ia pe ultimii douăzeci şi doi de locuitori. Marea se spărgea la ţărm atât de violent încât oamenii fuseseră nevoiţi să-şi abandoneze bunurile, puţine cum erau, pe malul pe care luasem prânzul cu Nora, Seamus şi Ozzie. Abia peste câteva săptămâni, atunci când s-au întors, într-o zi senină, ca să-şi îngrijească oile, au reuşit să-şi ia restul de bunuri şi să se întoarcă la Kerry cu ele. Imaginea cu mobila scoasă pe plajă, aşteptând să fie luată de acolo, era una tulburătoare. Am căutat prin mai multe cataloage şi pe toate site-urile până să găsesc o fotografie a acelei scene. Mi-am dat seama că o parte din mobilier era foarte probabil să fi aparţinut familiei tatălui meu.

După o săptămână de muncă neîntreruptă, am început să visez insulele Blasket. Visele erau despre nişte detalii mărunte. Mişcarea unui acoperiş căzut, bătut de vânt; vopseaua cu care se obişnuia să fie marcate oile care cutreierau pretutindeni pe insulă; un pescăruş ghemuit dinaintea vântului, căzând prin aer cu un ţipăt puternic, răsunător. Frânturi de vise. Uneori adormeam la birou, iar lucrul ăsta, ştiam prea bine, mă avertiza că încălcasem anumite reguli în privinţa muncii. Tendinţa mea pe termen lung era să mă cufund într-un proiect până când ajungeam să exclud orice altceva. Astfel, aveam să ajung un cercetător şi un profesor disciplinat, dar totodată la limita sihăstriei. Încă, mai trăisem în izolare autoimpusă, nefiind tocmai antisocială, ci mai degrabă prea satisfăcută de propria mea companie. Putea fi periculos, ştiam asta din experienţă. Ca să previn aşa ceva, mă forţam în timpul zilei să fac plimbări lungi de-a lungul râului Shannon, fie ploaie sau cer senin. În afară de învăţat făceam, lângă birou, exerciţii uşoare de yoga şi exerciţii de întindere. Tocmai în toiul uneia dintre acele şedinţe de yoga, chiar pe când stăteam în poziţia câinelui orientat în jos, s-a întors şi Daijeet.

M-am ridicat, roşie toată la faţă din cauză că fundul meu era în aer atunci când intrase el. Însă chiar dacă observase asta, n-a părut să-i pese.

— Ţi-am adus nişte somon, mi-a zis Daijeet, punând o ladă frigorifică mare şi rece pe biroul lui. Dimineaţă l-am prins. E unul bun. Cincizeci şi opt de centimetri. Îţi place peştele, nu?

— Îl ador. Mulţumesc!

M-am dus până la biroul lui şi l-am urmărit cu privirea cum a scos capacul lăzii. Înăuntru se aflau trei peşti aşezaţi pe gheaţă, cu toţii argintii precum norii. El a ridicat unul şi l-a ţinut la vedere, ca să-l pot observa.

— Pe ăsta l-am prins la musculiţă, a zis el.

— Ce-i o musculiţă?

— O muscă mai mică. Ar trebui să fii impresionată de asta.

— Dar chiar sunt! i-am zis eu râzând.

A pus peştele înapoi în ladă şi mi s-a părut din nou că aveam în faţa ochilor un urs mare şi dolofan, căruia îi plăceau toate lucrurile englezeşti. Un fel de Paddington sau poate un Winnie de Pluş. A scos o rolă de pungi de plastic din buzunar, pe care a pus-o pe masă.

— Când te duci acasă, ia unul într-o pungă. E bine să-l mănânci imediat. Aşa are gustul cel mai bun. Locuieşti în campus, nu?

— Da. În Dodge Hall.

— Iată. Ia-l pe care vrei. Pe ceilalţi doi i-am promis unor prieteni.

— Îţi mulţumesc, Daijeet. O să fie un ospăţ.

— Mai trebuie să ştii că-i bine să-l găteşti cât mai puţin posibil. Fără sosuri. În afară, poate, de puţină lămâie. Un peşte aşa de proaspăt n-are nevoie de altceva.

— Eşti bine-venit să-l mâncăm împreună, Daijeet.

El a strâns din buze. Era adorabil într-o manieră blândă, plăcută.

— Am o întâlnire, mi-a răspuns. Cu supervizorul meu de la divizia pescăriilor. E o idee proastă, ştiu, dar e prea drăguţ ca să-i pot rezista.

Mi-am dat atunci seama că era gay. Nu-l cunoşteam îndeajuns de bine încât să fiu surprinsă sau derutată, dar adevărul era că nu bănuisem asta. Totuşi, înţelegându-i acum înclinaţiile, mă temeam că el se gândise că-l invitasem la cină dintr-un impuls firesc al unei femei faţă de un bărbat. Am roşit. Simţeam cum scalpul îmi luase efectiv foc pe sub păr.

— Ce palpitant, am reuşit să îngaim. Îl cunoşti de mult timp?

— Doar de câteva luni. Ne-am dat târcoale ca rechinii. Tehnic vorbind, lucrăm împreună, deci e puţin cam ciudat să-mi ceară să ies cu el. Dar suntem amândoi degajaţi. Doi pescari bătrâni şi de modă veche. Fără cluburi pentru noi, din păcate.

— Ei bine, abia aştept să-mi spui cum a decurs.

— Şi eu la fel.

A zâmbit şi a pus lada frigorifică jos, lângă biroul lui. I-am zâmbit şi eu şi m-am întors la biroul meu. Dintr-un impuls stupid, mi-am luat telefonul şi i-am trimis un mesaj lui Ozzie:

Care e cea mai bună metodă de a găti un somon?

Mi-a apărut notificarea cum că mesajul fusese trimis, însă răspunsul n-a venit nici în acea seară, nici în weekend, ci abia peste şapte zile.

Capitolul 14

— Stai, că nu înţeleg, mi-a spus Milly pe Skype, zâmbind în timp ce vorbea.

Eu stăteam pe canapea şi mă uitam la ea.

— Eşti supărată pe el pentru că te-a luat în serios atunci când i-ai zis că nu vrei să te încurci cu el, corect? Dar acum că i-ai trimis un mesaj, te aştepţi să-ţi răspundă.

— M-am săturat de bărbaţi.

— Motiv pentru care îi trimiţi un mesaj.

— Nu mai fi aşa de raţională, Milly. Urăsc când eşti raţională.

— Doar ascult şi răspund, mi-a zis ea. Mi se pare că eşti cam singură.

— Nu chiar. Am luat prânzul cu biciclistele. Au fost foarte drăguţe cu mine.

— Dar cu un bărbat e cu totul altceva.

— Poate. Probabil că nu. Cine ştie?

Era bine să vorbesc cu Milly. N-o mai făcusem de vreo săptămână, lăsându-ne mesaje şi încercând să ne găsim una pe cealaltă. Fusese plecată în Western Massachusetts ca să-şi ajute misterioasa binefăcătoare să instaleze o piesă de artă la Mass MoCA[9]. Fuseseră pe drum trei zile, apoi se duseseră până la Montreal dintr-un impuls de moment, ca să viziteze o fermă de lavandă. Văzuse câmpuri nesfârşite de levănţică şi fusese impresionant, îmi spusese ea. Aproape mai mult decât putuse ochiul ei să absoarbă. Acum că se întorsese, stabiliserăm o întrevedere pe Skype. Purta un pulover mare şi negru şi cizme îmblănite, iar părul îi arăta de parcă nişte veveriţe hotărâseră să ierneze acolo.

— Probabil că eşti în călduri, mi-a spus Milly, sorbind din cana ei de ceramică. Cam asta e problema a jumătate de glob, ştii, nu? Toată lumea are nevoie de mai mult sex. Asta ne-ar face pe toţi să ne relaxăm.

— Am lucrat mult. Cercetarea mea începe să prindă contur.

— Şi tot în călduri eşti. Asta n-are treabă cu lucrul, scumpo. A fi în călduri e cu totul altceva.

---

[9] Muzeu de artă contemporană din Massachusetts (n.red.).

— Şi am nevoie să călătoresc. Am nevoie să plec din Limerick şi să mă plimb prin jur. Poate să ajung la Dunquin, unde s-au stabilit câteva dintre familiile din insulele Blasket. Acolo li s-au înălţat nişte colibe.

— Sună-l pe Băiatul-Peşte şi spune-i să vină să te plimbe.

— Îl cheamă Ozzie.

— „Băiatul-Peşte” i se potriveşte mai bine. Ai doi băieţi-peşte până acum, nu? Pe Ozzie şi pe ursuleţul Paddington. Ţi-a mai adus somon ursul gay?

— Nu mai vorbesc cu tine niciodată.

— Măi, măi! A început să ningă!

S-a întors. Apoi a luat laptopul şi l-a scos afară din casă. Ştiam studioul ei pe de rost. Ştiam că avea un fel de punte care dădea înspre o pădurice sălbatică. Ea a ţinut ecranul spre linia unde copacii întâlneau un mic luminiş. Am urmărit cu privirea cum ningea. Cunoşteam exact senzaţia. Moliciunea pe care o aducea zăpada, zgomotul uşor pe care îl făcea atunci când cădea pe frunze, dar şi felul în care iarba devenea albă şi pală în lumina lunii. Mă făcea să-mi fie dor de New Hamsphire, de Coasta de Est a Americii şi de iarna iminentă care avea să vină, făcându-i pe toţi s-o înjure după ce mai întâi se îndrăgostiseră de ea. Mi-era dor de bătrânii yankei cu căciulile lor de lână, roşii şi cu clape pentru urechi.

— Prima zăpadă mă face mereu să plâng, mi-a zis Milly, întorcând laptopul spre ea. Aş vrea să fii şi tu aici, Kate.

— Şi eu. Dar şi aici îmi place. Cred că acum sunt doar puţin cam întoarsă pe dos.

— Ai vreo veste de la mama ta?

— Doar un mesaj. E în Italia, caută iahturi.

— Vine să te viziteze?

— Nu, din câte ştiu eu. E posibil să se răzgândească, dar depinde de Ben. Poate că vor veni până aici cu barca, cine ştie.

— Glumeşti, nu?

Eu am încuviinţat din cap.

— Mama nu-i genul de om căruia să-i placă navigaţia.

Milly s-a aşezat înapoi pe canapea şi şi-a luat cana cu ceai. În aceeaşi clipă, am primit o notificare de la Ozzie Ferriter. Mi-a apărut pe ecran, după care a dispărut înainte să apuc să văd ce scria. N-am reuşit să citesc decât ceva despre o barcă.

— Ozzie tocmai mi-a trimis un mesaj, am spus eu. Halal sincronizare, nu? O adevărată nebunie!

— Ce spune?

— Că a fost plecat cu barca la pescuit.

— Vezi?

— Şi eu, şi mama ne vedem cu marinari. Dumnezeu să ne ajute!

— Nu te vezi cu el, a spus Milly. Nici nu trebuie s-o faci.

— Atunci doar exersez?

— Ceva de genul ăsta.

Am închis conferinţa puţin mai târziu. N-am citit mesajul lui Ozzie imediat. Nu voiam să cedez ispitei de a-i răspunde numaidecât. M-am silit să mă ridic şi să fac curat în bucătărie, lucru pe care îl tot amânasem. Apoi, prinzând avânt, m-am apucat de curăţenie şi în restul apartamentului. Nu mi-a luat mult. În timp ce curăţam, mi-am dat seama că poate Ozzie îmi scrisese că venea încoace. După o deliberare atentă, am luat telefonul şi i-am citit mesajul.

Am fost în larg la pescuit. Cine eşti?

Vreau să-l văd pe Gottfried.

Când?

Weekendul ăsta.

E ocupat. Dar eu sunt liber. Vineri după-amiaza?

Da, te rog.

Oare scrisoarea mea şi-a făcut efectul?

Poate.

Vineri după-amiază, la ora trei. E ceva ce n-ai vrea să mănânci?

Zebră.

O să-mi rezerv ziua pentru tine.

Gottfried chiar e ocupat?

O să-l aduc şi pe el. Deja e adolescent de-acum.

Ne vedem vineri, la trei.

Am lăsat telefonul din mână şi m-am întrebat ce naiba fusese în capul meu.

Dialog interior vreme de două zile şi jumătate, noaptea înainte de culcare, în timp ce mă spălam pe dinţi, clipe tăcute şi monotone în cubiculul de studiu:

„La ce te-oi fi gândind? La ce te aştepţi? O să vrea să se culce cu tine. Asta îţi doreşti? Ai grijă ce-ţi doreşti. Blugi, probabil. O bluză şi o jachetă de vreun fel. Trebuie să mă duc la cumpărături. Ba nu, nu trebuie. Am puţini bani de cheltuială. O geantă de voiaj? Şi, oricum, cine îi mai spune geantă de voiaj? Ce ridicol! E drăguţ şi înalt şi mirosea ca un miel data trecută când am stat lângă el. A sărit în spinarea unui măgar şi apoi a sărit jos de pe el. Are o barcă. Şi o camionetă. Dacă îmi fac apariţia cu o geantă de voiaj, o să creadă că plănuiesc să rămân peste noapte. Şi nu aşa ne-am înţeles. Ninge în New Hampshire. Vreau să văd zăpada. O să-mi iau un rucsac. Aş putea să-mi pun lucrurile într-un rucsac. Lucrurile de care o să am nevoie, o carte şi încărcătorul de telefon. Periuţa de dinţi. Peria de cap. Ar trebui să spun cuiva unde mă duc. Elsa. Ea ar înţelege. Ozzie l-a citit pe Joyce. Cunoaşte opera lui Joyce. Asta e un plus. Un mare plus. Nu pare genul milităros, dimpotrivă. Pare hippy. Nu hippy. Nimeni nu mai e hipiot în zilele noastre. Liberal, mai degrabă. Când m-am culcat cu Abe a fost ca şi când aş fi împrumutat o

cană cu zahăr de la un vecin. Oare sex bun înseamnă dragoste bună? Oare dragostea bună înseamnă sex bun? Cineva a spus: Ceartă-te curat şi fă sex murdar. Gottfried e în adolescenţă. Ozzie îşi rezervă ziua pentru mine. Asta e bine. Straturi. Ar trebui să mă îmbrac în straturi. E posibil să fie rece peste noapte. O să rămânem împreună peste noapte? El a spus «o zi». Nu tenişi. Adidaşi li se zice pe aici. M-a sărutat lipindu-mă de perete. M-a sărutat apăsat. I-ai cerut să te scoată la întâlnire. Aşa ai făcut. Te poţi preface că nu, dar aşa e."

Nu şi-a făcut apariţia vineri la trei. Nici măcar la trei şi jumătate. Ci abia la 3.47, cu părul vâlvoi şi cu hainele murdare de la lucru. Pe mâini avea nişte pete negre, iar blugii îi erau tociţi în jurul genunchilor. La unul dintre ei purta o genunchieră, iar în păr avea ceva care aducea cu nişte aşchii de lemn. La curea avea ataşată un fel de borsetă mică din piele şi mi-a luat o secundă să-mi dau seama că în ea se afla o ruletă. Deci lucrase la ceva. Şi pierduse noţiunea timpului. A venit murdar la întâlnire, deci asta era un fel de semnal de alarmă.

Când am deschis uşa, i-am văzut faţa luminată de un zâmbet larg.

Am simţit cum m-a cuprins furia. Furie pentru că îmi răpisem din timp ca să mă gândesc cu ce să mă îmbrac şi ce să iau cu mine, în vreme ce el venise când crezuse de cuviinţă, arătând ca şi cum urma să iasă cu băieţii la o bere, după muncă. Deja eram pe lungimi de undă diferite.

— Te rog, Kate, nu te uita aşa la mine, mi-a spus el. Ştiu, ştiu, ştiu, asta-i exact ceea ce nu mi-aş fi dorit să se întâmple. Exact. Te rog să mă ierţi. Ştiu că arăt groaznic, dar am o scuză bună.

— E o greşeală, nu-i aşa?

— Că am întârziat? Sau că avem o întâlnire?

— Ambele. Totul. Nu ştiu, Ozzie. Ce facem noi aici?

— Suntem pe cale să petrecem după-amiaza împreună. Îmi pare rău. Chiar îmi pare. Te rog, hai s-o luăm de la capăt.

M-am întrebat dacă întâmplarea asta avea să se mai repete. Dacă el nu putea să ajungă curat şi la timp la prima întâlnire, cum avea să vină la a zecea sau la a douăzecea? Şi nu cumva vorbisem ca Vrăjitoarea cea rea de la Miazănoapte? Mi-am dat seama că trebuia să mă controlez. Trebuia să dau înapoi. Iritarea mea izvora, oare, din faptul că pusesem prea mult suflet în ideea că aveam întâlnire cu el? Probabil că da. M-am silit să trag adânc aer în piept. Ozzie a zâmbit din nou.

— Măcar tu arăţi bine, mi-a spus el.

— Am crezut că avem un fel de întâlnire.

— Dar avem, Kate, avem. Făceam ceva şi a trebuit să termin. Ar fi trebuit să te anunţ. Îmi cer scuze. N-o să se mai întâmple.

— Am vorbit ca o scorpie, aşa-i?

— Puţin.

— Nu mă faci să am prea multă încredere.

— Îmi dau seama de asta. Dar te-am visat. În vis, se făcea că puteam să-mi trec mâna prin tine. Ce crezi că înseamnă?

— Înseamnă că ar trebui să mergi la un doctor.

— Vorbesc serios. Puteam să-mi trec mâna drept prin tine.

— Asta ar fi ciudat. N-ai venit cu o dubiţă albă, nu?

— Nu, doar cu camioneta mea. Nu se simţea ciudat în vis. Ci se simţea ca şi cum am fi putut fi mai apropiaţi.

— Nu ştiu ce să cred despre tine, Ozzie. Mă derutezi. Ce se afla de cealaltă parte?

— Care cealaltă parte?

— După ce îţi treceai mâna prin mine, ce era de cealaltă parte?

— Un sandvici cu parizer.

— Serios?

— Nu. Nu era nimic. Doar aer. Ne aflam în aer.

— N-am nevoie de vreo mare furtună emoţională în momentul de faţă.

— Dar ce zici de o furtună mai mică? Cred că m-aş putea mulţumi şi cu atât.

Mi-a zâmbit din nou cu toată gura. După care aproape că ne-am sărutat. I-am văzut dorinţa în ochi şi l-am urmărit din priviri, nesigură, cum a făcut un pas înăuntru. O clipă am rămas unul lângă altul. Nu-i puteam rezista. Nu cu adevărat. O ştia şi el, o ştiam şi eu, şi soarta amândurora era pecetluită. El s-a aplecat şi mi-a luat rucsacul, ca apoi să-mi spună că în camionetă era cineva care dorea să mă vadă.

— Gottfried?

— Da.

— Bine. Pe Gottfried vreau să-l văd.

— Chiar îmi pare foarte rău, Kate. Sincer. A fost foarte urât din partea mea.

— Da, a fost.

— Eşti un pic cam răutăcioasă. Cred că ar trebui să ne sărutăm. Doar o dată, ca să scăpăm de nervozitatea întâlnirii. Ce zici?

— Poate.

— E o lipsă de politeţe să vorbeşti despre sărutat. Ar trebui să ne sărutăm direct.

— Vorbeşti prea mult.

— Cât de intens să fie sărutul?

— Acum chiar că vorbeşti prea mult.

M-a sărutat. Încet şi cu blândeţe. A trebuit să mă ridic pe vârfuri. Când am revenit pe picioarele mele, ştiam că eram pierdută. Cel puţin pentru o vreme. Cel puţin până când nu mai avea să apară în haine murdare, cu mâinile pătate şi cu un căţel mult prea adorabil care să mă aştepte în camioneta lui.

Am fugit în sus pe scări şi am verificat pentru ultima dată apartamentul. Maşina de gătit era închisă, luminile stinse, geamurile închise pentru orice eventualitate. Când m-am întors jos, l-am văzut sprijinit de uşă. Recunosc că mi-a tresăltat puţin inima. Arăta ca bărbatul pe care ţi l-ai fi dorit să te aştepte la capătul scărilor.

— Eşti gata? m-a întrebat el.

— Gata.

Mi-a pus mâna pe spate şi m-a condus la camionetă. Atingerea lui n-ar fi putut să-mi provoace mai multe senzaţii nici dacă ar fi fost un păianjen în loc.

Gottfried m-a întâmpinat dinăuntrul camionetei. Şi-a scos căpşorul prin fereastra întredeschisă ca să mă pupe. L-am pupat şi eu, după care i-am împins uşor capul înapoi înăuntru. Ozzie mi-a deschis portiera.

— Mulţumesc, i-am zis eu.

— Dă-l mai încolo. Gottfried, fă-i şi ei un pic de loc!

Ozzie s-a aplecat peste mine şi l-a împins în poziţie şezut. Apoi s-a întors spre mine şi m-a sărutat din nou. De data asta, însă, n-a mai fost la fel de blând. M-a sărutat şi m-a mângâiat pe coapsă, dinadins, lucru care nu m-a deranjat, în timp ce eu mi-am petrecut mâna pe după gâtul lui.

— Mă ierţi? m-a întrebat.

— Nu.

— Bine.

S-a retras şi a ieşit din camionetă. Eu m-am aplecat, l-am pupat pe Gottfried şi i-am spus că avea să ajungă băiat mare. Şi chiar era deja. Avea nişte lăboanţe mari şi neîndemânatice şi un nas negru şi strălucitor. Încă mirosea a pui, aşa că mi-am îngropat faţa în blăniţa de pe gâtul lui, iar el m-a adulmecat.

Ozzie s-a urcat la volan şi am pornit, încotro nu ştiu, să facem sex, poate, căci nu puteam ghici. Pe drum, am zărit râul Shannon lucind printre copaci.

Ne-am sărutat pe o stâncă ce dădea înspre Dunquin.

Ne opriserăm ca să-l plimbăm pe Gottfried. L-am dus pe Traseul Dingle, un drum circular pentru drumeţii, care traversa aproape întreaga peninsulă Dingle. Ozzie îl cunoştea. A spus că avea să fie un loc bun pentru plimbatul câinelui.

Aşa am făcut. Şi chiar *era* un loc bun. Ziua se transformase într-o baie tomnatică de soare, de vânt şi de nori. Traseul Dingle din partea aceea a peninsulei şerpuia de-a lungul unor stânci masive care dădeau înspre Dunquin. Cunoşteam satul ăsta pentru că mă documentasem. Acolo se afla Muzeul insulelor Blasket. Plănuisem să-l vizitez, dar fusesem prea prinsă cu cercetarea mea. Ozzie spunea că ştia pe cineva care ar fi putut să ne facă un tur privat. Mi-a zis că Bertie Janes, unul dintre ghizi, se numărase printre ultimii copii născuţi pe insulă. Acum Bertie îşi câştiga traiul spunând povestea locurilor sale natale. Între Nora Crean şi Bertie exista o oarecare legătură. Ozzie nu-şi dădea seama exact care anume, dar se părea că Bertie ar fi fost bucuros să ne ajute.

Am oprit maşina lângă marcajul care indica Traseul Dingle. Dincolo de semn, peisajul îşi desfăşura în faţa noastră rocile gri-albăstrui şi stâncile abrupte. Pescăruşi, papagali de mare şi cufundari zburau purtaţi de briză, lăsându-se în picaj sau ieşind din valurile verzi. Citisem despre aceste păsări şi despre cum locuitorii insulelor le mâncau deseori ouăle la vremea la care păsările le depuneau. Priveliştea nu putea fi mai senină şi mai vie. Un singur trauler brăzda apa, lăsând în urmă dâre mari şi albe, ca nişte aripi de înger. Vântul îmi ciufulea părul, iar eu stăteam cu braţele încrucişate, urmărindu-l cu privirea pe Ozzie care îl elibera pe Gottfried din lesă.

— Ce frumos e aici, Ozzie, am zis eu, iar vântul mi-a înăbuşit vocea, care abia se mai auzea. Ăsta să fie golful Tralee?

— Cred că e golful Brandon, dar se unesc şi se varsă amândouă în Atlantic, la urma urmelor.

S-a aplecat şi i-a şoptit ceva la ureche lui Gottfried, după care i-a dat drumul. Gottfried a ţâşnit înainte, apoi s-a uitat în spate, nesigur, lăbuţele lui grele părând nişte grămăjoare de frunze. Ozzie a încuviinţat din cap, încurajându-l să meargă singur. L-am urmat pe Gottfried, care înainta stângaci de-a lungul aleii de pământ, aparent nevenindu-i să creadă că putea alerga şi cutreiera după pofta inimii. Trupuşorul i se bălăbănea de la o mişcare la alta, în încercarea de a se hotărî dacă să se avânte drept înainte sau dacă să se oprească şi să adulmece fiecare miros care-i ieşea în cale. Între impulsuri, îşi întorcea privirea către Ozzie. Îl iubea, şi mi se înmuia inima văzând cât de devotaţi îşi erau unul altuia.

— Poţi vedea insulele Blasket de aici, mi-a spus Ozzie, mergând alături de mine. Din punctul ăsta, cel puţin. Se vede cum sunt înfipte în apă. M-am gândit că ţi-ar plăcea o asemenea privelişte. Dincolo de ele e oceanul. Ape agitate, de cele mai multe ori. Se crede că au fost numite astfel după cuvântul *brasker* din norvegiana veche, care înseamnă „loc primejdios”. Dar bănuiesc că ştiai asta deja.

— Ştiam.

— Guvernul a strămutat mulţi dintre locuitorii insulelor în Dunquin. Le-a ridicat colibe în Dunquin şi le-a dat câteva hectare de pământ, însă oamenilor nu le-a plăcut să stea departe de mare. Cel puţin aşa se vorbeşte. Toată treaba asta cu insulele Blasket s-a cam romanţat. Li se mai spune Paradisul Pierdut şi altele de genul ăsta. Dar bănuiesc că-ţi spun ceva ce ştii deja.

— Oricum, e bine să aud toate astea aici, chiar lângă stânci. Ăsta-i motivul pentru care am venit. Voiam să le văd cu ochii mei.

— Apele sunt vijelioase, pot să dau mărturie. Într-o zi am ieşit în larg după macrou, când un val m-a lovit de la pupa şi m-a izbit de cârmă. Am crezut că mi-am spart nasul.

— Iar cei din părţile locului foloseau canoele. E greu de crezut.

— Mureau destui. Era o viaţă grea.

— Nu-mi pot închipui cum e să trăieşti lângă apă, după care să-ţi fie luată. Până şi vocea din mintea ta ar suna diferit. Nu-mi dau seama cum ai mai putea să gândeşti, apoi.

Am vorbit, dar nu însemna nimic. Am fi putut foarte bine să recităm versuri din „Jabberwocky”[10] şi ar fi fost acelaşi lucru. Ajunseserăm în punctul acela ciudat în care bărbaţii şi femeile, întâlnindu-se în carne şi oase, ajungeau la acea stare în care cuvintele nu mai însemnau nimic şi în care orice fi vrut biologia să se întâmple între ei – trebuia să se întâmple. Ozzie n-ar ar fi putut să arate mai bine: părul îi era bătut de vânt, uşor ciufulit şi murdar, iar blugii soioşi îi atârnau pe el. Se apleca deseori ca să-i şoptească lui Gottfried noi comenzi. Apoi s-a aşezat pe o piatră plată ce servea drept bancă, iar dinaintea noastră apa se întindea tocmai până la Boston. M-am aşezat şi eu lângă el. Şi acea clipă inevitabilă a sosit, acea clipă exaltantă şi îngrozitoare deopotrivă, când mă aşteptam să mă sărute, să se aplece spre mine aşa cum o făcuse în camionetă, dar n-a făcut-o. Ci a continuat să vorbească despre insulele Blasket. Nu mai suportam. M-am ridicat şi am venit între picioarele lui, iar Ozzie m-a tras înspre el, cu mâinile pe talia mea. Ne-am sărutat. Un sărut care nu mai era nesigur şi precaut. Mi-a apăsat trupul de al lui, şi-a strecurat mâinile prin spatele coapselor mele şi m-a ridicat uşor. Ne-am sărutat iar şi iar, neavând nici un motiv să ne oprim, nemaiavând nici un motiv să ne oprim vreodată. Un şuvoi sălbatic de gânduri mi-a inundat atunci mintea. Cercetarea, slujba, ursul Paddington, iahtul mamei, Dartmouth, Milly, insulele Blasket, tata, după care mi s-a rupt filmul. M-am abandonat în totalitate lui. Trupului lui, gurii lui, mâinilor lui şi acelei foamete pe care nu credeam c-o aveam în mine cu un minut în urmă, înainte s-o simt pulsând în adevărate spasme clocotitoare. Poate că am scos un sunet înfundat şi disperat din gât. Poate că i-am apucat faţa şi i-am ţinut-o apăsată de a mea. Poate că mi-am trecut mâinile peste spatele lui lat şi, simultan,

[10] Poem al scriitorului englez Lewis Carroll (n.red.).

i-am lăsat mâinile să umble pe unde doreau. Şi chiar îmi umblau pe tot trupul, atingându-mă peste tot, făcându-mi corpul să se mişte aproape în tandem cu următoarea lui mişcare. Mi-a şoptit la ureche ceva duios şi dulce, apoi ceva mai obraznic, despre trupuri, însă, din cauza vântului, n-am înţeles prea clar. Apoi, în cele din urmă, atunci când am rămas fără respiraţie, mi-a lipit fruntea de a lui şi m-a ţinut strâns, cu ochii lui frumoşi privind ţintă într-ai mei.

— Mi-a spus Nora că aveaţi să treceţi pe aici. Poftim, doar ce am închis muzeul pe ziua de azi, dar vă pot oferi un tur rapid. Cum se mai simte?

— Bunica e bine, Bertie, mulţumesc de întrebare, i-a răspuns Ozzie.

— Mă bucur să aud asta. N-ai pentru ce, dragul meu. Tu eşti Kate, nu-i aşa? Te rog să-mi spui „Bertie”. Aşa îmi spun toţi. Mă bucur să am o bursieră în vizită. Atât de mulţi oameni se plimbă prin muzeu fără ca măcar să înţeleagă o iotă din el. Fără să priceapă ce însemna să trăieşti în condiţiile în care au trăit oamenii de pe insulă. Sunt atât, atât de multe lucruri de luat în considerare, a continuat Bertie, dându-se în spate şi făcându-mi un semn cu mâna, o invitaţie la a-mi lăsa privirea să cutreiere prin jur. Iar muzeul de faţă e doar o fărâmă din ceea ce-a fost. Uneori, mă gândesc că e greşit să avem muzee despre orice, pentru că asta te face să crezi că vieţile oamenilor pot fi încapsulate în expoziţii. Spre exemplu, o piramidă îţi spune ceva despre regii egipteni? Nu cred.

Bertie era o comoară. Scund, în jur de 1,60 metri, şi rotund de la mijloc în sus întocmai ca un popic. Părul cenuşiu îi înconjura scalpul ca o aureolă. Avea o alură de om ocupat, semănând cu un şoarece din desenele animate, care întârziase la cină. Era îmbrăcat cu o vestă în carouri de un roşu-aprins şi cu nişte pantaloni închişi la culoare; lanţul auriu al ceasului de buzunar i se revărsa într-o buclă strălucitoare peste pântecul proeminent. Era îmbujorat şi avea cel mai deschis ten pe care îl văzusem vreodată. Părea de-a dreptul nou-născut, ca şi cum ajunsese la vârsta de şaizeci sau şaptezeci de ani fără să treacă prin

procesele fireşti ale îmbătrânirii. Era fascinant de privit şi, fără îndoială, irlandez din cap până-n picioare. Dacă simţea fie şi cea mai mică neplăcere în a primi o turistă americană curioasă după orele de închidere ale muzeului, n-o arăta câtuşi de puţin.

Din nefericire, eu şi Ozzie nu ne puteam ţine mâinile departe unul de celălalt.

Dar eram nevoiţi. Discutaserăm chiar să anulăm rezervarea, însă Ozzie a insistat să mergem. Bertie James nu trebuia ratat, îmi spusese el, iar programarea fusese făcută de Nora însăşi. Aşa că oricât de greu ne-a fost să ne oprim din sărutat pe piatra cea plată – îl voiam pe Ozzie la fel de mult cum mă voia şi el – ne-am desprins unul de celălalt. L-am încărcat pe Gottfried în camionetă şi am parcurs scurtul drum până la Dunquin, unde ne aştepta muzeul.

În timp ce mă uitam peste tot, uimită, am încercat să revin la realitate. Crezusem că filmele şi cărţile în care se povestea despre oameni care ardeau de patimă unul pentru celălalt erau doar o invenţie hollywoodiană. Da, puţină pasiune, o mică înflăcărare, dar nimic atât de copleşitor precum era patima dintre mine şi Ozzie, la fel de primejdioasă precum nişte cabluri electrice aflate în vecinătatea unei căzi pline cu apă. Eu nu mai trăisem niciodată ceva asemănător.

Bietul Bertie se afla la mijloc. Poate că simţise şi el, poate că nu, însă eu şi Ozzie eram conştienţi de solemnitatea lui, în vreme ce eram absorbiţi unul de celălalt.

Bertie ne-a făcut semn către un afiş de la intrare, pe care scria ceva în irlandeză.

Is ionad oidhreachta agus cultúir/músaem ar leith é Ionad an Bhlascaoid Mhóir a chomórann an pobal eisceachtúil a mhair ar na hoileáin iargúlta seo go dtí gur tréigeadh an Blascaod Mór să deireadh în 1953. Anseo, leathslí timpeall Bhealach Cheann Sléibhe, tá radharcanna iontacha de chósta fiáin an Atlantaigh agus d'oileáin iomráiteacha an cheantair le feiceáil ar gach aon taobh.

— Ştii irlandeză? m-a întrebat Bertie. N-o să te judec dacă nu ştii. Poţi să fii specialist şi să înveţi despre romani şi fără să ştii latină. Dar eram doar curios.

I-am citit inscripţia cu voce tare. Nu la perfecţie. Nu fără şovăieli. Şi nu fără să fiu conştientă de prezenţa arzătoare a lui Ozzie. Dar nu m-am descurcat chiar atât de rău.

Cu priveliști uimitoare asupra coastei sălbatice a Atlanticului și a insulelor ce se văd de la jumătatea drumului Slea Head, Centrul insulelor Blasket este o moștenire fascinantă și un centru cultural/muzeu, care onorează comunitatea unică a celor care au trăit pe îndepărtatele Insule Blasket până la evacuarea din 1953.

— Foarte bine, chiar foarte bine, Kate. Mi-a spus cumva Nora că tatăl tău a locuit pe Blascaod Mór?

— Numai cât a fost mic. Numele meu de familie e Moreton. Ţi-e cunoscut?

— Fireşte că da. Suntem precum spicele de grâu risipite în vânt, a spus el, conducându-ne de-a lungul holului care ducea în mijlocul muzeului. Urmaţi-mă, vă voi face acum turul lui Cook. Va trebui să vă întoarceţi într-o altă zi, pe lumină, ca să pot să petrec câteva ore cu voi.

— Mi-ar plăcea asta!

— Eşti interesată în principal de poveştile femeilor, nu-i aşa? Peig Sayers, desigur, e chiar de aici. A scris o carte minunată, ştii, dar mai sunt multe altele. De fapt, aici, la centru, am strâns o adevărată colecţie de istorisiri orale.

— Am auzit de colecţia voastră. Sunt aici s-o studiez.

Mi-a zâmbit. Şi poate că *era* conştient de ceea ce simţeam eu şi Ozzie unul pentru celălalt. Eram ca doi adolescenţi care fuseseră goniţi de un părinte somnoros de pe canapeaua din subsol pe care se sărutaseră. Am roşit atunci când mi-am dat seama că Bertie mă studia. Ozzie s-a depărtat, prefăcându-se

interesat de un exponat pe care eram sigură că-l mai văzuse de nenumărate ori.

— Ai un ten irlandez, Kate, mi-a spus Bertie, lucru care m-a făcut să roşesc şi mai mult.

Ne-am continuat turul. Ozzie s-a ţinut la distanţă. Ştia şi el puţină istorie a insulelor, însă nimeni n-ar fi putut să depăşească exhaustivele cunoştinţe ale lui Bertie. Pe de-o parte, eram copleşită de sursa atât de preţioasă care se afla dinaintea mea, iar pe de alta, îmi simţeam vocea tremurând uşor ori de câte ori Ozzie se apropia de mine. De mai multe ori m-am văzut silită să mă concentrez ca să ascult. La un moment dat, Bertie a înţeles ce se întâmpla, a zâmbit cu blândeţe şi şi-a încheiat expunerea.

— Sunteţi tineri, a spus el la sfârşitul turului, şi vom lăsa restul pe o altă zi. Vă duceţi la Limerick sau la proprietatea lui Ozzie?

Nu i-a răspuns nici unul dintre noi. Nici noi nu ştiam încotro aveam să mergem.

— Cred că nu ne-am decis încă, am zis eu. Asta a fost prima noastră oprire.

— Promiteţi-mi c-o să vă întoarceţi atunci când o să aveţi mai mult timp la dispoziţie, ne-a spus Bertie. Fugiţi acum. E o noapte irlandeză frumoasă şi nu vreţi s-o petreceţi ascultându-mă pe mine cum dau din gură.

— Îţi mulţumesc, i-am răspuns eu. A fost minunat.

Am notat câteva informaţii în telefon şi am luat datele de contact ale lui Bertie. El a zâmbit şi ne-a deschis uşa.

— Transmite-i toate cele bune, i-a urat Bertie lui Ozzie, referindu-se la Nora. Şi lui Seamus!

— Aşa am să fac!

Am păşit afară, în lumina blândă a serii. Ozzie m-a privit în timp ce ne îndreptam spre camionetă.

— Limerick sau proprietatea mea? m-a întrebat el.

N-am răspuns. Nici nu era nevoie.

Capitolul 15

Să fie, pur şi simplu, doar feromonii cauza din care oamenii pot ajunge atât de violent atraşi unul de altul? O chimie a sângelui, amestecată, poate, cu nişte trucuri neidentificate ale posturii sau ale limbajului corporal? Indiferent de ceea ce avea ştiinţa să ne spună despre atracţie, n-ar fi putut să exagereze în privinţa lucrurilor care se petreceau în camionetă între mine şi Ozzie. Mâinile ni se atingeau iar şi iar; de fiecare dată când trebuia să oprim, mă urcam direct pe el şi-l sărutam. Când ne dădeam jos din maşină ca să admirăm peisajul, ne ţineam de mână. Era absurd şi o ştiam şi noi. Ba chiar glumeam despre asta şi încercam să ne ţinem în frâu. Însă valul de chimicale îmi ajungea în stomac, apoi mi se răspândea în partea de jos a corpului şi nu puteam rezista dorinţei să-l regăsesc pe Ozzie, să-l sărut, să-i vreau pielea lipită de a mea. Spuneţi-le fluturi. Spuneţi-i dorinţă carnală. Orice nume i-aţi da, era ceva real şi insaţiabil.

Ne-am continuat drumul către proprietatea lui, către locuinţa lui, către patul lui.

Gottfried ne-a salvat în repetate rânduri, cu căpşorul lui dulce şi cu mişcările stângace, tot băgându-se peste noi ca să vadă ce făceam, ce aveam de gând, cine avea să i se strecoare pe la spate ca să-l sărute pe celălalt. Era numai bun de supraveghetor. Ozzie încerca şi el să-mi arate locuri sau să-mi spună lucruri despre care el credea că mi-ar fi prins bine să le ştiu, dar amândurora ne era greu să ne concentrăm.

— Smerwick Harbor, Slea Head, mi-a spus el, pe un ton care nu se potrivea cu ceea ce se petrecea între noi.

Apoi am trecut de vârful peninsulei Dingle şi ne-am îndreptat către proprietatea lui.

— Când ai cumpărat pământul ăsta? l-am întrebat, în încercarea de a-mi limpezi mintea şi de a fi raţională.

— Cam acum trei ani. Bunica a aflat despre el atunci când a apărut pe piaţă, şi m-a îndemnat să-l cumpăr. Mi-a spus că n-avea să mai existe o şansă asemănătoare. Nu în timpul vieţii noastre.

— Bunica e îngerul tău păzitor.

— Mie-mi spui! E un pic fermecată, ştiai? Numai lucruri bune o însoţesc.

Apoi, o vreme, pasiunea pe care o simţeam pentru el a lăsat loc descoperirii a ceea ce el numea „pământul" lui. Am luat-o pe un drum nepavat şi ne-am îndreptat către mare. Preţ de o clipă, chiar am crezut că aveam să intrăm în apă; drumul a luat-o în pantă, iar eu m-am prins cu mâinile de bord, până să-mi dau seama că Ozzie avea totul sub control. Era doar o ondulaţie a terenului, o ridicătură ce ascundea privirilor magnifica întindere de pământ şi apă ce apăruse dinaintea noastră. De îndată ce roţile din faţă ale camionetei au depăşit-o, am zărit locuinţa. Ozzie trăia într-o iurtă, un cort circular cum văzusem de multe ori prin Vermont sau New Hampshire. O iurtă e mai mult decât un cort, iar iurta lui Ozzie nu putea fi mai bine amplasată. El ridicase o platformă lată şi plată, care ajungea până la marginea dealului, ca şi cum întreaga structură era făcută ca să capteze cea mai bună vedere a valurilor de dedesubt. Am observat că puteai sta pe platformă şi privi răsăritul. Marea era, aşa cum spusese doamna Fox de la pensiunea din Dingle, aşternută precum o faţă de masă. Se întindea şi fremăta pretutindeni în jurul acelui loc, iar eu nu-mi puteam roti capul îndeajuns de repede ca să privesc şi să absorb totul cât mai complet. Era surprinzător de frumos şi m-am bucurat atunci când Ozzie n-a încercat să-i minimalizeze perfecţiunea sau s-o mascheze spunând că ar fi fost neînsemnată.

— Sunt un om norocos, a spus el, simplu.

— E de necrezut, Ozzie. Habar n-aveam că-i atât de frumos.

— Iurta e doar un adăpost temporar. Sau, cel puţin, în asta locuiesc momentan. Am făcut fundaţia pentru o colibă. Vreau să ridic o colibă tradiţională irlandeză. Sau ăsta e planul, cel puţin. E greu să încep s-o coiesc şi să-mi găsesc timp să lucrez la ea, dar cu asta mă ocup acum. La ea lucram, şi ăsta-i motivul pentru care am întârziat. Încă îmi pare rău. M-am lăsat prins şi n-am mai reuşit să mă opresc din lucru.

— Proprietatea asta are şi un nume?

— Nu, nu chiar. Seamus mi-a spus că, odată, s-a numit Sheepshead, dar nu ştiu cât de sigură e informaţia. Un alt bătrân mi-a spus că s-a numit Galleyhead pe când era el copil. Aici a locuit cândva o familie, dar au avut parte de un incendiu de pe urma căruia nu şi-au mai putut reveni. Pământul a rămas gol vreme îndelungată, din cauza unor chestiuni juridice, dispute familiale. Dacă Nora n-ar fi aflat de el, nici eu n-aş fi aflat. I-am spus Crow Point.

— Şi iurta de unde o ai?

— Am cumpărat-o. Am ridicat platforma. Sunt un tâmplar destul de priceput. N-o să pretind că sunt mai bun decât sunt în realitate, dar ştiu să bat un cui. Iurta poate deveni un atelier sau o casă de oaspeţi după ce va fi terminată coliba. Dar până atunci o să ajung la o sută de ani.

— Dar uite ce ai aici, Ozzie! Uite ce ai aici! Marea e peste tot!

M-am uitat la el. Cine era omul ăsta? Şi cum de aterizasem în viaţa lui? Ultimii metri i-am parcurs lent, până când el a parcat maşina şi a oprit motorul. De îndată ce acesta a amuţit, pământul a început să vorbească în propriul lui grai. Ozzie mi-a zâmbit uşor. Zâmbetul lui nu vădea pic de lăcomie sau de mândrie. Ştia prea bine că nu era decât un custode. Marea se auzea fremătând. Indiferent de ce coiai, oricum ai fi trăit lângă ea, marea avea să-şi spună ultimul cuvânt.

Am deschis portiera şi am ieşit din maşină. Gottfried a coborât şi el după mine.

— Eşti un om norocos, i-am spus, cuprinzând cu privirea marea, iarba şi panta care ducea până la apă. Eşti norocos să ai toate astea.

— Sunt norocos dacă le pot păstra şi pot face faţă cheltuielilor.

A venit în dreptul meu, iar eu l-am luat de braţ. Părea ceva firesc. El mi-a apăsat mâna peste pieptul lui.

— Mi-aş da şi sângele dacă aş fi nevoită, i-am zis. Aş face orice ca să le păstrez.

— Ai casa ta?

— Nu, dar plănuiesc să-mi fac o cabană. Am cumpărat nişte pământ la care mă tot uitasem înainte să primesc bursa. Tata mi-a lăsat nişte bani pentru asta. E o parcelă frumoasă în New Hampshire, dar nu se compară cu asta. Două hectare. A fost împădurită acum vreo trei ani, aşa că în mare parte e stearpă. Dar vegetaţia creşte repede în New England. Are şi un pârâiaş care curge de-a curmezişul ei.

— E bine să ai apă prin preajmă. Ţine zânele aproape.

— Tu ai un pământ frumos, Ozzie. Mă bucur că l-am văzut.

— Zici că eşti pe moarte sau că urmează să pleci.

— Nu mor, sper. Dar într-o zi o să plec.

S-a întors spre mine şi m-a sărutat. Sărutul s-a intensificat, devenind din ce în ce mai arzător, iar eu m-am sprijinit cu spatele de maşină ca să simt un pic greutatea lui. Mintea îmi rătăcea printre toate întâmplările din ultimele zile, aşa că am fost nevoită să-mi dau gândurile la o parte. Nu voiam să mă întreb dacă Ozzie adusese aici altă femeie sau dacă jucase întocmai acelaşi rol cu o altă ocazie. Indiferent de ce se întâmpla între noi, îmi urmam calea cu bucurie.

— Vino să-ţi arăt interiorul, mi-a spus el atunci când, într-un final, ne-am dezlipit unul de celălalt.

— Apune soarele.

— Aşa se întâmplă în fiecare zi.

— Vorbeam despre locul ăsta anume. Apune în spatele nostru, uite ce lumină frumoasă cade de-a lungul apei. insulele Blasket sunt la sud şi la vest, am dreptate?

— Ai dreptate.

S-a depărtat de intrarea iurtei că să-l strige pe Gottfried, care alergase în tot timpul ăsta de-a lungul pajiştii ce ajungea la mare. Am fost impresionată văzând că Gottfried a venit încă de la prima chemare. Ozzie s-a lăsat pe vine, iar Gottfried i-a sărit în braţe şi în poală, bucuros nevoie mare să fie împreună cu îngerul lui păzitor.

— Îi e foame, a spus Ozzie. Ţie ţi-e?

— Nu încă.

— Seamus avea dreptate. În legătură cu părul tău. E ca o fundă de Crăciun. Şi se face mai roşu atunci când eşti aproape de apă.

— Unul minte şi celălalt se jură că-i adevărat, i-am răspuns eu, folosind una dintre expresiile favorite ale tatei. N-ai pic de ruşine.

El s-a ridicat şi m-a ţintuit cu privirea.

— Vino în pat cu mine, Kate Moreton. Te rog, vino în patul meu. Te vreau şi cred că şi tu mă vrei.

Am încuviinţat din cap şi l-am urmat. Nici zânele n-ar fi putut să mă ţină departe de patul lui.

A fost sălbatic. A fost dragoste. Abia am reuşit să ajungem în pat, un pat cât marea de întins, care dădea spre valurile ce se spărgeau de ţărmul de dedesubt. Nici nu se mai punea problema să ne dezbrăcăm, să ne scoatem hainele încet şi să ne întârâtăm unul pe celălalt. Era prea târziu pentru asta. Întreaga după-amiază fusese un preludiu, iar acum el îmi dăduse hainele jos fără nici cea mai mică ezitare. Am căzut amândoi pe pat precum un mănunchi de spice de grâu secerate de treierătoare. Trupurile noastre adunau mişcare, senzaţie, ca

apoi să le preschimbe în esenţa săruturilor pe care ni le dădeam. Ozzie şi-a împins hainele la o parte iar apoi s-a oprit, zâmbind, ca să-l dea la o parte şi pe Gottfried.

— Du-te de aici, i-a spus el căţelului.

Gottfried s-a retras câţiva paşi, apoi s-a aşezat, înclinându-şi capul, întrebător.

— Nu acum, i-a spus Ozzie. Mai târziu, promit.

Apoi am început din nou, am continuat din nou, am reluat din nou. L-am simţit pregătit, gata să explodeze, în timp ce mâinile îi alunecau în locurile potrivite, locurile în care aveam nevoie să le simt, arcuindu-mă sub atingerea lui, oferindu-i totul, întinzându-i podul de care avea nevoie ca să ajungă la mine.

L-am iubit în secunda aceea. Iubeam totul la el şi ştiam, ştiam că nu era dragoste, că nu era dragoste adevărată, însă nu mai trăisem nicicând o asemenea conexiune. Apoi trupul lui a venit peste al meu şi, preţ de un minut, o oră, o zi, ne-am sărutat atât de intens încât am crezut că aveam să-mi pierd vederea. Corpul mi se cutremura cu totul. După care m-a pătruns. Fără preambul, fără pregătiri atente în afară de ceea ce fusese deja pregătit. L-am tras mai adânc în mine şi l-am ţinut strâns, iar vreme de zece secunde, sau poate de un milion, nici unul dintre noi nu s-a mişcat. M-a sărutat iar şi iar, apoi s-a oprit, a oprit totul, m-a privit în ochi şi mi-a spus pe nume.

— Kate, a zis el, ştiam că aşa avea să fie.

— Da, i-am răspuns. Şi eu am ştiut.

— E totul aşa cum trebuie? Ţi-e bine?

Am făcut semn din cap că da şi mi-am lipit buzele de gâtul lui.

După care ritmul s-a înteţit din nou. Nu-mi închipuisem că putea să fie aşa, atât de paşnic într-o clipă şi atât de alert în următoarea, căci în doar câteva secunde ne-am întors la starea de foame, la pofta de necuprins. În spatele lui soarele dispăruse, iar noaptea cenuşie începuse să se aştearnă. Am ascultat şi am auzit marea şi strigătul ultimilor pescăruşi la

căderea serii. Preţ de o clipă, totul s-a contopit: marea, Ozzie, sexul, pescăruşii, vântul, lumina şi apa. De ce îmi refuzasem asta până acum? Nu mă puteam abţine de la atare întrebare. Ştiam că momentul ăsta avea să-mi rămână întipărit în memorie până la sfârşitul zilelor.

Apoi el a început să mă ghideze. M-a luat aşa cum a vrut, iar eu am fost de acord cu orice mi-a sugerat. Simţeam cum eram aproape de punctul culminant, apoi cum senzaţia se retrăgea, înainte şi înapoi, iar el o controla din privirile pe care mi le arunca. Era împlinit. Era generos şi bun, energic şi blând. Trăiam totul la unison, ştiam asta prea bine, iar în timp ce întunericul creştea din ce în ce mai adânc, noi am continuat până când el s-a retras din mine şi mi-a zis să-l urmez.

— Să te urmez? am repetat eu, derutată.

— Mergem să înotăm.

— Ai...?

— Nu, nu încă.

N-am putut să nu mă gândesc la Milly, la cum avea să absoarbă fiecare detaliu al poveştii. Dar mi-am jurat că n-aveam să-i spun niciodată. Momentul era al nostru şi numai al nostru. I-am întins mâna, iar el m-a ridicat în picioare.

— Nu-i departe, ai să vezi.

Aproape că i-am cerut un halat. Ceva, orice. Dar apoi mi-am dat seama că n-aveam nevoie de nimic.

— Haide, Gottfried, a spus el, poţi veni şi tu.

Am păşit goi în noapte. Aerul care ne învăluia era minunat şi pur. Eu eram încă nespus de înfierbântată şi, de două ori în drumul nostru către apă, el s-a oprit şi m-a sărutat. Mă atingea în locuri în care mă făcea să vreau mai mult, şi mai mult, şi mai mult, după care m-a strâns de braţ şi am continuat să înaintăm către apă, călcând pe plaja pietroasă. El nu s-a oprit, ci am mers amândoi tot înainte, până când am simţit că apa mi-a acoperit picioarele, iar răsuflarea mi s-a poticnit; apoi, dintr-o singură

mişcare lină, Ozzie a ţâşnit în valuri. Am sărit şi eu după el, marea cuprinzându-ne şi învolburându-se în jurul nostru. El a venit la mine şi m-a sărutat din nou şi din nou, iar buzele şi limbile noastre aveau acum gust de sare.

— Avem asta, Kate. Nu toată lumea are aşa ceva.

— Ştiu.

M-a ridicat, cu picioarele mele strânse în jurul mijlocului lui, şi m-a purtat până la ţărm. Atent, încet, m-a lăsat pe nisip şi m-a pătruns. Deasupra lui stelele se mişcau şi dansau, iar eu am închis ochii.

— Acum, mi-a spus. O, Kate, acum. Fii cu mine.

Capitolul 16

Am prăjit ouă, pâine şi un fel de bacon irlandez din care eu nu mai gustasem până atunci. Am lăsat uşa deschisă pentru ca briza să pătrundă în voie. Îi purtam una dintre cămăşi, una din flanel verde-albăstrui, şi o pereche de şosete vechi pe care mi le împrumutase. O şoaptă nevrotică a prins să-mi bâzâie în cap întrebându-se dacă nu cumva totul nu era decât un obicei al lui, un soi de ritual de după actul sexual pe care el să-l fi practicat şi pus la punct cu alte femei, însă am încercat să dau la o parte astfel de bănuieli. Nu-mi datora nimic; nu-mi promisese nimic. Ne mişcam înainte şi înapoi între plita şi măsuţa aşezate într-un colţ al iurtei, în timp ce Gottfried ne studia pe amândoi. Ozzie şi-a conectat iPhone-ul la un media player şi am ascultat muzică irlandeză mixată cu jazz american. Din când în când mă uitam spre mare şi vedeam luna aruncându-şi lumina singuratică de-a lungul apei.

— Îţi plac ouăle tari sau moi? m-a întrebat el de peste micul bufet, cu spatele încă la mine, în timp ce gătea. Ai grijă, nu există decât un singur răspuns corect.

— Tari.

— Răspuns corect. Ouăle moi sunt un păcat împotriva umanităţii.

— Ai păreri foarte ferme.

— Îmi place să existe ordine în lume, mi-a răspuns, întorcându-se ca să-mi dea farfuria cu bacon. Încă o clipă şi sunt gata.

— Am crezut că ai mai mulţi câini, nu doar unul, i-am spus pe când mă întorceam ca să-i dau încă o mână de ajutor. Am crezut că ai un fel de adăpost de câini.

— Gottfried nu-i de ajuns? Ai auzit asta, Gottfried? Kate crede că nu eşti suficient.

— Încercam doar să pun cap la cap nişte detalii.

— O, am fost gazda multor câini. Am avut câteva adăposturi o vreme, dar nu mi-a plăcut să-i las singuri. Acum dau o mână de ajutor la un adăpost local. Câinii vin şi pleacă.

— Dar Gottfried n-o să plece, nu?

— Nu, el rămâne.

— Slavă Domnului!

Se strecurase cumva între noi o fărâmă de falsitate? Mi-am adus aminte că, în afară de pasiunea nebună cu care făcuserăm dragoste, nu ne cunoşteam aproape deloc. Nu puteam fi naturali unul cu celălalt pentru că ştiam cum ne potriveam doar la nivel fizic. Mai exact, nu aveam libertatea de a ne atinge unul pe celălalt, de a ne dărui acele gesturi de afecţiune pe care şi le permiteau cuplurile. Toate gesturile legate de gătitul mâncării deveneau, astfel, uşor formale. Ne întorseserăm la momentul primei întâlniri, în ciuda faptului că eu umblam prin iurta lui în lenjerie intimă şi-i simţeam mirosul trupului pe fiecare părticică din pielea mea.

— Sunt gata, cred, mi-a zis el, ridicând două farfurii. Du-le tu pe masă dacă vrei, te rog. Mă duc să-mi torn nişte whisky. Vrei şi tu?

— Sigur că da.

— Bushmills. Îţi place Bushmills sau Jameson?

— Doar un singur răspuns e corect şi în cazul ăsta?

— Da.

A zdrăngănit nişte pahare, după care a venit la masă cu două pline ochi. Era mai mult whisky decât băusem în toată viaţa mea.

— Atunci când vine vorba de turnat whisky, ai o mână de irlandez, Ozzie. Tata aşa ar fi spus.

— Bucuria vine în pahare pline.

— Eşti bucuros?

— Simt că am întâlnit o femeie minunată. Simt că mai am de străbătut un drum foarte lung până să ajung s-o cunosc.

Mi-a ţinut scaunul şi m-am aşezat. După care şi-a ciocnit paharul cu al meu. Am băut o gură. Whisky-ul mă străbătea plăcut, arzător, prin tot trupul. El s-a aşezat în faţa mea; a luat o gură încă şi mai mare, strâmbându-se puţin după ce a înghiţit-o.

— Dumnezeu mi-e martor că aşa mi-a recomandat doctorul! a făcut el punând paharul pe masă, apoi făcând semn cu capul înspre farfuria mea. Mănâncă până nu se răceşte, Kate. Nu jigni bucătarul.

— Brusc, mă simt stânjenită, i-am zis eu, fiindcă ăsta era adevărul.

— Ei bine, am sărit câteva etape, nu-i aşa?

— Asta numeşti tu câteva etape?

A zâmbit, a mai luat o înghiţitură de whisky, după care a muşcat din felia de pâine prăjită. Era frumos, obosit şi somnoros. Purta un hanorac greoi şi o pereche de pantaloni scurţi. Era în picioarele goale. Pe hanorac scria cu litere mari şi roşii OHIO STATE.

— Crezi că femeile şi bărbaţii locuiesc pe două insule diferite? m-a întrebat el.

— Cred că depinde de ceea ce vrei să spui prin „insule”.

— În sensul că vâslim în ritmuri diferite.

— Mie mi s-a părut că am avut un ritm destul de bun împreună, i-am răspuns, neputând să mă abţin.

El m-a privit, apoi m-a luat de mână.

— De ce nu rămâi puţin aici, ca să ne cunoaştem mai bine?

— Aici? Cu tine?

— Pentru câteva zile. Ai timp, nu-i aşa? Ştiu că eşti ocupată cu cercetarea, dar poţi s-o faci şi aici. Gândeşte-te la asta ca la un experiment. Însă vreau să te avertizez că n-am apă curentă. Va trebui să te mulţumeşti cu o simplă latrină şi cu băi în ocean. Am şi un duş în aer liber, care-şi face treaba destul de bine dacă e soare şi se încălzeşte apa. Eu îl folosesc şi reuşesc să mă menţin destul de curat.

— E tentant. Dar poate că ar trebui să luăm fiecare zi pe rând, ca să vedem în ce fel îi e mai bine fiecăruia dintre noi.

— Ascultă. Nu mi-a mai plăcut cineva atât de mult de foarte, foarte multă vreme. Ăsta e adevărul. Aş vrea să văd unde duce povestea noastră. Putem să ne cramponăm de etichetă şi să te întorci în apartamentul tău, dar tu nu depinzi de nimeni şi de nimic. Poţi să stai şi aici, şi acolo, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Se pare că soarta ne-a oferit câteva zile libere. Aş vrea să te cunosc mai bine, Kate. Ce zici de asta?

— Încă mă simt stânjenită.

— Putem să mergem mâine la Limerick şi să îţi iei orice vrei sau îţi trebuie. Eu o să ies la pescuit peste câteva zile, dar poţi să vii cu mine dacă vrei. Sau, şi mai bine, poţi să iei camioneta şi să

te duci unde vrei prin Irlanda. Poţi să te duci în vizită la Bertie. E o sursă care chiar te poate ajuta. Ştii să conduci, nu?

Am încuviinţat din cap. Nici unul dintre noi nu mâncase mai mult de o înghiţitură. El şi-a terminat whisky-ul şi s-a ridicat să-şi mai toarne. L-am urmărit cu privirea, neputând să gândesc. Situaţia de faţă era exact ceea ce nu-mi doream să se întâmple. Pe de-o parte avea să stea în calea cercetării mele, ştiam asta, însă o altă parte din mine, mai profundă şi mai presantă, mă îndemna să accept invitaţia. Mi-am derulat în minte o serie de obiecţii, însă ştiam că puteam să le depăşesc dacă voiam. Îmi făceam singură programul.

— Mănâncă şi mai gândeşte-te. Nu trebuie să te hotărăşti în clipa asta, mi-a spus el, întorcându-se cu sticla. Promit că te conduc înapoi la Limerick în secunda în care simţi că ţi-a ajuns. Fără să pun întrebări. Dar cred că are să-ţi placă aici, Kate. Am câţiva prieteni pe care mi-ar plăcea să-i cunoşti. Şi cred că şi lui Gottfried i-ar plăcea să rămâi. Nu văd nici un defect la planul ăsta.

M-a luat din nou de mână şi mi-a ţinut-o într-a lui până ce a terminat de mâncat. Am mâncat şi eu. Aerul sărat pătrundea în iurtă şi mă făcea să mă simt un pic năucă. Mi-am golit farfuria. Gottfried a venit la mine şi şi-a pus capul pe genunchii mei chiar în clipa în care am terminat. Mi-am dat seama că erau doi împotriva mea. Şi nu era câtuşi de puţin corect.

Am dormit cu uşa deschisă. Vremea fusese îndeajuns de răcoroasă ca să omoare toţi ţânţarii, aşa că am putut să lăsăm uşa larg deschisă ca să pătrundă până la noi aerul sărat şi vântul de după apus. Marea ne chema neîncetat, însă acum părea îndepărtată şi singuratică. Deşi adormisem imediat, din cauza extenuării, m-am trezit peste câteva ore cuprinsă de frică şi de îngrijorare. Visasem ceva, ceva tulburător, dar nu reuşisem să reţin ca să pot să analizez. Şi mai aveam nevoie şi să merg la toaletă. M-am strecurat afară din pat şi am încercat să ies din iurtă fără să fac zgomot. Mă temeam să nu mă împiedic şi să-l trezesc pe Ozzie, sau să cad cine ştie cum şi să mă fac de râs. Dar când am ajuns în prag, lumina lunii s-a

revărsat asupra mea, iar eu am coborât treptele platformei şi m-am lăsat pe vine în iarbă. I-am mulţumit în gând tatei că mă luase cu el în excursii cu cortul. După ce am terminat, m-am ridicat şi, o clipă, am rămas în picioare ca să privesc în jur. Ceaţa învăluia panta dinspre ocean a dealului. Mi-am dat seama că una era să studiez poveştile din insulele Blasket şi cu totul alta să trăiesc aşa cum trăiseră locuitorii lor. Adevărat, aveam electricitate în iurtă, dar în rest traiul era cât se poate de asemănător cu acela pe care îl avuseseră locuitorii insulelor. Aveam să trăim la lumina lunii, în bătaia valurilor şi a vântului. Eram bucuroasă, calmă şi fericită. Şi, deşi n-aş fi ştiut să spun de ce primisem propunerea lui Ozzie sau de ce îmi doream să fiu în preajma lui, ştiam că asta simţeam.

— Ai picioarele sloi de gheaţă, mi-a zis el atunci când m-am vârât la loc în pat.

— Scuză-mă, am încercat să nu fac zgomot şi am mers desculţă.

— De unde să ştiu dacă nu cumva eşti o zână care a venit să-mi ia sufletul?

— Nu ştii.

— Dar cred că o zână ar avea picioarele calde, măcar atât, nu? Plouă?

— Nu.

— Mai devreme mi s-a părut că am auzit ploaia. Mai poţi să adormi?

— De obicei, da. Uneori e mai greu.

— Eu dorm buştean dar, dacă mă trezesc, trebuie să mi se cânte ca să adorm la loc.

Am simţit un nod în stomac. Nu eram sigură că înţelesesem bine.

— Vorbeşti serios? l-am întrebat.

— Da. Va trebui să-mi cânţi, Kate.

— N-o să-ţi cânt, Ozzie. Eşti nebun.

— Vreau să-mi cânţi un cântec vechi de-al lui Bing Crosby. Ceva siropos şi sentimental. E singura mea cale de-a adormi din nou.

M-am ridicat într-un cot. În lumina palidă, l-am văzut zâmbind.

— Aproape că te-am crezut, om îngrozitor ce eşti, am făcut eu, dându-i un mic ghiont. Dacă m-aş fi apucat să cânt, după asta ţi-aş fi cerut să mă duci acasă.

— Nu-i prea târziu ca să te răzgândeşti. Haide, să cântăm împreună!

— Nu cânt cu tine, Ozzie. Nici acum, nici în veci de veci.

— Cânţi prost?

— Cânt oribil!

— Ştiam. Vorbeşti foarte nazal.

I-am mai dat un ghiont.

— De unde ştii? Cred că, în cazul ăsta, eu sunt un judecător mai bun. Ia să te auzim cântând ceva simplu. Încearcă „Vâsleşte în barca ta”. O să fie un fel de probă de microfon.

— Eşti absurd. Ştii asta, nu?

— Preferi „Frère Jacques”? Poate că ar fi mai puţin nazal pentru tine. Poate c-o să te descurci mai bine cu cântecul ăsta. Haide, încep eu, iar tu poţi fi vocea de acompaniament.

— Ce naiba înseamnă voce de acompaniament?

— Partea care se dă de obicei cântăreţului cu o voce mai slabă. Celui cu voce nazală.

— Încep să te urăsc.

— Nu mă urî. Un meşter nepriceput dă vina pe unelte. Nu-i vina ta că ai voce nazală.

— N-am voce nazală. Ţi se pare că vorbesc pe nas?

— Sună puţin ca aceea a unei gâşte. Ca aceea a unei raţe care are un cioc prea lung.

A început să cânte „Frère Jacques”. Cânta jos şi încet, strângându-mă în braţe. De fiecare dată când termina o strofă se oprea, aşteptând să continui. De două ori l-a cântat de la cap la coadă, după care s-a oprit şi m-a sărutat pe gât.

— Dacă nu-mi cânţi ca să adorm, o să rămâaz toată noaptea, a spus el. Nu e vina mea, aşa cum nici tu nu eşti de vină că ai o voce de raţă.

— N-am voce de raţă.

— Ei bine, ăsta ar fi singurul motiv pentru care să nu vrei să fii vocea de acompaniament.

— Nimeni nu-i spune aşa!

— Voce de acompaniament? Adică partea pe care n-o cânţi tu?

A început din nou să cânte, uşor, şoptit, la urechea mea. După ce a terminat, mi-am cântat şi eu partea. Mi se părea nebunesc şi ciudat de stânjenitor. Aş fi preferat să dau un recital de dans la capul patului, dar era adorabil oprindu-se şi strângându-mă în braţe, aşa că n-am putut să-i rezist. Am cântat împreună cântecul de trei ori, la unison şi învăluiţi de întuneric, îngânaţi de vânt şi de freamătul mării. După ultima rundă, mi-am îngropat faţa în scobitura gâtului lui, iar asta ne-a aţâţat din nou trupurile. Ceea ce înainte fusese plin de pasiune şi de tensiune acum era domol şi tăcut. M-a tras deasupra lui şi a dat păturile la o parte. Am ajuns peste el, puţin ruşinată, înainte să mă ridice înapoi cu braţele lui puternice. Ştiam că eram luminată de razele palide ale lunii.

— Eşti frumoasă, Kate, mi-a şoptit. Îmi tai răsuflarea.

— Spune-mi că am o voce frumoasă. Doar asta mă interesează acum.

A zâmbit. Apoi am rămas tăcuţi o vreme. Dragostea era încă intensă şi pasională, dar acum ne ştiam puţin mai bine şi ne sărutam cu mai multă cunoaştere şi comunicare. Mă simţeam

vie cu el, fericită cum nu mai fusesem de foarte mult timp, şi am continuat să ne descoperim unul pe celălalt o bună parte din noapte. Când am terminat, nu ne-am despărţit. Am adormit îmbrăţişaţi şi am dormit până când soarele ne-a găsit de dimineaţă şi ne-a îndemnat să ne ridicăm din pat.

Capitolul 17

Trăiam astfel:

Ne trezeam la primele raze ale dimineţii şi uneori mergeam pe malul mării, luându-l şi pe Gottfried cu noi. Vântul şi pescăruşii ne strigau, iar noi ne aruncam în valuri cu capul înainte, înotând de parcă am fi vrut să traversăm golful Dingle. Însă apa ne tăia răsuflarea, făcându-ne să obosim şi să gâfâim din greu. Câteodată apa încerca să ne liniştească şi ne cerea să mai zăbovim. Însă apoi în nemişcarea aceea pătrundea răcoarea şi ne făcea să ne căţărăm înapoi pe panta abruptă. Ajunşi în iurtă, uzi şi tremurând, înteţeam focul pentru mai multă căldură. Ne uscam în timp ce ne făceam cafea neagră, după care ne vâram în pat cu cafea cu tot şi contemplam razele de soare care năvăleau înăuntru şi umpleau toată iurta. În vârful cortului era fixată o mică bucată de plexiglas, astfel încât lumina intra mai întâi pe acolo, întocmai ca un urs care încerca să deschidă capacul unui borcan cu miere. Ne ţineam de mână şi ne beam cafeaua, cu picioarele întrepătrunse, iar uneori ascultam muzică de violoncel în surdină. Alteori nu ne trebuiau decât strigătele pescăruşilor. În dimineţile ploioase în care norii se ridicau din mare şi veneau să se odihnească pe uscat, citeam dintr-o antologie a poeţilor irlandezi – Yeats şi Alice Furlong, Eilèan Ní Chuilleanàin, Biddy Jenkinson, Jane Wilde şi Lady Gregory – poeziile repetate ori respinse de către propriile noastre limbi. Câteodată făceam iarăşi dragoste, cu o pasiune neforţată şi bine-venită, ca un prieten care ne vizita dimineaţa, o promisiune la care aveam să ne reîntoarcem de-a lungul zilei.

Ne despărţeam dimineaţa târziu şi fiecare îşi vedea de treaba lui. Eu mă înconjuram de cărţi, îmi conectam laptopul la priză şi mă apucam de cercetarea pe care trebuia s-o duc la bun sfârşit. Ore în şir trăiam doar în cărţi, pe insulele pe care ajunseserăm să le iubesc, gândurile şi contemplările fiindu-mi aţâţate de vânt şi de mirosul sărat. Lăsăm uşa întredeschisă, astfel încât Gottfried să poată veni şi pleca după bunul lui plac, în timp ce eu trăgeam cu urechea la zgomotul făcut de ciocanul lui Ozzie. El lucra la colibă, ridicând-o piatră cu piatră şi scândură cu scândură. Mai târziu, în funcţie de zi, lucram alături de el, bucurându-mă de munca fizică, de ridicat, de potrivit şi de măsurat. Parcă Ozzie îşi îngropa, pur şi simplu, mâinile în acea cocţie; îi dădea totul. Lucra în tăcere şi organizat, mişcându-se cu băgare de seamă, ca şi cum ştia că astfel de lucruri nu trebuiau grăbite. Avea în minte o colibă irlandeză zugrăvită în alb, cu pereţi groşi care să reţină căldura soarelui şi cu douăsprezece ferestre pe un singur nivel. Ferestrele erau cei doisprezece apostoli, spunea el. Pietrele le aduna de pe domeniul lui, Crow Point. Le desprindea cu o lopată de un galben viu şi cu un baros pe care le căra într-o husă pe care şi-o punea în spate. N-avea nevoie de planuri desenate pe hârtie. Ozzie spunea că de zece ani avea în minte planul colibei şi că singura lui ezitare fusese cea legată de realizarea propriu-zisă a planului. Uneori vorbea în timp ce lucra, alteori mă forţa să-i cânt „Frère Jacques”, iar ocazional trebuia să mergem în oraş după cherestea, mortar sau drugi de fier pentru ziduri. Mergeam cu Gottfried între noi, a cărui mărime aproape că se dublase între timp. De multe ori îi făceam lui Ozzie cinste cu cina, la care mâncam cârnaţi cu piure şi plăcinta ciobanului, cu o bere roşie Smithwick’s sau cu o Guinness spumoasă alături de ele. Pierdusem obiceiul de a avea companie, preferând în schimb să ne facem cumpărăturile obişnuite, alături de cele de materiale de cocţie. Apoi ne întorceam la Crow Point, unde găteam pe îndelete chili sau tocană, iar atunci când vremea se înrăutăţea ne întorceam în pat şi ascultam furtuna, ridicându-ne doar ca să amestecăm în mâncare.

La fiecare trei zile, dacă vremea era prielnică, Ozzie se ducea la pescuit. Pescuia macrou, dar nu numai. Adevărul era că avea înăuntrul lui un arc care se strângea treptat, până când trebuia să plece pe mare ca să se elibereze, departe de tot, chiar şi de mine. Ştiam că nevoia aceea izvora din ceva ce se întâmplase în timpul războiului, sau din mai multe lucruri întâmplate în timpul războiului, dar nu l-am întrebat nimic despre asta. Nu eram confesorul lui. I-am ascultat povestirile succinte despre timpul pe care-l petrecuse în Afganistan şi vedeam cum arcul din el se strângea din ce în ce mai tare, iar atunci ştiam că trebuia să-l las în pace. Nu se răzbuna pe mine, ci pe sine însuşi. În două dăţi în care s-a întors după o noapte pe mare, am văzut sticle goale de băutură pe puntea vasului. N-a încercat să le ascundă şi nici n-a vorbit despre ele. Era ca şi cum se ducea la o clinică, la un specialist la care numai el avea acces, iar atunci când se întorcea părea slăbit şi lipsit de vlagă, ca exorcizat de un demon ce începea să-l acapareze din nou de îndată ce punea piciorul pe uscat. Nu l-am întrebat nimic despre băutură, nici despre timpul petrecut pe mare şi ştiam, instinctiv, că nu eram invitată în acele călătorii. Mergeam din când în când cu el la pescuit de macrou, depărtându-ne de ţărmul domeniului, însă acele ieşiri erau scurte şi distractive, simple picnicuri în doi. Uneori făceam plajă în timp ce barca plutea la întâmplare. Ne sărutam până când eram nevoiţi fie să ne întoarcem pe uscat, fie să ne bucurăm unul de celălalt la umbra copertinei, cu trupurile înnebunite să se contopească şi cu pleoapele îngreunate de la lumina puternică a soarelui.

Alteori mă întrebam, noaptea târziu, ce căutam eu în patul bărbatului ăstuia şi încotro să aştept să mă ducă toată povestea asta. Dar, cât puteam de iute, îmi alungam din minte astfel de întrebări. La urma urmei, ce conta? Eram îmbătată de el. Eram îmbătată de pământ şi de mare şi de patul pe care ne iubeam. Iar dacă trebuia ca el să dispară din când în când ca să reflecteze asupra lui însuşi, ei bine, de ce trebuia să-mi fac griji în privinţa asta? Ba mai mult decât atât, cercetarea mea avansa în chip mulţumitor. Scriam frenetic, adâncindu-mă în notiţe şi în propria mea proză. Trăiam din plin plăcerea oferită de bursa pe

care o câştigasem. Mă bucuram de o frază bine întoarsă din condei sau de vreo analiză făcută în chip impecabil. Nu-i vorbeam niciodată lui Ozzie despre munca mea, întocmai cum nici el nu pomenea nimic despre nopţile pe care le petrecea singur în larg. Bănuiam că lucram mai cu spor datorită traiului în preajma mării. Îmi închipuiam că eram mai inspirată datorită ei şi-i eram recunoscătoare lui Ozzie pentru că împărţea cu mine acel refugiu tainic. Scriam în calupuri de text continue pe care le reciteam stând în pat şi bucurându-mă de căldura focului. Nu le trimiteam nimănui, nici măcar lui Milly. Mi-era teamă că observaţiile altcuiva ar fi putut să submineze dramatismul acelor poveşti ale femeilor, trăsătură pe care eu încercam să-o pun în evidenţă.

În zilele în care Ozzie ieşea în larg, eu luam camioneta şi mergeam oriunde voiam. Bântuiam prin peninsula Dingle şi, de două ori, m-am oprit ca să beau o ceaşcă de ceai cu Bertie, care s-a dovedit a fi un om cât se poate de cumsecade şi un cărturar formidabil. Dar am ajuns şi pe la Kerry, Kinsale, Killarney, Waterford şi Cashel. Mi-am făcut singură itinerarul şi mi-am plănuit călătoriile în detaliu, avându-l pe Gottfried drept tovarăş de drum. Adevărul era că mă bucuram de plecările lui Ozzie la fel de mult ca de întoarcerile lui. Sfidam noţiunea rigidă despre doi oameni care ar fi trebuit să fie tot timpul împreună. Atunci când ne reîntâlneam, pasiunea ni se reînnoia. Câteva zile la rând rămâneam pe lângă iurtă şi pe lângă coliba aflată în cocţie, ca şi cum aveau darul să ne redea puterea pierdută în timpul petrecut departe de ele. De la biblioteca din Dingle împrumutasem discuri cu filme vechi la care ne uitam stând în pat, cu laptopul în poala lui Ozzie, cu capul meu pe umărul lui, cu actorii dansându-i în braţe. Se juca cu părul meu şi uneori începeam să ne sărutăm, lăsând filmul deoparte, iar alteori adormeam şi ne trezeam în faţa unui ecran gol, care se uita la noi cu ochi inexpresivi, precum o creatură palidă a mării.

Timpul trecea. Încetase să mai conteze aşa cum contase cândva. M-am întors la Limerick ca să-mi verific apartamentul, ca să-mi adun cărţile şi ca să răspund la e-mailuri. Am vorbit pe Skype cu Milly şi am sunat-o pe mama, însă vocile lor păreau

îndepărtate şi pierite. Departe de Ozzie parcă îmi lipsea o parte din mine. Departe de Crow Point mă simţeam incompletă. Atunci când m-am întors, l-am găsit stând în prag. M-a întâmpinat, m-a sărutat şi mi-a spus că-i venea să-şi vâre mâinile prin mine, atât de mult îi lipsisem. Ne-am reîntors în pat, înapoi la vacanţa noastră departe de lume, cu Gottfried care ne urmărea din priviri şi care ne însoţea dimineaţa, pe când mergeam să ne îmbăiem şi să ne spălăm de iubirea nopţii ce tocmai trecuse.

— Vreau să te duc undeva, mi-a spus Ozzie într-o dimineaţă, după ce stătuserăm în prag ca să privim marea. Vremea pare promiţătoare. Ai vrea să faci o scurtă călătorie?

— Îmi spui unde mă duci?

— Nu chiar acum, vreau să fie o surpriză.

Eram în pat, întinsă, cu o ceaşcă cu cafea neagră şi fierbinte ca o gaură întunecată în mijlocul pântecului. Gottfried rămăsese în dreptul uşii, uitându-se spre mare. Părea să fie dispus să facă orice ar fi vrut Ozzie. Afară era frumos şi senin, o zi răpită, pentru scopuri mai nobile, din vremea obişnuită de toamnă.

— Ce trebuie să iau cu mine?

— E posibil să dormim pe barcă peste noapte. Ia-ţi nişte haine de schimb şi ceva gros. O să-ţi placă, te asigur. Vrei să încercăm?

— Mi-ar prinde bine o pauză de lucru.

— Nu lua nici o carte cu tine dacă nu vrei să citeşti din ea cu voce tare. Astăzi călătorim înapoi în timp. Cum îţi sună asta?

S-a întors cu faţa spre mine şi mi-a zâmbit. Era un zâmbet blând şi bun.

— Sună bine, i-am răspuns.

— S-ar putea să te îndrăgosteşti prea tare dacă vii astăzi cu mine.

— Deja sunt prea îndrăgostită de tine, Ozzie. Credeam că ştii asta.

— Asta-i valabil şi în privinţa mea, Kate. Mă simt grozav cu tine, mi-a spus, folosind o expresie irlandeză.

S-a ridicat şi s-a uitat la mine. Nu puteam să-mi dezlipesc privirea de la el. Mă întrebam dacă simţea ce simţeam eu. Mă întrebam dacă vreo altă fiinţă umană putea vreodată să-i afle gândurile celui iubit atunci când privirile li se întâlneau. Dar bănuiam că nu.

Am împachetat totul în camionetă. Ozzie a făcut provizii de la o mică băcănie aflată pe drumul către Dingle. A cumpărat şampanie, vin roşu, struguri şi brânză. Le-am pus într-o cutie frigorifică pe care am dus-o mai apoi pe barcă. Am legat cutia de copastia de la tribord. După care Ozzie a demarat. În mai puţin de o oră, ajunseserăm din pat în largul mării.

Dacă i-aş fi putut face lui Ozzie, în splendida noastră solitudine, o poză pentru eternitate, atunci poza ar fi fost din acea dimineaţă pe mare. Stătea la cârmă; era vesel şi mulţumit, simţindu-se minunat în vechiul pulover cenuşiu-verzui care-i atârna în toate părţile. Trebuia să se tundă, însă părul crescut la întâmplare îl făcea şi mai atrăgător. Arăta sălbatic şi liber, asta fiind cea mai bună versiune a numeroaselor lui ediţii. M-am dus bucuroasă la el atunci când m-a chemat şi m-a făcut să stau între picioarele lui, astfel încât să fim ca un singur trup care conducea barca. Eram atât de îndrăgostită de el, atât de pierdută în el încât nu i-aş fi putut refuza nimic.

Mergeam spre sud. Am trecut de Capul Slea, ţinând ţărmul la babord. Marea era uşor tulburată, dar nimic mai mult. Îmi plăcea să-l văd pe Ozzie în alertă la schimbările ei. Urmărea cu privirea păsările ca să-şi dea seama în ce locuri se aflau peştii; scruta valurile şi balizele, căutând posibile semne care să prevestească o schimbare în rău a vremii. Dar nu era o zi în care ceva să meargă rău.

Am ajuns la Skellig Michael sau, în irlandeză, *Sceilg Mhichìl*. Cunoşteam locul ăsta după renume; toţi cei care vizitaseră

Irlanda auziseră de el. În chip destul de enervant, aici fusese turnată ultima scenă din cel mai recent film din seria *Războiul stelelor*. Drept urmare, se zvonea că devenise prea aglomerat ca să te mai poţi bucura de el în plin sezon. Era un sit încadrat în patrimonial UNESCO, un loc de o frumuseţe de neîntrecut şi de o mare importanţă istorică. Fusese ridicat între secolele şase şi opt drept mănăstire galică creştină. Era ca un ac de piatră aruncat în mijlocul mării, un loc de o frumuseţe atât de aspră, încât călugării au abandonat-o în cele din urmă în secolul al doisprezecelea. Vreme de sute de ani călugării trăiseră din roadele unei grădini de legume, adăugând la această hrană peştele şi ouăle de pasăre.

— Mulţumesc, i-am zis eu lui Ozzie după ce mi-a dezvăluit planul. Visam să ajung acolo, dar am crezut că a trecut sezonul.

— Nu şi când eşti cu un pescar.

— Ai mai fost acolo până acum?

A încuviinţat din cap.

— Şi cum e?

— O să vezi cu ochii tăi cât de curând. Nu-ţi pot explica în cuvinte. Nici o descriere nu se ridică la înălţimea acelui loc.

— Cei de acolo au trăit în condiţii extreme. De neînţeles, dacă te gândeşti. Aproape că invidiez credinţa atât de puternică a călugărilor.

— Acolo n-au putut trăi niciodată mai mult de doisprezece călugări şi un stareţ. Există şi o sihăstrie la capătul insulei, unde călugării se duceau să trăiască pe rând; petreceau şi câte doisprezece ani în şir în tăcere.

— Exceptând marea, am zis eu.

— Da, exceptând marea.

Drumul n-a durat mult. Ozzie a menţinut *Ferriter*-ul în ritm constant prin marea uşor învolburată. O vreme, i-am pus mai multe întrebări despre mănăstire, până când în cele din urmă s-

a întors spre mine şi m-a sărutat. Ştiam ce însemna acel sărut: că nu era momentul să fiu preocupată de cercetare şi de contexte istorice. Era, în schimb, momentul să fim martori la ceva puternic omenesc. Ştiam că avea dreptate, iar când ne-am dezlipit buzele, m-am simţit cuprinsă de o stare de calm.

În cele din urmă, insulele s-au ridicat din ape. Erau mai stâncoase decât insulele Blasket, mai aspre şi mai singuratice. Ozzie ştia reperele. Pe insula Skellig se afla un far. I-a dat ocol, apoi a ancorat barca în doc. Evident, atracţia locului era închisă în afara sezonului. Calajele care ieşeau din doc fuseseră blocate. De-a lungul aleii care ducea dinspre doc spre interiorul insulei era pusă o poartă de oţel. Pe ea era agăţat un semn pe care scria ÎNCHIS.

M-am uitat la Ozzie, însă el nu părea preocupat de acest lucru.

— Va trebui să sărim peste poartă, mi-a zis, oprind motorul. Cred c-o să fie cam greu să-l luăm şi pe Gottfried. Vrei să sari pe la proră şi să legi barca, te rog?

— Eşti sigur de asta?

— Ce ar putea să meargă prost?

— Poate să iei amendă, nu ştiu. Tu să-mi spui.

— Sunt catolic. Nu pot sta departe de un lăcaş de rugăciune.

— Eşti un catolic chiar atât de fervent?

— Azi, da.

Am legat barca după cum mă învăţase. Ozzie fluiera în timp ce-o ancora. Preţ de o clipă, am ridicat privirea şi m-am uitat la treptele ce duceau la mănăstire. Ştiam că acestea erau cea mai faimoasă parte a ei. Uneori oamenii alunecau pe scări şi mureau dacă încercau să le urce pe vreme rea. Mi-era greu să-mi închipui câtă muncă trebuie să fi implicat coirea lor. Poate că se folosiseră măgari, dar mă gândeam că mare parte diabă fusese făcută manual. Săpând şi trăgând, trăgând şi săpând.

— Vikingii au atacat locul prin anii 800. Nişte afurisiţi însetaţi de sânge, a spus Ozzie, venind lângă mine. Dintotdeauna i-am admirat pe vikingi. Cei mai buni navigatori din vremea lor.

— Urcăm?

— N-am venit până aici ca să ne oprească o poartă încuiată, Kate. Dacă vikingii sunt în stare să atace, putem şi noi măcar să ne strecurăm pe lângă nişte bare de oţel.

— E un sit protejat de UNESCO.

— E o piatră în mijlocul apei, unde o mână de oameni credincioşi şi nebuni au trăit în mizerie şi rugăciune. E mai mult şi totodată mai puţin decât ceea ce se spune că ar fi.

Îşi încleştase fălcile. Nu-l mai văzusem niciodată aşa. Părea să ia personal faptul că autorităţile închiseseră situl în afara sezonului. Nu ştiam sigur cum să interpretez situaţia. Nu mă îndoiam că aveam să urcăm până în vârful insulei. Întrebarea era dacă avea să ne aştepte cineva jos, la întoarcere, gata să ne sechestreze barca şi să ne dea o amendă. Însă lui Ozzie nu părea să-i pese.

Am hotărât că nici eu n-aveam motiv să-mi pese. Nu venisem până în Irlanda ca să fac pe sfioasa.

— Bine, să-i dăm drumul. Cum rămâne cu Gottfried?

— Va trebui să-l ridicăm peste poartă. Cred că putem.

— Şi Gottfried e catolic?

— Dacă vrei să ştii, chiar e.

Ne-am sărutat. Poate că era vina mea, dar o parte din plăcerea acelei zile se pierduse. Uram că pusesem atât de multe întrebări şi că mă oprisem atât de prevăzătoare în faţa porţii, diminuând caracterul aventuros al momentului. El se dăduse peste cap să mă aducă aici, într-un loc pe care îmi dorisem să-l vizitez, şi fusese foarte prudent şi atent. Simţeam cum îl cuprindea iritarea. Eram diferiţi din punctul ăsta de vedere: el sărea cu

capul înainte, gândindu-se la consecinţe abia după aceea, în vreme ce eu luam în calcul consecinţele înainte să mă arunc.

Gottfried a salvat lucrurile. Era destul de comic dacă ne-ar fi văzut cineva trecându-l peste poartă. Nici unul dintre noi nu luase în calcul faptul că Gottfried crescuse atât de mult. Una era să-l vezi crescând zi după zi, alta era să-l ridici în braţe şi să-l treci peste o poartă, atârnând deasupra apei şi neavând decât o mână liberă cu care să-l ţii. Dacă Ozzie n-ar fi fost atât de puternic, n-am fi reuşit niciodată. Fireşte, Gottfried simţise pericolul, şi ni se zbătea în braţe mai mult decât era necesar. În cele din urmă Ozzie l-a pus jos, iar el a zbughit-o neîntârziat, fericit că era liber, în vreme ce Ozzie m-a ajutat să sar poarta.

— Hopa sus, a făcut el.

— Mulţumesc, Ozzie. Mulţumesc că m-ai adus aici.

— Cu plăcere.

— Deja e magnific.

— E un loc deosebit.

Şi chiar aşa şi era. Emoţionant de frumos, mai ales în acest sezon liniştit, fără turişti care să-şi bage nasul peste tot. Faimoasele scări traversau valea şi ai fi zis că ajungeau până la nori. Ciudat, dar am simţit nevoia să îngenunchez sau să-mi arăt cumva respectul, supunerea nu în faţa vreunui zeu misterios, ci în faţa prezenţei umane care se străduia cu atâta insistenţă, cu atâta ardoare, să găsească o conexiune dincolo de trupul nostru muritor.

Din fericire, Gottfried ne-a împiedicat să devenim prea serioşi în privinţa aventurii noastre. A luat-o în faţă, întorcându-se apoi la noi, şi tot aşa. De trei ori a bătut poteca pe care o urmam şi noi.

— Nu sunt toalete, a spus Ozzie, după ce am pornit la drum. Adică, nici măcar vara. Nu au toalete pe bărci şi nici pe insulă. Mereu mi s-a părut că asta-i cea mai mare ciudăţenie a locului.

— De ce nu au? Şi nu mai vorbi despre asta, altfel o să-mi vină să mă duc.

— Probabil pentru că e un sit religios. Sincer, nu ştiu.

— Câte trepte sunt?

— Şase sute, mi-a răspuns el, fără să se oprească.

Ne-a luat puţin peste o oră să ajungem sus. Am fi putut scoate un timp mai bun, însă priveliştea, care se schimba pe măsură ce urcam, ne-a făcut să încetinim. Era mult mai frumos şi mai auster decât orice altceva. Poate că vara, cu miile de oameni care ar fi urcat împreună cu noi, cu aparatele foto pregătite şi cu copiii alergându-le pe dinainte, am fi ratat ceva esenţial. Dar acum, în această zi rece şi cenuşie de noiembrie, singuri cum eram, senzaţia de sacralitate era palpabilă. Cu excepţia mării, totul era cufundat în linişte. M-am trezit cu ochii umezi de vreo zece ori în timp ce urcam.

Ne-am oprit la Christ's Saddle ca să ne odihnim şi, o vreme, nici unul dintre noi n-a zis nimic. Şi ce mai era de zis? Rodul muncii acelor călugări ne făcea smeriţi.

Ajunşi în vârf, am avut locul doar pentru noi. Apa ne înconjura de pretutindeni. Călugării ridicaseră structuri mari din piatră, proptindu-le aşa încât fiecare piatră să se încline puţin spre interior faţă de piatra de sub ea. Astfel coite, structurile se ridicau şi se aplecau spre interior, susţinute de gravitaţie, fără mortar sau alt material. Structurile erau în formă de stupi de albine. Chiliile duceau la paraclis, care era mai mare, şi la biserica Sf. Mihail, singura clădire de pe insulă la coirea căreia se folosise mortar.

— Îţi place? m-a întrebat Ozzie în şoaptă.

Venise în spatele meu şi mă cuprinsese cu braţele. Vântul bătea neîncetat dinspre nord. Am simţit că, dacă aş fi închis ochii, aş fi putut fi luată de vânt, m-aş fi putut pierde în imensitatea mării. Pe stâncile care se ridicau din mare trăiau tot felul de păsări, deşi sezonul lor de împerechere trecuse. Ele totuşi zburau prin preajmă, scoţând strigăte ale căror ecouri slabe răzbăteau până la noi în timp ce ne opriserăm şi admiram priveliştea.

— Îţi mulţumesc. N-am văzut niciodată ceva mai frumos.

— Suntem singuri pe insula asta, Kate.

— Ştiu.

— Vreau să te iau de soţie aici şi acum. Vrei să te căsătoreşti cu mine, Kate?

M-am întors cu faţa spre el.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba da, mi-a răspuns el.

— Aici? În clipa asta?

— O să ne căsătorim aici. O vom şti amândoi în inima noastră. Putem să facem o ceremonie cândva, dacă vei vrea, dar astăzi, aici, în acest loc sfânt, vreau să te iau de soţie.

L-am privit în ochi. Am început să tremur, deşi nu era frig. Mi-am pus obrazul pe pieptul lui. Avea dreptate: eram pe cât de singuri puteau fi doi oameni. O privire înspre mare mi-a spus că nimeni nu fusese alertat de prezenţa noastră pe insulă. Nimeni nu venise după noi. M-am uitat din nou în ochii lui. Cine era acest bărbat, până la urmă? Şi de ce voia să se căsătorească cu mine? Şi, mai bine spus, de ce voia să se căsătorească? Ce îl atrăgea la mine şi ce puteam eu să-i ofer în schimb?

Toate gândurile astea îmi treceau prin minte, dar n-au reuşit să-şi croiască drum către buzele mele.

— Da, i-am răspuns, simplu. Vreau să mă căsătoresc cu tine aici.

— Îţi mulţumesc, Kate. Te iubesc mai mult decât am crezut că e posibil să iubesc. Jur că voi fi al tău. Îţi cer acelaşi lucru şi ţie.

— Jur că voi fi a ta, Ozzie.

A băgat mâna în buzunarul jachetei Carhartt pe care o purta şi a scos de acolo o batistă stacojie, pe care a despăturit-o cu grijă.

— Iată inelul bunicii mele. Acum e al tău.

A îngenuncheat şi mi-a sărutat mâna. Apoi mi-a pus inelul pe deget, s-a ridicat şi m-a luat în braţe.

— Nimeni şi nimic nu ne va putea lua această clipă, Kate. Nimeni şi nimic nu va putea să ne-o ştirbească. Indiferent de ce ne va aduce viaţa, eu sunt al tău şi tu eşti a mea. De azi înainte.

M-a sărutat. Vântul ne înconjura şi ne sufla prin plete. M-am agăţat de el şi ne-am sărutat apăsat, tot mai apăsat, niciodată îndeajuns, niciodată îndeajuns de mult ca să ne lege unul de altul pe cât aş fi vrut. M-a ridicat şi m-a dus lângă un perete de piatră şi am făcut dragoste pe pământul tare, cu marea fremătând în jurul nostru şi în preajma pietrelor străvechi, încremenite. Ne-am lipit unul de celălalt până când nimic n-a mai părut să ne separe, nimic nu mai părea doar al meu sau doar al lui. Am format un al treilea trup, up pe care îl împărţeam, şi ne-am îmboldit şi tot îmboldit, sex şi dragoste, înconjuraţi de vânt şi de ocean. L-am strigat pe nume atunci când am atins orgasmul, iar el m-a urmat, până când trupurile noastre au atins o pace şi un calm de o perfecţiune şi de o seninătate pe care nu le mai experimentaserăm niciodată.

PARTEA A DOUA. UNDE E IUBITUL MEU?

Capitolul 18

Pentru luna de miere, Ozzie a propus o călătorie în jurul Irlandei.

— Am putea face asta la nesfârşit, Kate. Putem să echipăm barca şi să dormim în golfuleţe atunci când e nevoie. N-am ieşi prea departe în larg. Condiţiile sunt mai aspre pe măsură ce te apropii de nord, dar vom fi atenţi. O să fim în siguranţă, îţi promit. M-am gândit la tot.

Doar ce terminaserăm de făcut dragoste. Era după-amiază şi lumina pătrundea prin iurtă, filtrată de ceaţa ridicată dinspre marea iernatică. Dădusem păturile la o parte, însă acum trupurile noastre transpirate simţeau şi mai acut răcoarea. Am adunat păturile şi m-am cuibărit lângă el.

— Aveam o carieră înainte să te fi întâlnit pe tine, Ozzie. Trebuie să lucrez la un mic proiect care se numeşte disertaţie.

— Ştiu asta. O să te las singură după-amiezile, ca să poţi lucra. O să călătorim dimineaţa, atunci când ne va permite vântul. O să fim pe drum, dar nu e ca şi cum am merge în China sau am traversa o mare deschisă. Putem să ne oprim într-un port oricând dorim. O să mâncăm o masă bună, două, ne spălăm, apoi ne continuăm drumul.

Eram căsătoriţi acum. Căsătoriţi chiar şi în ochii legii. Avuseserăm o mică ceremonie civilă la care asistaseră Bunica, Seamus şi membrele Clubului Biciclistelor. Daijeet şi iubitul lui,

Andy, veniseră şi ei. Mama nu venise, dar mă felicitase prin Skype cu o noapte înainte. Era în Hawaii cu Ben, căutând o casă, iar zborul ar fi fost prea lung şi prea obositor.

Dar nu conta. Eram acum căsătorită cu un cetăţean irlandez. Şi eram îndrăgostită nebuneşte de soţul meu.

— În jurul întregii insule? Eşti sigur că-i o idee bună?

— Fireşte că nu-i, dar ăsta e şi farmecul! O să plecăm prin primăvară şi o să ne întoarcem pe la sfârşitul verii. O să mergem cât de departe putem. După cum am spus, asta-i ceva ce am vrut dintotdeauna să încerc. Am să lucrez puţin la *Ferriter* ca să-l fac brici. Putem să pescuim ca să avem ce mânca, ori să cumpărăm de prin porturi orice fel de homari sau de fructe de mare vrem. M-am gândit la asta de mult timp. O să fim ca nişte exploratori.

— Leif Erickson a făcut, oare, înconjurul Irlandei?

— Ei bine, dacă n-a făcut-o, ar fi trebuit. Vrei să vii cu mine? Ţi-ar plăcea să pornim împreună în aventura asta?

Am zis „da”. Nu puteam să-i rezist lui Ozzie. În acel moment perfect alături de el aş fi zis „da” la orice. Nu mă obişnuisem cu ideea că acum eram o soţie de marinar, o persoană care lasă pământul de sub picioare şi pleacă să navigheze pentru vreme îndelungată. Însă ocazia de a face înconjurul Irlandei n-avea să se mai ivească, şi asta era o certitudine. Poate că, m-am gândit pe când eram în pat, lângă el, am putea concepe un plan care să-mi permită şi mie să lucrez. Puteam să iau cărţile cu mine şi să scriu atunci când aveam nevoie, iar după-amiaza să ne retragem într-un golfuleţ izolat şi să ne îmbăiem în mare şi la soare. Cât despre navigaţie, aveam încredere în el.

— Cum rămâne cu Gottfried? l-am întrebat.

— Mi-e teamă că va trebui să-l lăsăm cu Seamus. Ţine la Seamus.

— La noi ţine mai mult.

— N-ar fi corect faţă de el să-l luăm cu noi, Kate.

— Ştiu. Dar nu-mi place că trebuie să-l părăsim.

A încuviinţat din cap. A aşteptat până când am înţeles că niciodată nu l-ar fi părăsit pe Gottfried fără motiv. Apoi a continuat:

— Hai să plecăm pe 1 mai. Plecăm de aici şi dăm ocolul coastei de est, apoi ne întoarcem pe coasta de nord în toiul verii, urmând să ne îndreptăm spre coasta de vest şi să ajungem înapoi la timp ca tu să te poţi întoarce la catedră.

— Oamenii fac genul ăsta de lucruri? E ceva ce au făcut şi alţii?

— O să aflăm. Şi dacă o să ne ia prea mult, poţi să te dai jos şi să te întorci pentru începerea anului. Eu o să mă întorc cu barca. Sau pot să trag la mal şi să pun să fie remorcat.

— Vrei să abandonezi nava?

— Nu, dar ştiu că la toamnă va trebui să începi să predai. Înţeleg lucrul ăsta.

Era deja noiembrie târziu. Am încercat să-mi fac calculele în minte, dar m-am trezit nevoită să renunţ, căci numerele creşteau şi se tot încâlceau. Trebuia să iau în calcul prea multe variabile. Mile nautice, noduri, schimbări de flux, curenţi, vânt şi propria noastră rezistenţă. Am căutat pe Google distanţa: şapte sute de mile, cu aproximaţie. Poate că nu era o călătorie până în China, dar era şi aşa destul de lungă. Deşi crescusem practicând sporturile obişnuite din America – patinaj, schi, înot şi fotbal – CV-ul meu era destul de scurt la capitolul activităţi în aer liber. Îmi plăcea ideea de a face înconjurul Irlandei, dar, atunci când Ozzie mi-o propusese, nu era nimic mai mult decât un plan pur teoretic. Nici măcar atunci, pe când eram amândoi în pat, nu-mi puteam da seama cât de serios vorbea. Oamenii propuneau mereu tot felul de lucruri, visând cu ochii deschişi la ceea ce ar fi putut să le îmbunătăţească vieţile. Iar, din experienţa mea, rareori îşi puneau în practică atare planuri. Însă nu şi Ozzie. Pe când îl urmăream pregătind *Ferriter*-ul, trăgându-l în doc, curăţându-i fundul şi revopsindu-i-l pe măsură ce-i renova şi cabina mică de sub punte, apoi aducându-l pe

Donny, mecanicul local, ca să-i reechipeze motorul, m-am întrebat dacă nu cumva voia să fugă spre sau de ceva. Bea cu Donny sau cu oricine altcineva venea să-l viziteze, şi mi-am dat seama, în timp ce iarna se instala în Irlanda şi verdele ierbii pălea, că această călătorie era mai mult decât una de agrement. Toate călătoriile sunt interioare, după cum spusese cineva odată, şi nu eram sigură dacă noi doi porneam în aceeaşi călătorie sau dacă într-adevăr fuseserăm atât de legaţi pe cât credeam eu că eram.

A venit şi decembrie. Am avut şi zăpadă. Am petrecut Crăciunul în iurtă. Mă întrebam ce avea să se aleagă de colibă. Ozzie părea să-şi fi pierdut interesul pentru ea, acum că avea *Ferriter*-ul care să-l ţină ocupat. Cu noi plecaţi în jurul Irlandei o întreagă primăvară şi vară, cocţia avea să stagneze, fireşte. Iar progresul de până acum avea să fie compromis de o lungă vară de abandon. Călătoria în jurul ţării era nepractică şi, totodată, romantică şi aventuroasă. Simţeam că nu puteam să dau glas îngrijorărilor mele fără să par soţia exagerat de precaută şi cicălitoare. Ozzie mi-a detectat ezitarea, îndoiala; de două ori am avut o discuţie aprinsă despre stilul de viaţă în care ne vedeam trăind. De obicei discuţiile începeau după ce el bea. Raţiunea i-o lua razna, precum o piatră ce trece razant pe suprafaţa apei şi care, deşi abia atinge oglinda apei, câteodată împroaşcă din plin. Călătoria era importantă pentru Ozzie, dar nu puteam să nu mă gândesc şi la ceea ce avea să vină după încheierea ei. Încotro aveam să ne îndreptăm atunci?

— Îşi doreşte să facă asta de când era mic, mi-a spus Nora într-o zi de decembrie, în timpul unei vizite pe care i-am făcut-o ca să prânzim împreună.

Am stat în solariul ei, mâncând struguri, brânză şi pâine irlandeză. Seamus trebăluia prin apropiere, scurtând plantele care crescuseră abundent şi care se agăţau de fiecare rază de soare ce pătrundea prin ferestrele plumbuite.

— E ceva înnăscut la el. Nu ştiu de ce. În copilărie obişnuia să citească despre expediţiile de la Cercul Polar.

— Mi-e teamă că se expune la un risc numai de dragul de a-l înfrânge. Nu sunt împotrivă, chiar nu sunt, doar mă întreb cum are să se potrivească asta cu viaţa pe care-o vom duce.

— Bea?

Am privit-o cu atenţie. Cât de multe ştia despre acest obicei al lui? Şi cât de mare era ignoranţa mea cu privire la subiect? Mai vorbiserăm puţin înainte, dar niciodată nu abordaserăm problema direct.

— Cât de mult, Bunico?

— E greu de spus. O ascunde destul de bine. Seamus ar trebui să ştie mai multe.

L-a chemat la noi. Purta un şorţ peste tricoul alb şi pantalonii cenuşii. În mână avea o foarfecă. Nora i-a pus întrebarea fără ocolişuri.

— Nu poţi să ştii niciodată cât bea un bărbat, i-a răspuns Seamus, uşor stingherit de întrebare. Şi, până la urmă, cine poate să aproximeze?

M-am gândit că situaţia asta era nedreaptă faţă de Ozzie. Nu era deloc frumos să-i chestionez rudele cele mai apropiate şi să semăn suspiciune cu privire la motivele pentru care el voia să facă înconjurul Irlandei. Am închis subiectul şi am încercat să-i distrag pe Nora şi pe Seamus cu o povestioară despre Gottfried. Nici ei n-au mai zis nimic despre cele discutate. Însă ceva intervenise în relaţia dintre mine şi Ozzie, ceva ce nu puteam nici controla, nici combate în totalitate. Nu era nimic palpabil, nici un lucru pe care să-l pot arăta cu degetul şi despre care să pot zice: *Uite, aici e buba*. Eram cumva desincronizaţi şi nu reuşeam să înţeleg cum anume. Nu ştiam dacă Ozzie simţea sau nu la fel.

— Cum rămâne cu coliba? l-am întrebat într-o seară, pe la începutul lui februarie. Oare n-o să se strice dacă o lăsăm de izbelişte toată vara?

Era o noapte furtunoasă şi umedă. Ploaia pătrundea pe alocuri prin iurtă, udând patul. Stăteam cu focul aprins în sobă, un foc care scăpăra şi care se lupta cu frigul. Nu mă deranjase ploaia până atunci, nici vremea rea, însă acum iurta părea mică şi provizorie. Un articol de campament. Ozzie băuse iarăşi cu Donny, iar eu puteam să-i simt damful de alcool din răsuflare în timp ce stătea aşezat şi încerca să citească. Nu eram prima soţie care să se întrebe ce găsea soţul ei pe fundul sticlei şi nu putea găsi acasă, cu ea. Ştiam că era ceva, dar nu-mi dădeam seama ce anume.

— Coliba o să fie bine, mi-a răspuns el, cu privirea aţintită asupra paginii. O s-o acopăr cu o prelată. Seamus are să aibă grijă de ea în locul meu. Oricum m-am săturat să lucrez la ea.

— Credeam că-ţi place.

El a ridicat privirea peste marginea cărţii din care citea. Era *Brideshead Revisited*[11]. O mai citise o dată, ştiam sigur. Eu stăteam întinsă în pat, încercând să rămân uscată. O ceaţă albă pătrundea în iurtă ori de câte ori vântul sufla cu putere.

— Mai degrabă m-aş duce pe mare decât să aşez cărămizi una peste alta. Orice bărbat ar face la fel în locul meu.

— Nu aşezi nici o cărămidă. Coliba nu e făcută din aşa ceva.

El s-a uitat la mine, apoi şi-a întors privirea la carte.

— Coliba o să fie bine, a spus, cu indiferenţă. O s-o termin când o s-o termin.

Cum de începuse să se caşte această prăpastie între noi? Şi cum am fi putut s-o împiedicăm să se mărească?

Într-o zi de pe la începutul lui martie, un reporter pe nume David Robinson a venit şi ne-a pus întrebări cu privire la plănuita noastră excursie. Era un bărbat masiv, care semăna cu o morsă, şi avea o mustaţă care se ondula la capătul buzelor lui roşii. Conducea o maşină ridicol de mică, ceva ce semăna cu un

[11] Roman al scriitorului britanic Evelyn Waugh, publicat în 1945 (n.red.).

Citroën. Atunci când a coborât din ea, eu am crezut în primă instanţă că era vorba de o glumă. Omul acela s-a îndreptat spre mine purtând o geantă de umăr agăţată de gât şi făcând paşi mari ca să calce în siguranţă peste scânduri şi pietre. Ozzie era pe plajă şi făcea baie, iar eu stăteam pe mica noastră verandă citind. Era o zi răcoroasă, cu o lumină ca de oţel, care lua din cenuşiul mării şi îl împrăştia pe uscat. Eram obişnuită ca Gottfried să ne semnaleze venirea musafirilor cu o serie de lătraturi vesele, însă acum el plecase cu Ozzie pe plajă, coada lui stufoasă dispărând în josul aleii cu doar zece minute în urmă.

— Bună ziua, mi-a strigat David Robinson cât încă mai era la câţiva metri depărtare. Ozzie Ferriter locuieşte aici?

Eu m-am ridicat şi am strigat înapoi că da.

Atunci s-a întâmplat o ciudăţenie. Pe măsură ce el înainta, atent să evite resturile de la cocţie, eu am văzut locuinţa noastră cu alţi ochi. Era romantică, indiscutabil, dar şi dureros de nefinisată. L-am urmărit cu privirea cum făcea slalom, cântărindu-şi următorul pas, aruncând o căutătură iurtei, uitându-se pe furiş înspre ocean. Bătătoriserăm o potecă, da, dar nu era nici frumoasă, nici primitoare. Era ca şi cum ai fi mers printr-un şantier, iar atunci m-am întrebat, în timp ce încercam să-mi dau seama ce era cu vizitatorul, cum de lăsaserăm lucrurile să fie atât de dezordonate. Adevărat, eram în martie, iar anotimpul aducea mai degrabă a iarnă decât a primăvară, dar nu reuşeam să scap de senzaţia că-mi dispăruse un anume simţ esenţial al ordinii. Gândul ăsta mi-a tulburat conştiinţa, deşi la început am încercat să-l alung.

— Sunt tocmai din Dublin, mi-a spus David Robinson, ajungând într-un final în dreptul meu şi întinzându-mi mâna, şi am venit să discut despre călătoria voastră.

— Şi pentru noi e încă în discuţie.

— Intenţionaţi să faceţi înconjurul insulei? Aşa am auzit.

— Ăsta e planul, i-am răspuns eu. Vă pot servi cu ceva? Am nişte apă pusă la fiert pentru ceai.

— Mi-ar plăcea o ceaşcă. Aveţi o privelişte formidabilă aici. Chiar îţi taie răsuflarea.

Şi-a dus mâna la frunte ca un marinar bătrân şi a scrutat orizontul. Am văzut atunci priveliştea şi prin ochii lui. Chiar îţi tăia răsuflarea. Iar noi ajunseserăm cumva s-o neglijăm. Nici coliba n-avea să fie terminată prea curând. Ştiind toate astea, lucru datorat apariţiei neaşteptate a lui David Robinson, am devenit neliniştită. Cum de trăisem aici şi nu văzusem situaţia aşa cum o văzuse el?

I-am oferit scaunul meu şi am mers înăuntru ca să pregătesc ceaiul. Păşind în iurtă, am observat şi debandada de acolo. Totul era anapoda. Nu aveam dulapuri sau şifoniere, aşa că lucrurile erau aruncate la întâmplare prin toate colţurile iurtei. Doar că iurta nu avea colţuri. Dintr-odată, mi s-a părut că eu şi Ozzie eram ca doi adolescenţi plecaţi în tabără sau ca doi tineri care împărţeau o cameră de cămin studenţesc. Pe când îmi treceau prin minte astfel de gânduri, ştiam că nu eram deloc dreaptă faţă de nici unul dintre noi, doar că senzaţia nu voia să dispară. Cum de nu văzusem până acum?

L-am auzit pe Ozzie întorcându-se şi vorbind cu David Robinson. Probabil că lui Ozzie îi era frig după înot şi ar fi vrut să intre ca să se încălzească. Mi-a fost ciudat de ruşine că lăsasem locul într-o asemenea dezordine. Nu ajuta să-mi spun că amândoi eram responsabili de păstrarea curăţeniei în casă. Eram îndeajuns de mult fiica mamei mele. Şi mai eram şi o femeie îndeajuns de destupată la minte încât să-mi asum răspunderea de a păstra curăţenia în casă de una singură. Situaţia m-a înfuriat şi m-a frustrat. În clipa aceea nu mai eram bursieră, nici doctorandă; într-un ungher sâcâitor al minţii mele eram o simplă nevastă din insulele Blasket, care uitase să mătură prin colibă atunci când se pomenise la uşă cu preotul satului, venit în vizită.

O clipă mai târziu, Ozzie a intrat în iurtă, cu David Robinson după el.

— Întotdeauna am vrut să văd cum arată aşa ceva pe dinăuntru. Da, e mai spaţioasă decât mi-am închipuit. Înţeleg, a spus musafirul, păşind înăuntru.

— Va trebui să scuzaţi dezordinea, i-am zis eu, e greu de păstrat curăţenia într-un asemenea loc.

— Ar trebui să-mi vedeţi apartamentul, mi-a replicat David Robinson cu amabilitate. N-ai putea să-l deosebeşti de un adăpost antiaerian.

I-am oferit o ceaşcă de ceai, după care m-am întors la citit. Nu ştiam de ce mă simţeam atât de neliniştită. Auzeam vocile lor grave, masculine, vorbind cu aplomb despre care coastă era mai dificil de abordat şi despre care curenţi erau mai anevoioşi, aşa că am lăsat cartea deoparte şi l-am chemat pe Gottfried ca să-l scot la plimbare. Câinele m-a urmat bucuros. Destul de nepoliticos, nu le-am spus că plecam şi nici nu mi-am luat la revedere de la David Robinson. Am pornit pur şi simplu în josul aleii care ducea la mare, dar, în loc să continui spre mal, am cotit spre sud şi am urmat poteca pe care mai mersesem de sute de ori până atunci. Gottfried tropăia agale înaintea mea, scormonind pământul denivelat după şoricei de câmp. Vântul acoperea vocile bărbaţilor şi curând iurta mi-a dispărut din faţa ochilor.

I-am spus lui Ozzie că trebuia să rezolv nişte treburi, să discut cu îndrumătoarea mea de doctorat, să spăl nişte rufe, să fac curăţenie, să răspund la e-mailuri, să plătesc facturile, o sută de lucruri. M-a dus la micul meu apartament din Limerick, fără să mă întrebe dacă voiam să rămână cu mine. Nici eu nu l-am invitat. Uşurarea pe care am simţit-o atunci când a plecat în cele din urmă, făcându-mi cu mâna din camionetă în vreme ce Gottfried îşi legăna capul din cauza mişcării maşinii, a fost ciudat de puternică. Abia aşteptam să-mi recuperez o parte din viaţă. Şi abia aşteptam să fac o baie lungă şi fierbinte.

Mă simţeam ciudat fără Ozzie, dar şi foarte liniştită. Mi-am dat seama cât de uşoară era viaţa dacă nu trebuia să ai grijă decât de propria persoană. Am găsit o sticlă de vin deschisă pe bufet,

am mirosit-o ca să văd dacă vinul mai era bun de ceva, apoi mi-am turnat un pahar şi l-am luat cu mine în baie. Am dat drumul la apă potrivind-o să fie cât se putea de fierbinte şi am intrat în cadă, mai întâi pe margine, iar apoi afundându-mă, treptat, cu totul.

M-am silit să nu mă mai gândesc la Ozzie, la călătoria cu barca sau la orice altceva. M-am scufundat şi mai mult în apă şi am sorbit din vin. Avea un gust oribil, dar nu era încă stricat, şi nici că-mi păsa. Am ieşit din baie, am mers pe vârfuri până în bucătărie cu apa picurând de pe mine şi mi-am turnat încă un pahar plin ochi. L-am dus în baie şi m-am cufundat încă o dată în apă, recunoscătoare peste măsură pentru căldura apartamentului şi pentru confortul pe care mi-l ofereau cei patru pereţi din jurul meu.

Şi pentru singurătate. Dar, deşi nu eram deloc surprinsă că mă bucura singurătatea, preţ de o clipă am rămas pe gânduri întrebându-mă de ce nu-i cerusem lui Ozzie să rămână. Poate că i-ar fi plăcut să schimbe peisajul pentru o zi sau două. La urma urmelor, era soţul meu. Însă amândoi ne înţeleseserăm tacit că aveam nevoie să stăm separaţi o vreme. Mă întrebam ce însemna asta. Şi am continuat să mă întreb.

M-am dus să iau cina la Cupcakes, un mic restaurant specializat în brioşe. Era mai degrabă o cafenea decât un restaurant în adevăratul sens al cuvântului, dar mai fusesem acolo de două ori şi era genul de loc în care o femeie singură se simţea în largul ei. Nu era nicidecum un restaurant pe gustul lui lui Ozzie. L-ar fi găsit artificial şi stupid, dar mie îmi plăcea. Avea o salată de creveţi bună şi un curry roşu excelent, două feluri care n-ar fi trebuit să existe într-un local numit Cupcakes.

Un chelner tânăr m-a condus la o masă din colţ, la capătul restaurantului. Nu era aglomerat. Am mai cerut un pahar de vin, după care pur şi simplu am savurat plăcerea de a avea părul spălat, unghiile curate şi de a fi curată cu totul. Miroseam bine şi mă simţeam bine, iar baia mă moleşise. I-am zâmbit chelnerului atunci când a venit cu vinul şi am comandat o porţie de curry. După care am deschis un carneţel plin cu informaţii

despre insulele Blasket, în special despre asistenţa medicală, şi am recitit totul, încântată de profunzimea notiţelor mele.

Când chelnerul mi-a adus curry-ul, mi-a pus pe masă şi un al doilea pahar de vin. Am ridicat privirea, derutată, iar el mi-a făcut semn cu bărbia către un bărbat care stătea la micul bar din celălalt capăt al sălii.

— Dumnealui vi l-a trimis, mi-a spus chelnerul, vizibil stânjenit să fie purtătorul mesajului.

Era pentru prima oară în întreaga mea viaţă când un bărbat îmi trimitea un pahar de vin, aşa că m-am înroşit violent. Habar n-aveam care era regula în astfel de situaţii. Destul de ridicol, mi-am ridicat propriul pahar cu mâna stângă, astfel încât el să-mi vadă verigheta, inelul pe care Ozzie mi-l dăduse la Skellig Michael. M-am gândit că trucul avea să dea roade, însă bărbatul mi-a zâmbit şi şi-a ridicat propriul pahar. Mi-am coborât privirea asupra carnetului cu notiţe, ruşinată şi derutată.

Când chelnerul s-a întors la masa mea cu supă de curry, aproape că i-am cerut să ia paharul pe care-l primisem. Însă o astfel de purtare ar fi părut grosolană şi copilărească. Bărbaţii le cumpărau femeilor pahare de vin, aşa cum şi femeile le cumpărau bărbaţilor. Eram conştientă de lucrul ăsta.

Şi totuşi, mă simţeam uşor stânjenită să accept vinul.

Senzaţia plăcută pe care o avusesem intrând în restaurant s-a risipit. Mă deranja să-mi mănânc supa ştiind că cineva mă urmărea din priviri. Nu mai aveam nici un pic de intimitate. Mi-am ţinut privirea coborâtă, dar am tras cu ochiul atât cât să observ că bărbatul era încă la bar. I-am văzut reflexia în oglindă. Era brunet şi solid precum o bucată de lemn desprinsă dintr-o bibliotecă de pe vremuri. Avea părul tuns scurt în părţi şi lăsat mai lung în creştet şi era îmbrăcat cu un costum ce părea scump, fără cravată. În picioare, pe care şi le ţinea pe suportul de la bar, avea nişte mocasini negri.

Nu că ar fi contat, dar nu era deloc genul meu. Am încercat să-mi închipui ce ar fi zis Milly despre el. Dacă Ozzie ar fi fost o

camionetă, bărbatul ăsta ar fi fost o limuzină cu geamuri fumurii. Mi-am ţinut capul plecat şi am continuat să-mi mănânc supa, care era delicioasă.

Apoi, deodată, a apărut în dreptul mesei mele. Zărisem o mişcare, nimic mai mult, şi, preţ de o clipă, am crezut că venise chelnerul. Când am ridicat privirea, l-am văzut pe el. Aştepta, respectuos şi ţinându-şi paharul de vin în mână, să-mi îndrept ochii către el.

— Am întrecut măsura? m-a întrebat. Dacă da, îmi pare rău.

— Mulţumesc, dar nu sunt interesată.

— De vin? Sau de străini care îţi oferă vin?

— De ambele. De nici una. Apreciez gestul, dar nu, mulţumesc.

— Îţi place sticlăria?

Acum întrecea măsura. Mi-am coborât din nou privirea, sperând să plece. Dar nu s-a clintit din loc. Mă făcea să mă simt stânjenită. Dar şi puţin ruşinată şi emoţionată, ceea ce detestam din tot sufletul. Ca şi cum i-aş fi cerut să-mi dea atenţie. Ca şi cum i-aş fi vrut paharul de vin.

— Am venit în oraş pentru o expoziţie de sticlărie, a continuat el. O să las un bilet aici, pe marginea mesei. Numele meu e Jonathan. O să mai fiu aici şi mâine. E chiar o expoziţie faimoasă şi e posibil să-ţi placă. Iată biletul pentru expoziţie, şi îmi cer scuze încă o dată.

A întins biletul şi mai insistent către mine, a zâmbit şi, când am ridicat privirea, am observat că nu era cel mai urât zâmbet din lume.

— Nu vin, i-am zis eu.

— Pentru orice eventualitate. Întreabă de Jonathan. Majoritatea oamenilor au auzit de mine.

Apoi a plecat. L-am văzut oprindu-se la bar ca să plătească, după care a ieşit. Nu şi-a mai întors privirea. Dus a fost.

De îndată ce a plecat, m-am simţit neliniştită şi vinovată. Dar de ce? Nu făcusem nimic. Nu puteam să opresc pe nimeni să-mi trimită un pahar de vin şi să se apropie de masa mea. Şi totuşi, mă întrebam dacă nu era ceva în comportamentul meu, în postura şi în privirea mea, care îl invitase să se apropie. Dacă despre asta era vorba, atunci mă întrebam care să fi fost cauza. Ciudat, oricum. Mi-am terminat supa şi am băut paharul de vin pe care Jonathan îl trimisese la masa mea. Împreună cu cele două pahare băute în baie, se făceau patru. De obicei, două erau limita mea. După ce am plătit nota, m-am ridicat şi mi-am dat seama că eram uşor ameţită. Vreme de un minut lung, am contemplat biletul pentru expoziţia de sticlărie. Am făcut un pas spre ieşire, apoi m-am întors la masă, am luat biletul şi l-am pus în carnetul de notiţe drept semn de carte. Am simţit că mă ardea braţul atunci când am strâns carnetul în mână şi mi l-am lipit de trup.

Capitolul 19

Ca şi cum aş fi fost pedepsită pentru că luasem biletul de pe masă, a doua zi mi-am petrecut-o făcând o groază de treburi, printre care şi muncă de organizare. Am stat la măsuţa din bucătăria apartamentului meu până la două după-amiază, răspunzând la e-mailuri, achitând facturi, vorbind pe Skype cu Milly şi cu mama. Mă simţeam minunat să pun lucrurile în ordine. Îndrumătoarea mea de doctorat era şi ea online, aşa că am schimbat mesaje şi am ajuns la zi cu problemele legate de disertaţie. M-am simţit reconectată la fluxul vieţii obişnuite. Trebuia să-mi aduc aminte să fac asta mai des. Însă situaţia de acum m-a făcut să mă gândesc la vara care urma şi la perspectiva de a trăi fără întrerupere pe o barcă vreme de luni întregi. Dar am alungat asemenea gânduri şi m-am silit să mă concentrez la treburile pe care tocmai le făceam.

Pe la ora trei, am plecat la o plimbare lungă. Era ciudat să nu-l am pe Gottfried cu mine, însă râul Shannon avea o culoare deosebită în perioada asta a anului, aşa că am mers de-a lungul lui până când am obosit. N-aveam de gând să merg la expoziţia de sticlărie. Nici în ruptul capului. Lucrul ăsta mi-era cât se poate de clar, însă tot mă simţeam neliniştită din pricina mesajului – oare fusese un mesaj? – pe care, fără voia mea, îl transmiteam lumii din jur. Ce văzuse Jonathan la mine? Ce fel de ocazie credea că i s-ar fi oferit? Mă simţeam jignită.

Când am ajuns înapoi la apartament, l-am găsit pe Ozzie aşteptându-mă. El şi Gottfried erau sus, iar Ozzie pusese pe masă o sticlă de Bushmills şi două pahare. Mi-a turnat whisky într-unul dintre ele şi mi l-a întins. Când s-a uitat la mine, am văzut că din străfundul ochilor îi dispăruse ceva anume, ceva ce eu văzusem întotdeauna acolo. M-am aşezat în faţa lui. Inima îmi bătea nebuneşte.

— Vrei să mă părăseşti, Kate? m-a întrebat el.

Băuse, puteam vedea asta. Am bănuit că nu era la prima sticlă de Bushmills.

— Nu vreau să te părăsesc, Ozzie. De ce ai spune aşa ceva?

— Te-ai schimbat. E din cauza călătoriei?

— Din cauza călătoriei cu barca?

— A mai fost vorba de vreo altă călătorie despre care ar trebui să ştiu?

Am ridicat din umeri şi am sorbit din whisky. Îmi ardea gâtul, dar îmi dădea o stare de bine. Ozzie a luat şi el o înghiţitură.

— Cum adică m-am schimbat? l-am întrebat eu.

A fost rândul lui să ridice din umeri.

— Erai mai veselă înainte. N-aş putea să-ţi spun precis în ce fel te-ai schimbat. Simţi că ai făcut o greşeală măritându-te cu mine?

— Nu, Ozzie, nu despre asta-i vorba.

— Dar despre ce?

— Nu vreau să discut acum, Ozzie. E adevărat, am simţit ceva, dar nu-mi dau seama ce anume e, aşa că hai să amânăm discuţia până ce mă lămuresc şi eu.

— Whisky-ul o să-ţi dezlege limba.

— Nu cred că o să beau atât de mult.

— Ştii, ar fi mai bine dacă ai recunoaşte că ai făcut o greşeală şi am termina-o frumos, dacă asta simţi că vrei să faci. Nu te învinovăţesc. Oricine poate greşi.

— Cum rămâne cu tine, Ozzie? Tu simţi că ai greşit cu ceva?

— Te iubesc mai mult ca niciodată.

— O spui prea repede.

— E adevărat, Kate. Cu toate defectele mele, te iubesc. Şi te voi iubi mereu.

A mai turnat nişte whisky pentru amândoi. Părea ciudat să vorbim despre lucruri atât de importante în micul meu apartament, care nu-i aparţinea cu adevărat nici unuia dintre noi. Era ca şi cum aveam o discuţie într-o sală de aşteptare dintr-un aeroport. Dar acum că o începusem, cu o sinceritate profundă de care nu aveam întotdeauna parte, am hotărât să spun totul pe şleau.

— Tu eşti fericit, Ozzie? Te bucuri că te-ai căsătorit cu mine?

— Sunt. Dar cred că, pentru tine, căsnicia înseamnă cu totul altceva. Eu sunt un iubit minunat, dar un soţ dificil.

— Ce vrei să spui cu asta?

A tras adânc aer în piept şi a continuat. Era limpede că se gândise mult la ceea ce tocmai îmi spusese.

— N-are cum să fie uşor să fii soţia mea. Nu poţi avea încredere în mine pe cât ar trebui. Nu stau într-un loc, n-am un drum stabilit. Dar tu da, Kate, tu ai. Ai un scop, îţi clădeşti o carieră.

Eu sper să te iau într-o aventură pe ocean pe timpul verii, însă asta nu duce la nimic.

— Oare toate duc undeva?

— Nu-mi vorbi în felul ăsta, Kate. Nu-i genul tău să fii cinică. Noi nici n-am prea discutat despre ideea de a avea copii. Despre a întemeia o familie. N-am fost complet sinceri unul cu celălalt, nu-i aşa?

— Bănuiesc că nu. Nu în sensul la care te referi acum.

— Mai bine ne-am apuca să fim, altfel o să ajungem să ne rănim unul pe altul.

— Cum rămâne cu tine, Ozzie? Eu sunt soţia pe care ţi-ai dorit-o?

— Da.

— Răspunzi prea repede. Eşti sigur de asta?

A aprobat din cap şi a pus o mână pe Gottfried. Whisky-ul continua să mă ardă pe gât, dar nu la fel de mult ca înainte.

— Kate, nu mă aşteptam să te întâlnesc. Sau poate, în anumite privinţe, nu eram pregătit pentru tine. Dar da, te iubesc. N-am nici o îndoială în privinţa asta. Şi da, eşti soţia pe care mi-am dorit-o. Eşti femeia pe care am căutat-o.

— Cum de n-am vorbit despre asta până acum?

— Ba am vorbit, însă puţin. Noi încă suntem în faza de curtare, când fiecare îi arată celuilalt numai părţile lui bune. Poate că ideea de a pleca în acea excursie cu barca ne-a făcut să ne dăm seama că fiecare trebuie să-l înţeleagă mai bine pe celălalt. Nu ne-am gândit la aşa ceva de la bun început şi ăsta-i motivul tensiunii de acum.

Am încuviinţat din cap. Avea dreptate. Poate că din pricina asta nu ne mergea împreună aşa cum am fi vrut. Am mai sorbit din whisky, l-am studiat, apoi l-am întrebat ceea ce-mi dorisem să-l întreb încă de când îl cunoscusem.

— Povesteşte-mi despre război. Dacă vorbeşti serios, atunci spune-mi. Mereu am simţit că ai o reţinere. Ce s-a întâmplat acolo? Cu ce fel de răni te-ai întors acasă?

— Nu pot să-ţi spun, Kate. Mi-am promis mie însumi că n-am să mai vorbesc niciodată despre asta.

— Dar ar trebui să poţi vorbi cu mine. Sunt soţia ta.

— Tu eşti ultima persoană căreia aş vrea să-i spun. Ultima. Vreau să ai o părere bună despre mine.

— Te-aş iubi orice ar fi.

— Aşa să fie? De unde ştii asta, Kate? De unde ştii că n-am făcut ceva moos? Ceva de neiertat? Sunt anumite fapte care nu merită să fie iertate.

— Din cauza asta bei?

M-a privit. Atent. Apoi a ridicat paharul şi a sorbit din el. În ciuda senzaţiei ciudate de nervozitate pe care o simţeam în stomac, voiam să aud totul, voiam să aflu în sfârşit totul. Voiam să dăm toate cărţile pe faţă, să le organizăm şi să le potrivim în aşa fel încât să aibă sens. Era prostesc, dar asta simţeam.

— E prea simplu să arăţi cu degetul un singur lucru şi să spui că ăsta ar fi motivul pentru care beau. Sau că ăsta-i motivul pentru care oricine face un anume lucru. Viaţa n-are numai drumuri drepte, Kate.

— Aşa-i. Dar cât de mult bei? Cât de mult bei atunci când eşti departe de mine?

El m-a privit pieziş. Ştiam că întrebarea asta îl durea.

— Mai mult decât ar trebui.

— Asta-i prea vag.

— Vrei un număr de sticle? N-am unul.

— Până când...

— Pic mort de beat? Asta vrei să ştii? Da, uneori. Uneori sunt cea mai rea întruchipare a clişeului de irlandez care plânge la beţie.

— Chiar pescuieşti?

A râs.

— Da, chiar pescuiesc, Kate, mi-a răspuns el. Îmi place să pescuiesc, doar că nu se câştigă prea bine din asta. O ştii, doar. Mare parte vând pe sub mână, prin urmare, mă descurc mai bine decât alţii. În anumite luni chiar fac ceva bani. Patronii de restaurante mă cunosc.

— Unde ţii banii? Nu-i pui la bancă, nu? Te-ar taxa dacă ai face-o.

— Ştii piatra roşie?

Îmi arătase piatra roşie de cel puţii ori. Era o piatră rubinie, închisă la culoare, aflată pe la jumătatea potecii ce ducea de la coliba noastră la mare. În afară de culoarea ei distinctivă, piatra aceea n-avea nimic ieşit din comun. Era uşor s-o treci cu vederea.

— Acolo ţii banii?

El a încuviinţat din cap şi, pentru o clipă, am rămas tăcuţi amândoi. Mă întrebam cum putusem să fiu atât de oarbă. Atât de credulă. Atât de dispusă să las totul deoparte şi să cred că dragostea asta, nebunia asta pe care o simţeam de când îl cunoscusem putea să acopere totul, să înlăture totul, să fie pentru noi acea insulă care să ne apere de lumea din afara ei.

— Pe scurt, Kate, te-ai măritat cu un pescar beţiv.

— Nu eşti aşa ceva, Ozzie.

— Ba da, Kate. Asta sunt, în mare parte. Nu-mi întoarce spatele. Îmi cer iertare că nu ţi-am spus-o mai devreme. Chiar îmi pare rău. A fost nedrept. N-am ascuns lucrul ăsta, dar nici nu m-am lăudat cu el. N-am să-mi cer iertare pentru felul în care-mi duc

viaţa, dar îmi cer iertare pentru că nu ţi-am spus. Ai luat o hotărâre fără să ştii totul despre mine.

— Am luat hotărârea din dragoste. Din dragostea mea pentru tine.

— Ştiu că mă iubeşti, Kate. Dar nu ştiu dacă pot să fiu soţul pe care ţi-l doreşti şi de care ai nevoie. Asta mi-e neclar.

— Durează până afli unele lucruri, Ozzie.

— Avem tot timpul din lume dacă vrem, Kate. Dar dacă ni se pare că ar fi o afacere proastă, mai bine am încheia socotelile rapid decât s-o lungim.

— Cum de-am ajuns să vorbim despre asta?

— Dintotdeauna am vorbit despre asta, Kate. Doar că nu în cuvinte. Nu-i nimeni personajul negativ aici. Suntem doar doi oameni care încearcă să facă bine un lucru greu.

Atunci a dat ocol mesei şi a îngenuncheat în faţa mea. M-a sărutat. Sărutul s-a prelungit. Poate că era de la whisky sau poate că era de la faptul că tocmai ne mărturisiserăm că ne iubeam, însă în mai puţin de un minut eram în pat, încleştaţi unul de celălalt. Era după-amiază. Lumina se revărsa pe tăcute, iar adierea vântului purta cu ea mireasma râului Shannon. Ne-am sărutat iar şi iar, până când nimic n-a mai contat în afară de asta. N-am reuşit să ne scoatem toate hainele şi în două rânduri m-am întrebat cum, oare, se potrivea atâta pasiune cu vorbele pe care abia le rostiserăm. Însă apoi el m-a luat într-un fel nou, m-a sărutat mai pătrunzător, iar eu m-am agăţat de el şi am început să plâng.

Capitolul 20

Am plecat în călătorie la 1 mai. Era o zi senină şi strălucitoare. Razele soarelui se spărgeau într-o mie de ţăndări lucitoare pe

oglinda apei din golful Dingle. Bunica şi Seamus au venit să ne petreacă. Am stat îngenuncheată mult timp în faţa lui Gottfried, spunându-i în şoaptă că-l iubeam. Apoi i-am îmbrăţişat pe Bunica şi pe Seamus, l-am mai pupat o dată pe Gottfried şi am păşit la bord.

— Ai părul roşu ca focul, Kate! mi-a strigat Seamus, în timp ce *Ferriter* începea să de îndepărteze lin de mal. Eşti cât se poate de irlandeză. Se vor cânta ode în cinstea plecării tale.

— Îţi mulţumesc, Seamus! Sunt onorată să-mi spună aşa ceva un *Tylwyth Teg* ca tine.

Un *Tylwyth Teg* era un spiriduş din folclorul irlandez. Seamus a făcut ochii mari şi a râs.

— Să vă întoarceţi cu bine! ne-a urat Bunica. *Go n-éirí an bóthar leat*.

A scos ceva din buzunar şi a aruncat în mare, în urma noastră. Presărase firimituri de pâine. Ştiam acel verset din Biblie pe de rost: *Aruncă-ţi pâinea pe ape şi după multă vreme o vei regăsi!* Privirile ni s-au întâlnit, iar ea şi-a înclinat capul în semn că mi-l încredinţa pe nepotul ei.

Apoi am ridicat ancora, singuri pe întinderea oceanului, dacă nu puneam la socoteală ambarcaţiunile care treceau înainte şi înapoi, după orarul lor zilnic. Porniserăm la prima geană de lumină, aşa că am urmărit soarele ridicându-se deasupra marginii oceanului şi devenind din ce în ce mai mare. Mirosul uscatului ajungea la noi în rafale scurte şi înmiresmate. Am făcut un pas înspre Ozzie şi mi-am dat seama că, indiferent de ce-avea să se întâmple cu noi, eu aveam să-mi amintesc întotdeauna acea clipă. Da, acel moment în care părăsiserăm ţărmurile Irlandei într-o călătorie care n-avea alt ţel decât să fim împreună, îndrăgostiţi şi trăind aventura de a străbate oceanul.

— Cum îţi place până acum, iubito? mi-a şoptit Ozzie la ureche, după ce m-a pus să stau la cârmă, alături de el. Lumea nu ne mai poate ajunge din urmă.

— Mulţumesc, Ozzie. Îţi mulţumesc pentru asta. Îmi doresc ca lumea să nu ne mai ajungă niciodată din urmă.

— Visezi la un lucru şi speri ca într-o bună zi să-l vezi îndeplinit. Să-l trăieşti.

— *E un plan nebunesc, nebunesc de-a binelea*, i-am răspuns eu cu o replică dintr-un film, pe care ne-o tot ziceam unul altuia de câteva săptămâni bune, în timp ce pregăteam barca.

El şi-a îngropat faţa în scobitura gâtului meu.

— Tu eşti planul meu absolut nebunesc, nebunesc de-a binelea, mi-a şoptit. Tu eşti totul.

Am preluat cârma cât timp el a pregătit micul dejun. A coborât sub punte, iar eu am condus barca în golful St. Finian. Sistemul nostru GPS era de ultimă generaţie, dar Ozzie mai lipise şi o hartă internaţională de navigaţie pe unul dintre pereţii cabinei, ca să vedem încotro mergeam şi la ce puncte de interes ajungeam. M-am uitat la ea ca să-mi dau seama de cât de departe era Capul Dursey. Plănuiam să ne petrecem prima noapte în golful Bantry, bine protejat în căuşul uscatului din jurul nostru.

— Sper că ţi-e foame, mi-a spus Ozzie venind sus cu micul dejun. Am făcut o cafea neagră ca smoala. Seamus a avut dreptate, ştiai? Parcă-ţi ia foc părul când eşti atât de aproape de ocean. Arăţi ca o zână la cârmă.

— Chiar mă simt ca o zână acum.

Ozzie a verificat coordonatele, apoi mi-a întins o farfurioară pe care erau măsline, brânză şi o roşie tăiată în bucăţi. El avea omletă cu arpagic.

— S-ar putea să avem parte de valuri mai târziu. Dar suntem pe curs.

— Tu ai iubit marea dintotdeauna, Ozzie?

— Nu, dar dintotdeauna am simţit că marea m-a iubit pe mine. Nu-i ciudat?

— Nu-i ciudat deloc. E minunat.

— După ce mâncăm, ar trebui să scriem câteva rânduri în jurnalul de bord.

— Scriu eu, dacă vrei.

— Bine. Îţi place micul tău dejun?

— E grozav.

— Ai văzut că Bunica a presărat firimituri de pâine în apă? E o vrăjitoare bătrână bunica asta a mea.

— Îşi iubeşte nepotul. Atât de mult încât n-ar suporta să-l piardă.

El a încuviinţat din cap. Apoi mi-a adus micul dejun la cârmă. Aşa avea să fie de-acum înainte, am realizat eu. Aveam să călătorim, să vizităm, să admirăm şi să privim uscatul din larg. Ne creaserăm propria insulă, o insulă atât de perfectă încât nu mai aveam nevoie de nimic altceva din lume.

După ce am terminat de mâncat, Ozzie a curăţat totul şi a revenit la cârmă. Soarele se ridicase pe cer; arşiţa zilei începea să se resimtă. Am trecut pe lângă un grup de foci, după care am urmărit cu privirea un cârd de pescăruşi plonjând în apă. Briza înfoia părul lui Ozzie, iar eu mă uitam la el şi am simţit cum mi s-a strâns stomacul văzându-l cât era de frumos. Soţul meu cel frumos.

— E un plan nebunesc, nebunesc de-a binelea, i-am şoptit îmbrăţişându-l de la spate.

El mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o. Înaintam către est, împinşi de vânt, iar marea ne purta, lin, din ce în ce mai departe de soare.

SCRISOAREA A TREIA

Dragul meu soţ,

Nu te supăra pe mine atunci când ai să vezi că n-am scris ceea ce trebuia în jurnalul de bord. Sunt prea îndrăgostită de tine ca să înşir aici felurile de mâncare de la micul dejun, numărul milelor pe care le-am străbătut şi viteza cu care am navigat. Promit să mă străduiesc mai mult în viitor, însă acum vreau să-ţi spun cât de mult te iubesc şi cât de bine mă simt să fiu alături de tine, navigând pe această barcă în jurul iubitei noastre Irlande. Tu şi cu mine avem un plan nebunesc, nebunesc de-a binelea, iar planul meu e să-ţi rămân alături şi să ne clădim o viaţă care să ne mulţumească pe amândoi. Şi care să ne încânte acum şi întotdeauna.

Barca asta minunată e insula noastră. Dacă am fi înţelepţi n-am mai părăsi-o niciodată. Am rămâne aici, înconjuraţi de vraja mării, şi n-am mai pune niciodată piciorul pe uscat. Tu ştiai lucrul ăsta. Şi ni l-ai oferit amândurora. Doar ne-am căsătorit la Skellig Michael, cu marea drept preot.

Ştiu că sunt ridicolă ori de câte ori mă las cuprinsă de frământările dragostei. Aproape că nu pot îndura ceea ce simt pentru tine. Până şi rândurile astea sunt prea siropoase. Poate că vei râde de ele şi de mine, dar atunci când sunt cu tine dragostea aproape că-mi fărâmă inima.

Simt uneori că parcă între noi ar exista o creatură mică, nu Gottfried, deşi îl iubesc, ci altceva, mai mic şi mai delicat, cum ar fi o căpriţă sau un pescăruş, şi că trebuie să avem grijă de ea, să băgăm de seamă ca nu cumva s-o călcam pe picioare. Mi-am pierdut minţile, ştiu, dar sper să înţelegi sensul spuselor mele. Nici unul dintre noi nu e în stare să-şi înfrâneze dragostea, dar o împărtăşim şi o preschimbăm în grijă faţă de acea mică fiinţă, ca ea să iasă la iveală, să depindă de noi şi să ne urmeze. Nici nu ştiu ce spun. Uită ce-am zis despre acea mică creatură. La urma urmelor, ăsta-i un jurnal de bord. Ne îndreptăm către est, apoi către nord, iar curenţii o să ne împingă, o vreme, către nord. Tu mi-ai spus-o. Sub noi, marea ne îndeamnă să zăbovim, să rămânem, să ne

depărtăm de ţărm şi să trăim pentru totdeauna pe insula noastră.

O, sunt nebună, nebună de-a binelea după tine, Ozzie. Ozzie, ce nume ridicol, nu-i aşa? Crede-mă, chiar e. Sună ca numele unui produs de lăcuit mobila. Dar îţi iubesc numele aşa cum te iubesc şi pe tine şi ador să-l rostesc, să te strig pe nume atunci când eşti adânc în mine şi nu suntem altceva decât fierbinţeală şi dorinţă şi intimitate.

Chiar acum stai la cârmă şi eşti atât de frumos încât îmi tai răsuflarea. Vântul se joacă în părul tău. Mâinile îţi sunt mari şi grele. Nimeni pe lume nu-mi poate răpi clipa asta. Şi nimeni în afară de mine n-are să fie cu tine pe insula noastră. Sunt a ta, Ozzie, aşa cum tu eşti al meu.

P.S. Am mâncat ouă şi roşii la micul dejun. Cafea neagră. Neagră ca smoala, după cum ai spus tu.

Capitolul 21

În prima noapte am ancorat în golful Bantry. La răsăritul stelelor, am hotărât să scoatem patul pe puntea principală şi să dormim acolo. Ozzie a verificat frânghiile şi s-a asigurat că luminile funcţionau corespunzător, în vreme ce eu am făcut patul. Am pus cearşafuri curate şi perne pufoase; un pat bun fusese singura mea cerinţă atunci când Ozzie mi-a propus să plecăm într-o călătorie în jurul Irlandei. Aveam nevoie să dormim pe o saltea decentă. Salteaua fusese cumpărată şi dusă sub punte, însă ştiam că aveam s-o ducem înapoi sus, ca să dormim sub stele în nopţile calde.

— Ei bine, Kate, e prima noastră noapte, cum ţi se pare? m-a întrebat Ozzie atunci când s-a întors şi a început să mă ajute cu făcutul patului.

— Mi se pare magic. E tot ce mi-am dorit vreodată.

— Crezi că o să te saturi de toate astea?

— Nu cred, cel puţin pentru mult timp de-acum încolo.

— Mă duc să-mi torn nişte whisky. Vrei şi tu un pahar?

— Mie adu-mi vin, te rog.

— Imediat!

A dispărut sub punte şi s-a întors câteva clipe mai târziu cu băuturile noastre. Abia dacă mâncaserăm ceva. El îmi spusese că a doua zi de dimineaţă, după ce ne reluam călătoria, avea să pună undiţe pentru macrou. Golful Bantry era faimos pentru bancurile lui de macrou.

— Pentru noi, a toastat el, ciocnindu-şi paharul de al meu.

— Pentru noi.

Am băut. Vinul mi-a adus pe limbă o aromă de pământ şi de plante.

Mai târziu, în pat, am contemplat amândoi stelele. Eu nu mai văzusem niciodată atât de multe. Se întindeau pe tot cerul, de la un capăt la celălalt. Fără motorul care să vibreze sub noi, *Ferriter* devenise o canoe suplă şi uşoară, plutind pe marea liniştită. Apa se spărgea de laturile vasului, clipocind sub prova. Îmi plăcea să ascult acele sunete. O parte din mine se întreba cum de ajunseserăm aici, în locul ăsta, cu un soţ lângă mine şi cu toată Irlanda aşteptând să fie explorată. Fiecare călătorie îşi avea începutul ei, iar cel pe care-l trăiam acum era al nostru.

Puţin mai târziu, pe când ne cuprindea somnul, am auzit delfini în apropiere. Ozzie mi-a şoptit că uneori veneau pe lângă bărci ca să cerceteze pasagerii. Erau foarte curioşi în privinţa oamenilor.

— Kate, dezbracă-te şi rămâi goală în picioare ca să te poată vedea, m-a îndemnat el în şoaptă. Trebuie să te examineze. O să ne protejeze dacă faci asta.

— Nu mă dau jos din pat pentru nimic în lume.

— Delfinii sunt prietenoşi, dar n-ar trebui să-i iei în glumă. Le place să vadă, din când în când, câte o femeie goală în lumina lunii.

— Atunci să găsească altă barcă.

— Mă descurajezi, Kate.

— Ce spui de un bărbat gol? Asta nu le place să vadă?

— Ba da, mi-a răspuns el. Dar nici pe jumătate atât de mult pe cât le place să vadă o femeie.

— Ei bine, du-te tu. O să stau goală mâine-seară, iar în noaptea asta o să fim doar pe jumătate protejaţi.

— Mă alungi din patul conjugal?

— Nu, doar pledez în favoarea delfinilor.

— Treaba lor e să urmărească macroul până la ţărm şi apoi să-l încolţească. E o chestie crudă. Poate că le-ar prinde bine să vadă o femeie dezbrăcată, ca să se mai înveselească.

— O femeie dezbrăcată ar înveseli bancul de macrou?

— O, nu. Macroul e contabilul apelor. Peştii ăştia nu stau decât cu capul în registre. Şi mai şi scriu cu cretă.

Capul Mizen, insula Clear, Capul Galley, Şapte Capuri, Capul Vechi din Kinsale. În fiecare noapte mergeam pe partea ferită de vânt a apei sau, dacă bătea vântul, coboram ancora. Ozzie era un căpitan excelent, sigur pe el şi abil, şi cutreierase cea mai mare parte a coastei vreme de ani buni. Ştia peşteri mici, golfuri şi locuri unde apa proaspătă se aduna izvorând de pe uscat. Vremea se menţinea bună. Timp de câteva săptămâni am trăit pe o barcă mică de lemn, în imensitatea şi pustietatea unui ocean. După-amiaza, oriunde am fi fost, Ozzie mă trimitea sub punte şi-mi spunea să lucrez. Eu îl ascultam fără tragere de inimă. Cum se putea ca munca searbădă cu cărţile să se compare cu navigatul pe Marea Celtică? Totuşi, în cele din urmă, prindeam avânt. Nu-mi era uşor să mă concentrez, dar după ce reuşeam să trec de bariera vieţii de zi cu zi şi să mă

afund în mărturiile despre femeile de pe insulele Blasket, mă simţeam mai conectată decât înainte. Poate că apa mă influenţa sau poate că mă inspira. Aşa că ajunseserăm să aştept cu nerăbdare plecarea din insulele Blasket, întoarcerea la viaţa de pe punte, la mare, la vântul care sufla mereu dinspre vest şi care mă întâmpina ca şi cum aş fi fost plecată ani buni. Apoi venea timpul să ne sorbim băuturile pe când conduceam barca înspre locul de popas de peste noapte şi înspre culcuşul nostru de sub stele. Făceam dragoste sub cerul liber, cu marea peste tot împrejurul nostru şi cu luna care ne învăluia pielea în aur şi argint.

Uneori la răsărit, dar de cele mai multe ori după-amiaza, trăgeam aproape de mal şi ne petreceam ziua stând la soare sau înotând. Nu ne grăbeam nicăieri, concluzie la care ajunseserăm amândoi. Nu eram înscrişi în vreo cursă de făcut înconjurul Irlandei; puteam să navigăm pe etape sau de-a lungul anilor, iar de dat socoteală n-aveam să ne dăm decât nouă înşine. Înotam dezbrăcaţi în răceala apei şi simţeam că era o nebunie s-o facem în mijlocul mării. Aproape de ţărm, da, dar fără vreo plajă sau vreo bucată de uscat pe care să putem evada din ocean. Înotam aproape ca nişte creaturi ale mării, iar apoi stăteam la soare multă vreme după ce ieşeam din apă, încălzindu-ne oasele astfel încât să ne ajungă pentru toată seara. Uneori nici nu clinteam barca din loc. În alte zile mergeam fără oprire, fără nici o grijă pe lume, conducând *Ferriter*-ul în noapte şi despicând, una câte una, reflexiile stelelor în întunecimea apei. Începusem să progresez la condusul bărcii. Ozzie m-a făcut răspunzătoare de jumătate din sarcinile navigării, iar eu am aflat că lucrul ăsta îmi plăcea mai mult decât aş fi putut anticipa. Mă bucuram să studiez hărţile şi să ne planific călătoria; îmi plăcea să găsesc un golfuleţ unde să putem ancora peste noapte şi să dormim fără grijă.

Aproape că ajunseserăm la *Dún Laoghaire*, lângă Dublin, când ne-a prins prima furtună puternică. Mai fuseserăm puţin zdruncinaţi şi cu alte ocazii, însă de data asta semnele prevestitoare au fost cât se poate de limpezi. Ozzie ascultase radioul toată dimineaţa, neplăcându-i cele auzite, dar nici

îngrijorându-se peste măsură, după cum bănuiam eu. Pe la prânz cerul s-a întunecat, iar apa a început să se ridice peste chilă. Ozzie a rămas lângă mine, arătând îngrijorat pentru prima oară de când porniserăm în călătorie.

— Fie o să fim nevoiţi să înaintăm mai mult în larg, fie – să ne apropiem de uscat, mi-a spus el, plimbându-şi privirea de la apă la mâinile mele care ţineau cârma. Nu putem să rămânem aici. Altfel, fluxul care stă să vină o să ne împingă spre uscat şi n-o să-i putem ţine piept.

— Atunci să înaintăm mai spre larg? Ce spui?

— Nu sunt sigur. E posibil ca marea să decidă pentru noi. Va trebui să înfruntăm valurile unul câte unul, pe măsură ce vin.

— Vrei să mă îndepărtez de uscat?

Eu n-aş fi vrut. Instinctul îmi spunea, dimpotrivă, să mă apropii de uscat, pe care îl considerasem sigur întotdeauna, dar mai ştiam şi că marea îşi avea propriile legi. Tot clenciul era ca, măcar în parte, să iei valurile în plin. Să te ridici odată cu ele şi să te cobori în golul pe care-l lăsau. Aşa îmi explicase Ozzie. Însă mai ştiam şi că *Ferriter* nu era o barcă pentru ieşiri în larg. Nu pe o furtună adevărată. Norii începuseră să se mişte din ce în ce mai repede deasupra noastră. Apa din jur se colorase într-o nuanţă de cenuşiu precum blana şoarecilor sau cu tenta verzuie a mucegaiului de pe pâinea învechită, iar aerometrul de deasupra cabinei şuiera cu disperare. Vântul începuse să bată din toate părţile. Acum eram nevoiţi să ridicăm vocea ca să ne auzim unul pe celălalt.

— Aş fi vrut să ştiu cât de departe suntem de Dublin, mi-a zis Ozzie cu ochii ţintă la apă, la nori şi la spuma mării. Aş zice că la vreo zece mile, mai mult sau mai puţin.

— Am putea să ne întoarcem la Wicklow, nu?

— Suntem la cinci mile depărtare de Wicklow. Dacă sunt zece până la Dublin, am putea încerca să ajungem acolo. Până să reuşim să schimbăm direcţia s-ar putea să înceapă problemele.

— Facem cum crezi tu că-i mai bine, Ozzie. Am încredere în tine.

— Am dat de belea, Kate. N-o să spun că nu.

— A venit pe neaşteptate.

— Aşa se întâmplă cu furtunile urâte.

— *Ferriter* poate să-i facă faţă?

— Nu-mi place să-i cer asta. Pentru că, datorită platformei de pescuit, are spatele descoperit, riscăm să fim inundaţi. Nu e o ambarcaţiune grea.

— Devine din ce în ce mai urât.

— Dacă ieşim în larg, n-avem nici un ajutor. Măcar aşa, spre uscat, am putea s-o urcăm pe mal la nevoie.

— Adică să eşuăm forţat?

— E posibil să n-avem de ales, dacă se ajunge acolo. Nu-i scenariul ideal, asta-i sigur.

Valurile crescuseră mai bine de trei metri în înălţime. Eu nu mai fusesem niciodată pe o mare atât de agitată. Ştiam din discuţiile cu Ozzie că asta era o nimica toată; valurile puteau creşte până când deveneau precum dinţii unui fierăstrău uriaş care să se repeadă la noi. Mai ales cerul arăta de-a dreptul rău-prevestitor. Am observat că pescăruşii care până atunci ne urmăriseră acum se retrăseseră spre uscat. Nu mai vedeam alte ambarcaţiuni, nici o urmă de viaţă pe tot întinsul oceanului. Apa devenise un deşert albastru-verzui.

— Hai să fugim la Dublin, mi-a spus Ozzie, ambalând motorul. E posibil să fie o greşeală, dar măcar aşa avem mai multe variante de scăpare. Trec eu la cârmă, Kate. Vreau să accelerez puţin. O să ne zgâlţâim o vreme.

— N-ar trebui să ne transmitem coordonatele prin staţie?

— O să facem asta curând, dacă se înrăutăţeşte situaţia.

— Ţi-e frică, Ozzie?

— E un plan nebunesc, nebunesc de-a binelea, Kate.

Ne-am sărutat, pecetluind astfel hotărârea pe care o luaserăm. Valurile se năpusteau asupra bărcii, o săltau şi o coborau violent, însă noi continuam să ne sărutăm. După care totul a devenit serios. Cât se poate de serios. Ozzie mi-a spus să merg peste tot şi să fixez orice ar fi putut să se deplaseze. Mi-a strigat, biruind pentru o clipă şuierul vântului, să fiu atentă. Marea ar fi putut oricând să mă smulgă de pe platformă. Apoi mi-a spus să cobor sub punte să verific şi acolo. Să închid gazul care ne alimenta încălzirea şi cele două ochiuri de plită; să leg toate lucrurile care ar fi putut să se mişte şi să se strice. Să rânduiesc totul pe cât posibil.

Am făcut după cum mi-a cerut, dar mă îngrozea faptul că trebuia să ies pe platforma de pescuit. Ori de câte ori credeam că puteam ghici în ce parte avea să se încline *Ferriter*, chiar atunci se înclina în direcţia opusă. De două ori am fost împinşi înainte şi, ajungând la baza unui val, ne-am izbit cu prova drept în zidul de apă. Furtuna avea să devină curând mult prea puternică pentru un vas ca al nostru. Până şi eu vedeam lucrul ăsta. Un val s-a spart la tribord şi a zguduit barca de la jumătate. Motorul huruia sub noi, învolburând şi el apa, însă deseori mergea în gol pe marea cenuşie şi agitată.

— Vino înapoi, Kate! mi-a strigat Ozzie pe când aproape că terminasem de strâns o prelată maronie pe care o foloseam uneori drept protecţie împotriva soarelui. Nu te preocupa de lucrurile mici. Dacă zboară, aia e. O să te ia apa!

— Vin!

Chiar în clipa aceea m-a lovit un val. S-a spart în mijlocul platformei de pescuit şi, brusc, m-am trezit până la genunchi în apă. Totul s-a întâmplat atât de repede şi cu o asemenea forţă încât m-a dezechilibrat şi m-a aruncat în parapetul opus. După care valul s-a răsucit, apoi s-a scurs prin copastii. Eu m-am târât înapoi în cabină, cu fluierul piciorului drept pulsându-mi de durere. Ozzie nu văzuse nimic. Era concentrat asupra valurilor îndreptate către noi.

M-am ridicat în picioare. Abia după ce mi-am recăpătat echilibrul mi-am dat seama că fusese cât pe ce să fiu înghiţită de valuri. În câteva minute aş fi fost moartă. Nimeni n-ar fi putut să se menţină la suprafaţă într-o mare atât de furioasă.

Am coborât, tremurând, sub punte. Ne gospodăream bine atunci când venea vorba de păstrat ordinea în cămăruţa în care dormeam, însă valurile întorseseră totul cu susul în jos. Unul dintre rafturile de cărţi se desprinsese din perete, iar acum cărţile zăceau aruncate peste tot. Un platou de sticlă fusese spart într-o mie de bucăţi, care se fărâmau acum sub greutatea paşilor mei, pe când mă chinuiam să fixez orice arăta că ar fi putut fi desprins. Totodată, ştiam că era o muncă de Sisif. Nimic nu putea împiedica marea să facă orice voia ea cu lucrurile. Dar am făcut tot ce-am putut, încă speriată şi tremurând de frig, iar când am urcat din nou, ca să văd ce făcea Ozzie, am remarcat pe chipul lui o expresie hotărâtă, aproape înverşunată.

— Suntem bine? i-am strigat eu.

— Nu ştiu.

— Nu vreau să mor, Ozzie. Asta, ca să ştii.

— Nici eu, Kate. Nu ne rămâne decât să mergem înainte. O să ne trimit coordonatele prin staţie, pentru orice eventualitate...

— De ce n-am ştiut că avea să se întâmple aşa ceva? Că avea să vină furtuna?

— Am ştiut ceva. Dar n-aveam de unde să ştim că avea să fie atât de puternică.

„Probabil că nu era adevărat”, mi-am zis în sinea mea. Ozzie trebuie să fi ştiut, doar că nu luase în seamă avertismentul. Sau îl alungase într-un cotlon al minţii lui. Nici eu nu fusesem atentă la buletin. Asta era responsabilitatea lui. Ştiam că acum un asemenea şir de raţionamente n-avea cu ce să mă ajute, dar mi-am dat seama că Ozzie mă înfuriase cumplit pentru că ne pusese într-un asemenea pericol. O situaţie care părea să scoată la iveală nesăbuinţa pe care dintotdeauna o simţisem zăcând în el. Acea nesăbuinţă putea fi atrăgătoare, dar, în

acelaşi timp, putea fi şi periculoasă. Îmi venea să-l lovesc. Şi să mă lovesc şi pe mine.

Am continuat să mergem înainte. N-aveam cum să facem altfel. Deşi asta era o idee ciudată, care venea şi pleca odată cu valurile, *Ferriter* părea să conştientizeze fragilitatea situaţiei în care ne aflam. Motorul îşi menţinea constant vâjâitul, însă uneori rata apa din pricina valurilor care-l smuceau, ca apoi elicele să ne propulseze pentru o clipă în aer. De fiecare dată când auzeam acel sunet îngrozitor credeam că urma să fim răsturnaţi. Ozzie rămăsese pe poziţii, cu picioarele larg desfăcute ca să-şi menţină echilibrul şi cu mâinile nedezlipite de pe cârmă. Ştiam destule cât să înţeleg că o singură mişcare greşită ar fi putut să ne expună flancurile la loviturile valurilor, ceea ce ar fi însemnat sfârşitul nostru.

Întreaga lume părea că devenise cenuşie, îmbibată de apă şi îngrozitoare. Trebuia să înfrâng panica ce ameninţa să mă cuprindă. Nu puteam ajuta cu nimic concret. Am rămas lângă Ozzie, urmărindu-l din priviri cum înfrunta fiecare val urcând pe panta aceea teribilă şi ştiind că avea să urmeze căderea în hău. În ceea ce mă privea, cel mai mult uram coborârea; marea ne prindea din urmă şi ne împingea înainte, pentru ca apoi prova să se înfigă în următorul val. Şi asta – la nesfârşit. Mă întrebam cum avea să reziste *Ferriter*. Ştiam că era o barcă bună, solidă, cu cadru din lemn de stejar, însă nu fusese coită ca să înfrunte astfel de condiţii. La urma urmelor, era o barcă de pescuit, făcută pentru navigaţia aproape de mal, pe vreme senină; nu era o ambarcaţiune de agrement. Lui Ozzie nu-i plăcea să-i tureze motoarele la maximum, şi l-am văzut privind în urmă aproape obsesiv pe măsură ce motorul scotea sunete de slăbiciune în lupta lui cu apa. Ştiam că, dacă motorul ar fi cedat, am fi fost pierduţi.

— Ar fi trebuit să mă arăt goală delfinilor, i-am strigat eu, încercând să-mi menţin cu orice preţ moralul ridicat. E numai vina mea.

— Am încercat să te avertizez, Kate. Nu suportă lipsa recunoştinţei.

— Asta să fie luna noastră de miere?

— Aşa cred!

— N-am fi putut să mergem la un hotel drăguţ? La Paris, poate?

— Nici nu mi-a trecut prin cap, Kate, dar ai dreptate.

Mi-a zâmbit. În acele clipe privirea lui avea o asemenea forţă încât aproape că am simţit o căldură radiind din ea. Îi plăcea la nebunie tot ce se întâmpla! Îi plăcea emoţia manevrării bărcii împotriva oceanului care voia să-l înghită. Cum de nu-mi dădusem seama de asta? Cum de nu înţelesesem o parte atât de esenţială din el? Nu era panicat şi nici îngrozit. Se bucura să se găsească în astfel de situaţii, cu sângele curgându-i nebuneşte prin vene, cu părul dat pe spate de vânt, cu mâinile strângând puternic cârma. Nu era vorba de curaj. *Eu* eram curajoasă, pentru că, deşi mă temeam, înfruntam totuşi situaţia. Ozzie nu simţea o astfel de teamă. Era extaziat de apropierea pericolului, de faptul că totul ar fi putut să se sfârşească de la o clipă la alta. Mi-am dat seama că nu era curajos, ci mânat de nişte forţe de dincolo de puterea mea de înţelegere. Avea nevoie să se pună şi să mă pună în pericol, astfel încât să satisfacă ceva care exista în inima lui, ceva de a cărui existenţă poate că el nici măcar nu era conştient.

— Ţie îţi place asta, ticălosule! i-am strigat eu după ce am avut răgazul să-l studiez. Chiar în clipa asta – eşti fericit!

— Despre ce vorbeşti, Kate?

— Îţi place toată nebunia din jur! Vrei să te joci cu soarta. Asta faci! Ce mama mă-sii, ne-ai adus dinadins aici!

— Eşti nebună, Kate.

— Aşa să fie? Nu prea cred. Afurisit fără minte ce eşti!

— Nu mai vorbi ca o nebună, Kate. Ţi-ai *ieşit din minţi*.

Dar ştiam că nu eram nebună. Ozzie trăia din plin. Mai văzusem frânturi din acea expresie înainte, dar niciodată în toată splendoarea ei. Era o expresie avidă, carnală, una care-i

dezvăluia o latură pe care nu ştiam că o avea. Nu voia să mă omoare, dar nici nu voia să facă ceva ca să mă apere. Auzise previziunile meteo, însă hotărâse să nu le ia în seamă. Poate că nu făcuse totul în mod complet conştient, însă se putea să fi preluat acea informaţie şi s-o fi dat apoi deoparte, ignorând-o şi văzându-şi în continuare de treburi. Iar atare posibilitate mă neliniştea. Era dispus să rişte vieţile amândurora ca să-şi satisfacă o nevoie născândă de senzaţii tari. N-am putut să nu fac legătura cu obiceiul lui de a bea, cu înclinaţia aceea de a vrea mai mult şi mai mult, fără limită. Brusc, părea un străin care stătea lângă mine.

Am mai mers aşa vreo două ore, fără să ştim dacă următorul val avea să ne omoare sau nu. Mi-era rău de la mişcare, dar şi de la ceea ce aflasem. Cu grijă, după vreo oră şi jumătate de chin, Ozzie a intrat cu barca pe canalul care ducea la portul din Dublin. În mod incredibil, de cum am depăşit primul debarcader, marea s-a liniştit şi a devenit la fel de calmă ca înainte. Ozzie s-a uitat la mine şi mi-a zâmbit. Eu mi-am lăsat mâinile în jos. Obosiseră de cât de strâns mă ţinusem de balustrade.

— Am reuşit, Kate! mi-a spus el, zâmbind şi întinzând o mână după mine.

M-a luat în braţe, însă eu l-am respins.

— Doamne, Ozzie!

— Ce?

— Puteam să murim!

— A fost doar o furtună, Kate. Atunci când eşti în larg poţi să dai peste furtuni.

— Dar ştiai! Auziseşi prognoza meteo!

— Despre ce vorbeşti? Nimeni n-a prevăzut aşa ceva.

— Nu te cred.

Am coborât sub punte, întrebându-mă dacă aveam să vomez. Ce se petrecuse? Oare intrasem în panică şi dădusem vina

numai pe el? N-aş fi putut spune. Nici nu voiam să fiu o amărâtă timidă, o pisică speriată şi plângăcioasă care se pierdea cu firea la primele semne de vreme proastă. Dar fusese mai mult decât vreme proastă. Avuseserăm noroc să scăpăm cu viaţă. Iar când, în cele din urmă, am tras în portul din Dublin, am ieşit din dezordinea aia, am coborât de pe barcă şi am luat-o la picior, neştiind prea bine ce simţeam sau încotro voiam să mă duc. „La naiba cu el!” mi-am spus în sinea mea. Ticălosul ăla fără minte aproape că ne omorâse pe amândoi. M-am întrebat dacă nu cumva, pe măsură ce continuam, avea să mă tot tragă la fund după el.

Capitolul 22

Să fiu pe uscat, să fiu în siguranţă, toate astea îmi dădeau o incredibilă stare de bine. Genunchiul mă durea îngrozitor pentru că mi-l izbisem de marginea bordului atunci când fusesem luată de val şi aproape înghiţită în adâncuri, dar altfel – exceptând greaţa – mă simţeam bine. În adâncul stomacului ceva îmi bolborosea şi mă ardea. Avea legătură cu Ozzie, cu acel ceva pe care îl simţisem dintotdeauna în el, dar nu reuşisem să-l identific. Acum *îl văzusem*. *Îl văzusem* aşa cum era el cu adevărat. Era ca şi cum dobândisem o înţelegere superioară în privinţa lui, o revelaţie pe care-o avusesem fără voie. Mi se înţepenise în măruntaie, aşa că mergeam, tot mergeam târându-mă, în încercarea de a scăpa de ea.

Era pe înserate. Luminile deja se aprinseseră în Dublin. Îmi venea greu să mă împac cu ideea că în marea care se întindea imediat după chei îţi puteai pierde viaţa. Şi că şi eu era să-mi pierd viaţa acolo. Cum poţi să-ţi continui traiul de zi cu zi după o asemenea după-amiază? Nu mi se mai întâmplase niciodată să fiu într-o situaţie riscantă un timp atât de îndelungat. Nu-mi plăcuse. Nu găsisem în asta nici o plăcere, deşi rămâneam convinsă că lui Ozzie îi plăcuse.

Mergeam şchiopătând, căci genunchiul mă durea îngrozitor. N-aveam habar încotro mă duceam sau ce voiam să obţin îndepărtându-mă de Ozzie, dar ştiam că aveam nevoie să respir un alt aer. Ajunseserăm la jumătatea primului debarcader când mi-am adus aminte că telefonul şi banii îmi rămăseseră la bordul bărcii. M-am oprit şi mi-am cuprins faţa în mâini. Aşa stăteam când Donald O'Leary m-a strigat ca să se asigure dacă eram bine.

Am ridicat privirea. Era îndeajuns de întuneric cât să nu i se vadă decât silueta. Lucrase ceva la o barcă, una care semăna cu *Ferriter*, şi părea că tocmai îşi încheiase ziua de lucru. Portbagajul maşinii lui era deschis. Omul mi-a zâmbit; avea un zâmbet cald şi natural.

— Sunt bine, mulţumesc, am zis eu.

— Arăţi cam rău, iartă-mă că-ţi spun.

— Sunt în regulă.

— Americancă?

Am încuviinţat din cap. El a dat ocol maşinii. Nu era înalt, dar era cam voluminos în zona pântecului, amintindu-mi, în lumina slabă, de o marmotă sau de o veveriţă care învăţase, ca prin magie, să meargă pe picioarele din spate. Ochii îi erau mijiţi şi-i lipsea mâna dreaptă. În locul ei avea o proteză de un argintiu strălucitor, un mecanism pe care îl folosea atunci când avea nevoie să ia sau să tragă de ceva. Purta o pereche de blugi pătaţi şi ucou al echipei de rugby Munster. Ştiam că Munster nu era echipa de rugby a Dublinului, dar nu cred că asta avea vreo importanţă. Irlandezii erau nebuni după rugby.

— Te pot ajuta cu ceva? Nu trebuie să-ţi fie teamă de mine, sunt de prin părţile locului.

— Am puţin rău de mare.

— Ai fost pe barca aceea, am văzut.

— Da, am venit de la Wicklow.

— A fost o furtună pe cinste.

— Da, a fost.

— Ei, contează că aţi ajuns cu bine în port.

— Da, aşa-i.

Şi atât. Mi-a zâmbit, apoi a continuat să încarce nişte lucruri de pe barcă în portbagajul maşinii lui. M-am uitat după Ozzie. Oriunde ar fi fost, nu venea după mine. M-am gândit că poate avea nevoie să bea ceva. Ceva mai mult. Mi-am adus aminte că aveam nişte bani în buzunarul de la blugi, nu mulţi, dar suficienţi pentru o cină. Am şchiopătat până la Donald – la momentul acela încă nu-i ştiam numele – şi m-am oprit lângă maşina lui.

— Ai drum în oraş prin vreo zonă de unde aş putea să-mi iau ceva de mâncare?

— Ai vrea să te las undeva?

— Din păcate, nu cunosc deloc oraşul.

El a privit dincolo de mine, la docul unde era ancorat *Ferriter*, ce se legăna uşor pe apa care acum era liniştită. Ştiam că omul din faţa mea încerca să cântărească situaţia. De ce ar coborî o femeie de pe o barcă, cerând apoi să fie dusă în oraş cu maşina? Nu ştiam să-mi răspund nici măcar mie la întrebarea asta.

— Acum mă duc spre casă, dar aş putea să te las undeva, mi-a spus el. Dacă asta te ajută cumva.

— Da, chiar m-ar ajuta.

— Atunci dă-mi un minut şi pornim.

M-am gândit să dau fuga înapoi pe barcă şi să-mi iau telefonul, dar nu voiam să dau ochii cu Ozzie. Nu pentru o vreme. Era mai bine să lăsăm lucrurile să se aşeze. Toate lucrurile. Încă mă simţeam surescitată după lupta pentru supravieţuire, dar pe de altă parte eram şi extenuată, goală pe dinăuntru şi pe punctul de a izbucni în plâns. Când Donald s-a întors de la barca lui şi

mi-a întins mâna, mi-am dat seama că înţelesese că mă certasem cu persoana care rămăsese pe *Ferriter*.

— Donald O’Leary, s-a prezentat el. Încântat de cunoştinţă.

— Kate Moreton.

— Ştii unde vrei să mergi?

— Nu chiar. N-am prea mulţi bani în buzunar.

El m-a cercetat din priviri.

— Te-ai certat cu cineva?

N-avea rost să-i ascund nimic.

— Ceva de genul ăsta, am răspuns eu.

— Ei bine, te punem noi pe picioare. Vino. Soţiei mele îi plac americanii. Unchiul ei locuieşte în Rhode Island. Ai fost în Rhode Island?

— Doar puţin.

— Ea vrea cu orice preţ să ajungă acolo. E un fel de El Dorado pentru ea. Nu reuşesc să-i scot asta din cap.

— Cu toţii avem obsesiile noastre.

— Ăsta-i un adevăr incontestabil.

M-am urcat în maşină. Era mică şi nu foarte curată. Mirosea a peşte. De îndată ce Donald a pornit motorul, radioul a început să zbiere. Sonorul era aproape de maximum. Donald l-a dat numaidecât mai încet.

— Scuze, a spus el. Fiica mea a ieşit ultima oară cu maşina.

— Nu face nimic.

— Nu vrei să vii să iei cina cu noi? E ziua fiicei mele, iar soţia mea a pregătit plăcinta ciobanului. Face o plăcintă a ciobanului absolut delicioasă.

— Frumos din partea ta, dar n-aş vrea să vă deranjez.

— Dar nu-i nici un deranj. Serios. Aş putea să te aduc înapoi după ce se mai liniştesc apele. Cu toţii am trecut prin astfel de situaţii. E bine să laşi să treacă puţin timp.

M-am gândit o clipă, după care am încuviinţat din cap. Nu era corect faţă de Ozzie să dispar aşa, dar nici faţă de mine nu fusese corect să mă pună într-un astfel de pericol. Încă eram furioasă pe el, foarte furioasă. Dacă m-aş fi întors la el, n-am fi făcut decât să ne certăm şi mai mult. Poate că greşeam, dar chiar nu mă interesa ce făcea Ozzie în acel moment. Aproape că ne omorâse pe amândoi.

— Mulţumesc, am zis. Mi-ar plăcea să vin la voi la cină. S-ar putea ca tocmai asta să-mi trebuiască. Am stat prea mult timp pe barcă.

— Bine. Bucuros de oaspeţi. Soţia mea are să fie încântată.

Donald O'Leary a demarat şi ne-am îndepărtat încet de docuri. Scândurile umede gemeau sub greutatea roţilor. Iar eu am lăsat în urmă *Ferriter* şi pe nesăbuitul lui căpitan.

L-aş fi sunat pe Ozzie dacă aş fi avut telefonul la mine. Chiar aş fi făcut-o. Sau i-aş fi trimis un mesaj. Nu încercam să demoz nimic şi nici să-i provoc vreo suferinţă. Nu dinadins. Încă eram în stare de şoc. Mă gândeam iar şi iar cum aproape că muriserăm amândoi, iar gândul ăsta îmi pulsa intermitent în minte. Un singur viraj greşit, un singur val mai mare şi am fi fost înghiţiţi de ape precum bărcuţa de jucărie din cada unui copil. Pe lângă asta, n-aveam de gând să rămân prea mult în Dublin. Nu ştiam de ce îl rugasem pe Donald să mă ia cu maşina. Poate c-o făcusem ca să mă detaşez de obişnuinţa traiului pe mare, dar nu puteam s-o spun cu certitudine. Eram derutată şi speriată. Amabilitatea lui Donald era singurul punct de sprijin pe care-l aveam.

Donald O'Leary era blând ca un mieluşel. Era un bărbat bun la suflet şi amabil, care chiar se oferise să mă găzduiască peste noapte. Am spus că nu, nu era nevoie, iar atunci el m-a asigurat că, după cină, mă putea aduce înapoi la doc. Distanţa nu era mare. L-am lăsat să creadă că eu şi Ozzie ne certaserăm foarte

urât, ceea ce nu era chiar neadevărat. Ştiam doar atât cât să-mi dau seama că nu gândeam limpede. Mă simţeam agitată şi mi-era rău de la stomac.

— Aţi fost pe mare...? m-a întrebat el, după ce ne-am depărtat de docuri.

— Venim de la Dingle.

— Aţi bătut ceva drum.

— Plănuiam să facem înconjurul Irlandei.

— Ăsta e un drum chiar şi mai lung!

— 700 de mile.

— Serios? Nu ştiam. Omul cât trăieşte învaţă.

— A fost bine, până când ne-a lovit furtuna aceea.

— Cu cât înaintezi spre nord, apele devin şi mai agitate, în general.

Era ultimul lucru pe care îmi doream să-l aud. Înainte să pot răspunde sau să mai adaug ceva, am fost cuprinsă de o senzaţie apăsătoare de oboseală, care parcă mi se scurgea din creştetul capului de-a lungul întregului trup. Bărbia îmi cădea în piept în timp ce mă luptam cu toropeala. Adrenalina care mă susţinuse în timpul furtunii se epuizase, în cele din urmă. Eram vag conştientă de faptul că Donald mă privea, după care am adormit. Ar fi trebuit să fiu jenată, însă eram mult prea obosită ca să mai rezist.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost vocea blândă a lui Donald, care-mi spunea să mă trezesc.

— Am ajuns, Kate.

M-am trezit şi m-am ridicat în capul oaselor. La graniţa dintre starea de trezie şi vis, valurile încă mă ridicau şi mă azvârleau în jos. O clipă am retrăit senzaţia afundării în tumultul apei cenuşii.

— Da, da, am spus, dezmeticindu-mă.

— Eşti obosită.

— Mai mult extenuată.

— Ei bine, am ajuns. Intră, te rog.

Am coborât. Trăsese maşina pe aleea care ducea la căsuţă. Ferestrele erau luminate. Era o locuinţă modestă, dar cât se poate de primitoare. Cineva plantase o grădiniţă adorabilă sub fereastra cea mai mare. Am recunoscut liliac şi toporaşi, irişi mari, bărboşi, şi Margarete Shasta. M-a încântat combinaţia dintre lumina care venea de la fereastră şi liniştea desăvârşită a grădinii. Mi-am dat seama că lenea mă împiedicase să-mi amenajez şi eu o grădiniţă lângă colibă. Poate că nu fusesem sigură că aveam să locuiesc acolo prea multă vreme. Oricum, în clipele acelea tot ce vedeam, în starea mea de hipersensibilitate, părea să aibă o semnificaţie aparte.

— Ce grădiniţă drăguţă! am exclamat, încă stând lângă maşină.

— Soţia mea a plantat-o. Are nişte mâini de aur.

— Câţi ani are fiica ta?

— Împlineşte şaptesprezece astăzi.

Donald a deschis portbagajul maşinii şi a luat câteva lucruri, după care m-a condus la uşa din faţă. A intrat şi mi-a ţinut uşa până când am intrat şi eu. Indiferent de ce mustrări de conştiinţă avusesem plecând cu un străin acasă la el, mi-au dispărut atunci când am văzut-o pe Lucy, soţia lui Donald, ieşind din bucătărie. Am privit-o cu atenţie, dar n-am văzut-o tresărind câtuşi de puţin din cauza faptului că soţul ei adusese o străină la cină. Oaspetele era bine-venit din principiu. Lucy avea un zâmbet deosebit de vesel şi de cald, care i s-a întins şi mai mult pe chip în clipa în care şi-a dat seama că eram americancă. Era scundă, ca şi Donald, cu umeri rotunzi şi cu un păr lung, roşcat-auriu, pe care şi-l ţinea strâns într-un coc în vârful capului. Era îmbrăcată cu o pereche de blugi şi cu ucou al echipei Munster. Pe braţ avea un şervet de bucătărie, iar în mână un borcan, pe care i l-a întins lui Donald de cum a păşit pragul.

— Vrei să deschizi asta? l-a întrebat ea, după care mi-a întins mâna. Eu sunt Lucy, soţia lui Donald.

— Eu sunt Kate.

— Tocmai a venit cu o barcă şi voia să ajungă în oraş, aşa că m-am oferit s-o duc cu maşina, i-a spus Donald lui Lucy, desfăcând capacul borcanului în care erau castraveţi muraţi. M-am gândit că i-ar fi prins mai bine să ia cina cu noi.

Se înţeleseseră, oare, dintr-o privire asupra mea? Poate. Dar şi dacă o făcuseră, totul fusese atât de discret încât n-aş fi putut spune cu exactitate când şi cum. Lucy avea încredere în soţul ei. Dacă el trebuia sau voia să aducă pe cineva acasă, întâi ospitalitatea, apoi explicaţiile. Am simţit un mic impuls de invidie văzând cât de bine se înţelegeau. „Asta înseamnă să fii căsătorit cu cineva”, mi-am spus. În comparaţie cu ei, într-un mod greu de definit, eu şi Ozzie eram ca doi adolescenţi în vâltoarea pasiunii.

— Ei bine, Kate, eşti bine-venită. Ne bucurăm să mai avem un oaspete la cină. Ţi-a spus Donald că e ziua fiicei noastre?

— Da, mi-a spus.

— Vine şi ea imediat. Am trimis-o să cumpere câteva lucruri care ne mai lipseau. Intră, te rog. Noi nu ne formalizăm. De obicei ne primim oaspeţii în bucătărie.

— Îmi convine de minune.

— Am făcut plăcinta ciobanului. E felul de mâncare preferat al fiicei noastre.

— Miroase delicios.

Am urmat-o în bucătărie. Îmi plăcea de ea mai mult decât aş fi putut spune. Avea un fel de a fi direct şi hotărât, dar într-o manieră cât se poate de plăcută, cu acea scânteie de umor proprie irlandezilor atunci când vine vorba despre ciudăţeniile vieţii. Donald a intrat ca să lase borcanul pe care-l deschisese, apoi a plecat să-şi schimbe hainele înainte de cină. Lucy a luat de pe bufet o sticlă deschisă de vin şi mi-a făcut semn cu ea.

— Ai vrea un pahar de vin, Kate?

— Mi-ar plăcea mult.

— Ia loc la masă. Pun imediat încă un tacâm. Fiica noastră e foarte plină de ea azi. Crede că dacă împlineşte şaptesprezece ani devine total independentă faţă de noi. Ne-a spus că suntem nişte părinţi imposibili din multe puncte de vedere, care mai de care mai ciudate.

— Sună întocmai ca gândirea unei fete de vârsta ei.

— Aşa-i. O să-ţi placă de ea. Acum, spune-mi, chiar eşti venită de curând de pe o barcă?

Mi-a turnat vin într-un pahar mare şi mi l-a adus. I-am mulţumit. Simţeam din nou o toropeală, însă de data asta era una plăcută, confortabilă. Îmi plăcea să mă aflu în casa acelor oameni şi-mi plăcea şi atmosfera de uşoară agitaţie a unei cine în familie. Lucy – sau Donald, deşi nu mi-l închipuiam pe Donald decorând – în sfârşit, unul dintre ei – împodobise ferestrele cu nişte perdeluţe albe, vesele. O statuie impresionantă a Fecioarei Maria se afla pe un raft de colţ de lângă uşa din spate. Bucătăria era practică şi curată. Îmi plăcea faptul că primisem vin într-un pahar fără picior, în locul unuia pretenţios, cu picior înalt.

— Am venit de pe coasta regiunii Dingle, i-am spus lui Lucy, ridicând în cinstea ei paharul plin cu vin. Plănuiam să facem înconjurul Irlandei.

— Pe mare? m-a întrebat ea, ridicând din sprâncene.

— Aşa ne gândiserăm. Dar furtuna de azi ne-a făcut să ne cam schimbăm planurile.

— Ei bine, mi-a zis ea, ducându-se la chiuvetă şi începând să spele un polonic mare, e un proiect ambiţios, trebuie să recunosc.

— Poate prea ambiţios. Ziua de azi n-a fost una bună.

— Îmi dau seama că n-a fost. Eşti cu cineva?

— Cu un bărbat pe nume Ozzie Ferriter.

Ea a dat din cap, după care şi-a ţuguiat uşor buzele în semn că nu-l cunoştea, că n-auzise de el. În clipa aceea uşa din spate s-a deschis, iar o fată tânără şi frumoasă, fiica lor, a intrat în casă, privind ecranul telefonului pe care-l ţinea în mână. Lumina ecranului îi colora faţa într-un albastru-deschis, însă asta nu-i ştirbea frumuseţea. Era superbă. Avea un păr bogat, castaniu, şi ochi cenuşii. Purta nişte colanţi şi ucou lălâu, dar chiar şi aşa, nepretenţios îmbrăcată, avea o alură de model.

— Salut-o pe Kate, i-a spus Lucy, luând sacoşa de hârtie din mâna întinsă a fiicei ei. Kate, ea e fiica noastră, Helen.

— La mulţi ani fericiţi, Helen! i-am urat eu.

Din nou, dacă fata se mirase de brusca mea apariţie în bucătăria ei, şi pe deasupra chiar în ziua aniversării ei, şi-a ascuns mirarea cât se poate de bine. Şi-a pus telefonul în borsetă şi mi-a întins mâna. I-am strâns-o.

— Eşti americancă? m-a întrebat.

— Da.

— Mi-ar plăcea să merg în America. Îmi place accentul tău.

— Eu vreau să merg în Rhode Island, a spus Lucy, din spatele ei. Ai fost vreodată în Rhode Island, Kate?

— Am fost de câteva ori, da.

— E cel mai mic stat din America, a continuat Lucy. Locurile mici te întâmpină într-un fel cu totul diferit de cele mari.

— Mamă, spui un lucru absurd! a intervenit Helen.

— O fi absurd, dar viaţa mi l-a confirmat.

Atunci a apărut şi Donald. Îşi dăduse jos jacheta şi se schimbase de pantaloni. A luat-o în braţe pe Helen şi a sărutat-o. Helen s-a prefăcut că voia să se desprindă din îmbrăţişare, dar se vedea limpede că gestul tatălui ei îi făcea plăcere. Am încercat să-mi

amintesc cea de-a şaptesprezecea mea aniversare, însă amintirea părea pierdută în negura timpului.

— Kate face un tur al Irlandei, i-a spus Lucy lui Helen, explicând cumva prezenţa mea în casa lor. Înconjurul întregii insule, mai exact.

— E un plan nebunesc, nebunesc de-a binelea, am zis eu, simţind o mustrare de conştiinţă la gândul că-l abandonasem astfel pe Ozzie.

— Mie îmi sună grozav! a spus Helen cu ochii strălucindu-i de entuziasm tineresc. Ar trebui să facem şi noi asta, tată.

— Pe tine nici nu te pot convinge să te urci pe o barcă, i-a răspuns el, ducându-se la frigider ca să-şi ia o bere. Ai zice că te pun să munceşti la ocnă.

— E drum lung, am zis eu. Poate că abia acum îmi dau seama de asta.

— Mă întreb dacă a mai făcut-o cineva înainte? s-a întrebat Donald, scoţând o bere din frigider.

Atunci Helen i s-a adresat lui Siri.

— A mai călătorit cineva în jurul Irlandei?

Când Siri i-a dat rezultatul, ea a studiat ecranul şi a spus:

— Mai mulţi decât am fi crezut. Doi australieni au făcut-o, navigând în caiace, chiar anul trecut.

— Am auzit ceva despre asta, am zis eu, dar noi n-o facem ca să doborâm vreun record.

— Ei bine, în orice caz, sună ca o aventură pe cinste, a spus şi Lucy. Helen, acum dă-mi o mână de ajutor, te rog. Donald, tu ai grijă să umpli paharul lui Kate.

A fost o cină prietenoasă şi plină de căldură. Plăcinta ciobanului era mai gustoasă şi mai proaspătă decât oricare alta pe care o gustasem în Irlanda. Când am întrebat-o despre reţetă, Lucy mi-a spus c-o făcuse cu carne de la oi crescute de un prieten al lor;

n-avea încredere în supermarketuri decât pentru produse de bază. Un strat gros de piure de cartofi şi de pastă de porumb acoperea friptura de dedesubt. Era delicioasă şi săţioasă. N-am făcut mofturi nici atunci când Donald mi-a turnat încă un pahar de vin. Eram fascinată de întreaga familie. Din timp în timp se mai tachinau între ei, însă dragostea pe care şi-o purtau era mai mult decât evidentă. Mâncarea era din belşug şi păreau fericiţi să includă şi pe altcineva în cercul lor. Helen mi-a pus atâtea întrebări despre Statele Unite încât abia de reuşeam să-i mai răspund. Lucy mi-a povestit despre legătura ei cu Rhode Island. Donald a rămas tăcut în mare parte, dar asculta cu atenţie.

La desert am avut tort, iar Helen a suflat în cele şaptesprezece lumânări. Arăta adorabil în lumina lor. Nu ştiu de ce, dar, privind-o, mi-a venit să plâng. Era iubită şi acceptată fără efort de cei doi oameni care-i erau cei mai apropiaţi. Fie că-şi dădea seama sau nu, i se împlinise deja cea mai mare dorinţă pe care şi-ar fi putut-o pune de ziua ei.

Cadouri. Un pulover gri-deschis care i se asorta cu ochii. Căşti. Un cupon făcut manual pentru „o seară de film” cu tatăl ei. Prima ediţie dintr-un exemplar al cărţii ei preferate din copilărie, *Vântul prin sălcii*, pe care mama ei o găsise într-un anticariat. După ce a terminat de despachetat, a dat ocol mesei şi i-a îmbrăţişat pe amândoi. Apoi m-a îmbrăţişat şi pe mine. Am simţit că bunătatea înnăscută a părinţilor încolţise şi rodise în temperamentul fiicei lor.

— Eşti bine-venită să rămâi peste noapte, mi-a spus Lucy după ce Donald s-a oferit să mă conducă înapoi, dacă doream. Îţi dăm patul lui Helen, iar ea poate să doarmă în altă parte.

El părea obosit şi eram sigură că nu mai avea mult până să cadă lat în pat.

— Mulţumesc, dar ar trebui să mă întorc. De obicei pornim la drum de dimineaţă.

— Furtuna asta nu pleacă nicăieri, mi-a spus Donald, ridicându-se să-şi ia cheile. O să devină mai puternică înainte să treacă de tot.

— Ei bine, atunci cred că o să rămânem ancoraţi în port.

Pe când ne apropiam de uşă ca să plecăm, Lucy a venit la mine şi m-a întrebat în şoaptă:

— Eşti în siguranţă acolo, pe barcă?

— Da, i-am răspuns eu, şocată că se gândise c-aş fi putut fi o nevastă abuzată.

Dar de ce să nu creadă asta dacă eu chiar aveam toate semnele care indicau abuzul?

— Mă întorc cât ai zice peşte, i-a spus Donald soţiei lui. Lasă luminile aprinse.

După ce ne-am luat la revedere încă o dată, am plecat. Înăuntrul maşinii părea să fie umed şi rece după toată căldura din casă. Donald m-a condus înapoi fără să vorbească prea mult. I-am mulţumit şi i-am spus că avea o familie minunată. El a zâmbit şi a încuviinţat din cap.

— Dacă vei mai avea nevoie, să ştii că eşti mereu bine-venită la noi, mi-a spus el după ce m-a lăsat la docuri.

M-am aplecat şi l-am îmbrăţişat. În clipa aceea portiera dinspre el s-a deschis brusc, iar Ozzie l-a înşfăcat de guler şi l-a tras afară. Totul s-a întâmplat atât de repede încât am rămas cu braţele întinse. Apoi l-am văzut pe Donald aruncat pe capota propriei maşini şi am auzit cum mâna lui Ozzie a lovit în carne. Am strigat la el *să se oprească, să se oprească, să se oprească* – şi s-a oprit. S-a depărtat, împleticindu-se pe picioare de la băutură, iar eu m-am grăbit spre Donald şi l-am ajutat să se ridice.

Capitolul 23

Donald nu era rănit grav. Fusese umilit şi şocat de acel acces neaşteptat de violenţă, însă stătea sprijinit de capota maşinii, cu zâmbetul pe buze. Zâmbetul era felul lui de a-mi spune că era bine, că nu era vina mea şi că el se descurca.

Dar nu voiam să fie nevoit să se descurce.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât, atât de rău că te-am băgat în asta.

— Sunt bine, Kate. Am încasat şi mai rele de-atât. N-a lovit cu toată puterea.

— Dar ai fost atât de bun cu mine... Şi uite cum te-am răsplătit.

— Nu tu m-ai răsplătit. Ci el.

A făcut semn înspre *Ferriter*.

— Dacă mă aştepţi un minut, mă duc să-mi iau lucrurile, i-am zis. Apoi, dacă se poate, vin să dorm la voi.

— Te aştept, mi-a răspuns el. Ar trebui să vin cu tine la bord.

— Nu, lasă-mă să mă ocup singură de asta. O să fie bine, te asigur.

Dar nu ştiam cum avea să fie. Ozzie nu fusese altfel decât bun cu mine. Nu-l văzusem purtându-se atât de violent cu nimeni până în seara aceea, deşi mai auzisem câte ceva despre conflicte dicut. Erau poveşti spuse în şoaptă, zvonuri îngrijorătoare care-l urmau pretutindeni. Întotdeauna fusese cât se poate de tandru cu mine. Ba, mai mult, mereu îşi folosise forţa cu băgare de seamă în preajma mea. Fusese protector într-o manieră binevoitoare şi onestă.

M-am grăbit să ajung pe *Ferriter*, am urcat la bord şi am coborât numaidecât sub punte. Nu l-am văzut pe Ozzie. Şi nici nu i-am simţit prezenţa la bord. Curios lucru, dar n-aveam timp să-mi fac griji din cauza asta. Pe cât de iute am putut, am umplut o geantă cu toate lucrurile de care mi-am amintit. Mi-am luat laptopul, notiţele. Mâinile îmi tremurau în timp ce îndesam lucruri în geantă fără vreo ordine anume. Mă întrebam în gând

din nou şi din nou cum de se ajunsese aici. Cum de ajunseserăm pe o barcă, în Dublin, cu un bărbat care nu se bucura de viaţă decât dacă şi-o risca în chip nebunesc? Care bea până ce cădea lat? Care smulsese un om din propria lui maşină şi-l lovise atât de iute şi atât de brutal încât mă făcuse să văd în el, în propriul meu soţ, ucigaşul antrenat pe care-l bântuiau oribile amintiri de război? Cum de fusesem oarbă în faţa unor semne atât de clare?

De cum mi-am umplut geanta, am ridicat-o pe umăr şi am coborât de pe barcă. Nici urmă de Ozzie pe nicăieri. Geanta m-a dezechilibrat şi, în drum spre maşină, aproape că am căzut pe scândurile denivelate ale docului. Poate că ăsta era un semn, mi-am spus în sinea mea.

— L-ai găsit acolo? m-a întrebat Donald.

— Nu, nu ştiu unde e.

— Am văzut pe cineva în partea aceea, mi-a spus el arătând înspre zona unde erau stivuite plasele pentru homari. Poate că el era.

— Te rog, hai să mergem. Sunt sigură că-i e ruşine de toată povestea. N-o să ne mai facă probleme.

Am plecat. Pe când ne depărtam încet, mi-am acoperit faţa cu mâinile, dar n-am plâns. Deşi mi-aş fi dorit. Stomacul mi-era plin de fluturi, de fluturi otrăvitori care mi se aşezau pe fiecare gând şi-şi fâlfâiau acolo aripile. Mâinile continuau să-mi tremure. Mă simţeam străină de mine însămi, dacă asta avea vreo logică: era ca şi cum urmăream o fată dintr-un film ieftin, o fată al cărei soţ se înfuria şi spumega până când ei nu-i mai rămânea decât să plece. Era un film prost, o dramă proastă, o viaţă proastă.

— Vrei, te rog, să mă laşi la un hotel? l-am întrebat pe Donald cu vocea gâtuită de emoţie. Nu pot să dau ochii cu familia ta. Lasă-mă la orice hotel. Nu vreau ca Helen să mă vadă în halul ăsta.

— Ar înţelege. Vorbesc serios, Kate.

— Te rog, am continuat eu. Mi-e ruşine şi sunt în stare de şoc. Am portofelul la mine. Mă descurc, crede-mă. Nu vreau să dau explicaţii nimănui acum. Voi aţi fi, cu toţii, foarte amabili cu mine, iar asta n-ar face decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile.

— Eşti sigură?

— Da, sunt sigură. Mă simt foarte umilită. Nu-mi doresc decât să fiu singură. Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru tot.

El n-a mai zis nimic. S-a oprit în prima parcare şi mi-a spus că în apropiere se găseau nişte hoteluri la care aş fi putut să mă cazez.

— Sau poate că ar trebui să te duc puţin mai departe, doar ca să fii în siguranţă dacă i-ar trece prin minte să te caute.

— A terminat pentru seara asta, sunt convinsă. Era beat. Furios pe mine şi pe el, probabil. Nu-i stă în fire să se poarte aşa.

Donald m-a privit. Am simţit că mă cerceta şi că nu-l păcălisem cu ultima mea afirmaţie.

— Ei bine, ştiu un loc, mi-a spus el în cele din urmă.

Am mai mers cu maşina vreo douăzeci de minute, până când mi s-a părut că ajunseserăm la periferia Dublinului. Am parcat lângă o mică pensiune numită Blazonul. Era o clădire cafenie, mohorâtă, cu o faţadă dărăpănată, dar în acele clipe nici că-mi mai păsa. Voiam să fiu singură. Voiam să fiu departe de toţi. Donald a aşteptat până când m-am dus să întreb dacă mai aveau locuri. Un băiat somnoros pe nume Martin mi-a spus că aveam de ales între două camere. I-am cerut să mi-o dea pe care voia el. Aşa a şi făcut. M-am semnat în registru şi i-am dat cartea de credit, după care a ieşit ca să-mi iau rămas-bun de la Donald.

— Aş vrea să pot să-mi cer iertare mai mult decât prin cuvinte. Aş vrea să pot să fac ca toată întâmplarea asta să nu se fi petrecut niciodată.

— Ei bine, a fost un gest urât. Dar, la cât de puternic e, nu mi s-a părut c-a vrut să-mi facă rău cu adevărat. Nu mai lăsa gândul ăsta să te chinuie.

— Vrei să-mi faci o favoare şi să nu le povesteşti nimic soţiei şi fiicei tale?

El a zâmbit.

— Nu promit c-am să pot păstra secretul faţă de soţia mea. Ea ştie să scoată orice de la mine. Dar Helen nu trebuie să afle. Dacă intervine ceva şi ai nevoie de un loc în care să stai, ştii unde să ne găseşti, da?

L-am îmbrăţişat. Însă n-a mai fost o îmbrăţişare călduroasă. Se săturase de mine, de problemele mele. Ochiul stâng i se umflase puţin pe margini, acolo unde îl lovise Ozzie. M-am grăbit să intru în pensiune. Martin m-a condus la etaj şi mi-a deschis uşa camerei. Era o încăpere de hotel fără nici un fel de pretenţii, în care se găseau un pat dublu acoperit cu o cuvertură albă, o comodă cu sertare şi o măsuţă de scris. Uşa unei băi strâmte se afla pe acelaşi perete cu fereastra. Am primit cheia, i-am spus lui Martin că totul era în regulă, apoi am închis uşa după el. Am răsucit cheia în broască şi am rămas ceva vreme aşa, împresurată de tăcere. Îmi auzeam vâjâitul sângelui, care făcea acelaşi zgomot ca şi marea.

Mi-am creat în minte un deşert. Deşertul era antidotul potrivit pentru mare.

Bineînţeles că suna ridicol, dar metafora asta a fost cea care m-a ajutat să merg mai departe. Mi-am închipuit un pustiu imens şi ars de secetă, presărat cu cactuşi decoloraţi şi străbătut de valuri tremurătoare de lumină şi căldură. Mi-am format imaginea asta în minte şi mi-am aşezat-o acolo ca pe un port al siguranţei şi al liniştii, în care mă retrăgeam ori de câte ori aveam nevoie. Totul – mesele, deplasările, vocile altor oameni – absolut totul a trebuit să se adapteze la ţinutul meu uscat şi alb.

Ozzie nu putea să intre în acel deşert. N-avea cum. Era mult prea gălăgios şi prea fluid ca să poată trăi acolo.

Iată ce am făcut: am luat trenul de la Dublin la Limerick. Apoi am luat un taxi de la gară la apartamentul meu. Mi-am închis telefonul. Ajunsă în apartament, am început, încet şi metodic, să despachetez. N-a durat mult. Am tras masa din bucătărie mai aproape de o fereastră care dădea către sud, astfel încât să am parte de soare toată dimineaţa. Am făcut un duş. Unul lung, lung de tot. Apoi am făcut un pic de yoga şi mi-am fiert un ceai. Nu-mi era somn. Simţeam că aveam un deşert în care să trăiesc, aşa că m-am uscat înăuntrul lui, devenind, ca şi el, tăcută şi plină de lumină.

Ori de câte ori mă gândeam la Ozzie, la ceea ce avea să se întâmple cu noi sau la posibile soluţii, alungam aceste gânduri trimiţându-le în deşert. Voiam să fiu o pustnică, o sfântă retrasă în acel pustiu, ca să mă pot concentra cu totul asupra muncii mele.

O zi întreagă n-am făcut altceva decât să recitesc tot ceea ce strânsesem sau scrisesem până atunci cu privire la poveştile femeilor de pe insulele Blasket. Mi-am pus informaţiile în ordine, vârând foile de hârtie în diverse mape şi plicuri. Am înregistrat fiecare mesaj şi fiecare set de notiţe într-un tabel Excel.

Dacă fusesem neglijentă, dacă pierdusem direcţia, atunci cea mai simplă soluţie era să revin la ea, să-mi regăsesc echilibrul şi să reinstaurez ordinea acolo unde haosul ameninţase să-i ia locul.

La o zi după ce m-am întors, am luat taxiul şi m-am dus la piaţă. Mi-am cumpărat o groază de mâncare şi două duzini de lalele galbene. Mi-am stocat mâncarea cu grijă, aşa cum ar face cineva în deşert, după care am pus florile în nişte borcane pe care le-am aşezat de jur împrejurul biroului meu. Mai târziu, în aceeaşi zi, am ars din nou salvie. Era ridicol, mai ridicol ca niciodată, dar mă liniştea.

În cea de-a patra zi de la întoarcerea mea, cineva mi-a bătut la uşă. Am rămas pe loc, aşteptând ca, oricine ar fi fost, să plece. N-am scos nici un sunet. În cele din urmă persoana a plecat. M-am uitat pe geam ca să văd cine fusese, însă acel cineva o

luase într-o direcţie pe care eu n-o puteam vedea de la fereastră.

Mi-am ţinut în continuare telefonul închis. M-am deconectat de la orice dispozitiv electronic.

Am făcut mai multe exerciţii de gimnastică şi mai multă yoga. Mi-am corectat lucrarea. Am udat lalelele. Ele nu se potriveau cu deşertul, dar, chiar şi aşa, îmi aduceau alinare. Abia mă aşezasem la birou ca să-mi încep munca de după-amiază, căci aveam de scris şi de studiat, când cineva mi-a bătut din nou la uşă. De data asta persoana n-a mai aşteptat. Am auzit zgomot de chei, apoi uşa s-a deschis brusc.

— E cineva aici? s-a auzit o voce pe scară. Domnişoară, sunteţi acasă? E cineva aici?

Tiptil, am ieşit în capul scărilor şi m-am uitat în jos. Era un agent de pază din campus. Tânărul îşi pusese chipiul sub braţ în timp ce-şi folosise cheia de rezervă. Fermoarele, buzunarele şi agăţătorile lui făceau zgomot la cea mai mică mişcare.

— Bună ziua. Da, ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu.

— Ni s-a spus să venim ca să vedem ce faceţi. O femeie din Statele Unite, prietena dumneavoastră, Milly, a sunat la firma de securitate din campus. Ne-a spus că n-a mai dat de dumneavoastră de câteva zile. A mai spus că asta nu vă stă în fire. Nu ştiam că sunteţi aici.

— Sunt bine, mulţumesc.

— A insistat..., a continuat el, aplecându-se puţin ca să mă vadă în lumină şi să mă poată cerceta. E totul bine, atunci? Nu sunteţi bolnavă?

— Nu. Doar lucrez. O s-o sun. Însă, oricum, vă mulţumesc.

El a făcut o pauză, măsurându-mă din priviri. După care a încuviinţat din cap.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, vă rog să ne anunţaţi.

— Aşa voi face. Totul e în regulă. Încă o dată, vă mulţumesc că aţi venit.

Dar nu era în regulă, fireşte. Oamenii tineri şi sănătoşi n-au, la uşa lor, paznici care să-i verifice. I-am făcut un semn de salut cu mâna. El a ieşit pe uşă, iar eu m-am întors la birou şi mi-am băgat nasul în lalele. Miroseau a grădină.

— Şi acum ce urmează? m-a întrebat Milly.

Îi spusesem totul pe Skype. Încercasem să-i povestesc pe un ton calm, imparţial, fără să dau vina pe unul sau pe celălalt. Beam ceai, povestindu-i întreaga tărăşenie. Ea asculta, bând ceai la rândul ei, cu părul prins la spate şi cu mâinile pătate de vopsea. Lucrase până târziu. Şi-a cerut scuze pentru că trimisese un paznic ca să mă verifice, dar înnebunise de grijă de când dispărusem pe mare. Ne stătea în obicei să ne scriem aproape în fiecare zi, chiar şi în perioada în care eu fusesem pe *Ferriter*. Absenţa mea o îngrijorase, aşa că s-a apucat să-mi dea de urmă precum o mamă-urs.

— Nu ştiu, Milly. Nu m-am gândit atât de departe. Pentru moment, lucrez. M-am întors la motivul pentru care am venit, de fapt, aici. Să fac cercetare.

— Dar eşti căsătorită acum, Kate. Nu e ca şi cum te desparţi după o aventură.

— Ştiu.

— Ozzie nu te-a căutat? Încă face înconjurul Irlandei?

— Nu ştiu.

— N-ai vorbit cu el?

Am clătinat din cap. Ea a strâns din buze şi a pufnit prelung.

— Kate, trebuie să vorbeşti cu el. Oare e o chestiune de mândrie?

— Mândria cui? A lui sau a mea?

— A lui, a ta. Contează? Ai terminat-o cu el?

— Nu ştiu.

— Dar îl iubeşti. V-aţi simţit minunat pe barcă, nu-i aşa?

— Da, ne-am simţit minunat. Aşa a fost. O vreme. Şi îl iubesc nespus de mult. Dar mă tem că are o hibă, Milly. Mă tem că m-am îndrăgostit de un vas de ceramică frumos, dar care are la bază o crăpătură subţire ca firul de păr. Şi, din cauza asta, nu ţine. Nu-şi poate îndeplini menirea lui de vas. Nu mai poate fi folosit ca atare, ci a devenit o simplă decoraţiune de lut. Au logică spusele mele?

— Da. Numai că Ozzie nu-i un vas. Şi nici o decoraţiune de lut. E un bărbat. Şi are defecte. Cu toţii avem, cred.

— Ştiu asta. Ştiu că şi eu am defecte. Defecte grave. Dar expresia de pe faţa lui atunci când ne aflam în mijlocul furtunii... Nu pot să uit aşa ceva. Asta e treabă serioasă, Milly. Şi băutul. Are înlăuntrul lui o rană din război pe care nu vrea să şi-o vindece. Sau pe care nu poate să şi-o vindece. Şi despre care nu vorbeşte cu nimeni. Aşa că ea continuă să-l bântuie.

Milly a sorbit din ceai.

— Şi e mai bine s-o rupi acum decât să te gândeşti că bolul se va repara singur? m-a întrebat ea. Ca să folosesc metafora ta.

— Nu ştiu. Poate. Are atât de mult farmec şi e atât de frumos încât îmi taie răsuflarea. L-a citit pe Yeats[12]. E bărbatul de vis din atât de multe puncte de vedere, însă e vătămat pe dinăuntru. Nu pot să uit cum l-a scos din maşină pe Donald şi l-a lovit. Nu pot să-i iert asta.

— Era gelos şi beat. Tocmai trecuse printr-o furtună violentă, iar soţia lui fugise de pe barcă.

— Ştiu. Ştiu asta. Am întors povestea asta pe toate feţele, crede-mă. Am făcut-o de o mie de ori.

---

[12] Poet şi dramaturg irlandez, unul dintre cei mai importanţi scriitori ai secolului XX (n.red.).

Apoi i-am povestit lui Milly despre deşertul pe care mi-l creasem în minte. Mi-a zâmbit. Un zâmbet indulgent.

— Ăsta-i un lucru tipic pentru tine, mi-a spus ea. Să trăieşti într-un deşert imaginar.

— Nu-mi rămâne decât să aştept o vreme. Bănuiesc că amândoi folosim răgazul ăsta ca să ne evaluăm relaţia. Eu aşa cred. Ozzie nu e genul care să dea fuga după mine. Dacă am nevoie de timp ca să-mi clarific lucrurile, atunci el o să mă lase în pace. Din punctul lui de vedere, eu sunt cea care a plecat de pe barcă. Din cauza mea a luat sfârşit excursia.

— Are dreptate. Nu te supăra pe mine, dar are.

— Ar trebui să fii de partea mea, Milly.

— Ar trebui să fiu neutră, draga mea. N-ai nevoie de o majoretă care să-ţi strige încurajări. Ai nevoie de o prietenă care să-ţi spună ce anume vede într-o situaţie sau alta.

— Ai dreptate.

Ne-am deconectat puţin mai târziu. Mi-am terminat ceaiul şi mi-am spălat ceaşca. Cu mâinile încă vârâte sub jetul de apă, am trecut în revistă toată discuţia pe care o avusesem cu Milly. Chiar vedeam lucrurile aşa cum i le înfăţişasem ei? Făcusem, oare, o evaluare corectă? Nu cumva aveam aşteptări prea mari de la Ozzie? Să fi fost noi doi prea diferiţi, astfel încât să fim condamnaţi încă de la bun început? Îmi puneam toate întrebările astea şi mă îndoiam de tot.

Cum rămânea cu mine? Eram, oare, o laşă care renunţa la cel dintâi obstacol? Însă mi-am amintit că nu fusese vorba de cel dintâi obstacol. Dacă era să fiu corectă şi sinceră cu mine însămi, atunci trebuia să recunosc că dintotdeauna avusesem îndoieli cu privire la potrivirea dintre mine şi Ozzie. Era un bărbat care sărea în spinarea unui măgar doar ca să se distreze. Şi era un bărbat care bea.

Iar când voia, putea să mă răvăşească total.

M-am retras înapoi în deşertul meu. A funcţionat. După-amiezile, am început să fac plimbări lungi de-a lungul râului Shannon. Îmi prindea bine să mă mişc. Aveam o ordine anume: muncă, plimbare, iarăşi muncă. Disertaţia mea avansa pe zi ce trecea. Mă simţeam în formă, mai puţin într-o singură privinţă.

Totuşi, noaptea mă gândeam la Ozzie. Mă gândeam că era pe *Ferriter*, de unul singur. Mă gândeam la el îndreptându-se către apele din nordul insulei. Donald spusese că acolo marea era mai agitată. Din vârful Irlandei, curenţii se îndreptau înspre Oceanul Arctic. Lui Ozzie avea să-i placă sălbăticia aceea. Avea să-şi testeze puterile în raport cu marea. Iar dacă crăpătura de la temelia lui avea să facă faţă şi să nu cedeze precum lutul, atunci nici el n-avea să cedeze. Poate că de asta ieşea în larg.

Capitolul 24

O săptămână după plecarea mea de pe barcă – fără nici un semn sau cuvânt din partea lui Ozzie – Bertie James m-a sunat din senin şi m-a invitat la o sesiune de săpături arheologice pe Marea Insulă Blasket, care urma să se desfăşoare pe parcursul a două săptămâni.

— Vrem să explorăm situl Rinn an Chaisleáin sau Castle Point. E castelul care a aparţinut neamului din care se trage soţul tău.

— Castelul Ferriter?

— Da, sau ceea ce-a mai rămas din el. Ruinele propriu-zise nu mai există. Pietrele au fost luate în 1840, ca să se coiască o cantină a săracilor protestantă şi o şcoală. Dar îmi închipui că ştiai asta deja.

— Ştiam o bună parte.

— Ei bine, n-avem aşteptări prea mari, dar probabil că merită să investigăm ca să fim siguri. Au mai săpat şi alţii acolo, dar noi

vom avea parte de vreme bună, aşa că, în orice caz, ar trebui să fie plăcut. Vom sta la cort, într-o tabără. Nu ştiu dacă te atrage ideea asta.

— Îmi convine. Mi-ar plăcea mult. Pentru mine e ca un vis care devine realitate.

— Săpăturile, dacă le poţi numi astfel, vor fi conduse de un suedez pe nume Sixten. Sincer vorbind, nu ştiu dacă ăsta e numele sau prenumele lui. E de profesie lingvist, dacă-mi amintesc bine. Un tip masiv, viking adevărat. Aduce cu el o echipă de voluntari, irlandezi şi suedezi. Va fi o amestecătură de cercetători, doar că permisul a fost acordat pentru numai două săptămâni. Aşa că m-am gândit imediat la tine.

— Îţi mulţumesc, Bertie.

— Ozzie e bine-venit şi el. Barca lui ne-ar fi de ajutor.

— Din păcate, eu şi Ozzie şi suntem separaţi în momentul de faţă. Cred că avem nevoie să stăm departe unul de celălalt pentru un timp.

Bertie n-a făcut nici o remarcă, ci a schimbat subiectul. Mi-a dat toate detaliile legate de expediţie. Aveam trei zile ca să mă pregătesc. Permisul tocmai fusese aprobat, motiv pentru care şi el fusese nevoit să mă anunţe de pe o zi pe alta. Trebuia să-mi aduc propriul sac de dormit şi propriul cort. Aveam să ne pregătim singuri mesele, făcând cu rândul la bucătărie; cantina de pe insulă îşi începuse de curând programul de vară pentru turişti, aşa că cei de acolo erau deja sătui de treabă şi nu ne mai puteau hrăni şi pe noi. Trebuia să ne descurcăm singuri. Sixten angajase o companie locală care să ne aprovizioneze cu alimente. Permisul fiind eliberat de guvernul irlandez, Bertie, în calitate de curator la Muzeul insulelor Blasket, avea să vină în vizită de câteva ori, ca să supervizeze rezultatele cercetării. Asta nu era negociabil.

— Guvernul e foarte sensibil cu privire la subiect, pentru că un suedez sapă după artefacte irlandeze, a conchis Bertie după ce am vorbit o vreme. Dar nu glumeam decât pe jumătate atunci

când am pomenit de vikingi. Cel mai probabil au atacat şi insulele Blasket, aşa cum au făcut aproape peste tot. Erau lacomi şi iubeau aventura. Cel mai mult le plăcea să jefuiască biserici. Mă gândesc că Sixten a primit bani de la guvernul suedez ca să caute urme ale acestor acte nelegiuite comise de vikingi. Se ştie sigur că au prădat Skellig Michael, dar la fel de bine ar fi putut să prade şi insulele Blasket.

— Propunerea ta sună minunat.

Mi-a mai dat câteva detalii, după care a făcut o pauză, înainte să facă o remarcă despre Ozzie.

— Îl cunosc pe Ozzie de o viaţă, Kate, mi-a spus el cu blândeţe. De când era mic. Ai auzit de expresia irlandeză despre omul care are vântul în el? Asta înseamnă că un astfel de om nu prea poate să se stabilească într-un loc. Ozzie are vântul în el, Kate. Întotdeauna a fost aşa. M-am temut pentru tine atunci când v-am văzut împreună, şi asta nu pentru că Ozzie n-ar fi demn să fie iubit sau n-ar fi un om bun, ci pentru că are vântul în el. Femeilor le vine greu să iubească astfel de bărbaţi.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus toate astea, Bertie.

— Unii ar zice că un astfel de bărbat e singurul tip de bărbat pe care merită să-l iubeşti.

— Şi tu ai vântul în tine, Bertie?

El a început să râdă cu poftă.

— Mă tem că nu. Eu sunt un sedentar, un observator. Mi-aş fi dorit să semăn mai mult cu un viking, însă, din păcate, nu-i aşa. Prefer să citesc despre isprăvile altora. Dar tu, Kate? Oare tu ai vântul în tine?

— Credeam că da, dar acum nu mai sunt aşa de sigură. În perioada de faţă sunt mai degrabă potolită.

— Voi doi vă potriviţi bine. Viaţa e lungă, Kate, şi niciodată nu ştii ce urmează să se întâmple. Ai răbdare. Şi, oricum, unde-i Ozzie?

— Nu ştiu exact. Din câte bănuiesc, s-ar putea să facă încă înconjurul Irlandei.

— Ei bine, întotdeauna a fost îndrăzneţ. Foarte bine pentru el. Acum, dacă ţi-am răspuns la toate întrebările şi tu ai răspuns la ale mele, ar trebui să te las. Salută-ţi soţul din partea mea dacă vorbeşti cu el. E greu să nu-l iubeşti, în ciuda felului lui de-a fi.

Bertie mi-a mai spus că urma să-mi trimită un e-mail cu ultimele icţiuni. Mi-a repetat că, între timp, trebuia să închiriez un cort şi un sac de dormit dacă nu le aveam deja pe ale mele. Mai trebuia şi să aduc haine de lucru, căci aveam să lucrez cu pământul, precum şi să mă pregătesc pentru viaţa la cort.

Suna foarte bine, iar eu tânjeam după o schimbare. S-a dovedit că Daijeet avea tot ce-mi trebuia. Era un adevărat furnizor de echipamente pentru traiul în aer liber. Ba, mai mult, a stăruit să iau mai multe lucruri decât aveam nevoie; am început să mă simt ca o cercetaşă începătoare care pleca în drumeţie cu un bagaj prea încărcat şi prea greu ca să-l poată duce. Însă mă bucuram. Îmi făcea plăcere să-mi pregătesc rucsacul cu cele necesare pentru o excursie de două săptămâni cu cortul. În semn de mulţumire pentru ajutorul pe care mi-l dăduse, i-am gătit lui Daijeet un somon pe care el îl pescuise şi-l preschimbase în fileuri. Am luat împreună o cină minunată.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, m-am trezit că mă aflam pe cheiul din Dingle, în acelaşi loc în care îi cunoscusem pe Ozzie, pe Bunica şi pe Seamus. Ziua se anunţa ceţoasă şi înnorată, dar acum, la mijlocul lui iunie, vremea era caldă. Marea cenuşie părea liniştită. Din câte ştiam, aveam să ne îmbarcăm pe vaporaşul turistic care făcea ocolul insulei. Fusese închiriat anume pentru grupul nostru.

Un sfert de oră mai târziu, trei camionete albe au oprit lângă chei. Ar fi fost imposibil să nu-ţi dai seama care era Sixten. De cum a ieşit din camionetă, a început să dea ordine. Avea cel puţin doi metri, o barbă mare şi creaţă şi o coamă sălbatică de păr, care abia încăpea sub o pălărie ridicolă de ploaie, cu boruri largi şi cu o panglică albastră legată în jurul calotei. Era o

pălărie oribilă, practic – o pălărie de femeie, care îl făcea să arate precum o bunicuţă care se strecurase în grădină ca să taie nişte trandafiri. Pălăria contrasta puternic cu dimensiunile şi cu sexul lui, dar cred c-o purta ca să se apere de soare. Părul îi era roşcat spre blond, tenul – deschis la culoare şi pistruiat. Probabil că, la fel ca şi mine, omul era predispus la arsuri solare. Avea o burtă spectaculos de mare, pe care o purta ca o mamă-cimpanzeu care şi-ar fi cărat cu ea puiul matur, însă era mai mult umflat decât gras. Totul la el părea să reflecte pasiunea pentru mâncare, consum şi apetit. Era un fel de Henric al VII-lea scandinav, cu o energie care, în acele prime clipe, aproape că m-a copleşit. Însă, îi zâmbea larg şi plin de fericire oricui îi atrăgea atenţia. Părea să fie mereu pe punctul să izbucnească în râs la auzul unei glume bune.

— Tabăra de vară, fete şi băieţi, tabăra de vară! a strigat el, stâlcind puţin cuvintele. Să mergem, trece timpul. Să ne apucăm de treabă!

Echipa se apucase deja de treabă. Cât ai bate din palme, au descărcat prima camionetă şi au trecut la a doua. Au dus totul pe chei, în locul alocat vaporaşului turistic. Odată ce vaporaşul trăgea la ţărm, era foarte simplu să se încarce totul la bord. Combustibil, plite, târnăcoape, găleţi, răcitoare. Cu toatele erau noi, ceea ce m-a intimidat puţintel. Am făcut un pas în faţă atunci când Sixten şi-a găsit o clipă de răgaz şi a venit să se prezinte.

— A, doamna americancă, prietena lui Bertie, a spus el. Bine ai venit, bine ai venit. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. Nu aşa se spune?

Vocea îi suna ca de pe fundul unui butoi.

— Da, eu sunt Kate Moreton.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Kate. Dar n-avem timp de prezentări formale. Doar dă o mână de ajutor, dacă poţi. Vaporaşul trebuie să ajungă din clipă în clipă. Da, îl văd acum. Face traversa.

Voia să spună că vaporaşul făcea traversarea? Nu mai conta. M-am dus să ajut echipa să descarce restul de echipament. M-am prezentat atunci când am avut ocazia. Eram cu toţii prea ocupaţi ca să intrăm în amănunte.

O oră şi jumătate mai târziu, vaporaşul a fost încărcat, iar noi am părăsit ţărmul. Cât se poate de simplu. Stăteam sprijinită de parapetul de la tribord şi urmăream cum oraşul se pierdea încet-încet în marea din spatele nostru. Era greu să vorbeşti peste zgomotul făcut de motoare şi peste ţipetele gălăgioase ale pescăruşilor, aşa că oamenii adunaţi pe punte se mulţumeau să zâmbească şi să dea din cap unul la celălalt. Am dat şi eu din cap. Cineva a trecut printre noi cu un platou pe care erau felii de măr şi de brânză. Am luat şi eu o bucăţică şi am mâncat-o. Era a patra oară când traversam golful Dingle. Primele trei dăţi fuseseră împreună cu Ozzie, însă acum el nu mai era lângă mine. M-am silit să mă refugiez în deşertul meu imaginar. Să gândesc limpede. Aşa mi-am spus. Şi să trag adânc aer în piept.

Mi-am ridicat cortul pe costişa înverzită a unui deal ce dădea înspre satul de dedesubt, unde cu mult timp în urmă, pe la sfârşitul secolului al şaisprezecelea, familia Ferriter îşi luase în arendă pământurile de la conţii de Desmond şi de la Sir Richard Boyle, după evacuarea lui Desmond Geraldines. Informaţiile mi-erau proaspete în minte pentru că doar ce citisem despre asta cu o seară înainte, ca să mă pregătesc pentru misiunea noastră. În plus, făceam şi eu, într-un fel, parte din familia Ferriter, deşi numai prin alianţă. Îmi păstrasem numele de Moreton, ce-i drept, deşi atunci când mă duceam la bancă sau la magazine se găsea cineva care să-mi spună „doamna Ferriter”. Era un nume nobil şi cât se poate de irlandez. Sincer vorbind, nu eram sigură dacă Sixten ştia că aveam o legătură cu castelul Ferriter. Dar, de fapt, nici nu conta.

Un cort triunghiular. Încă o dată, le-am mulţumit în sinea mea tatei şi lui Daijeet pentru că mă învăţaseră cum să ridic un cort. Ba, mai mult, ştiam s-o fac destul de bine ca să-i învăţ şi pe alţii, astfel încât am fost de ajutor atunci când a fost înălţat cortul

comun. Acesta era un cort mai mare, cu ţăruşi şi stâlpi, despre care ni se spusese că avea să fie locul de întâlnire, locul în care aveam să examinăm artefactele găsite, precum şi locul în care aveam să mâncăm. Încet-încet am început să cunosc o parte din echipă. Cei mai mulţi erau bursieri la vreo universitate din Irlanda sau din Suedia; doi lingvişti, o femeie şi un bărbat, o etnografă, un expert în armament – care spunea că se aştepta să găsească în sit capete de topoare de-ale vikingilor, un doctorand ce părea să fie băiatul bun la toate, Sixten şi mâna lui dreaptă, Grover. Acesta din urmă, care arăta ca o versiune mai mică a lui Sixten, însă una mai subţire şi mai aerodinamică, era tehnicianul. În timp ce echipa instala cortul cel mare, Grover şi Sixten au lansat o dronă şi au petrecut mai bine de o oră survolând situl cu ea, fericiţi ca doi copii care pilotau elicopterul bâzâitor.

— *Ya, ya, ya*, a zis Sixten adresându-i-se lui Grover, după ce acesta a verificat imaginile afişate pe laptopul lui. Bun, bun, bun.

— Cercuri mai mari, a strigat înapoi Grover. Şi mai mari, şi mai mari!

Şi chiar atunci, când soarele nu mai bătea cu aceeaşi putere înspre vest, în timp ce drona bâzâia deasupra noastră şi doctorandul înfigea ţăruşi în pământ ca să înalţe cortul cel mare, am zărit barca lui Ozzie.

Era prea departe ca s-o recunosc imediat, dar apoi ochii mi s-au adaptat la lumina blândă şi am putut, în sfârşit, să privesc înspre strălucirea din vest. I-am recunoscut forma şi felul în care plutea pe apă. Am simţit cum inima începea să-mi bată mai tare şi n-am putut rezista impulsului de a mă îndepărta de tabăra pe care o ridicam. Am urcat dealul – acelaşi deal pe care îl urcaseră femeile cu secole în urmă ca să privească apa şi bărcile – şi mi-am pus mâinile căuş la ochi. Da, era chiar *Ferriter*. La vederea lui, am simţit un amestec ciudat de emoţii: frică şi anxietate, bucurie, plăcere şi aşteptare, defensivă, ruşine şi dorinţă. O parte din mine îşi dorea ca barca să plece; o alta ar fi vrut să accelereze şi să ajungă la chei cât mai repede. Îmi tremurau

picioarele. Îmi simţeam capul uşor şi eram ameţită, întocmai ca o liceană care îl vede pe băiatul de care e îndrăgostită ieşind din laboratorul de chimie şi mergând pe holurile şcolii.

Deşertul din închipuirea mea nu mă mai ajuta. Nimic nu mă mai ajuta acum.

Am aşteptat până când am înţeles intenţiile lui Ozzie. Nici el nu părea prea sigur de ceea ce voia să facă. Dar apoi *Ferriter* şi-a croit drum înspre Marea Insulă Blasket, părând să menţină un ritm stabil. Am ridicat mâna ca să-l salut, apoi am retras-o şi mi-am dus-o la gât. Am continuat să urmăresc cu privirea barca, aşteptând până când a ajuns la mai puţin de un sfert de milă, după care am început să cobor dealul ca să îi ies în cale.

Capitolul 25

Sincronizarea nici că putea fi mai proastă.

Turiştii care luaseră feribotul până la insulă se adunaseră pe chei, aşteptând vaporaşul care să-i ducă înapoi. Arătau obosiţi şi bătuţi de vânt, majoritatea abia aşteptând să se întoarcă pe continent la mâncare, la confort şi la un pat moale. Doi băieţi au arătat cu degetul înspre barca lui Ozzie crezând că era feribotul, lucru care a iscat o oarecare zarvă prin mulţime. Apoi oamenii şi-au dat seama că nu era barca lor şi au revenit la starea de aşteptare nerăbdătoare. Feribotul întârzia, a declarat cineva.

Liniştea zilei aproape că ne pătrunsese în oase. A trebuit să-mi croiesc drum printre oameni. Unii dintre ei m-au privit enervaţi, crezând că încercam să obţin un loc mai bun pentru îmbarcare. Am arătat spre barca lui Ozzie, spunând oricui era dispus să mă asculte că eu aveam treabă cu barca aceea şi nu cu a lor, însă erau prea obosiţi ca să le pese de scuzele mele. O fetiţă a vrut chiar să-mi pună piedică. I-am aruncat o privire furioasă şi am mers mai departe.

Ozzie a dus barca în zona de chei, unde apa era mai puţin adâncă. A dat înapoi cu mişcări sigure, după care a rotit partea din spate, potrivind-o chiar între cei doi piloni. Manevra barca cu măiestrie. Dintotdeauna o făcuse. A păşit pe punte, apoi pe chei. A amarat barca înainte să se îndepărteze, lăsându-i spaţiu suficient în laterale. Apoi a urcat înapoi pe barcă şi l-a ajutat pe Gottfried să ajungă pe uscat.

Preţ de o clipă nici unul dintre ei nu m-au observat. Poate că mulţimea de pe cealaltă parte a cheiului le distrăsese atenţia sau poate că Ozzie îi lăsase lui Gottfried un pic de timp ca să-şi facă nevoile. În orice caz, amândoi păreau preocupaţi. Apoi, în cele din urmă, Gottfried m-a văzut şi a pornit spre mine dând din coadă, uşor aplecat, după obiceiul lui, şi gata să se rostogolească pe spate cu burta-n sus.

— Uite-l pe băiatul meu! i-am şoptit eu, strângându-l în braţe. Cine e băiatul meu bun?

N-am îndrăznit să-mi ridic privirea către Ozzie. Cu coada ochiului, l-am surprins uitându-se în largul mării. Din fericire, am fost salvaţi de sirena feribotului. Mulţimea s-a îmbulzit înainte, în timp ce feribotul s-a întors încet pe lateralã, ajungând în poziţia de andocare.

— Am putea să-l scoatem la o plimbare, Kate? A stat prea mult pe barcă.

Am încuviinţat din cap şi m-am ridicat. Am luat lesa de la Ozzie. Aveam nevoie să fac ceva cu mâinile. Abia puteam să respir normal.

Nici unul dintre noi n-a scos nici un cuvânt. Îl plimbam pe Gottfried, concentrându-ne prea mult din energie asupra lui. Cât despre el, se purta ca de obicei. A văzut un măgar rătăcit şi s-a speriat, încârligându-şi trupul într-o manieră comică şi lătrând în barbă.

După ce feribotul a amarat, ne-am întors şi am urmărit mulţimea care se îmbarca. N-a durat mult. Era ultima cursă din

zi. Bănuiam că şi echipajul era la fel de nerăbdător să ajungă acasă ca şi turiştii.

S-a auzit încă o dată sirena, apoi feribotul a început să dea înapoi. N-avea timp de pierdut. A ieşit din portul pustiu şi a pornit în linie dreaptă către Dingle. L-am urmărit cu privirea cum se depărta.

— Se spune că poţi rămâne însărcinată pe feribotul către Dingle dacă alte metode au dat greş, a spus Ozzie, cu privirea încă aţintită asupra bărcii. E o teorie dovedită şi cât se poate de adevărată.

— Sună ca o poveste convenabilă pe care soţiile să le-o spună bărbaţilor.

— Eşti prea neîncrezătoare, Kate.

Privirile tot nu ni se întâlniseră. Ai fi zis că eram doi străini care discutau despre un apus.

Ne-am întors încet la *Ferriter*. Era o seară frumoasă, blândă şi călduţă. Câţiva peştişori ţâşneau din apă dintre pilonii de pe chei. Ozzie a urcat pe barcă, făcându-i semn lui Gottfred să vină şi el. Având în vedere diferenţa de înălţime dintre debarcader şi puntea bărcii, trebuia să privesc în jos ca să-l văd.

— Am venit să-mi cer scuze, Kate. M-am purtat urât.

— Mulţumesc. Te apreciez pentru asta.

Mi-a zâmbit, mijind puţin ochii în lumina ultimelor raze ale soarelui.

— Sincer vorbind, nu cred că sunt aşa, dar m-am purtat ca şi când aş fi fost. M-am gândit mult la asta. La tot. Nu sunt un om pe cât de bun aş vrea să fiu. Pe cât de bun aş vrea să fiu pentru tine. Mi-e teamă că ai văzut o parte din mine de care mi-e ruşine.

— Îmi pare rău, Ozzie.

— Am încercat să te iubesc, Kate, aşa cum m-am priceput.

— Ştiu, Ozzie. Te cred.

— Încă te iubesc, dar am impresia că vraja s-a destrămat. Aşa să fie?

— Nu ştiu, Ozzie. Nu sunt sigură.

Mi-a zâmbit, apoi mi-a întins o cutie. Ştiam ce era înăuntru: cărţile mele, câteva haine şi alte mărunţişuri. Era grea, aşa că am lăsat-o jos.

— Vreau să fiu bărbatul de care ai nevoie, Kate, dar nu cred că pot. Nu încă. Mai am nişte lucruri pe care trebuie să le analizez. Nişte locuri întunecate din mine. Câtă vreme am fost împreună şi tot ce s-a întâmplat între noi... asta chiar a făcut lumină în nişte lucruri pe care nu le-aş cerceta prea îndeaproape. Însă trebuie. Lucruri care s-au întâmplat înainte să te cunosc. Nu-ţi pot cere să mă aştepţi, Kate, dar te pot ruga să-ţi păstrezi inima deschisă pentru mine. Dacă vrei.

Am încuviinţat din cap. Nu puteam vorbi. El a zâmbit şi s-a aplecat ca să-l mângâie pe Gottfried.

— Marinarii bătrâni spun că în apele mării din estul Irlandei există un curent care e făcut din gheaţă şi din aur. Şi că, dacă navighezi în el, nu-ţi mai dă drumul până când nu ajungi departe în nord. Acolo, înconjurat de gheţari, te rătăceşti. Atunci urşii albi ies din bârloguri şi-ţi arată mai multe direcţii, iar curând te rătăceşti pentru totdeauna şi devii navigator pe vasul tău fantomă, plutind pe un curent de gheaţă şi de aur. E o metaforă despre lucrurile care merg prea departe. Poate că şi noi doi ne-am rătăcit. Dar te-am adus înapoi la ţărm în siguranţă, Kate, iar acum te eliberez. *Slán leat*.

Îmi venea greu să-mi găsesc cuvintele. O parte din mine nu putea să creadă că asta se întâmpla în realitate. Oare se sfârşise totul? O terminaserăm aşa, pur şi simplu?

— *Slán leat*, am repetat şi eu salutul irlandez de rămas-bun.

El a păşit înapoi pe chei ca să dezlege barca. Apoi a sărit înapoi la bord. I-am urmărit fiecare mişcare. Am încercat să zăresc o

urmă de ezitare, de răzgândire, orice. Chiar se întâmpla una ca asta? Să fi fost, oare, ceea ce-mi dorisem? Şi, la urma urmelor, oare aşa să fi fost cel mai bine?

Ferriter a înaintat încet printre piloni, după care s-a aşternut la drum pe marea care-l aştepta şi s-a îndreptat către continent. N-am plâns văzându-l că pleca. Eram prea împietrită pentru asta, prea şocată că se putuse încheia atât de simplu. Am mers până la capătul debarcaderului şi am urmărit cu privirea cum barca se pierdea în bezna nopţii. Am murmurat singurul vers din Browning pe care îl învăţasem în liceu: *O, inimă, o, sânge care îngheaţă, sânge care fierbe!*[13] În toţi aceşti ani de când îl ştiam, era prima oară când înţelegeam ce încercase să transmită poetul.

[13] Fragment din poemul „Dragoste printre ruine” al poetului englez Robert Browning (1812-1889).

PARTEA A TREIA. SEMINŢE DE FLOAREA-SOARELUI, NU MEI

SCRISOAREA A PATRA

Eileen Silverman
Rector
Colegiul Dartmouth
Dragă dr. Moreton,

Iată care este planul de învăţământ aferent anului academic în curs: veţi preda două până la trei secţiuni în cadrul unui curs mixt de Limbă Engleză/Ştiinţe Sociale, având toate responsabilităţile unui membru al facultăţii angajat cu normă întreagă. Încadrarea va fi aceea de asistent universitar. Dacă aveţi orice fel de întrebări, vă rog să nu ezitaţi să ne contactaţi. Pentru informaţii suplimentare, consultaţi ghidul facultăţii cu privire la postul dumneavoastră şi la responsabilităţile pe care acesta le implică.

Vă dorim toate cele bune şi mult succes în cariera dvs. academică.

Numai bine,
Eileen Silverman
Colegiul Dartmouth

Capitolul 26

— Deci, ai întâlnit pe cineva?

— N-aş zice aşa.

— Dar cum ai zice?

— Bine, da, am întâlnit pe cineva.

— Un bărbat?

— Da, un bărbat.

— Nu mai poţi să fii sigur de asta în zilele noastre. Genurile se combină acum în toate felurile.

Mă întrebam, în mod absurd, unde găsise dr. Kaufman eşarfa pe care o purta înfăşurată în jurul gâtului. Avea o culoare minunată, o combinaţie de roşu-cafeniu şi argintiu strălucitor, care-i scotea în evidenţă nuanţele cenuşii din păr. Culoarea o prinsese *dintotdeauna* bine pe dr. Kaufman. După cum spunea mama, era o femeie care se îmbrăca aşa încât să se pună în valoare. Avea şaizeci şi doi de ani. O siluetă zveltă, corpul unei foste dansatoare, cu glezne subţiri, de antilopă, şi cu gambe bine definite. Şedea într-un scaun rotativ mare şi confortabil, iar eu stăteam într-al meu. Între noi, o uşă dublă se deschidea către un peisaj de iarnă. De unul dintre spalierele din grădină era agăţat un vas cilindric pentru hrănit păsărelele, iar ele veneau şi plecau, ducând în cioc seminţele negre ori oprindu-se o clipă pe pământ ca să le ciugulească. Întreaga grădină era îngrijită impecabil; straturile de crini galbeni şi de bujori, care acum erau ofilite, fuseseră fie tunse până la o lungime potrivită, fie strânse în rulouri verticale pe perioada iernii. Totul la dr. Kaufman, inclusiv grădina ei, părea să dezvăluie linişte interioară, ordine şi calm. Era franţuzoaică, originară din împrejurimile oraşului Bordeaux. Citise tot, văzuse tot şi călătorise peste tot. Era întruchiparea fotografiei de „după”, visul oricărei femei; dacă, la capătul încurcăturilor şi greşelilor inerente traiului cotidian, fotografia de „după” a vieţii noastre ne-ar fi creat un portret care să semene cu dr. Kaufman, orice femeie ar fi acceptat termenii contractului şi l-ar fi semnat. Era ca senzaţia unei băi calde să te afli în prezenţa ei, să fii clienta

ei, să vorbeşti cu ea, aşa cum făceam eu o dată pe săptămână, să-i asculţi cuvintele înţelepte şi să te uiţi în ochii ei de un albastru-deschis.

— E profesor invitat[14]. Se numeşte Lawrence Barthelmes. Dr. Barthelmes. Se poate să-l fi văzut la televizor.

Ea şi-a înclinat capul. Cunoşteam gestul acela. Însemna că nu, nu-l văzuse la televizor, rareori se uita la televizor, referinţele la cultura americană de mase n-aveau s-o intereseze niciodată. Singurul motiv pentru care riscasem să fac o astfel de referinţă se datora faptului că Lawrence Barthelmes era un economist bine-cunoscut şi era posibil să fi apărut la vreo emisiune îndeajuns de serioasă ca să suscite interes.

— Unde l-ai întâlnit? m-a întrebat ea.

— La o întrunire organizată de facultate. Una dintre cele la care se servesc brânzeturi şi vin.

Ea a zâmbit. S-a uitat la păsări, apoi şi-a întors privirea la mine.

— Ni s-a făcut cunoştinţă, am continuat eu. Nu-i mare lucru.

— Şi îţi place?

— Poate. Da, bănuiesc. Ca om, cred. E foarte energic. Puţin cam plin de sine. E un fel de vedetă în lumea lui.

— Ce lume?

— A economiştilor.

Ea şi-a înclinat încă o dată capul. Însemna să continui, dacă voiam. Altfel, avea să se uite la păsări.

— E divorţat. Am discutat câte ceva despre asta.

— Despre divorţ? Sau despre situaţie?

— Despre amândouă. Despre situaţiile amândurora.

— Ştie că tu nu eşti divorţată?

---

[14] Profesor universitar invitat să predea la o altă facultate/universitate decât cea la care predă în mod curent (n.red.).

— Da, dar n-am insistat asupra subiectului.

— Îmi închipui.

Îmi spusese de multe ori că divorţul nu însemna separare. Divorţul era o categorie în sine. Îi vedeam obiecţiile oglindite în privire. Considera situaţia mea neîncheiată cu Ozzie drept inutil de încurcată. Nu mi-ar fi condamnat niciodată pe faţă statutul îndoielnic, dar mă făcuse să înţeleg caracterul nebulos al aranjamentului meu cu Ozzie – sau lipsa lui – care mă putea răni pe mine şi-i putea răni şi pe alţii. Se întrebase de multe ori de ce nu iniţiasem procedura de divorţ, ca să închei odată socotelile. Era o întrebare bună. Trecuseră doi ani.

— Ai fost la întâlnire? a continuat ea.

— Am ieşit să bem ceva. Ne-am mai văzut de două ori de atunci. S-ar putea spune că ne înţelegem bine.

A încuviinţat din cap. Ceea ce însemna să *continui*.

— Are un copil. O fetiţă pe nume Sylvie. În mare parte a timpului, stă cu mama ei. Locuiesc la New York.

— El unde locuieşte?

— În Brooklyn. Catedra lui e la Universitatea Columbia, dar e profesor invitat aici, la Dartmouth, de un an şi jumătate. A predat un semestru la Universitatea din Texas. După care a venit aici.

Ea a încuviinţat iarăşi din cap. Ştiam ce însemna asta.

— Te întrebi când îşi găseşte timp să stea cu Sylvie, am zis eu, mândră că am putut să-i anticipez întrebarea.

Ea a continuat să mă privească fix.

— Recunosc că şi eu m-am întrebat acelaşi lucru. Dar merge des s-o vadă. De fapt, o să ne ducem chiar acum, în weekend. E puţin cam devreme să facem împreună o astfel de călătorie, dar el vrea şi trebuie să meargă. A fost invitat să vorbească la unul dintre talk-show-urile de duminică. Le ştii, nu? Nu? Ei bine, duminică dimineaţa se întâlnesc o serie de experţi ca să discute

chestiunile de actualitate. Va apărea la *Întâlnire cu presa*. Ştiu că nu te uiţi la astfel de emisiuni, dar asta e destul de importantă. Nu e oricine invitat acolo. Ne întoarcem luni dimineaţa pentru că seara eu am cursuri.

S-a foit în scaun. Ştiam că asta însemna una din două: fie că şedinţa se apropia de final, fie că ea nu era pe deplin de acord cu evaluarea mea asupra situaţiei. Sau poate că era vorba de ambele. Era ciudat să mă aud descriind cu voce tare noua mea relaţie cu Lawrence. Eram conştientă de faptul că asta o făcea să pară mai permanentă, mai solidă decât era în realitate. Mă întrebam ce spunea faptul ăsta despre starea mea psihologică. Dr. Kaufman îmi spusese de mai multe ori că răspunsurile se aflau deja în sinea fiecăruia dintre noi; trebuia doar să ne ascultăm cu atenţie pe noi înşine. Oare ce încercam să spun despre Lawrence?

— Credeţi că fac o greşeală să merg cu el la New York?

— Tu ce crezi?

— Nu, nu cred asta. Sper să nu. E un om de valoare.

Ea a clătinat din cap.

— Iar după Ozzie, ei bine, ştii tu...

— Ce ar trebui să ştiu?

— Nu mi-a fost uşor... să am încredere în oameni noi.

— Din cauză că...?

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Şi a cum s-a întâmplat.

— Ai mai primit veşti de la el?

— Nu.

— Ei bine, atunci ce-ar avea Ozzie de-a face cu decizia ta de a merge cu Lawrence la New York?

— N-are. N-am zis că ar avea.

— Tu l-ai adus în discuţie.

— Ca punct de referinţă.

A dat din cap şi a ridicat din sprâncene.

— Bine, poate că nu era nevoie să-l pomenesc pe Ozzie. Poate că n-are nimic de-a face cu faptul că m-am hotărât să plec cu Lawrence la New York. Asta vrei să spui?

— Nu vreau să spun nimic, Kate. Tu vrei. Şi mă tem că ne-a expirat timpul.

— Deci faptul că l-am pomenit pe Ozzie în timp ce analizăm sentimentele mele pentru un alt bărbat e revelator?

Mi-a zâmbit. Sesiunea se sfârşise. Un cardinal roşu aterizase sub vasul cu seminţe pentru păsări. Fireşte că fusese vizitată de un cardinal roşu, m-am gândit eu, în timp ce mă ridicam. Fireşte că dr. Kaufman nu se mulţumea cu vrăbiuţe comune sau cu porumbei. Mi-am îmbrăcat încet haina şi am tras adânc aer în piept.

Campusul Universităţii Dartmouth arăta frumos la început de iarnă. Până când am plecat de la cabinetul dr. Kaufman şi am străbătut cei opt sute de metri ca să ajung la Dartmouth Green, luminile din jurul oraşului Hanover, cel care susţinea şi înconjura colegiul Dartmouth, începuseră să alunge primele semne ale întunericului. Mai aveam o oră şi jumătate până să-mi încep cursul. Plănuisem s-o petrec la bibliotecă pregătindu-mă, doar că m-am trezit că mergeam din ce în ce mai încet. Ceva dinăuntrul meu părea frânt. Busola mea internă îşi pierduse direcţia. Când am ajuns la Dartmouth Green – o fâşie lată de verdeaţă care se întindea de la biblioteca Baker până la buza străzii principale din Hanover – mă simţeam uşor ameţită şi goală pe dinăuntru. Am încercat să-mi amintesc când mâncasem ultima oară, dar ăsta era doar un subterfugiu. Nu de mâncare aveam nevoie. Am rămas o clipă sub un stâlp de iluminat. Aveam, oare, un atac de panică? Nu mai trăisem aşa ceva până acum, dar, dacă nu era un atac de panică, era cu siguranţă ceva asemănător. Respiram greu, gâfâind. Mi-am vârât mâna în buzunar cu gând s-o sun pe Milly sau să sun la poliţie. Sau să sun pe oricine altcineva. Mi-am scos chiar şi

telefonul din buzunar şi am format numărul lui Milly, când m-am oprit la vederea unui câine bătrân care venea spre mine. Era un golden retriever, un prieten vechi, cu un bot alb, aşa că m-am lăsat pe vine şi l-am chemat ca să-l strâng în braţe. El s-a apropiat încet, uşor, obosit de mers, poate chiar obosit de viaţă, şi-a lăsat capul cenuşiu pe pieptul meu, iar eu mi-am îngropat faţa în blana lui şi am început să plâng. Cu o clipă înainte nici nu ştiam că am asemenea sentimente, însă mirosul blănii lui, dulceaţa trupului bătrân lipit de al meu, m-au făcut să-mi amintesc ceva ce nu puteam controla. I-am atins urechile calde, l-am mângâiat uşor, conştientă de faptul că făceam o mică scenă. Câţiva oameni trecuseră pe lângă mine: o tânără în colanţi de jogging păruse să încetinească, pentru cazul în care aş fi avut nevoie de ajutor. Mi-am ridicat mâna şi i-am făcut un semn cu capul ca să-i dau de înţeles că eram bine. Dar nu eram. Plângeam ţinând în braţe un câine bătrân şi nu mă puteam opri.

— Sunteţi bine, doamnă? m-a întrebat un băieţel.

Am ridicat privirea. Băieţelul, care avea în jur de zece ani, se uita la mine cu ochi mari. Ţinea o lesă în mână. Era, evident, stăpânul câinelui bătrân. Am dat din cap în semn că eram bine şi mi-am şters lacrimile cu mâneca.

— Cum îl cheamă? E băiat sau fată?

— Îl cheamă Clobber.

— Clobber? Nu pare să mai poată cotonogi[15] pe cineva.

— Are paisprezece ani. E mai în vârstă decât mine.

— E un câine bun.

— Doarme cu mine în pat în fiecare noapte. Dintotdeauna. Acum trebuie să-l ridic în braţe. Uneori mă mai ajută mama.

— Îmi pare rău că plâng aşa. Doar că am avut o zi ciudată.

— Mama spune că de asta s-a inventat vinul.

---

[15] „To clobber” înseamnă „a cotonogi”.

A zâmbit. Ştia că era o glumă şi că, poate, nu trebuia s-o dea de gol pe mama lui pentru faptul că bea vin. Era un băiat mai mult decât drăguţ.

— Ai avut vreodată un câine? m-a întrebat el.

— Da, am avut cândva. Îl chema Gottfried.

— Ce rasă era?

— Golden cum e şi Clobber, bănuiesc. Mi-e dor de el. Mi-e dor de el în fiecare zi.

— Mama spune că singurul mod în care te poţi pregăti pentru ziua în care un câine te părăseşte e să fii cât poţi de bun cu el atât timp cât e în viaţă. De exemplu, n-ar trebui să-ţi fie lene să-l scoţi la plimbarea de după-amiază, pentru că nu poţi şti niciodată.

— Mama ta e un om înţelept.

— Clobber duce o viaţă bună.

— Te cred.

M-am aplecat iute la urechea lui Clobber şi i-am şoptit să-l salute pe Gottfried din partea mea. I-am spus că, mângâindu-l pe el, o parte din dragostea mea ajungea şi la Gottfried, oriunde ar fi fost. Apoi l-am sărutat pe creştetul lui bătrân şi m-am ridicat.

— Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să stau un pic cu Clobber.

— Cu plăcere. Lui Clobber îi place să cunoască oameni noi.

— Eşti un copil bun, ştiai asta?

A zâmbit. S-a aplecat şi a prins lesa de zgarda lui Clobber. Începuse să ningă uşor. I-am urmărit cu privirea cum se depărtau, băiatul potrivindu-şi pasul cu lentoarea înduioşătoare a prietenului său.

Capitolul 27

Am auzit Jeepul lui Milly urcând cu greu pe drumul abrupt de pământ care ducea la cabana mea. Venea să mă ajute cu găteala, cu îmbrăcatul, cu discursul. Am tras cu ochiul ca să mă asigur că nu era Lawrence. El trebuia să vină abia la ora trei. Nu era decât unu acum, dar, chiar şi aşa, trebuia să fiu sigură că nu era el. Aveam zbor din Manchester la 17.10. Dura doar o oră şi jumătate ca să ajungem la New York.

Milly a mers în marşarier până când a reuşit să parcheze maşina cu botul îndreptat către panta dealului. Pe Jeepul ei Wrangler nu puteai să contezi niciodată, şi nu o dată i se oprise motorul din cauza urcuşului. O clipă mai târziu Milly a bătut la uşă, cu o poşetă uriaşă pe umăr. În picioare avea nişte cizme imense din piele de focă şi purta un caftan lung şi colorat, care o acoperea cu totul. Se ducea spre casă de la cursul de fitness pe jazz, ultima ei nebunie, şi chiar nu reuşeam să fac trecerea de la pustnica Milly la Milly-cea-în-colanţi. Dar era plină de contradicţii şi nu era bine să încerci s-o integrezi într-o singură categorie.

— Eşti gata să te combini cu Lawrence? mi-a strigat ea de cum a intrat în casă, pe un ton cântat. Eşti pregătită de ducă, dragă? Eşti gata să te dezlănţui?

— Nimeni nu mai spune „să te dezlănţui”, Milly. Sună ridicol.

— Eu, da. Am spus-o chiar acum, deci e evident că tot mai e cineva care să spună „să te dezlănţui”, corect?

Şi-a aruncat poşeta, cheile de la maşină şi telefonul mobil pe masa mea din bucătărie. Apoi s-a dus drept la plită şi a pus ceainicul pe foc. Eu am rămas în uşa dormitorului. Nu-mi puteam opri zâmbetul. Când Milly era în toane bune, era cea mai amuzantă fiinţă din lume.

Şi-a unduit puţin şoldurile şi şi-a muşcat buza de jos, apoi a ridicat din sprâncene şi m-a privit cu subînţeles.

— Scârbos, am făcut eu.

— Diseară ţi-o pui.

O spusese cu o voce cântată, aşa cum fac copiii când vor să se tachineze unii pe alţii.

— Nu mă mai tortura, Milly. N-am chef de asta. Vino şi ajută-mă să mă hotărăsc ce haine să-mi iau.

— Trebuie să mergi cu el la chestia de la televizor?

— Te referi la emisiunea *Întâlnire cu presa*? Nu e o chestie de la televizor, Milly.

— Dar ce e, atunci?

M-a urmat în dormitor, aruncându-se pe patul meu. Încă mai emana aer rece de afară. Şi-a scos cizmele şi şi-a tras plapuma peste picioare. Arăta ca o Elizabeth Taylor tânără, puţin neglijentă, puţin predispusă la nebunie, însă privirea ei captiva pe oricine care-i intra în raza de acţiune. Fiecare bărbat cu care avusese o relaţie se dăduse peste cap încercând să-i descrie ochii. Erau verzi, pătrunzători şi fascinanţi. Barmanii îi cumpărau de băut, iar bărbaţii mai în vârstă o invitau la dans pe la nunţi.

Şi-a înfoiat câteva perne la spate, pe una dintre ele chiar lovind-o ca s-o facă să stea cum voia ea.

— Încă nu-mi vine să cred că te-ai apucat de fitness pe jazz, i-am zis.

— Trebuie să menţin corpul ăsta frumos şi sănătos.

— Dar pe jazz?

— Sunt de modă veche, scumpo. Îmi place să dansez pe melodii vechi, dă-mă în judecată. Acum hai să ne apucăm de treabă. Fă-mi o mică prezentare de modă.

Zis şi făcut. Am scos hainele, pe unele le-am combinat, pe altele le-am pus la loc. Mi-am lipit de piept şi mi-am ţinut în faţă mai multe ţinute, m-am uitat în oglindă, apoi la Milly, după care le-am lăsat iar jos. Nu era uşor, pentru că nu ştiam exact ce aveam să facem, eu şi Lawrence. Ştiam doar că urma să

mergem la studioul TV, oriunde ar fi fost asta, şi mai ştiam că plănuiserăm s-o ducem pe Sylvie să vadă bradul de Crăciun de la centrul Rockefeller. Să fii pregătit pentru orice însemna de fapt să nu fii pregătit pentru nimic anume. Veşnica dilemă.

Ibricul a şuierat pe când încă eram în plin proces de selecţie, aşa că m-am dus să pregătesc ceaiul şi m-am întors cu o cană pentru Milly. Ea sorbea din ceai şi mă urmărea.

— Măcar ţi-ai cumpărat lenjerie nouă? m-a întrebat ea pe când mă apucasem să împăturesc lucrurile şi să le îndes în geanta de voiaj.

— Poate.

— Bărbat nou, lenjerie nouă. Asta-i regula.

— Nu-l cunosc foarte bine.

— Ei bine, eşti pe cale să.

— Numai la asta îţi stă capul, Milly.

— De fapt, despre ce-o să vorbească la emisiune?

— Despre politica de taxe.

— Uf, ce sec.

— Nu şi dacă îl auzi pe el vorbind. Lawrence spune că banii proveniţi din taxe sunt afluentul vital al democraţiei. Un afluent care se varsă în râul sistemului public.

— O, Doamne! De unde a mai scos-o şi pe asta? De sub vreun dop de sticlă?

— Bănuiesc că anumitor oameni le place să audă ce-are el de spus. Sau că le place felul în care o spune. M-am uitat la unele dintre clipurile lui de pe YouTube. E destul de captivant.

Milly a sorbit din ceai şi mi-a zâmbit.

— Eşti frumoasă acum, Kate. În lumina asta. Lawrence e un bărbat norocos. Weekendul ăsta o să fie grozav.

— Aşa crezi?

— Ei bine, nu se ştie niciodată. Dar trebuie să încerci, nu? Îţi place de el. Lui îi place de tine. Cam de la asta se pleacă.

— Parcă vorbeşti de făcutul unui cocktail.

— Chiar asta e, într-un fel. Amestecă puţin şi vezi ce iese. Dar bea încet.

Am sfârşit de pus şi ultimele lucruri în bagaj. Apoi am dat ocol patului şi m-am urcat lângă Milly. Era frig afară, puţin sub zero, dar în cabană era cald şi uscat. O cumpărasem după ce mă întorsesem din Irlanda, în încercarea de a-mi aduce puţină stabilitate în viaţă. De-abia îmi ajunseseră banii, însă reuşisem s-o scot la capăt. Cabana era coită din buşteni, cu un singur dormitor, cu sobă pe lemne şi cu o terasă mare în spate. Iubeam casa asta şi iubeam faptul că Milly era aici, lângă mine.

— Sunt speriată, i-am zis eu.

Ea m-a luat de mână.

— O să fie bine. O să fie grozav, m-a încurajat ea.

— N-am avut parte de nişte experienţe prea plăcute.

— Nu te gândi la ele ca la nişte experienţe, ci ca la nişte buchete de care te-ai bucurat şi care apoi s-au ofilit. Şi totuşi, au fost frumoase la vremea lor.

— Eşti o adevărată poetă, Milly.

— Nu sunt, dar ştii ce-am vrut să zic. Doar pentru că ceva nu ţine o veşnicie, asta nu înseamnă că a fost în zadar sau că n-a meritat. Trebuie să încerci în continuare.

— Ba nu. Pe tine nu te văd făcând la fel.

— Asta pentru că eu sunt o scorpie cinică, una care vrea să stea departe de viaţă. De părţile ei urâte, cel puţin.

— Dar faci fitness pe jazz.

— Dar fac fitness pe jazz.

Am rămas acolo până când ne-am terminat ceaiul. Lumina s-a schimbat de la cea de prânz la cea de după-amiază. După ce Milly a plecat, maşina ei pornind imediat şi dispărând în josul dealului, la trei sferturi de oră după plecarea ei a venit Lawrence.

*

Apartamentul lui era mic. A zâmbit atunci când mi-a deschis uşa, cu un braţ întins către mine. Aveam cu noi bagajele aduse din Uberul cu care tocmai veniserăm. Eu ştiam că ne aflam undeva în Brooklyn, dar nu mai mult de-atât. Lawrence pomenise ceva de Prospect Park, ca şi cum ar fi trebuit să recunosc acel punct de reper, însă eu nu-l cunoşteam. Apartamentul avea un perete placat cu cărămidă, o fereastră orientată către stradă şi o canapea neagră aşezată în faţa ferestrei. Modern. Două statui făcute din sârmă: o femeie într-o poziţie de yoga şi un bărbat ridicând un topor. Lumină indirectă. Chicineta era comună cu camera de zi. Dormitorul, după cum îmi făcuse el semn din cap atunci când rostise cuvântul, era undeva în spate, după colţ. Şi dormitorul avea ferestrele orientate către stradă.

— Uau! am făcut eu. E grozav!

— Îţi place? Fireşte, Brooklynul e ultima modă. Toată lumea vrea să locuiască aici. Ar trebui să-mi las barbă şi să mă îmbrac ca un tăietor de lemne. Asta se poartă acum.

— Am văzut. Nu sunt sigură că ţi se potriveşte.

Mi-am lăsat bagajele jos. Şi poşeta. Ajunseserăm. Orice avea să se întâmple între noi avea să se întâmple aici. Trebuia să mă obişnuiesc cu ideea. Mi-am spus că eram doctor în Litere, o femeie cu o carieră bine închegată, şi că nu era cazul să fac pe timida şi pe pudica. Dar *mă simţeam* timidă şi pudică şi nu prea eram în elementul meu.

— Chiar după colţ e un restaurant thailandez grozav. Mă gândeam că am putea lua cina acolo. Ce spui, Kate, îţi place mâncarea thailandeză?

— Îmi place.

— Fac cei mai buni tăieţei cu legume pe care i-am mâncat vreodată. Mâine trebuie să mă duc să mă tund. Şi, dacă nu te deranjează, poate că ai să arunci o privire în garderoba mea. Nu vreau să arăt prea aranjat, dar, ştii tu...

M-am uitat la el. N-avea nevoie de o tunsoare. De fapt, trăiam strania senzaţie că *îl vedeam* pentru prima oară. Poate pentru că ne aflam pe un teren neexplorat sau poate pentru că fuseserăm împreună în avion, dar parcă acum îi vedeam înfăţişarea într-o lumină nouă. Era înalt şi slab, extrem de slab – *Ca statuile lui de sârmă?* nu m-am putut opri să mă întreb – cu nişte ochi care i se duceau puţin în părţi. Un profil de aligator. Purta haine negre, croite astfel încât să-i vină bine la piept şi la picioare, şi o haină bleumarin, încheiată până la bărbie. Era frumos. Chiar era. Dar nu genul de frumuseţe care mă atrăgea de obicei. Mie îmi plăceau bărbaţii mai duri, mai masculini. El era aranjat şi îngrijit; cămaşa pe care o purta pe sub haină avea o strălucire de mătase ce reflecta lumina în moduri pe care nu le-aş fi asociat de obicei cu un bărbat. Era brunet; îmi spusese că trebuia să se radă de două ori pe zi ca să arate bine.

— Ce spui de nişte vin? m-a întrebat el, lăsându-şi geanta jos şi ducându-se în spatele bufetului din mica bucătărie. Ar trebui să am unul vechi şi bun pe aici. Lasă-mă să caut.

— Da, mi-ar plăcea nişte vin. Baia e...?

— Chiar acolo, a spus el, arătând spre locul unde ar fi trebuit să se afle, asta dacă apartamentul ar fi fost mai mare decât îmi închipuisem eu.

Am păşit prin holul strâmt, întrebându-mă cum să mă port în situaţia dată. Să-mi duc geanta în dormitor şi s-o trântesc acolo? Cum aveam să ne jucăm de-a casa, mai exact? Simţeam că-mi ieşisem din mână. Că ruginisem. Era adevărat că avusesem parte de două scurte aventuri romantice – foarte scurte şi foarte romantice – dar trecuse multă vreme de când nu mai fusesem cu cineva cu care să simt că mă potriveam. Deşi poate că lui Lawrence îi lipsea întrucâtva savoarea bărbatului cu

care mă aşteptam să fiu, era potrivit, deştept şi ambiţios. Într-o oarecare măsură, era opusul lui Ozzie, ceea ce, după părerea mea, nu era un lucru rău.

Totuşi, în baie avea o fotografie alb-negru cu el şi Noam Chomsky, faimosul lingvist şi activist de la Harvard. Amândoi îmi zâmbeau în timp ce foloseam toaleta.

— Noam Chomsky, am făcut eu, după ce am ieşit.

— A, da, e un fel de erou pentru mine. Mare om. Nu-i aprob toate principiile politice, dar nu m-am îndoit niciodată de sinceritatea lui.

Turnase deja vinul în două pahare înalte. M-am aşezat pe unul dintre scaune. El a rămas în spatele bufetului.

— Pentru noi, a toastat el. Ca să ne cunoaştem mai bine.

— Pentru noi.

— Cât de foame îţi e?

— Nu de lup. Ţie?

— Hai să bem un pahar de vin înainte, apoi pornim în plimbare spre restaurant.

— Sună grozav.

Dar înainte să pornim la orice plimbare, mi-a bâzâit telefonul. Am aruncat o privire la ecran, aşteptându-mă să văd numele lui Milly, dar, în schimb, l-am văzut pe cel al editurii Broadman. Nu cunoşteam pe nimeni de acolo, dar auzisem de editură. Era una academică, o diviziune a unei edituri mai mari cu o siglă faimoasă, pe care o recunoscusem pentru că publicase cărţile unora dintre colegii mei.

Am ridicat un deget spre Lawrence şi am răspuns.

— Alo?

— Vorbesc cu Kate Moreton?

— Da, cine sunteţi?

— Mă numesc Edna Barrow. Sunt editoare la Broadman şi v-am sunat în legătură cu teza dumneavoastră de doctorat. Aveţi un minut?

— Da, cred că da. Puteţi să mă scuzaţi o clipă?

— Desigur.

Am închis sonorul şi m-am uitat la Lawrence.

— Ce ciudat, m-au sunat de la editura Broadman...

— Vorbeşte, vorbeşte. Poţi să te duci în dormitor. Haide!

Zis şi făcut. Am apăsat încă o dată butonul sonorului şi am spus iarăşi „alo”. Pe patul lui Lawrence era o cuvertură în alb şi negru. Arăta că podeaua unui local. M-am aşezat şi eu pe un colţ de pat.

— Un prieten mi-a recomandat cartea dumneavoastră, a spus Edna Barrow. Am citit-o şi mi-a plăcut la nebunie. Sunt pasionată de literatura irlandeză. Mă întrebam ce planuri aveţi pentru publicare.

— Sincer vorbind, n-am nici un plan. Nu dincolo de faptul că am scris, pur şi simplu, lucrarea.

— Înţeleg. Ei bine, are potenţial. Dintotdeauna a existat interes faţă de lucrările despre Irlanda. Aţi surprins dramatismul mutării de pe insulele Blasket, drama expulzării. Am sunat la catedra dumneavoastră, iar cei de acolo mi-au spus că aveaţi să fiţi în New York pentru următoarele două zile. V-aţi putea face timp să ne întâlnim şi să discutăm eventualele posibilităţi?

Nu mă simţeam în elementul meu, dar ştiam că trebuia să-i fac jocul.

— Sigur, ar fi minunat.

— Ce spuneţi de mâine, la o cafea? Am o întâlnire pe seară, dar sunt liberă de dimineaţă până pe la prânz.

Am stabilit să ne vedem dimineaţa, la ora zece. Am rugat-o să-mi trimită un mesaj cu adresa restaurantului. Mă simţeam un

pic vinovată pentru că plănuisem să ies cu altcineva în afară de Lawrence, însă se ivise ocazia şi am profitat. Sau ceva de genul ăsta.

— Vrea să vorbim despre cartea mea, i-am zis lui Lawrence după ce am ieşit din dormitor. M-a luat prin surprindere.

— Felicitări! mi-a spus el, deşi nu şi-a ridicat ochii din ecranul laptopului. Stai aşa, vreau să termin ceva aici. E vorba despre talk-show-ul de mâine, vorbesc cu agentul meu.

M-am aşezat şi am sorbit din vin. Simţeam o greutate în stomac. Cu toate că disertaţia mea fusese bine primită, iar eu o susţinusem cu măiestrie, fusese citită doar de o mână de oameni. În jur de zece, dacă stăteam să mă gândesc. Poate că de o sută, dacă făceam o numărătoare hazardată. Era un volum academic despre un subiect academic. Dar eram plăcut surprinsă şi recunoscătoare să aud că încăpuse şi pe mâna unui editor dintre cei de la Broadman.

— Eşti gata? m-a întrebat Lawrence, închizând laptopul. Ţi-e foame acum?

— Mi-este.

— Agentul meu chiar crede că apariţia televizată m-ar putea propulsa. Tururi de conferinţe şi alte lucruri de genul ăsta.

— Sună grozav!

— Nu-mi place s-o spun, dar sunt un pic cam tensionat. Am de pregătit nişte chestii… dar, ştii tu, atunci când vorbeşti în direct trebuie să pară spontane. Nepremeditate.

— Înţeleg.

— Ei bine, dă-l pe gât. Avem de mers cel mult două minute. Asta-mi place la Brooklyn. E atâta diversitate.

Am băut restul de vin, urmărindu-l cu privirea şi aşteptând să văd dacă avea să se întoarcă la discuţia despre cartea mea. Dar îşi găsise de lucru cu spălatul paharelor şi cu pusul dopului la

sticlă. La urmă, a şters chiuveta cu un şervet, ca să nu rămână pete.

— Mă bucur mult că eşti aici, Kate, mi-a spus el, ajutându-mă să mă îmbrac. O să adori locul ăsta!

Capitolul 28

Nu ne-am culcat împreună.

Sau, mai bine zis, nu ne-am *culcat* împreună. Am *dormit* împreună. Adică în acelaşi pat şi în aceeaşi cameră. Ne-am atins, dar n-am făcut *abracadabra*.

Spre meritul lui, nu m-a presat. N-a insistat. Era un gentleman, deşi îndeajuns de bărbat ca să facă tot ce ţinea de el ca să incite o femeie. Noaptea târziu am avut o discuţie plăcută despre predat, despre cărţi, şi m-a întrebat în cele din urmă despre editorul de la Broadman. Îi luase ceva, iar eu m-am gândit că mereu avea să bată cale lungă până să-l intereseze şi altcineva în afară de el însuşi. Însă, una peste alta, avea o personalitate acceptabilă. La fel ar fi fost dacă ar fi avut un lob al urechii mai ciudat sau păr blond. N-ar fi avut cum să schimbe asta. Mai mult de-atât, apărea la televizor pentru prima dată şi am înţeles că lucrul ăsta era important pentru el. Însă nu înţelegea că totuşi nu era chiar *cel mai important* lucru din lume.

Dimineaţa am băut cafea şi am făcut planuri să ne întâlnim cu Sylvie şi cu mama ei lângă centrul Rockefeller. Mă simţeam puţin ca o mamă vitregă, dar aveam de ales? Mi-a spus cum să ajung la restaurantul la care mă întâlneam cu Edna. Ne-am sărutat de rămas-bun. Toate gesturile astea de cuplu îmi aduceau aminte de încercarea de a învăţa paşii unui complicat dans de grup pe care ai vrea să-i stăpâneşti, dar încă nu te

descurci. Aşa că trebuie să fii atent la fiecare pas pe măsură ce-l faci.

Însă mă simţeam bine la New York. Oraşul era animat, elegant şi dinamic. La un colţ de stradă un tânăr cânta o melodie superbă la violoncel; un altul bătea cu nişte beţe de tobă într-un butoi alb, scoţând un ritm de jazz cum nu mai auzisem vreodată. Am luat metroul până în centru, apoi am mers cale de trei străzi şi am găsit-o pe Edna. Se afla într-un restaurant mic şi drăguţ, aşezată la o masă mică şi albă de lângă o fereastră mică şi albă.

— Kate? a întrebat ea atunci când a dat cu ochii de mine.

S-a ridicat şi mi-a strâns mâna. Am plăcut-o numaidecât. Era cam de vârsta mea, cu părul de un blond cu vreo două nuanţe mai deschis decât al meu. Blond-roşcat, mai exact. Purta un hanorac, colanţi şi nişte adidaşi pentru alergare. Luase o ceaşcă de ceai. Intuiam că avea sânge irlandez şi că o parte din interesul ei pentru carte izvora din apartenenţa ei etnică. Mi-a făcut semn să mă aşez, iar eu am făcut-o, în timp ce o chelneriţă a venit la mine şi mi-a luat comanda. Am cerut un ceai şi un croasant, iar Edna – ou poşat cu pâine de secară.

— Stai mult la New York? m-a întrebat Edna.

— Nu, doar peste weekend. Plec înapoi duminică.

— A, e bine aşa. Uneori am impresia că-i singura modalitate prin care să poţi face faţă New Yorkului. Gândeşte-te la el ca la o nebunie de care să te bucuri din când în când.

— Dar tu locuieşti aici?

— Da. Sunt născută şi crescută în New York.

— Ce expresie ciudată, nu-i aşa? „Născută şi crescută.” Ce vrea să spună „crescută” în contextul ăsta?

— Mă gândesc că se referă la naştere şi la educaţie. Nu m-am gândit niciodată să caut vreo explicaţie.

Apoi a vorbit foarte frumos despre cartea mea. Mi-a spus că o găsea captivantă şi convingătoare. Credea că publicul căreia i se adresa putea fi extins cu uşurinţă. Deşi considera că i-ar fi prins bine nişte ajustări mai comerciale. Dar nu prea comerciale, a adăugat ea numaidecât. Mi-a arătat două sau trei locuri unde aş fi putut să accentuez mai mult o anumită idee a naraţiunii. Am fost impresionată de atenţia cu care îmi citise cartea, precum şi de tonul serios cu care discuta despre ea. Iar recomandările pe care mi le făcea erau excelente. Vedea cartea dintr-o perspectivă care mie îmi lipsea întrucâtva. Criticile ei erau ca şi cum sugera să mutăm canapeaua acolo, masa dincolo, implicând totodată că şi camera ar fi putut servi unui cu totul alt scop. Mi-am văzut propria lucrare într-o altă lumină.

Când chelneriţa ne-a adus mâncarea, Edna s-a oprit din vorbit, după care a continuat:

— Cum ţi se pare până acum, Kate? Am atins punctele principale. Îţi admir munca şi consider că un astfel de subiect poate avea un impact mai mare decât ai crede.

— Îţi apreciez comentariile, am spus eu, atât de încântată încât abia puteam să vorbesc coerent. Nu mă aşteptam ca cineva din afara domeniului meu să se arate atât de interesat de o astfel de lucrare.

— Cu abordarea potrivită, Kate, credem că putem face cartea asta să fie chiar mai valoroasă decât e acum. E greu să prezici astfel de lucruri, dar noi, cei de la editură, vrem să te sprijinim. Şi şefei noastre, Ann Grisham, i-a plăcut foarte mult. Am vrea să găsim un titlu mai bun, mai puternic. Şi coperta ar putea să-i mărească valoarea. Subiectele legate de Irlanda le plac multora.

— Vreţi să..., am dat eu să întreb, după care m-am oprit, emoţionată.

— Da, vrem să-ţi propunem un contract de publicare. Încercăm să-ţi facem o ofertă bună în ceea ce priveşte remuneraţia, dar nu va fi prea mult. Nu-ţi va asigura bătrâneţile, dar cartea are şanse de succes. Unii au făcut carieră scriind cărţi cu subiecte istorice. Gândeşte-te la Doris Kearns Goodwin sau la Ron

Chernow. Unele cărţi reuşesc să treacă bariera propriului domeniu şi să atragă un public mai larg. Credem că şi cartea ta are o astfel de şansă.

— M-ai dat pe spate! Nu-i o expresie prea elegantă, dar aşa mă simt.

— Ei bine, subiectul e grozav, iar abordarea – excelentă. Nu auzisem de carte, când m-am trezit cu ea pe birou. Vreau să spun că nu auzisem despre subiectul ăsta. Dar, după ce m-am apucat de citit, am fost pur şi simplu absorbită. Aşa cum îţi poţi închipui, dau peste multe cărţi care au ceva admirabil în ele, dar care nu sunt tocmai ceea ce ne dorim noi.

— Dar cum aţi ajuns la disertaţia mea?

— Vânăm lucrări de disertaţie. Şi suntem atenţi şi la cei care le publică. Am descoperit destule titluri bune de la doctoranzi. Aşa reuşim să ne menţinem pe piaţă. În plus, am o prietenă în Hanover care auzise de ea. O cunoşti pe Amy Eisen?

— Numele nu-mi spune nimic, îmi pare rău.

— Nu contează, de fapt. A ajuns pe biroul meu, am citit-o şi mi-a plăcut la nebunie.

— Sunt chiar flatată. Şi foarte entuziasmată.

— Ei bine, mă bucur să aud asta, a spus ea începând să mănânce din ou şi din pâinea prăjită. Ar avea o intrare foarte puternică pe piaţă.

Mâinile îmi tremurau în timp ce încercam să-mi rup croasantul. Mă simţeam în al nouălea cer. Îmi venea greu să stau într-un loc şi să mănânc civilizat. Însă Edna era o persoană încântătoare şi a vorbit ea în marea parte a timpului. Mi-a spus că avea să pregătească nişte notiţe şi să mi le trimită. Puteam să mă uit peste ele atunci când aveam timp, şi să văd dacă adaptarea cărţii mele îmi convenea. De acolo, dacă am fi căzut de acord, aveam să mergem înainte. Mi-a mai spus şi că Broadman era o editură trainică, cu o bază financiară solidă, şi că editorii de la Broadman, spre deosebire de cei de la alte edituri, erau dintre

cei care rămâneau angajaţi pentru multă vreme, pentru că istoria şi lucrările academice necesitau altfel de efort decât cel pe care-l implicau publicaţiile pur comerciale.

După ce am terminat, ne-am ridicat în picioare. Simţeam că-mi venea s-o îmbrăţişez, pe ea şi pe toţi ceilalţi din restaurant. Dar, în schimb, ne-am dat doar mâna. Mi-a spus că trebuia să se întâlnească cu nişte oameni cu care să alerge în jurul lacului. Eu i-am spus că trebuia să mă văd cu cineva la centrul Rockefeller.

— Au instalat bradul, nu? m-a întrebat ea pe când mai zăboveam o clipă în faţa restaurantului. Mi-a plăcut mereu.

— Nu l-am văzut niciodată în realitate.

— Atunci o să-ţi placă mult, te asigur. Cel puţin miroase bine. Şi luminiţele sunt drăguţe.

— Îţi mulţumesc, Edna. Mi-ai luminat ziua. De fapt, mi-ai luminat anul!

— Va fi o carte bună, Kate. Ne vom asigura împreună de asta.

S-a întors şi a luat-o spre nord. Am urmărit-o cum se depărta, iar inima îmi era uşoară ca un fulg. Şi chiar mai mult decât atât.

I-am zărit de la distanţă. Pe Lawrence şi pe fosta soţie, care fuseseră-cândva-o-familie-dar-acum-încercau-să-rămână-prieteni. Nu ştiam mare lucru despre despărţirea lor, însă Lawrence îmi repetase de multe ori că abordaseră problema matur şi raţional. Din câte lăsau să se vadă, nu-mi părea că el privea situaţia cu aceiaşi ochi ca şi fosta lui soţie. Ea avea o mână pe umărul lui Sylvie, menţinând contactul fizic, în timp ce fetiţa arăta cu degetul spre bradul uriaş. Cu cealaltă mână ţinea telefonul mobil, de care părea absorbită. Lawrence, pe de altă parte, privea cu atenţie mulţimea, căutându-mă, bănuiam, pe mine. Era o situaţie destul de delicată, dar, după discuţia cu Edna şi după o convorbire scurtă şi entuziasmată cu Milly, nimic nu mă mai putea supăra. Iar Sylvie, la o primă vedere, nu era altceva decât o scumpă.

— Iat-o! Salut! a strigat Lawrence, în timp ce mă apropiam de ei. Salut! Salut! a spus el, de mult prea multe ori.

— Bună! i-am răspuns şi eu, întrebându-mă dacă avea să mă sărute în faţa fostei soţii şi a copilului lor. Spre uşurarea mea, n-a făcut-o.

— Beth, ea e Kate. Kate, Beth. Iar ea e Sylvie.

Beth şi-a ridicat ochii din telefon pentru o frântură de secundă, atât cât să mă salute. Sylvie s-a întors spre mine, lipindu-se de piciorul lui Lawrence şi ţinându-l de pantaloni cu degeţelele ei. M-am luptat cu pornirea de a mă aşeza pe vine şi de a încerca să stabilesc un contact mai apropiat cu Sylvie. Toate la timpul lor, mi-am spus. Sau poate că niciodată, dar nu chiar acum.

— În regulă, eu o să plec. O aduci înapoi până la şapte? a întrebat Beth.

— Da. Luăm ceva de mâncare, apoi venim la tine.

Beth a renunţat la acel ceva care o ţinuse cu ochii lipiţi de telefon, apoi s-a aplecat şi a sărutat-o pe Sylvie.

— Pa, dulceaţă, i-a spus ea.

Sylvie s-a ridicat pe vârfuri, agăţându-se de gâtul mamei. Era greu de spus după care dintre părinţi tânjea mai mult. Beth a sărutat fetiţa pe obraz, mângâind-o apoi pe păr.

— Doar câteva ore, i-a spus ea, ridicându-se. Tati vrea să-ţi arate bradul.

— Dar văd bradul! a spus Sylvie. L-am văzut deja.

— Ei bine, mai sunt multe de văzut, sunt sigură. Tati vrea să te ducă undeva şi să mâncaţi ceva bun.

— Nu cotlete de porc.

— Nu cotlete de porc, a asigurat-o mama ei.

Sylvie m-a privit. Dacă ar fi ştiut că ar fi scăpat de toate astea scoţându-şi limba la mine, probabil c-ar fi făcut-o. Am zâmbit. Copiii puteau fi al naibii de intimidanţi, mi-am dat eu seama.

Beth a mai sărutat-o o dată pe Sylvie, după care a dispărut în mulţime. Lawrence a luat-o de mână pe fetiţă, s-a uitat la mine şi mi-a zâmbit.

— Durează puţin până se obişnuieşte cu oamenii noi, mi-a spus el, după care mi-a şoptit: Dar o să-şi revină.

Nu şi-a revenit. Nu chiar. Ne-am plimbat de jur împrejurul bradului, admirându-l. Nu puteam să nu mă gândesc că fetiţei i-ar fi fost mult mai bine să-şi ţină de mână ambii părinţi. Fie că era drept sau nu, asta părea să-şi dorească Sylvie. Dar eu nu-i eram mamă. Eram o străină care avea o relaţie ciudată cu tatăl ei, lucru pe care ea nu părea să-l înţeleagă. Şi nici eu nu eram sigură că înţelegeam prea bine.

Cu toate astea, bradul era spectaculos. Era înalt, de-un verde închis şi frumos, iar vederea lui m-a făcut să-mi fie dor de căbănuţa mea. Şi de New Hampshire. Iar în adâncul meu simţeam cum grăuntele de încântare pe care-l aveam în stomac creştea şi tot creştea. O carte, îmi tot spuneam în sinea mea.

Am băut nişte ciocolată caldă într-un restaurant de lângă patinoar. Era aglomerat, însă mulţimea era veselă. Sylvie nu a vrut bezele în ciocolata ei. Nu i-a plăcut cana de unică folosinţă în care se servea, iar eu am stat cu ea cât timp Lawrence a vorbit cu persoana de la casă, încercând să obţină o cană din ceramică. Eu îl urmăream cu privirea pe el, iar Sylvie mă urmărea pe mine. Am încercat s-o fac să vorbească, dar nu făcea decât să se zgâiască la mine, nemulţumită de tot ce era în jurul ei.

— Poftim! i-a spus Lawrence triumfător, când s-a întors. O cană pentru prinţesa mea.

— Mulţumesc, tati.

— Ce fac patinatorii?

Atunci mi-a bâzâit telefonul. Îl aveam pe vibraţii. În mod normal, n-aş fi răspuns. Dar eram departe de casă şi voiam să mă asigur că nu-mi explodase cabana de la vreo scurgere de gaz sau că nu căzuse vreun copac peste ea. În plus, m-am gândit că ar fi

putut fi Edna, care să-mi transmită nişte informaţii suplimentare. Orice. L-am scos şi m-am uitat la ecran.

Un apel pierdut.

De la *Nora Crean*.

Capitolul 29

— Trebuie să răspund, îmi cer scuze.

Lawrence a încuviinţat din cap, după care a şters de pe bărbia lui Sylvie o dâră de ciocolată. În cafenea era gălăgie; locul era, de fapt, una dintre acele capcane pentru turişti. Poate că în ochii tineri ai lui Sylvie părea magică. Speram asta de dragul ei.

M-am ridicat şi am ieşit. Am aşteptat să sune de trei ori până să accept apelul. Am salutat-o, dar, o bună bucată de timp, nu s-a auzit nimic. Am auzit hârâitul specific unei convorbiri internaţionale. Apoi am auzit vocea Norei Crean, îmbătrânită, cumva mai subţire, însă inconfundabilă.

— Kate?

— Bună ziua, Nora. Mă auzi?

Ochii au început să mi se umezească. O iubeam pe Nora Crean.

— Te sun în legătură cu Ozzie. Ne e teamă că a murit, Kate. Tocmai am primit vestea.

Am simţit cuvintele căzându-mi drept în stomac. Am simţit cum mă loveau iar şi iar. Preţ de o clipă, am crezut că aveam să vomit. M-am aplecat înainte şi m-am prins de balustrada de metal care înconjura patinoarul. Nu puteam să primesc astfel de veşti înconjurată de atâţia oameni îmbrăcaţi colorat, care dădeau ocol pistei albe. Am închis ochii şi am încercat să mă concentrez asupra vocii stinse a Bunicii.

— Scuză-mă... spune-mi, te rog, am auzit bine?

— Da, Kate. El nu mai e.

— Cum?

N-am putut rosti mai mult de un cuvânt.

— *Ferriter* s-a scufundat. S-a pierdut pe mare.

— Nu pot...

— Ştiu, draga mea. E îngrozitor să dai astfel de veşti prin telefon, dar nu ştiam cum altfel să te găsesc. Tocmai am aflat şi noi. Nimic nu e limpede în momentul de faţă. Dar m-am gândit că ai vrea să ştii. M-am gândit că Ozzie ar vrea să ştii.

— Da, firește.

— Ştiu că ai o mie de întrebări, Kate, dar mă tem că am prea puţine răspunsuri. S-a întâmplat de curând. Ar fi prea mult să-ţi cer să vii?

— Nu, normal că nu. Nu... eu doar...

Nu reuşeam să-mi recapăt răsuflarea. Nu-mi puteam simţi nici picioarele, nici pulsul la încheieturile mâinilor. Ozzie mort. *Ozzie era mort*. Nu se putea. Năucită de suferinţă, am încercat să-mi dau seama de programul pe care-l aveam. Puteam pleca pe la mijlocul săptămânii următoare. Între timp aveam să anulez întâlnirile cu studenţii mei şi să mă ocup de rezervări, pentru ca apoi să-mi pot face bagajul şi să mă urc în avion. Era sâmbătă. Puteam ajunge în Irlanda cel târziu miercuri seară. Asta îmi spunea calendarul meu interior.

— Îmi pare rău să-ţi dau astfel de veşti, Kate. Dacă ar fi existat altă cale...

— Nu, trebuia să aflu, doar că mi-e greu să accept.

— Nici unul dintre noi nu poate. Seamus mi-a spus că sunt câteva aspecte juridice de care trebuie să ne ocupăm. Încă sunteţi căsătoriţi din punct de vedere legal. E nevoie de tine în

calitate de cea mai apropiată rudă a lui. E oribil, ştiu. Totul e cu susul în jos acum. Te rog să ai răbdare cu noi.

— Înţeleg. Da, cred că pot ajunge miercuri. E prea târziu?

— Nu, e bine. Nu-i nici o grabă, Kate. Nu se mai poate face nimic, oricum.

— Îmi pare rău, Nora. Ştiu cât de mult l-ai iubit.

— Şi cât de mult te-a iubit el pe tine, Kate.

— Da, ştiu.

A făcut o pauză, apoi mi-a spus că trebuia să închidă. Mi-a mai zis că Seamus putea să mă ia de la aeroport miercuri seara, însă eu am refuzat oferta. Nu voiam să-l fac să mă aştepte până târziu. Nora s-a oferit să mă găzduiască la ea; am acceptat. Mai stătusem în vechiul ei conac şi părea locul potrivit în care să mă aflu.

— Călătoreşte cu grijă, Kate, a mai spus Nora, gata să încheie convorbirea. Nu-i nevoie să te grăbeşti. Ce-a fost a fost.

— Înţeleg.

— El a continuat să te iubească şi după ce v-aţi despărţit, Kate.

— Şi eu pe el. Am încercat să neg, dar ăsta-i adevărul. Mi-ai dat o veste îngrozitoare.

Am încheiat apelul. Am rămas pe loc multă vreme, urmărind cu privirea patinatorii. Atât de mult încât, în cele din urmă, Lawrence şi Sylvie au venit după mine. Lawrence îmi ducea haina pe braţ. Mi-a întins-o, iar eu am îmbrăcat-o. Aveam lacrimi în ochi.

— Veşti proaste? m-a întrebat el, cercetându-mi chipul.

— Din păcate, da. Soţul meu, fostul meu soţ, a murit pe mare. E dat dispărut. Încă nu se ştie nimic precis.

Doar că nu e fostul soţ, parcă o şi auzeam pe dr. Kaufman spunându-mi. *Asta-i buba*.

— Îmi pare rău, Kate. Eşti bine?

Nu ştiam cum de-şi închipuia că aş fi putut fi bine, cum de-şi închipuia că oricine ar fi putut fi bine după ce primise asemenea veşti, dar am clătinat din cap şi am lăsat-o aşa. M-am gândit că ăsta era felul lui de a mă întreba dacă-mi venea să leşin sau dacă puteam să mă ţin pe picioare. Nu voise decât să ştie cât de afectată eram, iar întrebarea lui ţinea de convenţiile sociale obişnuite.

— Trebuie să merg în Irlanda. Trebuie să ajung acolo.

— Cu ce pot să te ajut?

— Cu nimic. Chiar cu nimic. Am o grămadă de lucruri de pus la punct odată ajunsă acasă, după care trebuie să-mi rezerv un zbor. Trebuie să ajung în Irlanda pentru că sunt la mijloc nişte chestiuni juridice, cred.

— Măcar semestrul e pe sfârşite şi o să ai mai mult timp.

— Da, i-am spus. Ăsta-i un lucru bun. Însă tot mai sunt câteva săptămâni până la vacanţă.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate, Kate.

— Şi mie. Scuză-mă, dar trebuie să plec.

— E în regulă. Înţeleg. Amândoi înţelegem, nu-i aşa, Sylvie?

Sylvie era cu ochii la patinatori. Avea privirea luminoasă a unui copil care tocmai băuse o cană de ciocolată caldă.

— O să plec de-aici, i-am zis lui Lawrence. Vrei să-mi aduci tu geanta înapoi la Dartmouth?

— Desigur.

— Mâine e o zi atât de importantă pentru tine. Îmi pare rău...

— Nu-i nimic. Viaţa ni se pune mereu în cale.

— Eşti un poet, Lawrence.

— Îţi arăt clipul talk-show-ului când te întorci. Sau ţi-l pot trimite prin e-mail.

Şi iată-l din nou, mereu în lumina reflectoarelor.

— Pa, Sylvie, am spus eu, lăsându-mă pe vine ca să ajung la nivelul ei. Mi-a părut bine să te cunosc.

Ea s-a lipit iarăşi de pantalonii tatălui ei. M-am ridicat şi l-am sărutat pe Lawrence pe obraz.

— Trebuie să-l fi iubit mult, mi-a zis el în timp ce mă întorceam să plec.

— O vreme, i-am răspuns, el a fost soarele meu.

— Fireşte că sentimentele reapar. E specific naturii umane, mi-a spus dr. Kaufman. Doliul e ritualul unui moment de criză. E prezent în fiecare cultură. De-asta o şi ritualizăm.

— Mă gândeam să nu mă duc. Mă gândeam să-mi bag capul în nisip şi să mă prefac că nu s-a schimbat nimic.

Dr. Kaufman a zâmbit. Şi nu zâmbea prea des.

— Când pleci?

— Mâine-seară. Mi-am suspendat momentan toate cursurile şi mi-am făcut partea de muncă legată de comitetul colegiului. Stau bine din punctul ăsta de vedere.

— Barca lui lipseşte. Asta îngreunează situaţia. Incertitudinea.

— Da. Am primit două apeluri de la un avocat irlandez. Trebuie să mă întâlnesc cu autorităţile. E mai complicat, pentru că nu există un cadavru. Ozzie s-a pierdut pe mare.

Dr. Kaufman a încuviinţat din cap. Păsărelele din grădina ei erau mai puţin zglobii astăzi. Era mai cald decât săptămâna trecută. Poate că găsiseră de mâncare în altă parte. Ea avea azi o altă eşarfă, una la fel de frumoasă ca ultima pe care i-o admirasem, de un verde-închis, misterios, care îi scotea în evidenţă culoarea ochilor. Îmi venea s-o întreb dacă ar fi mers la cumpărat de eşarfe împreună cu mine sau măcar dacă ar fi vrut să-mi spună numele magazinului.

— Te vei întoarce în lumea lui. Lumea pe care aţi clădit-o împreună.

— Ştiu.

— Eşti mai în vârstă acum. Mai înţeleaptă.

— Poate că da, poate că nu. Chiar poţi deveni mai înţelept?

— Lasă-i pe filosofi să se preocupe de asta. Ai putea folosi această ocazie ca pe o şansă de a te vindeca.

— M-am gândit la asta.

— Ai putea să te împaci cu acest capitol din viaţa ta.

Am încuviinţat din cap. Mă gândisem *şi eu* la asta.

— Sper să mă ajute să înţeleg ce s-a întâmplat cu mine şi cu Ozzie. Şi cu mariajul nostru.

— Speri multe.

— Aşa-i. Dar pare un semn de punctuaţie firesc. Mă refer la moartea lui.

— De cele mai multe ori, asta şi este.

Apoi ea n-a mai zis nimic. Ştiam că nu-i plăcea să conducă discuţia. După cum spunea Milly, toţi terapeuţii mergeau doar pe contraatac. Nu atacau decât după ce atacai tu. O vreme am rămas amândouă tăcute şi am urmărit păsărelele. Îmi plăcea să le privesc. Te captivau. Era o încântare să le studiezi, să încerci să le identifici, dar şi o eliberare să le vezi cum îşi luau zborul. Dispăreau printre copaci şi se pierdeau în adâncul mohorâtelor după-amiezi de iarnă.

— Simt că încă îl iubesc, am zis eu. Că l-am iubit mereu.

— Sunt sigură de asta.

— Vreau să spun că l-am iubit cu adevărat. Şi că trebuie să fi fost nebună s-o termin cu el. Am simţit că trebuia să ne despărţim mai degrabă din nişte motive politice.

— Politice?

— Poate că „sociale” e un cuvânt mai bun. Convenienţe sociale. Obişnuia să bea. Şi uneori se purta urât. Aveam ideea asta stupidă că trebuia ca el să fie într-un anumit fel şi că doar aşa s-ar fi potrivit cu mine. Şi că, dacă mă mulţumeam cu mai puţin, m-aş fi eschivat de la datoria mea faţă de femeile din lumea-ntreagă. Am făcut o nebunie, nu?

— Nu o nebunie. Poate doar ceva inutil.

— Ai întâlnit cupluri unde bărbatul nu-i deloc interesant. Iar femeia e mult mai realizată. Mai reprezentativă. Iar uneori te întrebi: ce vede la el? E o întrebare oribilă. Ce vede oricine la altcineva? Aveam sentimentul ăsta ciudat, pe care îl proiectam asupra lui Ozzie: că el trebuia să fie într-un fel anume. Adică să fie pe măsura mea. Şi că dacă nu era, atunci nu eram făcuţi să fim împreună.

— O idealizare?

— Da, s-ar putea spune asta. Da, cred că da. Eram atât de îndrăgostiţi încât mă simţeam copleşită. Şi acum mi se taie răsuflarea gândindu-mă la ceea ce-a fost.

— Iar acum Ozzie e pierdut. Şi la propriu, şi la figurat.

Mi-am îngropat faţa în mâini. Nu puteam plânge. Eram mult prea furioasă pe mine. Pe Ozzie. Pe viaţă. Cum de nu reuşiserăm niciodată să înţelegem corect anumite lucruri? Cum de dulapul cu haine ajungea mereu în dezordine, cu toate încercările noastre de a le pune în ordine? De ce lucrurile parcă ni se scurgeau mereu printre degete, nu deodată, ci într-un fel subtil, abia vizibil, din care nu înţelegeam nimic?

— Timpul nostru aproape că s-a scurs, Kate. Poate că ar trebui să ţii un jurnal cât timp eşti în Irlanda. Îţi va putea servi drept oglindă, drept loc în care să reflectezi.

— Aş putea.

— Îmi pare rău pentru Ozzie. Ştiu că suferi.

— Da.

— Timpul trece, iar suferinţa se va domoli, însă ştiu că acum vorbele astea nu te ajută cu nimic.

— Îţi mulţumesc.

M-am ridicat, iar mintea mi-a zburat deja la pregătirile de plecare. Trebuia să predau un curs, să notez şase lucrări, să fac o comandă de combustibil, să-mi deschid o căsuţă poştală la oficiu şi tot aşa. Detalii. M-am întors şi mi-am îmbrăcat paltonul.

— Oare păsărelele vin să mănânce din vasele pe care le pui în grădină? am întrebat-o eu, cu mintea încă departe. Pare să le placă.

— Vin, dacă pui vasele în locul potrivit. Întocmai ca şi noi, păsărelele trebuie să se simtă în siguranţă atunci când vin să se hrănească.

— Poate că după ce mă întorc o să încerc şi eu să pun vase dintr-astea.

— Ar fi bine s-o faci, mi-a răspuns ea.

SCRISOAREA A CINCEA

Robert Smith, avocat
Peal, Simmons, Hassleton
77 River Liffey, Dublin, Irlanda
Dragă Doamnă Moreton,

Aşa cum v-am informat şi cu ocazia discuţiei noastre telefonice, aţi fost desemnată executoarea testamentară a averii lui Oswald Ferriter. Deşi la momentul actual soţul dumneavoastră este, din punct de vedere legal, dat dispărut şi nu declarat mort, ne-ar ajuta să avem o scurtă întrevedere pentru a vă asigura drepturile legale. Atunci când veţi avea răgazul necesar, vă rog să consultaţi documentele anexate. Vă rugăm ca apoi să

sunaţi la biroul nostru şi să stabiliţi o întâlnire, ca să putem face împreună o evaluare a testamentului domnului Ferriter.

Vă transmitem sincerele noastre condoleanţe,
Robert

Capitolul 30

M-am întâlnit cu Seamus la aeroportul Limerick. Mă aşteptam să vină, pentru că era Seamus. L-am văzut înainte să mă vadă el. Arăta mai bătrân, mai puţin sigur pe propriile picioare, dar când în cele din urmă m-a zărit, faţa i s-a luminat toată. Gottfried stătea cuminte lângă el, într-o lesă purpurie. Aşteptau chiar în faţa uşilor terminalului. Bunica îmi trimisese mesaj să mă uit după amândoi, fiindcă nu reuşise să-l ţină acasă pe Gottfried.

Era târziu, trei dimineaţa, şi nu voiam să mă gândesc la cât de lungă fusese aşteptarea pentru Seamus. Era frig şi cel mai probabil că stătuse afară, ca să-i ţină companie lui Gottfried. Sau poate că îşi dorise ca Gottfried să fie primul lucru pe care îl vedeam atunci când aveam să pun piciorul pe pământ irlandez. Era unul dintre nenumăratele acte de bunătate ale lui Seamus faţă de mine. Aşa făcuse mereu.

Am simţit că mă sufocam la vederea lui Gottfried. Rămăsese acelaşi băiat bun. Mi-am tras geamantanul pe rotile prin uşile glisante şi, apropiindu-mă de ei, mi-a venit să plâng. M-au năpădit lacrimile. Am crezut că dacă mai plânsesem înainte puteam reuşi să ţin lucrurile sub control, însă imaginea lor inocentă m-a frânt pe dinăuntru.

— Salut amândurora, am zis eu.

L-am îmbrăţişat lung pe Seamus. Şi el pe mine. Apoi m-am lăsat în genunchi şi i-am cuprins între palme capul lui Gottfried.

— Dragul meu căţel, i-am şoptit eu. Cum de ai lăsat să i se întâmple una ca asta băiatului nostru?

El m-a lins pe faţă, eu l-am luat în braţe şi am început să plâng şi mai tare.

— Maşina e chiar acolo, mi-a spus Seamus după un timp. Am şofer. Nu vedeam să conduc pe întunericul ăsta.

— Îţi mulţumesc, Seamus.

— Cum arată câinele?

— E perfect, am zis eu, ridicându-mă în picioare, cu mâinile încă pe capul lui Gottfried. A rămas un scump. Şi tu la fel.

— Îmi pare rău că ne întâlnim în astfel de împrejurări.

— Şi mie.

— Nora şi-a pus în minte să stea trează până ajungi, dar nu cred că a reuşit. Noaptea îi oboseşte pe bătrâni.

— Cum rămâne cu tine?

— Eu am făcut un târg cu zânele ca să rămân veşnic tânăr.

— Se pare că zânele îşi respectă partea lor de învoială.

Seamus m-a condus la maşină, în care am văzut un tânăr adormit la volan. Seamus i-a bătut cu putere în geam, iar băiatul s-a trezit speriat. Seamus i-a făcut semn să coboare geamul.

— Eşti îndeajuns de treaz ca să conduci, Johnny?

— Da, i-a răspuns băiatul, frecându-se la ochi.

— Kate Moreton. Johnny Lewis.

— Bună, Johnny.

— Ai putea să te dai jos din maşină şi s-o ajuţi pe doamnă cu bagajul, a continuat Seamus. Trebuie să înveţi că dormitul nu înseamnă muncă.

Johnny a coborât şi mi-a pus geamantanul în portbagaj, după care mi-a deschis portiera. Gottfried a aşteptat să mă aşez pe locul meu, apoi a sărit şi el înăuntru, lângă mine.

— Eu mă urc în faţă, lângă băiat, ca să-l ghidez, a spus Seamus. Nora ţi-a pregătit un pachet. Îl găseşti în coşuleţul de acolo. Era îngrijorată că n-aveai să mănânci nimic în avion.

— Ce drăguţ din partea ei!

— Sper că nu l-a mâncat Johnny în somn. Are pofta de mâncare a unui gladiator.

— Chiar mi-e puţin foame, am zis eu. Mâncarea de pe avion n-a fost grozavă.

— Niciodată nu e.

Seamus a dat ocol maşinii şi s-a urcat în faţă, lângă Johnny. L-am urmărit cu privirea, întrebându-mă câţi ani trecuseră de când se urcase în aceeaşi maşină ca să mă ducă la *Ferriter*. Patru ani? Trei? Îmi ţineam mâna pe blăniţa moale a lui Gottfried. El mi-era cel mai bun tovarăş.

— Cum se simte Bunica? l-am întrebat pe Seamus în timp ce maşina s-a pus în mişcare.

El urmărea tot ce făcea Johnny, lucru care n-avea cum să nu-l emoţioneze pe băiat.

— Cred că a acceptat situaţia pe cât de bine a putut, mi-a răspuns Seamus vorbind peste umăr. E o lovitură cumplită, asta-i sigur. Nici unuia dintre noi nu-i vine să creadă.

— Unde s-a pierdut *Ferriter*?

— Pe coasta Italiei. Nu ştiu numele satului.

M-am aplecat în faţă. Crezusem că barca se scufundase undeva prin Irlanda.

— În Italia?

— Pe coastă.

Apoi Seamus s-a întors spre Johnny, arătându-i pe unde să intre într-un sens giratoriu. Johnny a dat din cap în semn că înţelesese.

— Nu ştiam. Am crezut că Ozzie era aici, în Irlanda. Ce căuta pe coasta Italiei?

— Muncă de salvare.

— Adică un fel de pază de coastă?

Eram derutată.

— Nu, cu refugiaţii. S-a dus cu barca în Mediterana, ca să ajute. Ştii tu, cu traversarea sirienilor şi a celor din Africa de Vest. Cu toţii încercau să ajungă în Europa ca să scape de iadul în care trăiau şi, firește, bărcile lor erau execrabile. Ozzie s-a implicat în munca de salvare, dar nu ştiu mai mult de-atât.

— Habar n-aveam.

— Nici n-aveai de unde să ştii. N-aţi mai ţinut legătura, nu-i aşa?

— Nu. Încă de când ne-am separat.

— Ei bine, asta nu-i genul de poveste pe care ai spune-o printr-o scrisoare sau printr-un e-mail. Ai grijă acolo, Johnny! Nu aşa de repede. Uşurel. N-a fost ca şi când Ozzie şi-ar fi luat o nouă slujbă ori s-ar fi mutat în Noua Zeelandă. Nu poţi povesti într-un mesaj despre o muncă de felul celei pe care o făcea el.

— A murit pe coasta Italiei? am întrebat din nou, abia înţelegând.

— Da, din câte ştim. Nu l-au declarat mort, dar martorii au confirmat că barca s-a scufundat.

— Au reuşit s-o recupereze?

— Nu, dusă a fost. Singurul noroc e că a fost singur atunci când s-a scufundat. L-au înghiţit valurile.

— Îmi pare rău, Seamus. Ăsta e încă un şoc.

— Tuturor ne pare rău. Viaţa poate lua nişte întorsături ciudate, cu siguranţă.

— Nimeni nu l-a iubit mai mult decât tine.

Seamus n-a răspuns nimic. A rămas cu privirea aţintită înainte şi cu profilul luminat de faruri. Eu mi-am îngropat faţa în blana lui Gottfried şi i-am inhalat mirosul, până când am putut să revin din nou la realitate.

Am dormit mai mult decât sperasem. Când m-am trezit, mi-a trebuit o clipă ca să-mi aduc aminte unde eram. Acasă la Bunica, mi-am dat seama în cele din urmă. Casa, veche şi plină de farmec, ar fi trebuit modernizată de zeci de ani, însă era surprinzător de caldă şi de liniştită. Bunica prefera tapetul. Aproape fiecare încăpere era decorată într-un stil propriu. Mi-am dat seama că mă aflam în camera de oaspeţi a Bunicii după o fotografie care se găsea acolo, aceea a unei doamne îmbrăcate în fustă lungă şi pe care un domn cu joben o ajuta să coboare dintr-o trăsură.

Am făcut un duş rapid ca să scap de damful aeroportului, după care am coborât tiptil, îmbrăcată în halatul pufos pe care Bunica mi-l punea întotdeauna la dispoziţie. Am găsit-o lucrând în sera cu care conacul se prelungea în partea sa sudică. Sera era echipată cu o balustradă de care să se poată ţine Bunica şi cu un scaun mobil, foarte reuşit făcut, pe care ea îl putea mişca după bunul-plac de-a lungul unei şine. În felul ăsta putea să lucreze stând aşezată, iar atunci când avea nevoie să se ridice în picioare putea să se ţină de balustradă. Însă ea nu prea mai stătea în picioare, şi doar rareori o făcea fără să aibă nevoie de sprijin.

Am intrat. Aerul era cald şi dens. Sera era plină de plante. Bunica m-a văzut şi mi-a zâmbit. Am mers la ea şi am îmbrăţişat-o. Ea m-a sărutat pe obraz. Buzele şi pielea îi erau moi ca frunza de lăptucă.

— Ai dormit bine? m-a întrebat ea. Zborurile astea pot fi îngrozitor de obositoare.

— Am dormit bine, mulţumesc, Bunico.

— Sună din clopoţelul de pe masă. Gloria o să-ţi aducă nişte cafea şi ceva de mâncare. Face nişte brioşe minunate. Nu vrea să-mi spună dacă le face de la zero sau cu vreun produs din comerţ, dar, oricum ar fi, sunt gustoase. O să-ţi placă de Gloria.

— Nu mi-e prea foame.

— Atunci nişte cafea. Tu doar sună din clopoţel.

Am sunat. În câteva minute, Gloria a intrat în seră. Era o femeie voinică şi înaltă, cu bărbia pătrată şi cu păr castaniu, tuns scurt. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Purta o bluză viu colorată, o pereche de blugi şi nişte mocasini. Ducea un mănunchi de tacâmuri de argint pe care, mai mult ca sigur, le lustruise. În mâini avea nişte mănuşi de cauciuc de un galben aprins.

— Gloria, ea e Kate. Kate, Gloria.

— Îmi pare bine să te cunosc, Kate. N-am cum să-ţi strâng mâna, altfel o să împrăştii toate astea pe-aici, mi-a spus ea ridicând tacâmurile ca să le văd mai bine. Încerc să mă organizez cât mai bine ca să-mi pot termina treaba.

— Gloria, te rog să-i aduci lui Kate o brioşă delicioasă de-a ta atunci când ai o clipă liberă. Ai vrea una cu afine, Kate?

— Ar fi minunat, am zis eu, cedând în fata dorinţei Bunicii de a mă face să mănânc brioşa. Era mai uşor aşa.

— Şi nişte cafea neagră. Tot neagră o bei, nu-i aşa, Kate?

— Da, mulţumesc.

Gloria a încuviinţat din cap şi a plecat. Bunica şi-a îndreptat foarfeca înspre un copăcel pe care-l îngrijise.

— Copacul ăsta se numeşte *Metasequoia*. Cunoşti soiul?

— Mă tem că nu.

— Eu am aflat amănunte de curând. În limbaj popular, li se spune *Dawn Redwood*. Sunt verii speciei de pe coasta noastră

de vest. Botaniştii au crezut că *Metasequoia* era o specie dispărută, până când un biolog chinez a găsit un copac supravieţuitor în Provincia Sichuan. Poate trăi atât pe apă, cât şi pe uscat, scuturându-şi acele precum un conifer. Descoperirea lui a fost la fel de neaşteptată ca şi cum cineva ar fi descoperit un dinozaur viu. Acum copacii ăştia s-au împrăştiat încă o dată prin toată lumea. Ador poveştile cu plante. Tu nu?

— Nu le cunosc atât de bine ca tine, Bunico. Dar îmi place să le ascult.

— Ei bine, dacă vrei să stai cu mine, hai să ne aşezăm la masă şi să discutăm aşa cum trebuie. Sunt sigură că Seamus ţi-a dat detalii. Au fost nişte zile dureroase. L-am visat în fiecare noapte de când am primit vestea. Nişte vise foarte aievea. Mai c-aş fi zis că era în aceeaşi cameră cu mine.

Am ţinut-o de braţ şi ne-am îndreptat încetişor către masa de răchită din mijlocul serei. Mergea mai instabil decât înainte şi am băgat de seamă că vârsta o prinsese subtil din urmă. Părul îi era complet albit, iar cerceii de alamă cu diamante arătau prea mari pentru faţa ei delicată. În timp ce înaintam alături de ea, am încercat să-i calculez vârsta, dar n-am reuşit să-mi adun gândurile. A trebuit s-o ajut să se aşeze. S-a lăsat să cadă de la câţiva centimetri depărtare. Cineva îi pusese o pernuţă pe scaun anume pentru asta.

— Iată-ne ajunse. Nu-mi place ca oamenii să mănânce în poală decât dacă sunt la picnic şi nu se poate altfel. Eu n-am făcut-o niciodată. Dar probabil că mă senilizez. Acum lasă-mă să mă uit la tine. Eşti frumoasă, Kate. Te-ai maturizat. Nu mai eşti fată, ci femeie. Dar ai rămas la fel de proaspătă şi de drăguţă. Chiar şi mai drăguţă decât înainte. Te-ai transformat într-o frumuseţe. Nu li se întâmplă tuturor femeilor, ştii asta, nu? Unele opun rezistenţă.

— Îţi mulţumesc, Bunico. Şi tu arăţi bine.

— Ei, aş, arăt ca o ţestoasă bătrână. Am o coafeză nouă acum. A încercat să mă mai învioreze cu trucul ăsta cu şuviţele, despre care se presupune că ar scoate albul în evidenţă, dar nu cred că

funcţionează. Însă coafeza îmi spune cele mai scandaloase poveşti, aşa că mă duc la ea cât de des pot. Ştie mai multe despre divorţuri decât oricine altcineva.

— Povesteşte-mi despre Ozzie, Bunico.

S-a uitat la mine. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Înainte să poată începe, Gloria s-a întors cu cafeaua şi cu brioşa. Ambele miroseau delicios. Gloria le-a pus pe masă în faţa mea, împreună cu un şervet de un alb imaculat în care era învelită o furculiţă greoaie. Îmi mai adusese şi nişte suc de portocale.

— Îţi mulţumesc, Gloria. Arată splendid!

— Sper să-ţi placă, mi-a răspuns ea, după care a ieşit grăbită din încăpere.

— E puţin timidă cu oamenii noi, a spus Bunica, aşezând foarfeca pe masă. O să-ţi spun ce ştiu, Kate. Dar nu-i mare lucru.

— Seamus mi-a zis că *Ferriter* s-a scufundat pe coasta Italiei.

A încuviinţat din cap.

— Pe lângă Sicilia. Nu cunosc detalii. Nu cred că le cunoaşte nimeni. Aparent, refugiaţii ajung pe ţărmurile Siciliei pe tot parcursul verii. Se numeşte „sezonul debarcărilor”. Din câte am înţeles, sunt luaţi în custodie şi li se permite să rămână. S-a iscat o furtună, iar barca s-a scufundat. Oficialii italieni ştiau că Ozzie îi ajuta pe refugiaţi să ajungă pe pământ italian. Îmi închipui că nu le era prea drag. Din punct de vedere politic, situaţia e dificilă oricum ai privi-o. S-a spus despre el că ar fi avut duşmani. Ozzie nu era genul de om care să-şi ţină părerile doar pentru el atunci când vedea o nedreptate.

— Cine a informat autorităţile despre Ozzie? De unde s-a ştiut…?

— E greu de aflat astfel de detalii. Refugiaţii seacă economia Italiei, care şi aşa stagnează. Ăsta ar fi unul dintre neajunsuri. Nu pot să-mi dau cu părerea, draga mea, totul pare de pe altă

lume. E o chestiune politică încurcată. Sau, mai bine zis, o problemă umanitară.

— Dar de ce se afla Ozzie acolo?

M-a privit lung o vreme. Abia reuşeam să-mi stăpânesc tremurul nervos şi dureros din stomac. M-am întins după cafeaua adusă de Gloria. Era neagră, fierbinte şi mă ajuta să mă concentrez. Aveam impresia că urma să mi se spună un adevăr greu de digerat. De fapt, eram sigură de asta.

— Voia să-şi răscumpere păcatele, Kate, mi-a spus Bunica încetişor. Credeam că ştiai asta. E vorba de crucea pe care a trebuit s-o poarte dintotdeauna.

— Ce păcate?

— Păcatul războiului. Păcatul uciderii. Păcatul armelor.

— N-a vrut să-mi vorbească despre asta. Nu mi-a spus niciodată nimic despre ceea ce a făcut în Afganistan.

— Nici n-ar fi putut. Era prea mult pentru el. Ştiai că a fost martor la moartea a doi băieţi, şi că băieţii aceia au murit ca urmare a unui ordin dat de el?

— Ce ordin?

— Unul obişnuit. Nimic extraordinar. Aparent, câţiva băieţi îşi făcuseră obiceiul să joace fotbal în apropierea uneia dintre bazele militare. Ozzie le-a spus că trebuia să meargă să se joace în altă parte. Regulamentele interziceau prezenţa copiilor în preajma bazei. El iubea copiii, aşa că nu din răutate le-a zis să plece. Nişte soldaţi le dăruiseră băieţilor mingi de fotbal, ceea ce era mare lucru pentru ei. Băieţii au fost nevoiţi să plece în altă parte; mai târziu, în aceeaşi zi, pe când se jucau, mingea i-a dus pe un câmp minat. Cei doi băieţi care fugiseră după minge au sărit în aer. Părţi dipurile lor au fost aruncate de explozie pe clădiri şi prin copaci. Ozzie îi cunoştea pe băieţi. Ordinul lui le-a adus moartea.

— O, Doamne, am şoptit.

Ce mai era de zis după asemenea veşti? Bunica a tăcut, lăsându-mi timp să pătrund înţelesul povestirii ei.

— Închipuie-ţi că ai fi avut un rol în uciderea a doi băieţi. Cum ţi-ai mai fi continuat viaţa din acel punct, Kate? Ăsta era păcatul pe care-l avea Ozzie pe suflet. Cu toţii am săvârşit câte un păcat, poate chiar mai multe. Ozzie s-a întors din război un alt om. O ştia şi el. Lumina dinlăuntrul lui se stinsese. Tu i-ai reaprins-o.

— Nu ştiam asta.

— M-a pus să jur că aveam să păstrez secretul. Mi-a spus că singura condiţie ca să-mi împărtăşească secretul ăsta era să nu-l trădez niciodată. Însă cred că promisiunea nu mai e valabilă acum. Ozzie ducea o mare povară, Kate. O povară pe care n-o mai putea suporta. Lua medicamente. Nu ştiu ce anume, dar era îngrijorat că-l ucideau lent. Şi, fireşte, mai trecuse şi prin altele, sunt sigură. Cum poate un om atât de plin de viaţă să se împace cu ideea că a adus atâta moarte pe lume?

— De-asta s-a dus în Mediterana să ajute?

— Da, aşa cred. Nu te poţi lupta cu păcatul uciderii decât dacă salvezi vieţi. Bănuiesc că asta a fost în mintea lui. N-ai cum să ştii sigur de ce omul face una sau alta. Viaţa ajunsese pentru Ozzie o durere continuă, căci trăia obsedat de gândul că ordinul dat de el îi omorâse pe băieţi. Şi cum să fi simţit altfel? Unde mai pui că povestea cu băieţii a fost doar una dintre grozăviile pe care le-a trăit în război. Era soldat. Şi încă unul nemilos, aşa mi s-a zis. Ştii ce se spune? Că există o victimă şi de-o parte şi de cealaltă a glonţului. Ozzie era un bun soldat. A trecut şi prin nişte probleme de familie, aşa cum, de altfel, ni se întâmplă tuturor, iar la toate astea s-a adăugat şi felul lui de-a fi. Întotdeauna e mult prea complicat şi, de fapt, nici nu poţi să te pui în pielea altuia. Un lucru foarte dureros pentru unul poate fi mai uşor de îndurat pentru altul. N-ai cum să estimezi aşa ceva. Nu poţi decât să fii empatic. Faţă de toţi oamenii pe care-i întâlneşti.

Mi-am îngropat faţa în mâini. Nu ştiam dacă-mi venea să plâng sau să urlu. Mă simţeam găunoasă şi golită pe dinăuntru de tot ce era esenţial în sângele meu. În timpul scurtei noastre căsnicii fusesem atât de concentrată pe propriile mele nevoi, pe jalnica mea carieră academică, pe nevoia de ordine, încât nu înţelesesem niciodată ce nevoi aş fi putut să-i împlinesc eu lui. Nu-i înţelesesem niciodată durerea. Nu cu adevărat. Nu pe deplin. Mă agăţasem de o idee despre cum ar fi trebuit să fie o căsnicie, despre direcţia în care ar fi trebuit ea să se îndrepte, şi astfel pierdusem contactul cu realitatea vieţii de zi cu zi. Îl iubeam, da, eram sigură de asta. Eram absolut sigură. Dar nu-i arătasem iubire, nu-l văzusem pe el, iar asta, mi-am dat eu seama, fusese păcatul meu. Cu care trebuia de-acum să trăiesc pe conştiinţă.

— Mă simt atât de prost, am spus eu atunci când mi-am recăpătat vocea. Simt că parcă nici nu l-am cunoscut. Nu cu adevărat. Nu aşa cum ar fi trebuit.

— Te-a iubit, Kate. Doar asta trebuie să-ţi aminteşti.

— Trebuie să-mi amintesc mai mult decât atât, Bunico. Am greşit încă de la început. Eram o fată superficială, stupidă, care credea că o altă fiinţă omenească trebuia să i se potrivească în nişte privinţe absurde. O urăsc pe fata aceea. O urăsc din tot sufletul.

— Cu toţii învăţăm pe parcurs. Şi cu toţii ne purtăm povara păcatelor, Kate. Mai mult decât ai crede. Ideea e să ne iertăm pe noi înşine. Ozzie n-a fost în stare. Poate că păcatele lui erau cu mult prea mari. Ce poate îndura unul poate fi prea mult pentru altul. Însă cu toţii ne străduim, măcar.

— Nu l-am înţeles, Bunico. Nu l-am înţeles cu adevărat. Asta mă doare. Am fost superficială şi fără minte.

— Ba l-ai înţeles. Atât cât a înţeles şi el din tine. O parte, o faţetă. Nu trebuie să facem din Ozzie un sfânt. El ar fi primul care să-ţi spună cu ce a greşit. Nu te-a învinovăţit niciodată pentru că te-ai întors în America. Dimpotrivă, a înţeles. L-a durut, firește, dar ţi-a înţeles motivele.

— Nici nu ştiu dacă am avut vreun motiv. Nici măcar unul. Cred că m-a lăsat s-o termin cu el ca să nu mă mai deranjeze. Nici nu ştiu dacă am avut vreun motiv să...

— Ţi-ai luat viaţa în propriile mâini. Nu te învinovăţi pentru asta. Soţul meu obişnuia să spună că fiecare navighează pe propria lui barcă şi că uneori bărcile noastre se intersectează, iar o velă îi ia vântul celeilalte. Ozzie avea o velă mare şi probabil că te-ai temut să nu-ţi ia tot vântul de care aveai nevoie ca să navighezi pe propria-ţi cale. Acum mănâncă ceva şi bea nişte cafea. Viaţa merge înainte. În timpul şederii tale aici, vor veni nişte avocaţi ca să discute cu tine. Cu excepţia câtorva lucruri personale pe care i le-a lăsat lui Seamus, ai dreptul la tot ceea ce-a strâns în viaţa asta. N-a încetat niciodată să te considere soţia lui.

Aburul cafelei s-a înălţat în razele de soare ce străbăteau sera.

— E prea mult, am zis eu în şoaptă.

— E aşa cum e. La est de soare, la vest de lună.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

— E dintr-o poveste pe care obişnuiam să i-o citesc lui Ozzie când era mic. Despre un urs polar şi un pescar. Un basm nordic, cred. Acolo se depăna povestea: la est de soare, la vest de lună. Era o expresie care ne plăcea mie şi lui Ozzie, aşa că ne-o repetam mereu unul altuia.

Ochii i s-au umezit din pricina amintirii. Am tras adânc aer în piept şi am sorbit din cafea. Era o cafea bună, intensă, aromată şi fierbinte.

— Averea lui, după ce toate documentele vor fi puse în ordine, ar putea fi estimată undeva la 1,6 – 1,7 milioane de euro. Dar încă îi analizăm proprietăţile. Nora Crean ne-a sugerat să aflăm ce ar presupune să-l declarăm mort *in absentia*. E o tactică juridică al cărei scop e ca el să poată fi declarat mort înainte să treacă termenul de şapte ani prevăzut de lege. Încă suntem în discuţii, dar e o mişcare destul de logică. Era un om destul de avut, doamnă Moreton. Mi s-a spus că nu trăia ca atare, dar că avea bani puşi deoparte. Prefera bunurile lichide, fără investiţii

masive la bursă. Avea un teren la Dingle, dar despre acela ştiţi. Mai cumpărase nişte pământ şi în Ontario, Canada. O proprietate pe malul unui lac. Treizeci de acri de pădure. Cred că acestea sunt singurele proprietăţi imobiliare pe care le deţinea.

Mă aflam la biroul de avocatură Peal, Simmons şi Hassleton. Era un spaţiu înţesat de mobilier tapiţat cu piele şi în care trona un ceas de pe vremuri, al cărui ticăit sonor ne amintea tuturor de faptul că eram muritori. O firmă cu importanţă şi rezonanţă istorice, după cum mă asigurase Bunica. Robert Smith, un bărbat comun, cu un nume comun, stătea dinaintea mea la un birou mare din lemn de stejar. Era înalt şi slab, amintindu-mi de o pasăre care s-ar fi aplecat înainte ca să înhaţe un vierme. În creştetul capului nu mai avea păr; în schimb îi creşteau două smocuri deasupra urechilor, ca nişte paranteze care să compenseze goliciunea de la mijloc. Purta un costum gri şi o cravată albastră, strânsă bine în jurul gâtului. Părea să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani. Hârtiile se mişcau la atingerea mâinilor lui precum nişte animale dresate, gata să-i îndeplinească orice poruncă.

— Înţeleg că vă e greu să auziţi toate astea de la prima şedinţă, doamnă Moreton. E vorba despre o grămadă de informaţii. Aveţi întrebări referitoare la cele discutate până acum?

— Te rog, spune-mi Kate.

El a încuviinţat din cap. Deja îi cerusem de trei ori să-mi spună Kate. Însă formalismul era adânc înrădăcinat în el. De altfel, o trăsătură pozitivă la un avocat. O persoană care ţine la rigorile sociale e meticuloasă şi cu actele care-i trec prin mâini.

Mi-a zâmbit şi a început să bată cu degetele în hârtiile din faţa lui.

— Foarte bine. Ai tot timpul să citeşti documentele. Eu nu încerc decât să-ţi prezint cât mai bine situaţia.

— Sinceră să fiu, sunt şocată.

El a strâns din buze şi a dat din cap.

— Părinţii i-au lăsat o sumă considerabilă de bani la moartea lor. Bani care au fost în grija bunicii lui şi care s-au înmulţit. Răposatul tău soţ nu era genul de om chibzuit cu finanţele, aşa că i-a lăsat pe alţii să se îngrijească de aceşti bani. În cazul de faţă, hotărârea luată de el a avut rezultate minunate. Fireşte, bunica lui e bine-cunoscută; de altfel, e un personaj important în sine. A avut oameni pricepuţi care să se îngrijească de bani.

— Sunt uimită. Nu aşa îl vedeam pe Ozzie.

— Dacă îmi permiţi să filosofez o clipă, mi-a spus el înclinându-se şi mai mult în faţă, banii sunt fascinanţi. Şi nu mă refer la bancnote şi la monede în sine, ci la ceea ce reprezintă ele. Mi-am petrecut întreaga viaţă lucrând cu oamenii şi cu modul lor de a se raporta la bani. Unii sunt ca nişte balauri din poveşti. Stau pe grămada de aur şi cunosc greutatea fiecărui galben. Ameninţă pe oricine se apropie de averea lor. Alţii – şi l-aş include şi pe domnul Ferriter în această categorie – văd banii ca pe o cămară. Câteva conserve pe un raft, la care să poată recurge în cazul în care viaţa îi lasă flămânzi. El s-a descurcat bine, dar nu l-a interesat niciodată banul în sine, nici înmulţirea lui. Doar nişte conserve pe un raft, eu aşa văd toată situaţia.

— Îţi mulţumesc pentru metaforă, Robert.

Şi-a deschis braţele în semn de „cu plăcere”. În multe privinţe, era parodia perfectă a unui avocat. Îmi plăcea de el. Simţeam că puteam să-i pun mai multe întrebări, dar nu ştiam ce-mi mai rămăsese de aflat.

— Transferul moştenirii va lua ceva timp, a continuat el. Documente către autorităţi şi alte lucruri de genul ăsta. Ai nevoie de bani acum?

— Nu neapărat.

— Firma noastră îţi poate da un avans din viitoarea ta avere. Ţine minte asta. Avem datele tale de contact şi te vom căuta de îndată ce apar informaţii noi. Pentru moment, ţi-ai făcut o idee despre averea răposatului. Sper că eşti mulţumită. Şi nu e un

blestem, să ştii, să-ţi fie lăsată o moştenire. Dimpotrivă, bucură-te de ea. Sunt sigur că asta şi-ar fi dorit domnul Ferriter.

— Da, mulţumesc. Am să mă străduiesc. Conserve pe un raft. O să ţin minte asta.

M-am ridicat. S-a ridicat şi el. Cred că măsura pe puţin 1,90 metri. Atunci când s-a ridicat, un nasture de la sacou i s-a prins de marginea biroului şi s-a rupt. El a zâmbit.

— A fost o plăcere să te cunosc, mi-a zis, întinzându-mi peste birou dosarul pe care îl întocmise. Cheile de la cabană sunt înăuntru. Dacă te mai putem ajuta cu ceva, te rog să ne anunţi.

Am dat mâna. Pe când plecam, înclinând din cap şi zâmbindu-le celorlalţi avocaţi şi asistenţi care, la rândul lor, îşi înclinau capetele şi-mi zâmbeau, ceasul a anunţat ora patru. Am numărat fiecare bătaie. Am ieşit din nou pe străzile animate ale Dublinului, iar bătăile ceasului încă îmi răsunau în cap.

Capitolul 31

L-am luat pe Gottfried cu mine la colibă. Stătea pe scaunul din stânga al maşinii mele închiriate. Seamus insistase să mă ducă el, sau măcar Johnny, dar i-am replicat cu aceeaşi insistenţă că trebuia să fac asta de una singură. Nora îl repezise, zicându-i să mă lase să fac după cum simţeam. Drept compromis, Seamus mi-a spus să-l iau pe Gottfried ca să-mi ţină de urât. M-am bucurat. Într-un fel, abia aşteptam să plec, ca să rămân singură cu gândurile mele. Aşa că m-au lăsat în pace.

Mi-am amintit drumul şi traseele cu uşurinţă. Nici n-a trebuit să mă concentrez prea mult. Când am ajuns pe poteca acoperită de iarbă care ducea la platoul stâncos ce dădea înspre mare – locul unde cândva eu şi Ozzie trăiserăm ca soţ şi soţie – mi-am dat seama pe dată că lucrurile se schimbaseră. În primul rând, poteca nu mai era doar de pământ. Ozzie sau altcineva o

transformase într-o alee presărată cu pietriş, astfel încât iarba alunecoasă şi noroiul să nu mai fie o problemă. Era prima dintre multele îmbunătăţiri pe care le-am observat. După mai puţin de douăzeci de metri, am zărit coliba.

Am înţeles că asta era coliba la care visase Ozzie. Aşa şi-o imaginase în toţi anii aceia. Mâinile lui o aduseseră, până la urmă, la viaţă. Îi desenaseră conturul pe orizontul pal al cerului de seară, cu marea care se întindea dedesubt precum o fustă bătută de vânt şi murmura tainic către coliba pe care plănuiserăm s-o locuim împreună.

Am început să plâng. Fără scâncete, fără strigăte de durere. În schimb, simţeam că renunţasem la ceva valoros şi de neînlocuit. Îl judecasem greşit pe Ozzie. Înţelegeam lucrul ăsta atât de simplu cu fiecare centimetru cu care înainta maşina. În cele din urmă, promisiunea pe care o reprezenta coliba fusese adusă la îndeplinire. Era o căsuţă de vis, vopsită în alb, cu ferestre rotunde şi cu acoperiş de trestie şi stuf. Linii simple, forme şi culori modeste. Un cămin pe un deal de unde se vedeau golful Dingle şi Marea Celtică.

— El a coit asta, i-am şoptit lui Gottfried. Cred că a coit-o pentru noi.

Mi-am îngropat faţa în blana moale a lui Gottfried şi l-am strâns în braţe. Însă Gottfried se mişca nerăbdător. Voia să meargă să-l găsească pe Ozzie. I-am deschis portiera şi a sărit afară. L-am urmat. Mirosul mării se simţea peste tot. Pescăruşii zburau de la alee până jos, pe plajă. Vântul îi împingea înapoi către uscat, iar ei zburau împotriva lui, ţâşnind spre mare.

Nu văzusem fotografii ale colibei aşa cum arăta ea acum. Ozzie rămăsese tăcut şi distant. În cel de-al doilea an de la despărţirea noastră îi trimisesem o felicitare de Crăciun, transmiţându-i gânduri bune lui, Norei, lui Seamus şi lui Gottfried, însă felicitarea îmi fusese înapoiată cu plicul intact. Ozzie dispăruse din viaţa mea precum o bucată de ţesut îndepărtată chirurgical. Iar eu ce făcusem în privinţa asta? Îmi spusesem că aşa era cel mai bine. Că aşa ar fi făcut orice om

raţional. Făcusem o pasiune pentru Ozzie, însă mă despărţisem de el crezând că nu era genul de bărbat cu care să-ţi poţi petrece restul vieţii.

Acum îmi venea să mă scuip. Mă blestemam. Mă uram pentru că-i lipisem o etichetă doar ca să mă pot convinge pe mine însămi că nu era bărbatul de care aveam nevoie.

— Ce frumos e, i-am şoptit lui Gottfried, însă el deja se pusese pe adulmecat, sperând, probabil, că Ozzie avea să vină pe cărare, cu părul ud, cu pielea sărată şi rece de la apa mării.

Chiar *era* frumoasă coliba. Avea stil şi te cucerea, era imaginea actualizată a unui tipar străvechi. În lumina apusului, m-am apropiat încet de ea şi am simţit că ajunseserăm acasă. Fiecare centimetru, fiecare unghi al clădirii spunea ceva despre Ozzie. Mi-l închipuiam acolo muncind, muncind şi iar muncind, modelând coliba din pietrele şi lutul dimprejur. Îl pusesem la îndoială. Iar el, în tot acest timp, dispusese de o mică avere. Ar fi putut să angajeze coctori, ar fi putut termina coliba în doar câteva luni, dar nu voise s-o facă. Îşi dorise s-o ridice cu propriile-i mâini. Ştiam acum că şi asta fusese una dintre încercările lui de a se întoarce la partea luminoasă a vieţii. Coliba reprezenta un zid. Unul ridicat împotriva acelei bombe care împrăştiase mădularele unor copii printre crengile copacilor dintr-un pustiu afgan. În rotunjimea ferestrelor colibei, Ozzie încercase să regăsească simetria şi calmul pe care războiul i le răpise.

Am descuiat cu cheia din pachetul pe care mi-l dăduse Robert Smith. Uşa s-a deschis cu uşurinţă. Am păşit înăuntru şi am văzut perfecţiunea interiorului. Poate că dacă aş fi fost un alt gen de femeie n-aş fi gustat stilul acela, însă simplitatea, puritatea şi continuitatea liniilor mi se potriveau întocmai. Unul dintre amănuntele care îmi plăceau la poveştile despre insulele Blasket era descrierea colibelor. Precum cea de faţă, erau albe şi lipsite de podoabe, cu podele neacoperite, care uneori erau simple duşumele de pământ, şi având pe peretele din spate nelipsitul cămin luminat de strălucirea focului. Ozzie preluase la perfecţie toată acea întocmire. Înăuntru se găseau cinci scaune

cu spătare făcute din beţe, care înconjurau o masă rotundă din lemn de stejar. Mi le-am închipuit aşezate astfel încât cineva să poată şedea în faţa focului. Liniştea nespusă dintre pereţii colibei părea anume făcută ca să fie tulburată de veselia celor care ar fi locuit-o. Marea aştepta afară, împrumutând culoarea ierbii înalte ce cobora până la ea de pe costişa dealului.

Renunţasem la toate astea. Renunţasem la Ozzie.

L-am chemat pe Gottfried în casă şi i-am turnat apă într-un castronel. Ozzie lăsase lemne de foc lângă cămin. Am găsit nişte hârtie de care m-am ajutat ca să aprind focul. M-am aşezat pe vine şi am privit cum creşteau flăcările. Cândva, o fată fără minte ceruse perfecţiunea de la iubitul ei şi nu fusese atât de puternică încât să-i rămână alături. Cu toate că el fusese plin de bunătate, de dragoste şi de poftă de viaţă. Mă durea să mă gândesc la acea fată; mă durea să mi-o închipui atât de autosuficientă, atât de sigură de cunoştinţele ei. Am mai pus nişte lemne pe foc, iar apoi, ştiind că n-avea să se stingă, am luat două perne de pe pat, le-am aşezat lângă cămin şi am petrecut multă vreme privind cum flăcările alungau întunericul de afară. Gottfried a venit şi s-a aşezat lângă mine. L-am cuprins cu braţele, dar n-am mai plâns. Nu mai puteam s-o fac.

Atunci când m-am trezit mi-era foame, sete şi eram dezorientată. Lumina lunii pătrundea prin ferestre. N-am aprins lumina. În schimb, am mai pus lemne pe foc şi am ieşit din colibă ca să-l las pe Gottfried să-şi facă plimbarea. În timp ce-l aşteptam, un glas s-a ridicat din adâncul inimii mele. Mi-a năpădit-o până ce s-a revărsat din ea. La început părea ceva absurd, însă apoi a prins putere şi şi-a croit drum prin mine, ducând cu el forţa femeilor din insulele Blasket care îngenuncheaseră plângându-şi bărbaţii morţi pe mare, copiii morţi la naştere, bătrânii ale căror capete deveneau la fel de uşoare şi de moi ca şi pernele pe care şi le aşezaseră ca să-şi dea ultima suflare. Din mine a ţâşnit un ţipăt prelung de durere, un glas care nu era decât o parte a glasului meu, şi am privit cum norii treceau prin faţa lunii, şi am zărit marea care asculta şi care mi-a purtat strigătul pe valurile ei.

SCRISOAREA A ŞASEA

Théid mé suas ar an cnoc is airde
Féach an bhfeic mé fear a' bháta.
An dtig tú anocht, nó an dtig tú amárach?
(M-am urcat pe cel mai înalt deal
Să văd dacă-l zăresc pe luntraş.
Vei veni diseară sau vei veni mâine?)

Capitolul 32

Am găsit acel mesaj din întâmplare. Petrecusem singură o săptămână în colibă, neavându-l lângă mine decât pe Gottfried. N-am făcut altceva decât să dorm, să aprind focul şi să merg în plimbări lungi. Mâncam fără poftă. Îl citeam pe Yeats, aşa cum eu şi Ozzie obişnuiserăm cândva s-o facem împreună. Seamus m-a sunat de două ori, iar Nora o dată. Le-am vorbit calm şi raţional, deşi nu aşa mă simţeam. În cea de a treia zi a sunat Lawrence, însă n-am avut inimă să-i răspund. Mi-a lăsat un mesaj plin de căldură în care mi-a urat numai bine şi mi-a spus că spera ca lucrurile să se aranjeze cât mai convenabil, apoi mi-a vorbit câteva minute despre apariţia lui în talk-show-ul *Întâlnire cu presa*. Mersese mai bine decât îşi imaginase, astfel că primea în continuu mesaje şi invitaţii la alte dezbateri. Era uimitor, spunea el, cât de mult putea să însemne o singură apariţie la o emisiune televizată...

Am şters mesajul înainte ca el să termine de vorbit.

Am luat legătura cu decanul meu şi cu şeful departamentului. Am aranjat să-mi mut cursurile online. Vorbind cu ei, mi-am dat seama că ştiau că urma să fac o treabă proastă cu ultimele cursuri. Dar n-aveam ce face. M-am dus de mai multe ori la o pensiune şi am plătit o taxă de douăzeci de euro pentru conexiunea la internet. Însă n-aveam nici un chef să predau, iar

studenţii au simţit starea în care eram. Am târât-o aşa până ce am terminat cu ele.

Am căutat prin colibă semne din vremea în care Ozzie locuise acolo. Nu lăsase cine ştie ce în urmă. Avea un birou unde îşi ţinea facturile şi alte mărunţişuri, o bibliotecă cu vreo două sute de cărţi de toate felurile şi un dulap în care-şi lăsase câteva haine. De acolo am luat două pulovere; pe unul îl purtam drept cămaşă de noapte, iar pe celălalt îl ţineam împăturit sub perna pe care el îşi pusese capul. În felul ăsta încă mai simţeam ceva din mirosul lui.

Am petrecut o zi şi jumătate căutând tot ce se putea găsi despre dispariţia *Ferriter*-ului. N-am descoperit mare lucru; nu fusese decât o altă pierdere printre cele pe care le implica acea migraţie oribilă, din Africa spre Europa, a africanilor din vest, a sirienilor şi a eritreenilor. Nu ştiam aproape nimic despre rutele migraţiei, despre groaznicele răsturnări ale bărcilor, despre copiii care trăiau mâncând pastă de dinţi. Unele dintre poze le recunoşteam, fiindcă ajunseseră virale: un copil sirian mort, cu faţa în jos, pe o plajă din Italia, imaginea oribilă a unei bărci cu copastia deschisă, înghiţită de valuri, o bătrână parcă din timpuri străvechi, care privea ţintă în obiectiv cu ochi goi şi obosiţi.

Aproape fără să vreau, mi-am făcut în minte planul de a merge în Italia. Treptat, mi-am dat seama că eram în stare s-o fac. Puteam să merg în Italia şi să văd tot ce văzuse şi Ozzie. Puteam să întreb de el şi de *Ferriter*. Nu mă credeam vreo Nancy Drew, vreo detectivă talentată care să adune indicii, însă trebuia să mă duc. Trebuia să văd tot ce se putea vedea şi trebuia să ajung acolo cât mai repede, înainte ca amintirea lui Ozzie să se estompeze în minţile oamenilor. Pe cât posibil, trebuia să văd cu ochii mei toate cele pe care le văzuse şi el cu ochii lui.

În ziua de dinaintea plecării mele în Italia, am descoperit că lăsase un mesaj. Îl scrisese pe muchia de sus a jumătăţii inferioare a uşii de lemn în stil danez a colibei – pe scândura pe care ţi-ai sprijini coatele dacă ai vrea să te uiţi afară atunci când

partea de sus e deschisă. Deschisesem uşa de zeci de ori fără să observ mesajul scris cu litere negre. Era creionat în aşa fel încât să se confunde cu textura lemnului, şi spunea astfel: *M-am urcat pe cel mai înalt deal/Să văd dacă-l zăresc pe luntraş./Vei veni diseară sau vei veni mâine?*

Mi-am trecut degetele peste scris. N-am plâns. Dar ştiam că mesajul era pentru mine. Mă aşteptase. L-am citit din nou şi am privit către mare. L-am citit iar şi iar, până când mi s-a întipărit în minte ca săpat cu fierul roşu.

Aproape că uitasem de piatra cea roşcată de pe cărare. O văzusem de mii de ori, dar n-o mişcasem niciodată din loc ca să văd dacă Ozzie chiar pusese bani acolo sau nu. L-am scos pe Gottfried la o scurtă plimbare, luând cu mine şi o lopată cu care să ridic piatra. Era grea, cam de mărimea unei mingi de fotbal, doar că mai lată la bază, şi era bine înţepenită în pământ. Iarba crescuse de jur împrejurul ei, aşa că a trebuit să mă urc pe partea din spate a plăcii lopeţii ca să pot să mişc, cu vârful uneltei, piatra de deasupra. Gottfried voia să ajute, aşa că a trebuit să-l dau la o parte ca nu cumva să-i prind lăbuţele în timp ce înfigeam lopata sub piatră. Folosindu-mă de toată forţa şi greutatea mea, am reuşit s-o întorc. Gaura lăsată de ea era goală. Dacă asta fusese ascunzătoarea de bani a lui Ozzie, era limpede că el luase banii de acolo. Am aşezat piatra la loc. Iarba s-a întins ca să-şi revendice dreptul asupra ei.

Am încuiat coliba. Apoi am rămas multă vreme privind înspre golf. M-am lăsat în genunchi lângă Gottfried şi l-am cuprins cu un braţ. *Vei veni diseară sau vei veni mâine?* Tot ce ştiam despre dragoste părea cuprins în acele cuvinte.

— Mi se pare ciudat să vorbim prin internet, am zis eu.

Dr. Kaufman a încuviinţat din cap.

— Aşa e la început. Dar mulţi dintre clienţii mei preferă asta. E mai bine decât la telefon. Măcar aşa ne putem vedea.

— Da, cred că aşa e.

A tăcut. Mereu tăcea în loc să propună un subiect de discuţie. Era timpul meu, erau subiectele mele. Stăteam pe marginea patului din camera unui hotel din Dublin, cu laptopul pe genunchi. Urma să zbor la Roma a doua zi. Îmi luasem rămas-bun de la Seamus şi de la Nora, la fel şi de la Gottfried. Mergeam în Italia fără un plan anume, exceptând-o pe Milly, prietena mea dragă şi bună, care fusese de acord să vină cu mine dacă reuşea să-şi facă timp. Urma ca eu să plătesc costurile călătoriei pentru amândouă. Ca să merg în Italia, chiar aveam nevoie de Milly. Însă odată stabilite toate astea, tot mă simţeam pierdută şi chiar un pic nebună. Le spusesem şi lui Milly, şi lui dr. Kaufman că aşa mă simţeam.

— „Nebună” nu-i cuvântul potrivit, nu-i aşa? m-a întrebat ea. Probabil că nici nu-i corect politic. Nu cred că ne mai referim la oameni ca la nişte nebuni. Asta aparţine trecutului, din fericire.

— Vreau să spun derutată, răvăşită. O mie de alte stări.

— E de înţeles.

— Mă tot întreb dacă acum sunt văduvă. Sau nu sunt văduvă până când Ozzie nu e declarat mort în mod oficial?

— Cred că mai degrabă se aplică ceea ce-ai spus la urmă. Sincer vorbind, nu ştiu.

— Mă tot întreb cum să capăt răspunsul la o astfel de întrebare. N-are nici o legătură cu ceea ce fac, dar, cumva, nu reuşesc să-mi scot asta din minte. Am întrebat-o până şi pe Siri, dar n-a venit cu vreun răspuns inteligibil.

— E atât de important pentru tine să ştii dacă eşti văduvă?

— Nu ştiu de ce, dar răspunsul e „da”.

Ea n-a mai spus nimic. Îmi venea s-o rog să-şi întoarcă monitorul către grădină, ca să văd păsările. Dar am continuat:

— Măcar aşa aş avea un rol în viaţa lui. Sau în moartea lui, dacă se poate spune astfel.

— Ce însemnătate ar avea lucrul ăsta pentru tine?

— Nu ştiu. Un înţeles la nivel social.

— Un fel de aprobare din partea societăţii?

— Ştiu că sună ridicol. Probabil că-i doar un mod de a mă simţi încă legată de el.

Ea m-a privit lung, dar n-a zis nimic.

— Mi-a lăsat totul.

— Mi-ai spus. Şi asta cum te face să te simţi?

— Oribil. Onorată. Furioasă. Uneori, mi se pare că n-a fost drept din partea lui să-mi lase totul. Să am o parte din el cu mine pentru tot restul vieţii. În felul ăsta, n-o să mă desprind niciodată de amintirea lui.

— Vrei să treci mai departe? Cu o clipă în urmă nu voiai să ştii decât dacă eşti văduva lui sau nu.

— Nu ştiu ce vreau. Mi-e dor de el. Mă întreb dacă n-am făcut o greşeală cumplită părăsindu-l.

Ea n-a făcut nici un comentariu. S-a mulţumit să privească placid în ecranul computerului.

— Cunoşti expresia *Nu ştii ce ai până ce nu l-ai pierdut*? E dintr-un cântec[16], am spus eu.

— *Au pavat raiul, loc de parcare l-au făcut*, a continuat numaidecât dr. Kaufman.

Era ciudat s-o aud citând un vers dintr-o piesă rock. Am aşteptat să zâmbească, însă n-a făcut-o.

— Da, ăsta-i cântecul. Asta mă tot întreb. Regret felul în care s-a sfârşit căsnicia noastră. Regret că nu l-am înţeles mai bine pe Ozzie.

— Întotdeauna e mai uşor să fii înţelept după ce a trecut un moment critic. Atunci când te-ai hotărât să-l părăseşti nu ştiai anumite lucruri pe care acum le ştii.

[16] Piesă a formaţiei de rock Cinderella – „Don’t Know What You Got (Till It’s Gone)”.

— Aşa să fie? L-am avut pe bărbatul ăsta remarcabil în viaţa mea, pe soţul meu, iar eu am fugit la prima neplăcere. La primul semn de nepotrivire dintre noi. Aveam o idee oarecum aşezată despre felul în care trebuia să decurgă viaţa mea. Aşa că făceam orice pentru ca viaţa şi ideea să se suprapună. Asta mă doare. Mă simt de parcă am fost o fetiţă răsfăţată care n-a văzut tocmai lucrul de sub nasul ei. Am avut parte de o iubire plină de pasiune, iar eu am schimbat-o pe o pereche de şosete călduroase.

Ea n-a spus nimic. Mă simţeam ameţită şi cu lacrimile gata să-mi curgă. Am încercat să-mi amintesc când mâncasem ultima oară. Îmi venea greu să ţin socoteala unor astfel de lucruri. Milly m-ar fi ajutat cu aşa ceva, m-ar fi luat sub aripa ei protectoare.

Vei veni diseară? Sau vei veni mâine?

— Ai citit *Vălul pictat*, de Somerset Maugham? m-a întrebat dr. Kaufman câteva clipe mai târziu. Dacă nu, îţi recomand s-o citeşti.

— De ce? Despre ce e?

— E o poveste asemănătoare cu a ta. O tânără, frivolă şi adulteră, e dusă de soţul ei într-o regiune izolată a Chinei. Ea devine plictisită, apatică şi nefericită. Tânjeşte după viaţa pe care o avea înainte. Soţul ei nu-i nici pe departe bărbatul cu care ea avusese o aventură. Lui îi lipsesc strălucirea şi charisma pe care le avea din belşug fostul ei iubit. Izbucneşte o molimă. E afectată şcoala locală – ca, de altfel, întreaga comunitate. Din plictiseală, se duce să dea o mână de ajutor la şcoală, iar acolo aude vorbindu-se despre soţul ei într-o cu totul altă manieră faţă de ceea ce-şi închipuise ea. Pentru călugăriţele şi infirmierele de acolo, soţul ei e un fel de sfânt. Un om bun. Trăsăturile pe care ea cu greu le acceptă la el sunt tocmai acelea care-l fac un binefăcător neobosit, un om care face mari eforturi ca să-i ajute pe cei de la marginea societăţii. În timp, ea îşi dă seama că s-a îndrăgostit de soţul ei, acum că l-a văzut cu adevărat.

— Şi ce se întâmplă?

— Nu vreau în nici un caz să spun că eşti frivolă sau adulteră. Nu mă înţelege greşit. Dar asta-i o poveste despre reevaluare, asemănătoare cu a ta. Să-ţi spun cum se termină?

— Da, vă rog.

— El moare. E literatură, fireşte, deci drama e necesară. Scena finală însă e de-a dreptul interesantă. Ea se întoarce la Londra şi întâmplarea o face să dea peste fostul ei iubit. Trece pe lângă el pe stradă şi nici nu se oboseşte să-l observe. El nu e nici pe jumătate bărbatul care fusese soţul ei, iar acum ea ştie lucrul ăsta, pentru că între timp învăţase să preţuiască altfel de calităţi.

— Aşa cum trebuie să fac şi eu.

Dr. Kaufman s-a mulţumit să privească direct în ecran. În mod cu totul neobişnuit, ochii îi luceau de lacrimi. Nu mai văzusem să arate vreo emoţie în toate şedinţele pe care le avusesem cu ea. Când a reluat, vorbea pe un ton blând.

— Uite, Kate, nu te poţi învinovăţi. Lipsa noastră de experienţă e ca o închisoare din care nu putem scăpa decât folosindu-ne de experienţă. Ironic, nu-i aşa? Ozzie şi-a jucat rolul. Poate că nici el nu era chiar pregătit pentru viaţa pe care v-o imaginaserăţi voi. Genul de compromis pe care cuplurile trebuie să înveţe să-l facă, o perspectivă pe care o capeţi pe parcurs. Acum eşti cu trei ani mai în vârstă. Priveşti lucrurile cu alţi ochi. Kierkegaard spune: *Viaţa nu poate fi înţeleasă decât privită înapoi, dar nu trebuie trăită decât privită înainte.* Asta e condiţia umană. Sursa noastră de nesfârşită suferinţă.

— Vă mulţumesc, dr. Kaufman. E mai mult decât mi-aţi spus vreodată într-o şedinţă.

Acum mi-a zâmbit.

— Uneori, psihoterapeuţii pot împărtăşi perspective care să fie de folos. Îţi pot împrumuta ochelarii mei pentru o clipă. Îţi jeleşti fostul soţ şi jeleşti destrămarea căsniciei voastre. Astea nu-s lucruri minore.

— Nu, nu sunt.

— Pas cu pas. Fii îngăduitoare cu tine însăţi. Cu toţii facem tot ce ne stă-n puteri. Tu, Ozzie şi noi, restul.

Am dat din cap în semn de aprobare şi, în cele din urmă, am întrebat-o dacă putea întoarce monitorul către geam, ca să văd păsările. Mi-a îndeplinit rugămintea. Câteva minute mai târziu, ne-am încheiat convorbirea.

Capitolul 33

Am aterizat la Roma fără vreun plan anume, doar cu ideea că trebuia să ajung în sud. Mă gândisem să închiriez o maşină, dar nu eram sigură că puteam conduce fără emoţii prin Italia. Am găsit un – trenul Leonardo – care m-a dus până în centrul oraşului. Nu mai fusesem niciodată la Roma, însă oraşul mi-a plăcut de la prima vedere. Era cald, asta în primul rând, iar soarele zugrăvea nişte mozaicuri frumoase oriunde îmi aruncam privirea. Ţara asta era diferită de Irlanda. Irlanda era unt; Italia era ulei de măsline. Scuterele bâzâiau pretutindeni, iar străzile emanau o apatie plăcută, o invitaţie să te aşezi la o cafea şi să priveşti oamenii care treceau pe lângă tine. Îmi plăcea moda lor, cu bărbaţii în costume strânse pe corp şi ghete cu toc şi cu femeile purtând pantaloni negri, bluze fabuloase şi poşete ce le scoteau în evidenţă ţinuta şi le-o desăvârşeau. Da, Roma. Era primul lucru strălucitor pe care-l experimentam de săptămâni bune.

Am închiriat o cameră la Villa Duse. M-am răsfăţat cerând una la ultimul etaj, cu terasă. Dacă tot avea să fie o şedere scurtă, de ce să nu mă bucur de ea aşa cum trebuia? În plus, ne aflam în extrasezon, aşa că preţul era accesibil. Un tânăr cu nişte perciuni ca de Elvis mi-a dus bagajele în cameră. I-am dat bacşiş după ureche, fără să ştiu dacă era mult sau puţin, şi am închis uşa după el. Apoi am ieşit pe terasă. Roma m-a

întâmpinat cu o briză caldă şi cu privelişte unor clădiri ce se aflau acolo din vremuri imemoriale.

Am dat drumul la apă în cadă şi am făcut o baie foarte, foarte lungă. După ce am ieşit, m-am îmbrăcat cu nişte blugi şi cu un pulover negru şi am plecat să caut ceva de mâncare. Dacă era cu putinţă, dragostea mea pentru Roma a crescut şi mai mult în lumina scăzută a serii. Era timpul pentru *la bella figura*, acea perioadă de la înserat în care localnicii făceau paradă afişându-se pe străzi. Auzisem de asta doar din cărţi, dar, aşezându-mă la o măsuţă de la Café D'Angelo, am urmărit parada cu plăcere. Am comandat o ciabatta cu roşii, mozarella, prosciutto şi sos pesto, şi un pahar de vin Antinori Villa Antinori Classico Riserva Chianti. Un chelner bătrân, cu mustăţi, mi-a luat comanda oftând de plictiseală. S-a dovedit însă capabil şi prompt. Curând am avut dinaintea mea o masă suculentă şi un pahar aburit de răceala unui vin excelent.

— Mai doriţi ceva? m-a întrebat chelnerul în engleză.

— Nu, mulţumesc.

— *Prego*.

Am mâncat uitându-mă la oameni şi, în adâncul minţii mele, am încercat să mi-l închipui pe Ozzie aici. Ozzie în Italia. Nu se prea potrivea. Nu era habitatul lui natural. Era un om al nordului. N-ar fi venit în Italia decât dacă ar fi avut în minte un scop precis.

Îmi beam vinul atunci când telefonul a început să-mi bâzâie. Era un apel de la Milly. Nu voiam să fiu unul dintre acei americani enervanţi care vorbeau la telefon în timp ce mâncau, dar, în acelaşi timp, voiam şi să vorbesc cu Milly. Încă nu îmi spusese dacă venea sau nu.

— Unde eşti? m-a întrebat ea de cum am răspuns.

— În Italia. La Roma. La o cafenea micuţă şi drăguţă.

— Poţi să mai stai o zi acolo? Poate o zi şi jumătate?

Am simţit cum mi s-a strâns stomacul.

Vei veni diseară? Sau vei veni mâine?

— Chiar vii, Milly? Te rog, spune da.

— Da, vin. Tocmai mi-am cumpărat bilet. Ajung mâine-seară, cred.

— Vorbeşti serios? Vai, Milly, cum pot să-ţi mulţumesc? Nu cred că-ţi închipui cât de mult înseamnă asta pentru mine. Nici nu ştiu dacă aş putea face asta fără tine. În clipa asta mă simt de-a dreptul singură pe lume.

— Am simţit, Kate.

A trebuit să fac pauză o clipă. Milly urma să vină la mine. Cu Milly alături puteam face orice. N-aveam cuvinte să-i spun cât de recunoscătoare îi eram.

— O să-ţi placă la nebunie aici, Milly! Eu sunt doar de o jumătate de zi şi deja ador oraşul. E aşa cum ţi-ai dori să fie. Şi e cald.

— Abia aştept. O să fie o aventură.

— O să mergem spre sud, dar putem să rămânem la Roma o zi sau două.

— Mi-ar plăcea. Dar ştiu că nu avem mult timp. Ştiu că eşti nerăbdătoare să afli tot ce poţi despre Ozzie.

M-am ciupit de nas şi, înainte să continui, am dat scurt din cap.

— E mort, Milly. Nu vreau să văd decât dacă pot să dau de vreo urmă de-a lui.

— Ştiu, scumpo.

— Stăm puţin la Roma, apoi plecăm spre sud. Bucurie şi durere amestecate. Aşa e viaţa asta afurisită.

— Da, aşa e viaţa. A naibii de grea, dar asta e.

Am cedat. Am început să plâng peste mâncare şi, la capătul liniei, am auzit-o pe Milly oftând, răbdătoare. După ce m-am liniştit, mi-a dat numărul zborului, m-a întrebat ce lucruri trebuia

să-şi aducă şi mi-a mai spus că abia aştepta să mă vadă. Eu i-am promis că urma să-i trimit prin mesaj adresa hotelului, după care am închis. Chelnerul s-a întors şi s-a uitat la mine.

— Aşa de proastă e mâncarea, *signora*?

Se referea la plânsetele mele. Voia să fie o glumă. Mi-a mai turnat puţin vin.

— Mâncarea e minunată, scuze. Am o perioadă grea.

— Fără scuze. Luaţi un desert. Bucuraţi-vă de seara asta.

— Da, aş vrea. Aduceţi-mi un desert, pe care-l credeţi potrivit. Şi nişte cafea. Mulţumesc. Cafea neagră.

Mi-a adus *zabaglione*, o cremă deschisă la culoare, care era o specialitate cu cafea. Am căutat-o imediat pe Google cu telefonul, pe sub masă. Fusese inventată în Florenţa în timpul secolului al XVI-lea, la curtea familiei Medici. Părea desertul potrivit pentru prima mea noapte la Roma. Am pus telefonul deoparte şi am tras adânc aer în piept. Venea Milly; urma să mă duc în sud şi să văd ce puteam afla. Lumea continua să se învârtă. Ozzie plecase la est de soare şi la vest de lună.

Noaptea devenea din ce în ce mai întunecată. Ce straniu! Mă aflam la Roma, ca văduvă – sau nu? – a unui bărbat care-mi lăsase o avere. Beam Chianti fin şi mâncam *zabaglione*, un desert de care auzisem cu doar o oră în urmă. Viaţa părea prea hazardată, prea imprevizibilă ca să poţi să te încrezi în ea. M-am gândit şi la *Ferriter* în drumul nostru spre Dublin, la valul care mă izbise de parapet, la vâltorile mării care se revărsaseră pe lângă mine şi care mă invitaseră în adâncurile verzi-cenuşii.

Am mâncat încet, savurând fiecare înghiţitură. După care am plătit şi m-am întors agale la hotel. Un tânăr care stătea cocoţat pe un scuter mi-a trimis o bezea. L-am ignorat. Am urcat în cameră şi am adormit, cu uşile de la terasă deschise. Briza blândă făcea perdelele albe să se mişte, iar scuterele aproape că sunau ca nişte greieri.

Milly îmi trimitea mesaje la tot pasul.

Am aterizat, mi-a scris de la aeroport. *Deja m-am îndrăgostit de trei italieni*.

Mai târziu: *Pe drum. Vin la hotel. Şoferul ştie unde e*.

Am coborât în hol şi am aşteptat. Adusesem cu mine o carte, *Autobiografia lui Peig Sayers din Marea Insulă Blasket*, o carte care de obicei îmi aducea linişte, însă acum nu mă puteam concentra să citesc. Stăteam pe fotoliul verde şi moale care se afla prea aproape de o ferigă sădită într-un ghiveci. M-am ridicat şi m-am aşezat pe un alt fotoliu, de data asta lângă o fereastră care dădea înspre stradă. Mi-am verificat telefonul ca să văd dacă mai primisem mesaje. L-am verificat iar şi iar.

Apoi, atunci când Milly a ajuns, în sfârşit, aproape că am ratat-o.

Şi cred că aş fi ratat-o cu totul dacă nu i-aş fi recunoscut pasul pe când a intrat în micul lobby, ducându-se la recepţie. Am scos un strigăt de fericire, surpriză şi emoţie de nestăpânit. Era Milly! Cât ai zice peşte, ajunsese aici. S-a întors şi şi-a proptit mica geantă pe rotile de peretele de lângă ea. Geanta a alunecat, iar mânerul s-a lovit de podea cu un zgomot puternic. Ea s-a aplecat ca s-o ridice, dar apoi a făcut un pas în spate şi a fluturat din mână. Geanta putea să aştepte, părea să spună Milly ridicând din umeri. A pornit înspre mine cu braţele deschise ca să mă îmbrăţişeze. Arăta bine, ca o pasăre fericită care ateriza sau care se pregătea să-şi ia zborul, iar eu m-am aruncat în braţele ei, am îmbrăţişat-o şi amândouă am început să râdem.

Care era motivul?

Nervi, nerăbdare, tristeţe, bucurie, exaltare. Un amestec de sentimente care se exprimau, cumva, într-un râset în hohote. Ne-am îmbrăţişat din nou şi din nou şi ne-am îmbrâncit uşor într-o parte şi-n alta. Apoi ea m-a împins puţin în spate, şi-a şters ochii cu mâneca şi a zâmbit larg.

— Suntem la Roma! a exclamat.

— Ştiu.

— Roma, Italia!

— Ştiu, ştiu, ştiu.

— E un vis. Dintotdeauna mi-am dorit să vin aici.

— Şi eu.

— Mă tot gândeam... cât de ciudat e. Eu sunt om în toată firea, mi-am zis. Kate, la fel. Două doamne adulte zboară la Roma şi se întâlnesc. Pur şi simplu. Cred că suntem adulte acum, Kate, ce spui?

Mi se părea minunat s-o văd, s-o am lângă mine, să-i simt energia pozitivă şi efervescentă. Am prins-o de braţ, i-am tras geanta după noi şi am aşteptat să se înregistreze la recepţie. I-au dat o copie a cheii de la camera noastră, după care am luat-o cu mine. Purta nişte blugi strâmţi şi nişte ghete negre fabuloase. Ochii ei, ca de obicei, atrăgeau atenţia oamenilor. Aceştia se uitau la ea şi se întrebau dacă nu cumva era vreo vedetă. Arăta de parcă ar fi putut fi. Energia ei însenina lumea din jur.

De cum am intrat în cameră, s-a dus direct pe terasă şi a privit în jur. A tras de mai multe ori aer în piept, cu mâinile pe parapetul de ciment, apoi s-a întors spre mine şi m-a cuprins din nou în braţe. De data asta însă n-a mai fost o îmbrăţişare de urs, ci una liniştită, calmă şi demnă.

— Îmi pare rău, mi-a spus ea. Îmi pare rău de Ozzie. Sunt încântată să fiu la Roma, dar nu pot uita motivul pentru care suntem aici. Ţi-ai pierdut soţul.

— Nu era soţul meu, am şoptit.

— Odată ce cineva îţi e soţ, îţi rămâne pe viaţă. Voi doi încă sunteţi căsătoriţi.

— Doar pe hârtie, Milly. Aş vrea să fie adevărat, dar nu-i. Eram separaţi. Nu ăsta e cuvântul potrivit?

— Eraţi căsătoriţi în inimile voastre. Asta contează.

Ne-am desprins din îmbrăţişare, dar am continuat să ne privim în ochi. Milly a făcut o faţă amuzantă, apoi a ridicat braţele ca pentru a spune: *Uită-te la noi, uită-te în ce loc suntem, uită-te unde am ajuns!* Am încuviinţat din cap. Eram la un milion de kilometri depărtare de New Hampshire.

— Eşti obosită? am întrebat-o eu.

— Puţin. Mă simt mai degrabă sleită. Zborul cu avionul te sleieşte de puteri.

— Ai nişte apă în frigider. O să împărţim patul. Putem rămâne o noapte sau două aici, după care mergem spre sud, Milly. O să fie foarte distractiv.

— Eşti sigură? Nu ştiu dacă e o idee bună. Nu eşti în dispoziţia potrivită pentru distracţie. Eşti în doliu, pentru numele lui Dumnezeu! Asta nu-i o vacanţă.

— Nu, fireşte că nu. Dar e posibil să nu mai ajungem a doua oară la Roma. Trebuie să experimentăm puţin. Până şi Ozzie ar fi de acord cu asta. Mă gândeam că am putea petrece o zi perfectă la Roma.

— O zi perfectă? Aşa ai spus? Îmi place cum sună. Ei bine, dacă aşa stă treaba, nu mă mai culc. O să-mi spun că zborul nici n-a existat. O zi şi o noapte. Apoi mergem spre sud şi vedem ce putem afla. Cum rămâne cu predatul tău?

— Predatul meu se duce de râpă. E praf. Nu fac deloc treabă bună cu acele cursuri. Dar semestrul e pe sfârşite, slavă Domnului.

— Ai vreo problemă din cauza asta? Vreo presiune din partea administraţiei?

Am ridicat din umeri. Nici nu ştiam. Nu i-aş fi învinovăţit pe cei de la Dartmouth dacă m-ar fi dat afară. Nu i-aş fi învinovăţit nici pe studenţii mei dacă m-ar fi reclamat la decan. Nu-i pusesem intenţionat în situaţia asta, dar era de netăgăduit că în punctul ăsta ajunseserăm. Nu puteam trece cu vederea un asemenea

lucru. Mă pregătisem mental să accept consecinţele absenţei mele. Asta era viaţa.

— Cei de la facultate n-au cum să fie mulţumiţi de mine. Prestaţia mea din ultimul timp nu-i una care să mă urce în ierarhia universitară.

— Dar uneori viaţa ne stă în cale. Ei ar trebui să înţeleagă asta.

A zâmbit, apoi a clătinat din cap. Nu prea erau multe de zis cu privire la îndreptarea situaţiei din Hanover, New Hampshire.

— Mă duc să fac un duş, a spus Milly ca să schimbe subiectul, trăgându-şi geanta în dormitor. O să ne adaptăm din mers. Sunt aici pentru tine, Kate. Când spui să mergem, mergem. Nu pun întrebări. Putem pleca şi acum, dacă vrei.

— O zi.

— Bine, o zi. O zi perfectă. Şi o noapte, a spus Milly ridicându-şi sprâncenele şi aruncându-mi o ocheadă.

— Eşti o împieliţată.

Milly a făcut un pas către mine şi şi-a trecut un braţ pe după gâtul meu.

— Te iubesc, Kate.

— Şi eu te iubesc, Milly.

— Suntem două femei adulte la Roma.

— Aşa se pare.

— Uimitor. Pur şi simplu fabulos!

Capitolul 34

Dacă aş fi putut să-mi comand online o prietenă care să fie sensibilă, amuzantă, plină de viaţă, liniştită, atentă, de

încredere şi gata să facă orice i-aş fi cerut, cei de la Amazon mi-ar fi livrat-o pe Milly cu drona şi ar fi lăsat-o pe terasă fără ca măcar să agite perdelele. A ieşit din baie într-un halat alb, cu părul prins într-un turban dintr-un prosop pufos, azuriu, şi cu telefonul plin de adrese de restaurante pe care prietena ei, Jennifer Donnelli, născută la Roma şi care acum studia la Darmouth, îi spusese că trebuia să le încerce neapărat. Milly mi-a arătat telefonul.

— Uite cum propun să facem. Fructe de mare, poate paste. O masă bună. Apoi ieşim în oraş şi găsim cel mai bun bar pe care ni-l permitem. Bem nişte martini înainte de masă, poate un coniac, nu ştiu. Ce se bea la Roma după cină?

— Sambuca?

— Credeam că numai bătrânele italience, de la nunţile din *Fiii Italiei* mai beau sambuca.

— Cam stereotipic, nu?

Ea mi-a spulberat pedanteria cu un gest din mână. S-a trântit pe pat, mărind cu degetul ceva de pe ecranul telefonului.

— N-avem mult timp la dispoziţie, deci trebuie să facem ca totul să fie cât mai eficient. Plănuiesc să mă sărut cu un italian diseară, cam asta e situaţia. Dar înainte de asta ar trebui să vedem oraşul de pe Colina Capitolină. Jennifer spune că trebuie neapărat s-o facem. Apoi Forumul Roman. Ea spune că noaptea Roma e un adevărat teatru în aer liber. Cum îţi sună până acum? E prea mult?

— Sună ca un început perfect al unei zile perfecte la Roma!

— Aşa mă gândeam şi eu! a spus ea, fericită. De acord! Probabil va trebui să vedem şi Treptele Spaniole şi Fontana di Trevi… poate convingem vreun băieţaş cu scuter să ne ducă. N-ar fi de vis? Să cutreierăm prin Roma cu doi băieţaşi care probabil că ar trebui să fie la şcoală în timpul ăsta?

— Prea mult, am zis eu.

— Bine, bine, bine, m-am lăsat dusă de val, ştiu. Dar trebuie să vedem Fontana di Trevi şi Treptele Spaniole. Poate şi Porticul Octaviei? Jennifer l-a trecut la categoria B. Spune să-l vedem doar dacă avem timp şi că e lângă Colosseum, deci probabil c-ar trebui să-l vedem, totuşi.

Arăta exotic stând în prosop, cu faţa luminată de încântare. Milly din New Hampshire era diferită de Milly din Italia. Picături de apă i se scurgeau de pe umeri. Oboseala i se strecurase în liniile din jurul ochilor, dar nu mă îndoiam că putea s-o ţină aşa zile la rând. Pe când călătoream prin Irlanda, pierdusem şirul ritmurilor ei emoţionale. Acum era cu siguranţă într-o fază bună.

Am plecat de la hotel la opt şi jumătate, o oră pe care o consideram destul de înaintată ca să fim în pas cu moda ieşirilor în oraş. Ne-am îmbrăcat bine, dar nu extravagant. Umblam în pantofi comozi, veselindu-ne ca nişte şcolăriţe de tot ceea ce vedeam, auzeam şi miroseam. Milly mă ţinea de braţ, aducându-mă la zi cu ultimele bârfe din New Hampshire, cine ieşea cu cine, cine se despărţise, cine ajunsese la vreun centru de reabilitare, cine divorţa definitiv. Eu ascultam pe jumătate atentă, pe jumătate conştientă că poate şi eu ajunseserăm pe ordinea de zi a bârfitorilor din Hanover. *Ai auzit de Kate? Kate Moreton? Fostul ei soţ – sau era actualul soţ? – în fine, bărbatul cu care era acum câţiva ani s-a înecat în Marea Mediterană*. Apoi ar fi trecut mai departe. Eu aş fi fost dată uitării, nimic mai mult decât un subiect suculent, însă consecinţele micului val de bârfe m-ar fi afectat ani întregi. Din păcate, viaţa oamenilor era înconjurată de tot felul de bârfe. Am bătut-o uşor pe Milly pe mână, iar ea a înţeles mesajul şi a schimbat subiectul, uitându-se în telefon ca să se ghideze de-a lungul serii noastre romane.

Am mâncat la Restaurant Crispi 19, de pe Via Francesco Crispi. Era un restaurant superb, cu o uşă de lemn negru şi feţe de masă apretate, dar Milly mi-a spus că n-am fi putut obţine o masă în timpul sezonului turistic. Ne-am oprit la intrare, uşor timide, dar chiar atunci un bărbat înalt, cu păr grizonant şi îmbrăcat într-un frumos costum bleumarin, a ieşit ca să fumeze

şi ne-a zărit. Şi-a aprins bricheta, trimiţând în aer un vălătuc de fum.

— Masă? a întrebat el în italiană.

— *Si*, a răspuns Milly.

— *Americano?*

— *Si*, a zis ea încă o dată.

— Mâncare bună. Vă duc eu înăuntru... două fumuri.

L-am urmărit cum fuma. Milly m-a strâns şi mai tare de braţ. Bărbatul ziceai că era de la o agenţie de casting: înalt, arătos, savurându-şi ţigara într-o seară caldă. Şi s-a ţinut de cuvânt. A tras două pufuri, apoi a stins chiştocul de pavaj.

— Mergem, ne-a zis, întinzând mâna ca să ne arate drumul. Masă bună.

Am ajuns într-o încăpere intimă şi confortabilă. Era aglomerat, în ciuda faptului că eram în afara sezonului. Domnul nostru ne-a condus la o masă mică din mijlocul încăperii. Ne-a ţinut scaunele şi ni le-a împins după ce ne-am aşezat. Milly mi-a surprins privirea şi a zâmbit. Pentru un american, să-i ţină scaunul unei femei şi să fie uşor curtenitor părea de obicei ceva forţat; însă domnul italian n-a stat pe gânduri nici o clipă. Aşa se făcea.

— Chelnerul dumneavoastră, Emilio, ne-a spus domnul, prezentându-ne un chelner masiv, agitat, care la fel de bine ar fi putut să răsară dintr-o gaură din podea, atât de iute şi-a făcut apariţia lângă domnul nostru.

— Eu sunt Emilio, a spus el zâmbind. *Americanos*?

— Da, i-a răspuns Milly. *Americanos*.

— Bun, bun, bun, a făcut Emilio. Vă aşteaptă o cină delicioasă. Cu toată viteza înainte.

N-am comandat bine. Sau mai bine zis n-am comandat fluent. Ne-am decis în cele din urmă la un meniu de degustare cu şapte

tipuri de peşte şi cu vinuri alese de Emilio, care să meargă cu mâncarea. Ne-a scutit astfel de luat nişte decizii şi ne-a oferit şansa de a savura atmosfera restaurantului.

— Ce e cu Italia? a întrebat Milly rotindu-şi privirea în jur ca să surprindă cât mai multe detalii posibil. E frumoasă, fireşte, dar pare cumva mătăsoasă. Pe lângă ea, americanii par un şervet aspru de bumbac.

— Probabil că asta se întâmplă datorită climei.

— Toată lumea mănâncă afară... cafenelele, luminile. Nici nu ştiu. Cel puţin în New England, unde trăim, totul e orientat spre interior.

— Am citit undeva că europenii ies în oraş ca să socializeze şi stau acasă dacă vor să fie singuri. În America, facem exact invers. Ieşim ca să fim singuri, să escaladăm vreun munte sau să ne dăm cu caiacul pe vreun râu şi stăm acasă dacă vrem să socializăm. Ciudat, nu-i aşa?

Înainte ca Emilio să ne aducă primul fel, Milly s-a aplecat peste masă şi mi-a luat mâinile într-ale ei. Le-a scuturat uşor ca îndemn să-i întâlnesc privirea.

— Cum te simţi? Îţi vine greu să faci asta?

— Nu, nu, îmi place. Mă bucur să fiu aici cu tine, Milly. Doar că...

— Bărbatul pe care l-ai iubit s-a înecat în Mediterana.

— Da, aşa cred. Nu e ca şi cum am să pot vreodată să fac ceva în privinţa asta. Sau să aflu ceva. Dar simt nevoia să fiu în locul în care şi-a petrecut el ultimele zile.

— Înţeleg. Te simţi golită de sentimente?

— Puţin. Câteodată. Mai degrabă bântuită decât orice altceva. Are sens?

— De Ozzie?

— De Ozzie, de cât de uşor am lăsat legătura noastră să se destrame. De cum nu m-am luptat pentru căsnicia asta aşa cum ar fi trebuit. M-am grăbit.

— Dar ai avut motivele tale, nu-i aşa?

— Am avut motivele mele. Nici nu sunt sigură că am luat decizia greşită. Nici nu-i vorba despre decizia în sine. Mi-aduc aminte că vorbeam cu o prietenă care divorţase. Ea mi-a spus că, înainte să divorţeze, a făcut ore bune de terapie de cuplu cu viitorul ei fost soţ. Ştia că voia să divorţeze, dar, chiar şi aşa, tot s-a dus. Voia să fie sigură că făcuse tot ce-i stătuse în puteri. Voia să încerce toate metodele. Nu voia să se trezească cinci ani mai târziu şi să-şi dea seama că făcuse o greşeală îngrozitoare. Sau că nu exploatase fiecare posibilitate.

— Înţeleg.

Emilio s-a întors cu alţi doi chelneri mai tineri în urma lui. Aceştia împingeau un mic cărucior. Emilio ne-a turnat vin, în timp ce ceilalţi doi se ocupau cu servirea primului fel de peşte.

— Filé de cod la tavă cu spumă de mămăligă şi anşoa, *si*? Şi capere prăjite cu roşii glasate... da? a întrebat Emilio.

— Da, minunat! i-a răspuns Milly, dându-mi drumul la mâini şi lăsându-se pe spătarul scaunului.

Apoi a spus o replică pe care, evident, o învăţase pe de rost:

— Nu există leac pentru dragoste decât să iubeşti şi mai mult.

— Ce bine e să fiu aici cu tine, Milly, i-am zis, ridicând paharul.

— Pentru o zi perfectă la Roma!

Am văzut luminile Romei din vârful Colinei Capitoline. Am văzut Colosseumul, luminat şi frumos, apoi ne-am dus în plimbare la Porticul Octaviei, l-am admirat şi ne-am continuat drumul învăluite într-o aură delicioasă de mâncare, vinuri şi colindat. Era bine în Italia. În New Hampshire venea iarna, iar în Irlanda fusese umed şi rece, însă Roma ne invita să trăim pe îndelete, să vedem totul, să savurăm viaţa. Şi am făcut întocmai. Am

străbătut cei aproape doi kilometri de la Colossuem până la Treptele Spaniole pe Via del Corso şi Via Condotti, apoi am rămas o vreme pe Treptele Spaniole urmărind scena de noapte desfăşurându-se dinaintea noastră. Am văzut jongleri, mâncători de flăcări şi înghiţitori de săbii şi am urmărit o droaie de copii italieni răsucindu-şi skateboardurile în piaţa mare ce se întindea dinaintea treptelor. Milly se agăţase de braţul meu, râzând la fiecare nou moment de veselă frumuseţe. Era bine să te afli în mijlocul oamenilor, să fii doar un simplu turist, fără altă responsabilitate decât să priveşti şi să admiri. După Treptele Spaniole ne-am dus la Fontana din Trevi. E imposibil să vezi astfel de locuri şi să nu-ţi dai seama cât de cunoscute îţi sunt din filme sau din documentare. Şi e imposibil să stai dinaintea Fontanei di Trevi fără să te simţi ca un turist prostuţ. În acelaşi timp Fontana di Trevi, cu sculpturile ei deosebite şi cu apa care se varsă peste caii încremeniţi în galop, pare ubut adus umanităţii, în tot ce are ea mai bun. Frumuseţe, graţie, fantezie. I-am făcut semn lui Milly spre o bancă şi am stat acolo multă vreme uitându-ne la apa care se juca împreună cu luminile şi la valurile de turişti şi de localnici care se opreau şi aruncau monede în fântână.

— Vrei să-ţi pui o dorinţă? m-a întrebat Milly după o vreme.

— Nu cred că dorinţa mea poate fi îndeplinită.

— Nu ştii niciodată. Ce-ţi doreşti?

— O, ştii prea bine. O a doua şansă, aş zice. O şansă de a îndrepta lucrurile cu Ozzie.

— Eu mi-aş dori să mângâi un urs koala. Dintotdeauna mi-am dorit să fac asta.

M-am uitat la ea ca să văd dacă vorbea serios. Şi da, vorbea serios. Am început să râd. Era un gând aşa de ciudat încât nu m-am putut opri din râs nici atunci când Milly mi-a dat un ghiont cu umărul.

— Vrei să mângâi un urs koala? Asta ţi-ai dori? am întrebat-o.

— Dar ce are, e ciudat? Mie mi se par drăguţi.

— Sunt drăguţi. Nu mi-ar displăcea să mângâi unul, dar nu-ţi irosi dorinţa de la Fontana di Trevi pentru aşa ceva. Te iubesc, Milly. Şi îţi iubesc dorinţa de a mângâia urşi koala.

— O să ajung eu şi în Australia, să mângâi un koala.

— Sper din suflet!

— Să-ţi doreşti să mângâi un koala are mai mult sens decât orice altceva. Asta – dacă nu-ţi doreşti să ai parte de mai multe dorinţe. Iată care e, de fapt, cea mai bună dorinţă dintre toate.

Am aşteptat până când mulţimea s-a împrăştiat, apoi am făcut o tonă de poze în faţa Fontanei di Trevi. Luminile deveniseră din albe – aurii. Era uşor ţipător, dar şi dramatic. Milly mi-a spus că schimbarea luminii era în ton cu caracterul renascentist-baroc al fântânii. A rugat-o pe o tânără asiatică să ne facă nişte poze împreună, braţ la braţ, în faţa fântânii. Fata ne-a făcut cu zecile. I-am mulţumit şi a plecat. Era aproape miezul nopţii.

— Eşti gata să dansezi? m-a întrebat Milly.

— Nu sunt, Milly. Dar tu poţi să dansezi, dacă vrei.

— Nu mă duc să dansez, mi-a răspuns Milly. Mă duc direct în pat să dorm şi să mă trezesc cu o dimineaţă perfectă înainte.

— Sună bine.

— Atâta vreme cât le spunem tuturor că am ieşit să dansăm, bine? O să fie secretul nostru?

— Absolut.

În Uberul care ne ducea spre casă am discutat despre artă. Despre Roma şi despre cum era să locuieşti aici, înconjurat de atâta frumuseţe străveche. Părea de neînchipuit că existau oameni care trăiau în mijlocul graţiei şi al artei. Am vorbit despre *la bella figura*, despre *la dolce vita*, viaţa dulce, şi despre cum New Hampshire, de altfel atât de drăguţ şi de pur, părea uneori o pustietate de zile reci şi prea luminoase. La un moment dat oboseala ne-a făcut să vorbim în neştire. După ce am plătit şoferul şi am urcat în cameră, am deschis geamurile cât mai

larg cu putinţă şi ne-am băgat în pat, pe când noaptea se agăţa cu încăpăţânare de perdelele imaculate.

Am dormit doar o oră, poate două, după care m-am trezit şi i-am spus lui Milly că trebuia să plec.

— La baie? m-a întrebat ea, moleşită de somn.

— Spre sud, ca să aflu tot ce se poate despre Ozzie.

— Da, sigur că da.

N-aş fi putut spune sigur dacă m-a auzit sau nu. M-am dat jos din pat, m-am sprijinit de balustrada terasei şi am urmărit noaptea care se adâncea şi cuprindea şi mai mult în gheare micul nostru cartier roman. Încă mai vedeam mişcare pe străzi, însă eu nu mai puteam fi o simplă turistă. Îmi părea rău că nu puteam să mă joc cu Milly încă o zi, că nu puteam să-i ofer asta, dar aveam nevoie să caut urmele lui Ozzie. Studenţii mei îmi trimiseseră notiţe şi lucrări prin e-mail, iar eu le lăsasem să se adune ca pe nişte vase nespălate zăcând în chiuvetă. Venise timpul să fac ceea ce-mi propusesem, nu mai puteam amâna nici o clipă. Am rămas acolo şi am privit agitaţia oraşului de dincolo de terasa mea, clădirile negre care se profilau pe fundalul luminilor puternice şi care uneori se reflectau într-o fereastră de maşină sau într-o oglindă, trimiţând câte o rază spre cer. Am încercat să mi-l închipui pe Ozzie aici, dedicându-şi viaţa mării, încercând să-şi răscumpere sufletul după ce şi-l pierduse în inutilul război din Afganistan.

M-am urcat pe cel mai înalt deal să văd dacă-l zăresc pe luntraş. Vei veni diseară sau vei veni mâine?

Gata cu aşteptarea. Îmi venea rău de la stomac de atâta aşteptare.

Capitolul 35

Porto Salvo e oraşul cel mai sudic din peninsula italiană. Face parte din zona vorbitoare de limbă greacă a regiunii Calabria şi ocupă o formaţiune deluroasă care coboară graţios înspre Marea Ionică. Pescarii pleacă din port dimineaţa devreme şi se mai întorc după-amiaza, urmaţi de păsări. Atunci îşi vând captura direct din bărci. Restaurantele locale cumpără peşte pe care îl transportă în maşini mici sau pe scutere. De-a lungul străzii ce duce la port se află o piaţă de peşte deschisă până după-amiaza târziu, uneori chiar şi până seara. Peste tot unde te uiţi vezi numai piatră cubică şi peşti albi, strălucitori. Aerului, greu şi umed, nu-i lipseşte niciodată mirosul mării. Lumina reflectată din apă cade pe clădiri şi pe laturile bărcilor, iar pescarii bătrâni îşi dreg plasele în lumina după-amiezii cu ace din os de mărimea unui cârlig de rufe.

Prietena lui Milly, Jennifer, ne închiriase o cameră în casa unui localnic din Porto Salvo, pe care îl cunoştea. Era o uimitoare clădire de piatră, ce dădea înspre port. O femeie voinică şi în vârstă, îmbrăcată într-o rochie neagră, a apărut la uşă de la prima bătaie a noastră. Faţa îi strălucea de albeaţă precum o lună suspendată deasupra feţei de masă negre a unui magician. Rochia îi ajungea până la genunchi. În picioare avea nişte ghete negre, cu fermoare de bronz în părţi.

— *Signora* Rici? am întrebat eu, încercând în mod absurd să am un accent italienesc.

Signora Rici era persoana de contact prin care Jennifer făcuse rezervarea.

Ea a clătinat din cap în semn că da. S-a dat la o parte, deschizând larg uşa.

— Pe aici, ne-a spus, în engleză. Urmaţi-mă, vă rog.

Am intrat. Ea a închis uşa în urma noastră. Eu mi-am pus geanta jos, dar nu în drum. Milly a mers mai în faţă, a privit în jur, după care s-a întors spre mine cu sprâncenele ridicate.

Era un apartament uimitor. Partea din spate avea nişte uşi duble care erau deschise ca să intre aerul sărat. Perdele albe

fluturau înspre noi, agăţându-se de pereţii de piatră. Totul în apartament fusese făcut cu gust. Era modern, cu linii bine definite, mobila deschisă la culoare aflându-se într-o juxtapunere plăcută cu granitul pereţilor şi al podelelor. O clipă, vocea din capul meu mi-a spus că şederea aici ar fi fost prea extravagantă, prea scumpă, dar apoi mi-am amintit de banii de la Ozzie. Mi-am mai amintit şi de faptul că voiam ca Milly să se bucure de mediul în care se afla. Dacă bătuse atâta cale pentru mine, nu puteam fi zgârcită. Am simţit cum mi s-a ridicat o povară de pe umeri atunci când m-am decis să rămânem. Oricum n-aveam să stăm foarte mult, mi-am zis în sinea mea.

— *Bene*? a întrebat *signora* Rici, făcând un gest amplu, care cuprindea întreg apartamentul.

— *Molto bene*, a răspuns Milly, după care a continuat în engleză: E foarte frumos. E de vis.

— *Si*, a răspuns *signora* Rici. Numai vise bune aşa aproape de mare.

— O, Kate, aş putea muri fericită după asta.

Signora Rici m-a condus până la marginea terasei. Era cea mai frumoasă terasă pe care o văzusem vreodată. În primul rând era făcută din piatră, cu podea din plăci străvechi. Unele dintre ele erau crăpate sau denivelate, dar asta le făcea şi mai frumoase. O plantă agăţătoare – bougainvillea? – se căţăra peste tot pe balustrada de piatră. Dincolo de ea, aproape dedesubtul nostru, se afla o fâşie animată din cheiul pescarilor. Dacă aş fi descris-o ca fiind colorată n-aş fi spus decât jumătate de adevăr. Bărcile înaintau vesele de-a lungul docurilor, iar alte bărci, cu sutele, se legănau în golful tăcut, dincolo de pilonii de lemn. Cu toatele erau îndreptate în aceeaşi direcţie, înspre vest, împinse într-acolo de vânt. Pretutindeni pe uscat oamenii se grăbeau să-şi încheie afacerile, ţipau şi râdeau vorbind despre noaptea care trecuse sau despre cea care avea să vină. Umpleau, pur şi simplu, aerul de fericire.

— E absolut superb, *signora* Rici, am zis eu. Mulţumim.

— Bun. Deci vă place? Aşa, aşa. Acum, dacă vă place, aţi dori nişte cafea? Puteţi să o beţi aici, pe terasă.

— Ar fi minunat, i-a răspuns Milly, care şi-a petrecut braţul în jurul meu şi m-a sărutat pe obraz.

— Băiatul din vecini o să meargă la cumpărături dacă aveţi nevoie de ceva. Antonio. Cereţi şi vi-l trimit pe Antonio.

— Mulţumim, am spus eu.

— Acum, cafeaua, a zis *signora* Rici şi s-a grăbit să plece.

Noi am început să ne uităm prin apartament, curioase ca nişte căţeluşi, nemaipomenit de entuziasmate. Era frumos. Fiecare aspect se potrivea cu următorul, până când se ajungea la o armonie perfectă. Mi-am promis să-i cumpăr lui Jennifer un buchet de flori atunci când aveam să ne întoarcem în Statele Unite. Avuseserăm un noroc incredibil.

— Chiar e frumos, Kate, a spus Milly, lăsându-şi geanta lângă patul din cea de a doua cameră. Mulţumesc că m-ai invitat. Îmi pare aşa de bine că am plecat din New Hampshire o vreme. Şi uite unde am ajuns!

— Eu îţi mulţumesc c-ai venit, Milly! Eşti o adevărată prietenă.

— Propun să ne odihnim o oră, după cafea. Oricum o să fie ora de siestă. Apoi vedem ce putem afla. Luăm la rând locurile de pe lista ta.

— Probabil că e inutil.

— Poate că n-ai să găseşti ceea ce-ţi doreşti, scumpo, dar căutarea nu-i inutilă. E departe de a fi inutilă.

— Nu pot pleca acum. Trebuie s-o fac. Trebuie să văd măcar puţin cu ochii mei.

— Fireşte că da.

Când *signora* Rici s-a întors cu cafeaua, ne-am luat-o şi am aşezat-o pe o măsuţă de fier cu scaune asortate, aflată pe terasă. Cineva pusese un şervet cu imprimeu pestriţ pe blatul

rotund a mesei. Soarele ne-a găsit şi el, însă o parte din lumină era ascunsă de umbra clădirii înseşi. Mutând masa de-a lungul terasei, puteai să te bucuri toată ziua de confort. Simţeam cum cedam pe dinăuntru. Poate că de vină era apăsarea cauzată de dispariţia lui Ozzie sau poate că, la urma urmei, călătorisem atât de mult încât acum extenuarea mă ajunsese din urmă. Mă simţeam sleită. I-am mulţumit *signorei* Rici şi mi-am apucat cafeaua cu amândouă mâinile. Am strâns cana ca să-i simt căldura.

Milly şi-a dus cafeaua pe marginea terasei, după care s-a întors spre mine şi mi-a pus o întrebare care părea s-o macine:

— Te-ai gândit vreodată dacă ai putea veni într-un loc ca ăsta fără să mai pleci? Să-ţi schimbi radical viaţa dintr-o simplă mişcare? Locul ăsta mă face să cred că aş putea s-o fac. Mă face să cred c-aş putea trăi cu lumina soarelui. Ştiu, ştiu, mă las dusă de val. Ştiu că sunt naivă, dar îmi place atât de mult Italia, că abia dacă mă pot separa de ea. Mereu m-am gândit că are să-mi placă, dar nu mi-am închipuit că aveam să simt aşa ceva. Sudul Italiei mai e cunoscut şi ca Mezzogiorno, adică Miazăzi. Ştiai asta? De fapt, numele descrie modul de viaţă. Aş putea trăi aici, chiar aş putea.

— Nu poţi trăi aici. Am nevoie de tine în New Hampshire.

— Dar e atât de frig acolo, a spus ea, venind să se aşeze lângă mine şi să privim împreună marea. Zile şi luni întregi de frig şi de lumină puţină. Frig în permanenţă. Am putea trăi aici, în sudul Italiei, la Miazăzi, şi să mâncăm paste în fiecare seară. Şi să bem vin bun. Ar fi ceva, nu?

— Sunt mai atrasă de Irlanda, sinceră să fiu.

— Pentru că eşti roşcată! a exclamat ea, râzând. Îţi plac pistruii şi pielea albă. Eu prefer oricând un bărbat tuciuriu.

Am sorbit din cafea. Am încercat să fiu veselă, dar nu-mi venea. Milly s-a întins şi m-a luat de mână. Putea să mă citească mai bine decât oricine.

— Spune ce ai pe suflet, Kate. Ai bătut cale lungă ca să ajungi aici.

— Totul e al naibii de încâlcit.

— Ştiu, dar trebuie să vorbeşti, măcar un pic. Eu fac glume despre bărbaţi tuciurii şi roşcaţi, pe când tu eşti, de fapt, într-o misiune ca să afli mai multe despre moartea fostului tău soţ. Iartă-mă. Sunt doar încântată de Italia.

— Ştiu, dragă. Nu-ţi face griji. Nu trebuie să ne purtăm cu mănuşi. Ozzie e mort. Bunica lui are inima frântă, iar bunul lui prieten, Seamus, e devastat. El era lumea lor. Din mai multe puncte de vedere, pierderea pe care au suferit-o ei e cu mult mai mare decât a mea.

Ea a încuviinţat din cap. Spre uşurarea mea, s-a mulţumit să asculte.

— Mai am şi o colibă care dă spre mare. Coliba noastră. Nu sunt sigură dacă am să pot suporta să locuiesc acolo fără el. Ozzie e în fiecare perete şi în fiecare scaun. I-a ieşit superb. E o colibă pe care toată lumea ar adora-o.

— Mă bucur, scumpo. Mă bucur că ai o parte din el.

— A venit până aici şi habar n-am de ce. Sau aş putea spune că bănuiesc. Nu înţeleg cum de a ajuns tocmai aici, mai bine zis. De unde a ştiut ce să facă şi unde să se ducă? Am citit destul cât să înţeleg unele lucruri, dar mă simt copleşită. Unii oameni spun că oricine are o barcă poate să ajute. Imigranţii sunt atât de disperaţi să plece din Africa, încât ajung pe mare în nişte condiţii îngrozitoare. E ca atunci când cubanezii traversează ca să ajungă în Florida, dar situaţia de faţă e şi mai tragică.

— Am auzit. Cu toţii am auzit de asta. Doar că cei mai mulţi dintre noi nu se alătură echipelor de salvare. El a făcut-o. Sau cel puţin aşa crezi, nu?

— Aşa cred, da. Nu sunt sigură nici măcar de asta. Americanii tind să considere Marea Mediterană un fel de iaz, dar fireşte că e o mare în toată legea. În nopţile petrecute la colibă, după ce

am aflat de Ozzie, am citit nişte părţi din *Odiseea*. Ozzie avea un exemplar vechi pe care scrisese nişte note. Cred că am citit-o ca să-i văd scrisul de mână, dacă nu din alt motiv. Însă oricine ajunge pe mare ar trebui să citească mai întâi *Odiseea*. Povestea asta e împânzită de furtuni.

— Ce se întâmplă cu refugiaţii atunci când ajung?

Ştiam că Milly făcea pe psihoterapeuta cu mine. Măcar un pic. Am strâns-o uşor de mână în semn de mulţumire.

— Ei bine, situaţia e destul de controversată, din câte am înţeles. Nu ştiu prea multe, dar cred că guvernul italian a dat o lege care să accepte imigranţii, odată ajunşi aici. Dar apoi, firește, trebuie să se integreze în societate... Unii refuză să-şi dezvăluie identitatea, pentru că, odată ce o fac, li se va cere să arate şi alte documente la graniţă. Mulţi vor să ajungă în Germania. Dar nu ştiu sigur, Milly. Nu fac decât să repet ce-am auzit din alte părţi. N-o lua de bună. Cu cât citesc mai mult, cu atât simt că nu ştiu mai nimic.

— Ai avut timp să mai recuperezi din cursuri? m-a întrebat ea cu blândeţe. Ştia că n-o făcusem. Era felul ei de a mă mustra pentru că abandonasem totul.

Am ridicat din umeri. Nu mai puteam suporta şi ideea că eşuasem. Mi-am terminat cafeaua. Ştiam că prietena mea încerca să mă calmeze, dar nu reuşeam să mă concentrez.

— Cred că am nevoie să dorm puţin, Milly. Tu ce zici?

— Firește, scumpo! Ţi-e foame? Pot coborî să iau ceva de mâncare. Sau pot să-l trimit pe Antonio.

— Nu mai pot sta trează. Du-te şi explorează. Bucură-te să te eliberezi puţin de mine, Milly. După ce mă trezesc, putem face câteva vizite. Acum că sunt aici, ideea pare puţin prostească. Ideea asta de a căuta. Mi-aduc aminte că, pe când eram mică, cineva mi-a furat bicicleta de pe veranda din spate. Eram sigură că aveam să pot afla cine fusese hoţul şi că aveam să-i dau de urmă. Mi-e teamă că am rămas aceeaşi fetiţă naivă.

— Vino, lasă-mă să te ajut.

M-a condus înapoi în casă, prin camera de zi, la dormitorul principal. Era o încăpere liniştită, cu un pat mare cu baldachin. A deschis geamul ca să lase să intre nişte aer, apoi a tras perdelele ca să nu mă deranjeze soarele. Eu mi-am dat pantofii jos şi aproape că m-am prăbuşit în pat.

Milly s-a aşezat lângă mine şi m-a luat de mână.

— Îmi pare atât de rău de Ozzie. Ştiu cât de mult l-ai iubit... sau, cel puţin, cred că înţeleg. Şi sunt sigură că şi el te-a iubit.

M-am ridicat în capul oaselor şi am îmbrăţişat-o. Am rămas aşa multă vreme.

— Doamne, suntem o pereche pe cinste, a zis ea în cele din urmă şi s-a desprins, stând în picioare lângă pat. În regulă, mă întorc curând. Tu dormi. Odihneşte-te, scumpo!

A ieşit pe vârfuri din cameră şi a închis uşa după ea. Zgomotul de pe cheiul pescarilor încă mai ajungea până la mine, însă părea îndepărtat şi nu-mi stârnea nici o grijă.

Am avut un vis despre Marea Celtică. Am visat că eram pe *Ferriter*, cu Ozzie. A strigat la mine să mă uit la tribord ca să văd delfinii. Iar când m-am uitat, am zărit-o pe Sylvie, fiica lui Lawrence, patinând pe ocean. Avea în mână o cană cu ciocolată caldă, din care sorbea. Se uita la mine ameninţător şi bea din cană în ritmul valurilor care se ondulau sub noi. Apoi am auzit voci din depărtare şi am ştiut că mă trezeam, am ştiut că lumea reală începuse să-mi pătrundă în vis, însă mă simţeam încă obosită. Am auzit-o pe doamna Fox, proprietara pensiunii din Dingle, spunându-mi să-mi pregătesc micul dejun şi că găseam chifle sub şervet. Apoi făceam dragoste cu Ozzie la Skellig Michael. *Am fost căsătoriţi*, mi-a şoptit el. *Suntem* căsătoriţi, mi-am dat eu seama, aşa că asta mă făcea pe mine văduva lui. N-ar fi trebuit niciodată să mă îndoiesc de asta. Tot în vis am văzut prundişul de pe Marea Insulă Blasket şi am auzit găinile cotcodăcind de pe acoperişurile de stuf ale colibelor din sat.

Ozzie a apărut din nou, de data asta, călare pe un măgar, iar animalul mi-a zâmbit cu buzele-i mari de pe faţa prelungă.

Vei veni diseară sau vei veni mâine?

— Cât e ceasul? am întrebat, trezindu-mă brusc. M-am ridicat în capul oaselor şi am privit în jur. Mirosul oceanului venea pe aripile brizei. În doi timpi şi trei mişcări mi-am amintit unde mă aflam. M-am trântit înapoi pe perne. Îmi trăsesem, în somn, cuvertura peste picioare, aşa că m-am dezvelit. Visul se agăţa de mine. Eram încă pe jumătate adormită pe când am auzit pe cineva bătându-mi uşor în uşă.

— Kate, dormi? a întrebat Milly, intrând în cameră.

Mi-am dat seama că se făcuse seară. Lumina soarelui bătea acum pieziş, obosită parcă de atâta mişcare câtă făcuse în timpul zilei.

— Nu dorm.

Milly a intrat încetişor şi a deschis fereastra şi mai larg.

— Ai dormit toată ziua. Mi-era teamă că n-ai să mai poţi dormi la noapte dacă nu te trezesc.

— Mă bucur c-ai făcut-o. Tocmai m-am trezit, oricum.

— Trebuie să fii extenuată. Stresul şi emoţiile...

— Sunt bine, Milly. Sincer.

Mi-a aşezat cuvertura peste picioare, iar brăţările i-au zăngănit. Apoi mi-a zâmbit.

— Probabil că eşti lihnită, mi-a spus ea. Am găsit o trattoria nu departe. Locul ăsta, orăşelul ăsta... nu seamănă cu nimic altceva.

— Lasă-mă un minut. Vin imediat.

Milly a ieşit şi a închis uşor uşa. Eu mi-am verificat telefonul. Aveam mii de e-mailuri şi de mesaje de la studenţi. Unul dintre ele era de la preşedintele departamentului de la Dartmouth. Nu le-am deschis. Am băgat telefonul sub pernă şi m-am dus la

baie ca să mă spăl. O vreme n-am făcut altceva decât să mă privesc lung în oglindă. Nu m-am aranjat, ci pur şi simplu m-am privit lung.

„Asta eşti tu”, mi-am zis, uitându-mă în propriii ochi.

„Asta eşti tu, Kate Moreton, văduvă, moştenitoare, stăpâna unei colibe, a unei cabane, prietena lui Milly, prietena lui Gottfried, orfană de tată, crudă, insensibilă, roşcată.” Nu-mi păsa prea tare de ochii care mă priveau, la rândul lor. Mi-am aplecat capul spre chiuvetă şi mi-am dat cu nişte apă pe faţă. Am continuat să fac asta până când n-am mai simţit nevoia. Apoi m-am şters pe mâini şi pe faţă.

Am tras adânc aer în piept, mi-am netezit hainele şi m-am dus în camera de zi ca s-o regăsesc pe Milly.

— Iat-o! a exclamat ea. Arăţi odihnită. Ce mă bucur că ai putut să închizi puţin ochii!

— Încă mă simt somnoroasă ca un oposum.

— Oposumul e somnoros de felul lui?

Milly era aşezată la o masă de răchită din mijlocul apartamentului. Închisese uşile de la terasă, căci seara era răcoare. Acum se chinuia să desfacă o sticlă de vin. În faţă avea un bol cu calamari şi nişte baghete.

Un scuter a accelerat afară şi cineva a strigat o urare pe un ton vesel. Am simţit miros de gaz de la motor, amestecat cu parfumul mării. Mi-am dat atunci seama că ăsta trebuie să fi fost mirosul pe care îl simţise Ozzie în clipa morţii.

Capitolul 36

Nu ştiam nimic.

Ba, mai rău decât atât, avusesem impresia greşită că într-adevăr *ştiusem* ceva în legătură cu tragedia umană care avea loc în Mediterana. Eram profesor, eram obişnuită cu cercetarea. Asta făcea parte din arsenalul meu, era singurul meu dar. Căutasem pe o mie de site-uri, citisem articole din reviste, urmărisem clipuri pe YouTube cu marina italiană recuperând refugiaţi diulere de pescuit ruginite. Văzând toate astea, crezusem că ştiam ceva. Mă înşelasem. Chestiunea era cu mult mai gravă decât mă aşteptasem.

Mi-a luat trei zile ca să am confirmarea faptului că mă aflam în locul greşit. Sau, mai bine spus, că trebuia să ajung la Pozzallo, în Sicilia, locul unde marina italiană îi ducea pe refugiaţii salvaţi de pe mare. Zilele noastre în interiorul ţării deveneau din ce în ce mai inutile: în fiecare dimineaţă mergeam la un alt birou, la un alt oficial şi întrebam – într-o italiană stricată, desigur – dacă ne puteau spune ceva despre o barcă ce se scufundase. *Ferriter. Ozzie Ferriter*. Cât de dureros de ignorantă eram. Milly ştia că eram o ignorantă, dar, chiar şi aşa, mă însoţea, mă încuraja, îmi spunea că poate în următorul loc aveam să fim mai norocoase. Numai că ea ştia că nu era aşa. Un grăunte din mintea mea îmi spunea acelaşi lucru, însă nu voiam să-l sc ca să crească. Nu voiam s-o fac pentru nimic în lume.

În ciuda situaţiei, am avut parte şi de momente frumoase: un prânz pe un vas cu pânze transformat într-un mic restaurant. Calamar proaspăt şi paste de casă cu dovlecei şi busuioc. Lumina se reflecta din mare, chelnerul era încântător, iar mirosul mâncării amestecat cu cel sărat al apei ne îmbăta cu o aromă pătrunzătoare. Eu şi Milly eram conştiente de nepotrivirea absurdă: veniserăm acolo ca să aflăm informaţii despre un bărbat mort în toiul unei mari tragedii umane, şi totuşi, noi ne bucuram de masa noastră somptuoasă, gătită cu rafinament, în luxul unei bărci care nu părăsise niciodată docul.

Apoi, aproape ca o penitenţă, ne-am afundat din nou în birocraţia italiană, încercând să găsim răspunsuri la nişte întrebări pe care abia le puteam formula. Şi cine eram noi, până la urmă? Cu ce drept îi abordam pe aceşti funcţionari şi le

ceream o informaţie pe care abia o puteau desfăşura de pe ghemul suferinţei umane cu care se confruntau zilnic? Era zadarnic. De asemenea, gestul nostru vădea şi o ignoranţă arogantă.

— Ar trebui să mergem acasă, am zis eu după ce ne-am terminat vizitele în cea de-a treia zi.

Căutarea noastră se dovedise zadarnică şi în ziua aceea. Inutilă. Aproape ridicolă. Îmi simţeam stomacul gol şi-mi era rău. Am rămas pe debarcaderul din faţa apartamentului şi am urmărit cu privirea pescarii care-şi curăţau bărcile pentru următoarea zi. Îmi doream să fi fost pescar. Pentru prima oară am înţeles dorinţa lui Ozzie de a se afla pe mare. Era o viaţă rudimentară, bună, grea. Însă, mai presus de toate, era lipsită de complicaţii. Îi invidiam pe pescari, cu voia lor bună, cu bărcile lor viu colorate. Nu mă puteam uita la ele fără să-mi aduc aminte de *Ferriter*.

— Kate, trebuie să mergem în Sicilia. Toată lumea ne spune asta.

— Pare o muncă zadarnică.

— Aşa o fi. Dar nu trebuie să lăsăm nici o piatră neîntoarsă.

— Orbecăi ca o proastă.

— Nu ca o proastă. Ca o femeie care vrea să ştie ce s-a întâmplat cu bărbatul iubit.

— Nici nu ştiu de ce facem asta. De ce îţi fac şi ţie asta. E egoist.

— Ştii ce înseamnă miza investită în poker? m-a întrebat ea, mijind ochii în lumina soarelui de amiază. De ce te mai întreb? Nu ştii o iotă despre poker.

— Dar tu de unde ştii?

— Obişnuiam să joc cu unchiul Lenny în timpul verilor petrecute în Maine. M-a învăţat să joc punând drept miză un borcan cu monede. Miza investită înseamnă că joci o mână şi trebuie să

pui o miză îndeajuns de mare încât să fie mai avantajos să continui jocul decât să te retragi. Ai miza investită. Ai pus bani, ai putea la fel de bine să vezi ce iese.

— Vrei să spui că am miza investită în ceea ce-l priveşte pe Ozzie?

— Păi, nu?

— Cred că da.

— Să pleci acum ar însemna să-ţi arăţi cărţile. Dar la fel de bine ai putea să vezi cum se termină. Atunci vei şti ce să faci.

— Sau nu.

— Sau nu. Corect. Şi asta e posibil. Ba chiar probabil. Dar ai deja mulţi bănuţi investiţi. Ai putea la fel de bine sa chemi pariorul. Să-i vezi mâna.

— Ia te uită, câte expresii din poker ştii.

Ea s-a uitat la mine şi a râs. Eram amândouă obosite. În orice excursie vine un moment în care ideea de a te întoarce acasă e mai tentantă decât cea de a merge mai departe. Poate că amândouă ne atinseserăm limita. Am rămas tăcute în timp ce priveam soarele cum apunea. La final, m-am întins şi am prins-o de mână.

În seara aceea ne-am făcut bagajul şi, la prima oră a dimineţii, am prins un vapor care mergea în Sicilia. Nu ne mai rămânea altceva de făcut.

În timpul călătoriei noastre spre Sicilia norocul a făcut să ne împrietenim cu un tânăr sirian pe nume Karam. Stătea lângă noi la tribordul *Cicognei*, o ambarcaţiune scurtă ce tăia valurile cu iuţeală şi cu un balans minim. Karam lucra ca translator pentru o agenţie italiană, filială a organizaţiei *Salvaţi Copiii*, care îi ajuta pe refugiaţi într-o mulţime de feluri. Era tânăr, amabil, cu păr lung, ţinut pe spate de o bandană. Purta nişte pantaloni largi şi o pereche de sandale maro-închis, iar telefonul îi era nelipsit din mână. Avea nişte perciuni subţiri dar lungi, care se pierdeau în barba neîngrijită ce-i acoperea mai mult din bărbie

decât din obraji. Doi dinţi îi fuseseră sparţi sau scoşi din partea dreaptă a gurii, astfel că mereu ducea mâna într-acolo ca să-şi acopere golul.

— Mare controversă, a spus el în engleză, după ce a înţeles scopul prezenţei noastre în Sicilia. *Mare nostrum*, aşa-i?

Cunoşteam expresia. Însemna *marea noastră*. Provenea din Roma antică, atunci când cetăţenii vorbeau despre dragostea şi dependenţa lor de mare. Acum căpătase un alt înţeles. Era folosită în presă ca să sublinieze primirea călduroasă cu care erau întâmpinaţi refugiaţii de către italieni. Însă conservatorii din guvernul italian o contracarau.

— Aşa cred, i-am răspuns eu, nu ştiu prea multe despre asta.

— O, da, mare controversă. Se ceartă întruna. Tic-tac. Conservatorii, cei de dreapta, ştiţi? Da, cei de dreapta spun că dacă încurajezi oamenii, o să vină şi alţii.

— Şi tu ce părere ai?

— Eu zic că oamenii nu se urcă în bărci vechi decât dacă sunt disperaţi.

Engleza lui era excelentă; fusese la şcoală în Anglia. Se mutase întruna de la opt ani, mai întâi cu tatăl lui, apoi cu un unchi îndepărtat. Tatăl îi murise de pleurezie. Mama îi fusese ucisă într-un accident de motocicletă în Siria. Spunea că era dezrădăcinat, un cetăţean al lumii, nu unul al vreunei ţări anume.

I-am cumpărat cafea şi nişte produse de patiserie. L-am rugat să ne zică tot ce ştia. Şi aşa a şi făcut. Avea multe de spus. Ne-a vorbit despre nedreptate, despre cruzimea guvernului sirian faţă de propriii cetăţeni, despre sărăcia din Eritreea şi din Mali, două ţări africane care deveniseră mai conservatoare din punct de vedere religios în ultimul deceniu. Ne-a vorbit despre banii pe care îi dădea fiecare refugiat, despre câţi dintre ei plătiseră câte unsportator de oameni – nu îi numea contrabandişti – vreo două sute de dolari pentru un drum. Nu vedea nici o soluţie concretă care să pună capăt migraţiei.

— Oamenii sunt ca plantele, a conchis el sorbind din cafea, se duc spre lumină, nu spre întuneric.

— Ai putea să ne duci la un centru? l-am întrebat eu. Ai vrea să faci asta pentru noi?

El a încuviinţat din cap. Era simplu, părea să spună, dar probabil inutil.

— Îmi pare rău pentru bărbatul tău, pentru soţul tău, a zis el. Sunt unii care vor să ajute. Cei mai mulţi oameni îşi întorc privirea. Se tem pentru propria porţie de soare. Nu le pasă dacă alţii se ofilesc, atâta vreme cât ei prosperă. Soţul tău n-a fost aşa.

— Nu, cred că nu.

— Asta înseamnă că a avut o inimă bună. Dacă n-o să afli nimic altceva despre el, măcar să ştii asta.

Milly a început apoi să discute cu el despre artă şi muzică, iar eu am simţit cum adormeam. Mi-am sprijinit capul de balustradă şi am închis ochii. M-am concentrat asupra mirosului mării, a zgomotului făcut de pescăruşi, m-am lăsat purtată înapoi pe *Ferriter*, înapoi la noaptea în care Ozzie mi-a spus să mă dezbrac ca să mă vadă delfinii. M-am gândit la patul nostru cald şi sigur de lângă dig, la stelele de pretutindeni, mici luminiţe albe, şi la curentul dinspre nord care promisese să ne ţină departe de uscat pentru totdeauna.

CIE în italiană vine de la *centro di identificazione ed espulsione*[17].

CDA vine de la *centrul de prim-ajutor*.

CARA vine de la *centrul de ajutor pentru refugiaţii fără acte* şi care cer statutul de azilanţi politic.

Ca orice altă instituţie, ca o armată, ca un spital, ca o forţă poliţienească, criza refugiaţilor îşi crease un vocabular propriu, cu mii de acronime. După ce am ajuns, în timp ce Karam ne

[17] Centrul de identificare şi expulzare – în limba italiană în original.

vorbea, eu m-am uitat de mai multe ori la Milly ca să văd dacă înţelesese explicaţiile lui. Era limpede, după expresia de pe faţa ei, că era la fel de derutată ca şi mine. L-am urmat pe Karam, încercând să pun lucrurile cap la cap. Părea că avea să-mi ia ceva timp până să înţeleg. Disperarea creştea în mine cu fiecare kilometru străbătut.

Ne-am oprit la un magazin şi am încărcat taxiul cu cât de multe sticle de apă am putut, după cum ne sfătuise Karam. Am plătit noi. După care ne-am dus la tabăra de la Pian del Lago, din Caltanissetta, un oraş de corturi, care fusese ridicat sub o autostradă suspendată. Fusese închis şi redeschis de nenumărate ori. Nu avea apă. Refugiaţii ridicaseră corturi pe paleţi de lemn, însă nu aveau instalaţii sanitare şi nici speranţă. Mirosul era de nesuportat. Poliţia, ne povestea Karam, îi alungase pe oameni sau se oferiseră să îi mute, dar, în realitate, nu exista nici un loc în care imigranţii să poată fi mutaţi. Unii rămâneau acolo mai mult de un an, alţii veneau sau plecau, în funcţie de circumstanţe. Mulţi aşteptau să li se elibereze actele ca să poată pleca spre Napoli sau Palermo.

— Apa îi va face să aibă încredere în voi, ne-a spus Karam, după ce am coborât din taxi în căldura sufocantă.

La ce ne aşteptaserăm? Cum îndrăzniserăm să încercăm cu degetul această mare de suferinţă umană fără să fim pregătite să oferim ajutor până la ultima suflare? Mă simţeam răsfăţată şi ţinută în puf, o americancă înstărită care-şi făcea de lucru cu actele de caritate. Ozzie avusese dreptate: pentru cauza asta merita să-ţi dai viaţa.

Copiii ne-au găsit cei dintâi. S-au apropiat timizi, apoi, după ce au văzut apa, cu mai multă încredere. Milly s-a lăsat pe vine şi i-a întins o sticlă celui mai mic din grup. Copiii au venit mai în faţă, zâmbind, nesiguri, iar eu m-am aşezat lângă ea şi am făcut şi eu ce-am putut. Câţiva oameni mai în vârstă au apărut în spatele copiilor, atât ca să-i protejeze, cât şi ca să se asigure că cei mici nu primeau ceva ce-ar fi putut risipi din cauza lipsei lor de experienţă. Karam ne-a avertizat că refugiaţii aveau să fie atenţi să nu spună prea multe dacă i-aş fi întrebat direct despre

Ozzie sau despre orice altceva. Un cuvânt nelalocul lui ar fi putut avea efecte devastatoare asupra şanselor lor de supravieţuire. Erau prevăzători şi temători, copiii şi adulţii deopotrivă, iar când Karam i-a întrebat, în toate limbile pe care le ştia, dacă auziseră sau văzuseră vreo barcă numită *Ferriter*, aceştia s-au făcut că nu aud. În schimb, au venit mai în faţă după apă.

După ce am dat toată apa, l-am urmat pe Karam în inima taberei. Copiii ne-au urmat şi ei, letargici, plictisiţi. Erau obişnuiţi cu vizitatorii europeni, oameni care veneau, făceau fotografii, scurte emisiuni TV, apoi plecau. Pentru ei, la fel eram şi noi.

Karam şi-a petrecut majoritatea timpului vorbind la telefon, mai povestindu-ne doar ocazional.

— Populaţia se schimbă atât de rapid încât e greu să ştii de urma tuturor, ne-a spus el fără să-şi ridice privirea de pe ecranul telefonului. Noi valuri de oameni vin aproape în fiecare săptămână. Unii pleacă. Mulţi mor. Nu spera. Aici nu trebuie niciodată să speri.

— Nu spune asta, a intervenit Milly, privind în jur. Nu spune că nu există speranţă.

Karam a ridicat din umeri. Era un gest de om trecut prin multe, sugerând că aveam să vedem cu ochii noştri.

N-am aflat nimic. Sau, mai degrabă, am aflat doar durere, disperare şi sute de oameni rătăcind fără rost. Câţiva copii jucau fotbal într-o parte a aşezării, o porţiune din gardul de sârmă reprezentând poarta. Am întrebat dacă ştia cineva ceva despre un bărbat pe nume Ozzie sau măcar despre o barcă numită *Ferriter*, dar n-am primit nici un răspuns. Nu era deloc productiv. Distanţa dintre noi, două occidentale punând întrebări prin intermediul unui interpret, şi ei era prea mare. În ceea ce-l privea, Karam n-a investigat mai mult. S-a mulţumit cu ce i-au spus ceilalţi, repetându-ne răspunsurile fără nici o inflexiune. Nu părea interesat de căutarea noastră. Nu arăta nici un pic de iniţiativă sau de curiozitate. Poate că, m-am gândit eu,

găsea că centrele erau deprimante, o amintire a sorţii de care scăpase printr-un noroc chior. Proporţiile migraţiei, vastitatea tragediei cu care se confruntase Ozzie – mă învăluiau precum o ceaţă. După-amiază târziu l-am lăsat pe Karam în centrul oraşului Pozzallo. Ne-a dat de înţeles, prin faptul că zăbovea în preajma noastră, că aştepta o atenţie. I-am dat nişte bani şi s-a prefăcut surprins. Apoi ne-a sărutat pe obraji şi şi-a văzut de drum, luminându-şi calea cu razele slabe ale ecranului de telefon.

— Cine conduce sufletele pe lumea cealaltă? m-a întrebat Milly, privindu-l cum se îndepărta. Karam al nostru.

— Nu-mi amintesc.

— Cred că ar trebui să ne luăm o cameră. Vrei ceva de mâncare?

Am rămas puţin în mijlocul pieţei. Oamenii treceau pe lângă noi, scuterele bâzâiau mai departe. Acolo, în tabără, viaţa continua într-o luptă disperată. Aici, în oraş, treburile zilnice îşi urmau cursul ca şi cum nimic nu se schimbase şi nici nu avea să se schimbe. Îmi simţeam capul uşor şi eram furioasă, pe lângă alte stări pe care nu le puteam defini.

— N-aş putea să mănânc. Cel puţin, nu acum.

Milly a venit în faţa mea, mi-a pus mâinile pe umeri şi m-a privit drept în ochi. De fapt, m-a urmărit cu privirea până când n-am mai putut să i-o evit. Când a vorbit, şi-a apropiat fruntea de a mea până când aproape că mi-a atins-o.

— Trebuie să mergem acasă, Kate. Cât de curând.

— Dacă plec, atunci înseamnă că el e cu adevărat mort.

— Ştiu. Asta nu-i bine, dar nu poţi vizita centre de detenţie la nesfârşit.

— Am nevoie de veşti despre el. Că l-a văzut cineva sau că l-a cunoscut.

— Înţeleg.

— Oare toată lumea din jurul meu crede că cedez?

— Nu, Kate. Nu despre asta-i vorba. Începi să te detaşezi de tragedia pe care ai trăit-o. Are să-ţi ia ceva timp până să te vindeci cu totul.

— L-am mai părăsit cândva.

N-a mai zis nimic. Nu mai putea. Spusesem adevărul.

— Căutarea asta doar o să te întristeze.

— Poate c-o merit.

— Nimeni nu merită să fie trist, Kate. Ozzie a venit cu barca. N-a fost în taberele astea. Poate că marina italiană ştie mai multe despre întreaga poveste decât oamenii din tabere. Pe ei nu mai ai ce să-i întrebi. Nu mai poţi rezolva nimic acum. Chiar dacă ai afla ceva de moartea lui, de barcă... unde are să te ducă asta? Îmi pare rău, scumpo, încerc să te protejez. Dacă vrei să te întorci aici şi să-i ajuţi pe oamenii ăştia, atunci te susţin. Ba chiar o să dau petrecere în cinstea plecării tale din State. Dar parcă nu eşti tu acum. Încă jeleşti, scumpo. Ţi-ai pierdut dragostea vieţii tale. Toţi oamenii regelui şi toţi caii regelui...[18]

Am simţit că cedam. Avea dreptate, ştiam prea bine, dar nu puteam să vorbesc ca să-i spun asta. În mijlocul pieţei care forfotea de viaţă, am simţit că eram împărţită în două dorinţe contrare. Una dintre ele era să mă duc cu Karam, să mă las condusă de lumina difuză a telefonului lui, să merg pe cealaltă lume şi să-i dau câţiva bănuţi barcagiului ca să mă traverseze râul Styx în căutarea lui Ozzie, a lui Ozzie al meu, bărbatul pe care l-am alungat fără să ştiu ce avusesem.

Capitolul 37

[18] Aluzie la versurile unei poezii englezeşti pentru copii („Humpty Dumpty”), cu sensul că anumite lucruri sau situaţii nu mai pot fi reparate (n.red.).

Lawrence mi-a trimis lalele la întoarcerea mea acasă. Le-am pus într-o vază, după care le-am scos pe verandă ca să le ia îngheţul. Le urmăream în fiecare dimineaţă cum păleau din ce în ce mai mult, lumina soarelui şi frigul transformându-le în nişte clopoţei sumbri. Am hotărât să nu mai vorbesc cu Lawrence. Am hotărât că mi-era mai bine singură.

Mă transformasem într-un călugăr. Sau, mai bine zis, în echivalentul feminin al călugărului. Într-o călugăriţă. În fiecare dimineaţă mă trezeam la ora cinci şi făceam, lângă sobă, acele exerciţii de yoga numite „saluturi către soare”. Mă plecam, mă întindeam. Şi posteam. Apoi, pe la şapte, făceam naveta până la Dartmouth şi mă instalam în biroul meu, mă întâlneam cu studenţii, îmi ceream scuze, îmi refăceam legăturile de dinainte. Domnul Fitzgibbons, decanul meu, a venit să-mi facă o vizită într-o după-amiază mohorâtă de iarnă. Cursurile din acel semestru erau pe sfârşite; când a intrat, decanul s-a dezbrăcat de un superb palton din păr de vigonie. Era un dandy. Toată lumea spunea asta. Paltonul din păr de vigonie era emblema lui. Avea cincizeci de ani, era zvelt şi cu o tunsoare à la John F. Kennedy. Îşi purta părul dat pe spate tot timpul. Era un bărbat chipeş, îmbrăcat impecabil şi întotdeauna manierat.

— Te-ai întors, mi-a spus el aşezându-se pe scaunul rezervat de obicei studenţilor mei.

Nu s-a obosit să mă întrebe dacă să ia loc.

— Da, m-am întors.

— Ai fost plecată multă vreme, Kate. Poate mai bine de o treime din semestru.

— Ştiu. Şi îmi cer scuze pentru asta. Încerc acum să mă revanşez faţă de studenţi.

A clătinat cap, apoi a zâmbit.

— E o situaţie delicată. Am avut plângeri. Studenţii plătesc bani buni pentru cursuri. Inclusiv pentru al tău.

— Înţeleg.

— Dartmouth are standarde.

Era rândul meu să clatin din cap. Desigur, problema se punea dacă eu mă ridicasem la standardele lor sau nu.

— Nu se va mai întâmpla, vă promit, am zis şi eu ce-am putut.

— E o promisiune pe care o poţi ţine?

— Aşa aş zice.

Şi-a pus, lent, picior peste picior. Să fii în preajma lui era ca şi cum te aflai lângă un automobil scump, cu motorul lubrifiat, pornit şi niciodată turat.

— Studenţilor le place cursul tău, aşa că nu asta-i problema. Cred că dacă nu le-ar fi plăcut n-am mai fi avut conversaţia de acum. Ultimul tău semestru a fost îngrijorător.

— Mi-am pierdut puţin direcţia.

Am hotărât pe loc să nu-i spun cum sau de ce mi-o pierdusem. Poate că ştia sau nu, însă nu puteam să-i împărtăşesc motivul, deşi probabil că el se aştepta s-o fac.

A clătinat din cap pentru a doua oară. Părea să se simtă confortabil pe scaun. Părea să aibă nevoie să se aşeze câteva clipe. Ştiam că decanii din campus aveau un program draconic. Tuturor ne prindea bine să avem un moment de răgaz în acea perioadă a anului.

— Atunci când am pus piciorul aici pentru prima oară, am avut un birou în această clădire, mi-a spus el uitându-se la biroul meu ca şi cum îi estima valoarea pe piaţa imobiliară. Mă simt puţin nostalgic să mă aflu înapoi aici, mai ales în această perioadă a anului.

— Îmi imaginez.

— Ador solstiţiul. Întunericul care contrastează cu clădirile luminate. Şi toată lumea care se pregăteşte să plece acasă, însă e plăcut şi să fii aici. E un simţământ intens. Eram tânăr pe când mă aflam în biroul ăsta.

— Şi mie îmi place. Mă refer la solstiţiu.

A oftat. Avea un păr de invidiat.

— Ai un început de carieră foarte bun, Kate. Nu mai permite să se întâmple la fel încă o dată.

— Aşa am să fac.

A dat să se ridice.

— Ce-i în poză? m-a întrebat, arătând cu bărbia către fotografia pe care o mărisem şi o aşezasem lângă mine. Era imaginea unei colibe în lumina soarelui, cu iarba unduindu-se înspre ea, bătută de vânt.

— E o colibă în Irlanda.

— A ta?

Am încuviinţat din cap. Încă nu puteam să vorbesc despre asta.

— Ce loc drăguţ.

— E de vis.

A plecat la scurt timp după aceea. Mi-am încălzit nişte apă la un fierbător electric. Mi-am făcut o ceaşcă de ceai verde şi am stins luminile. Crăciunul era aproape. Decanul Fitzgibbons avea dreptate: anotimpul ăsta stârnea tot felul de emoţii. M-am întors şi am privit lung fotografia.

Vei veni azi sau vei veni mâine?

Încă stăteam cufundată într-o beznă aproape totală, când asistenta departamentului a intrat în birou cu un pachet de la FedEx.

— Cioc, cioc, a spus ea. Ăsta tocmai a sosit pentru tine.

O chema Lily. Era scundă şi durdulie şi citise tot ce exista pe lume. Tricota în permanenţă şi era măritată cu Thomas, bărbatul ei, încă din liceu. Şi el era scund şi durduliu. Erau cel mai fericit cuplu pe care-l cunoşteam.

— Ce e?

— Nu ştiu. Poate că e un cadou de Crăciun.

A zâmbit şi a plecat. Am luat un cuţit de tăiat hârtii de pe birou şi am desfăcut pachetul. Am ştiu ce era de cum am făcut cea de a doua tăietură. Un mic bilet de la Edna Barrow a alunecat din pachet şi mi s-a aşezat în poală.

Dragă Kate,

Iată coperta frumoasei tale cărţi.

Să te bucuri de ea. Vor urma şi altele.

Edna

Coperta înfăţişa o găină stând pe acoperişul de stuf al unei colibe, iar în ochiul găinii era desenată harta insulelor Blasket. Dedesubt era numele meu. Pe spate apăreau două aprecieri critice semnate de doi istorici pe care îi admiram, precum şi logoul editurii Broadman. M-am uitat la copertă până când ceaiul s-a răcit şi a rămas fără aromă. O carte. Cartea mea. Am strâns-o la piept şi am urmărit cum întunericul lua întreg campusul în stăpânire. Luminiţe albe.

— Felicitări! mi-a spus dr. Kaufman a doua zi, după ce i-am arătat coperta cărţii. E o realizare.

— Mă bucură mult.

— Ar trebui să fii mândră.

— Sunt. Cred că sunt. Nu pot să nu mă gândesc că asta e o parte din târgul pe care l-am făcut cu Ozzie. În schimbul lui Ozzie. Că am renunţat la el ca să am asta. Lucrul ăsta lipsit de viaţă.

— Pare un fel destul de dur de a privi lucrurile. N-ai avut de ales, nu?

Era mijlocul zilei. Păsările păreau să fi fost în pauză de masă. Sincer vorbind, nu ştiam cum mă simţeam. Iată motivul pentru care îmi păstrasem programarea cu dr. Kaufman. Uneori mă ajuta. Îmi limpezea mintea.

— Am fost atât de neiertătoare. Atât de neînduplecată. Trebuia să fie ca mine sau deloc.

M-a privit fără să spună nimic.

— Cred că n-ar mai trebui să vorbesc despre el, nu?

— Vorbeşte despre ce simţi nevoia să vorbeşti, Kate. N-am *reguli* în acest birou.

— Nici nu reuşesc să-mi închipui cum aş putea să mă văd cu alt bărbat. Cu oricare alt bărbat. Pentru mult timp de acum încolo. Ozzie m-a privat de asta.

— Uneori, Kate, vorbeşti de parcă alţii ar fi cei care ţi-ar conduce viaţa.

— Şi asta e greşit?

— Nu e în întregime adevărat. La bine sau la rău, cu toţii suntem responsabili pentru propria viaţă.

Am încuviinţat din cap. Ştiam că spusele ei erau adevărate, însă pe moment nu voiam să mă gândesc la asta. Era mai simplu să-mi închipui că mă aflam în bătaia unor vânturi pe care nu le stârnisem eu. Am tras adânc aer în piept şi am continuat:

— Mi-am revenit cu predatul. Ăsta ar fi un aspect pozitiv al situaţiei. Am reuşit să rezolv problema. Studenţii m-au iertat, la fel şi cei din administraţie. Iată partea bună. Partea rea e că Nora, Bunica, a căzut în seră. Acum e la spital. Pentru mine, ea e Irlanda.

— Îmi pare rău să aud asta. Sper să-şi revină cât de curând.

Îmi doream să reapară păsările, însă n-au făcut-o.

— Există vreun om care să vadă lucrurile cu o claritate absolută? am spus eu în cele din urmă. Mereu m-am întrebat asta.

— Ce vrei să spui?

— Ştim vreodată exact ce vrem? Sau măcar ce ne trebuie cu adevărat? Putem vreodată să ne vedem viaţa exact aşa cum e?

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu. Când eram cu Ozzie, el era totul. După care l-am lăsat să plece. El a rămas aceeaşi persoană şi la început, şi la sfârşit. Nu înţeleg. Totul pare să se mişte şi să se schimbe şi nu pot pricepe cum de ar trebui să rămânem neclintiţi.

— Cine spune că trebuie să rămâi neclintit?

— Eu. Cred că eu sunt cea care spune asta. Înainte, oamenii nu aveau atâtea opţiuni. Te căsătoreai cu cineva din apropiere, îţi ridicai o casă pe pământul părinţilor şi încercai să-ţi trăieşti viaţa cât mai bine posibil. Acum te poţi duce oriunde. Poţi să pleci în Irlanda sau în sudul Italiei. Poţi întâlni mii de oameni. Bărbaţi, femei, nu contează. Aproape că simţi un fel de saturaţie. Cu atâtea opţiuni, e o prostie să te mai aştepţi ca oamenii să se limiteze la o singură iubire şi la un singur stil de viaţă.

— Perspectiva asta e cam cinică.

— Nu-s deloc sigură că o împărtăşesc. Dimpotrivă. Dar e o parte a felului în care văd eu lucrurile. E adevărul vieţii din ziua de azi. Poţi să intri pe internet şi să frunzăreşti fotografiile unor eventuali parteneri aşa cum ai alege marfa de pe rafturile unui magazin. Poţi să te căsătoreşti cu cineva din celălalt colţ al lumii. Nu ştiu dacă a putea să alegi din noianul ăsta de variante înseamnă, automat, a fi mai fericit.

Ştiam că dr. Kaufman n-avea să contribuie cu nimic la expozeul meu. Şi n-a făcut-o.

Aşa că am continuat:

— Am iubit un bărbat şi l-am lăsat să plece. Nu l-am văzut aşa cum era cu adevărat. Asta mă doare cel mai tare. Asta e greşeala pe care am făcut-o.

— De obicei greşelile nu par greşeli în timp ce le facem.

— Ştiu. M-am crezut înţeleaptă şi matură. Acum nu mai sunt aşa de sigură. Acum sunt de părere că ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult.

Ea a zâmbit uşor. Şedinţa se sfârşise. Nu trebuia să-mi spună. M-am ridicat şi mi-am îmbrăcat haina.

— Am montat şi eu o căsuţă de păsărele, i-am mai zis. Cred că-mi place să le urmăresc.

— Nu te dezamăgesc niciodată.

— Le hrăneşti cu mei?

— Nu, doar cu seminţe de floarea-soarelui. Dacă foloseşti mei, o să ţi se strângă grămadă până la primăvară.

— Dar seu?

— Da, seul e esenţial. O să te trezeşti cu o mare varietate de păsări. În special cu ciocănitori.

Am privit-o în ochi şi i-am spus:

— Cred că am terminat cu sesiunile acestea, dr. Kaufman.

— Eşti sigură?

Am încuviinţat din cap.

— Şi eu cred acelaşi lucru, mi-a spus ea. Dacă tu crezi asta, atunci şi eu cred acelaşi lucru.

Capitolul 38

La două zile după Crăciun am primit un telefon de la un bărbat care s-a prezentat drept Jackson Sawton. Avea o voce groasă şi aspră. I-aş fi închis telefonul în nas dacă nu apuca să-mi spună că era îngrijitorul unei colibe din Canada, care îi aparţinea lui Ozzie. Lucrul pe care tocmai mi-l spusese mi-a sunat cunoscut, însă nu de la început. Eram cu gândul în altă parte şi crezusem că sunase ca să-mi vândă ceva. Convorbirea era stânjenitoare şi forţată, ca şi când nici unul dintre noi n-ar fi fost sigur că vorbea cu persoana potrivită. Însă apoi ne-am lămurit.

— Cabana e în Ontario, mi-a spus el, iar în voce i s-a simţit o uşoară cadenţă de franceză canadiană. Cunoaşteţi locul?

— Cabană?

Nu reuşeam să-mi dau seama ce voia să spună. Cel puţin, nu de la început.

— Sunteţi doamna Moretown, nu-i aşa?

— Moreton.

Respira greu în telefon.

— Cei de la bancă mi-au zis să vă contactez la numărul ăsta. Vă sun în legătură cu nişte oameni care locuiesc acolo.

— În cabana deţinută de Ozzie Ferriter? am întrebat eu în cele din urmă, reuşind să mă dumiresc.

— Da. Aceea.

— Şi ce spuneaţi? Dumneavoastră sunteţi îngrijitorul?

— Da, eu sunt. În ea locuiesc nişte oameni, care plănuiesc să stea ceva mai mult. Voiam să ştiu dacă sunteţi de acord cu asta.

— Ce fel de oameni?

— Sunt de treabă. Dar n-am primit nici o înştiinţare de vreun fel, aşa că voiam să fiu sigur.

— Lăsaţi-mă să mă gândesc şi revin eu cu un telefon. Vă mulţumesc că aţi sunat. Îmi cer scuze pentru neînţelegerea de la început.

— Nu-i bai, a spus el.

Nu cunoşteam expresia, dar mi-a plăcut.

I-am notat numărul şi adresa. I-am trimis Norei un mesaj, iar ea mi-a trimis unul înapoi în care îmi spunea că, într-adevăr, cabana îi aparţinea lui Ozzie şi că, dacă nu mă supăram, merita osteneala să mă duc să văd locul. Ea nu ştia prea multe despre asta. I-am răspuns că aveam să mă duc acolo şi să arunc o

privire. Ba eram chiar fericită s-o fac. Aş fi fost plecată din oraş de Anul Nou şi m-ar fi scutit de îndeplinirea altor obligaţii cu ocazia sărbătorilor. Nu simţeam nimic. Nu plănuiam să mă alătur petrecăreţilor şi să serbez Anul Nou.

Călătoria spre nord mi se părea una purificatoare. Nu-mi doream zile uşoare şi calde, vesele, cu prea multă mâncare. Îmi doream ceva mai auster şi mai provocator, iar apelul lui Jackson Sawton mi-a oferit o sarcină, una simplă şi uşor de îndeplinit. Cabana făcea parte din moştenirea pe care Ozzie mi-o lăsase mie. Îmi vorbise de câteva ori despre ea, însă doar îacăt. La fel făcuse şi avocatul, Robert Smith, atunci când discutaserăm despre averea lui Ozzie. O căutasem o dată pe Google Maps, dar cam atât. Era situată undeva la nord de Hanover. Din ce scria în hârtiile mele, am înţeles că se afla lângă un lac şi că la ea nu se prea putea ajunge cu altceva în afară de barcă. Tocmai în inima provinciei Ontario. În lunile de iarnă se putea ajunge cu sania cu motor, cu una trasă de câini sau chiar cu elicopterul, dar nu cu maşina.

I-am scris înapoi lui Jackson Sawton la numărul pe care mi-l dăduse şi i-am spus că ajungeam peste trei zile.

Mi-a luat, de fapt, patru. Mă simţeam leneşă şi somnoroasă. Am condus opt ore pe zi, însă în cea de-a treia zi m-a prins o furtună de zăpadă, aşa că a trebuit să înnoptez la un hotel numit Ciozvârta de Berbec. Era un loc comic, în care încă mai existau paturi care vibrau dacă plăteai cincizeci de cenţi. În minibar se găseau beri precum Budweiser şi Labatt. Hotelul mi-a plăcut. A doua zi am luat micul dejun într-un local de pe autostradă şi l-am sunat pe domnul Sawton. Mi-a răspuns în zgomot de drujbă sau de bormaşină, pe care n-a oprit-o decât atunci când şi-a dat seama că eram eu.

Mi-a spus cum se ajungea la atelierul lui.

Din păcate, telefonul îmi arăta coordonatele greşit, aşa că de două ori a trebuit să mă opresc pe drum ca să întreb dacă mergeam în direcţia cea bună. Reuşisem de fiecare dată să mă aflu pe ruta corectă, însă opririle deveneau din ce în ce mai

primitive. Eram înconjurată de pini. Înaintam pe un drum alb, printr-un ţinut alb, şi numai camioanele încărcate cu buşteni îmi erau tovarăşi de drum.

Domnul Sawton putea fi găsit într-un hangar metalic de la periferia unei mici aşezări. Un semn vechi de deasupra uşii spunea că acolo se afla Atelierul Auto al lui Sawton. Semnul nu mai fusese vopsit de zeci de ani. Şi nici domnul Jackson Sawton nu arăta mai proaspăt. Purta o salopetă de mecanic, de culoarea bronzului, şi ucou albastru marin pe dedesubt. Era înalt şi solid, cu mâini care, atunci când mi-a strâns-o pe a mea, păreau la fel de grele ca nişte crengi de copac. Nu era bărbierit; barba îi încărunţise pe alocuri, iar favoriţii îi erau albi ca zăpada. Pe cap avea o căciulă roşie ecosez, foarte des întâlnită la bărbaţii din zonele aflate la graniţa dintre civilizaţie şi sălbăticie. Clapetele ei îi ajungeau până la jumătatea feţei şi îl făceau să arate ca un căţel cu urechile ciulite.

— *Bien venue*, mi-a spus el, vorbind un amestec de franceză cu engleză. Mă bucur că ai venit.

M-a condus în atelier şi mi-a spus să iau loc. Avea câteva scaune aranjate de jur împrejurul unei sobe uriaşe, care ardea ca un soare. Un băiat de vreo optsprezece ani ocupa unul dintre scaune. Acesta s-a ridicat atunci când m-am apropiat, dându-se în spate de parcă aş fi avut vreo boală contagioasă.

— El e Helmet, a spus Jackson Sawton. Munceşte cu ziua pe aici. O să te ducă până la cabană. Nu-i departe. Helmet are o sanie cu motor nou-nouţă.

— Bine, am zis eu, nesigură de ceea ce simţeam în privinţa asta, însă în acele clipe nu prea eram sigură de nimic, oricum.

— Îl cheamă Hel-met[19], a clarificat Jackson, probabil văzându-mă intimidată. Nu-i un nume german, e o poreclă. Toată lumea îi zice aşa pentru că mereu conduce o maşinărie sau alta şi întotdeauna are o cască pe cap.

— Fireşte. Are logică.

[19] Cască.

— Vânătorii i-au raportat în toamnă, a continuat Jackson, scoţând o batistă dintr-un buzunar de la spate şi ştergându-şi degetele pe ea. La ocupanţii cabanei mă refer. Un mic grup de prin zonă. Am mers la ei ca să-i verificăm, dar ne-au spus că aveau permisiune. L-am trimis şi pe Evans, un ofiţer din poliţia canadiană călare, dar nici el nu i-a evacuat. Au invocat dreptul de proprietate prin posesiune.

— Din ce trăiesc?

— O, a făcut el, aşezându-se pentru un minut pe unul dintre scaune şi făcându-mi semn să mă aşez pe celălalt, în timp ce Helmet a păstrat distanţa. Se descurcă. Cred că vânează. Şi li s-au mai adus şi alimente de vreo două-trei ori. Fireşte, dacă ai de gând s-o locuieşti, e o cabană numai bună. Poţi să rămâi peste iarnă acolo şi să nu-ţi trebuiască nimic. Oamenii care stau acum în ea trăiesc din ajutoare.

— Ce ajutoare?

— Ajutoare sociale. Din partea guvernului. Mulţi pescari din Insula Prinţului Edward şi din Noua Scoţie trăiesc din ajutoare în afara sezonului. E şi ăsta un mod de viaţă, nu, Helmet?

Helmet a încuviinţat din cap.

— Menţii fluxul banilor, amorsezi pompele. După cum spuneam, Helmet o să te conducă. N-ai fi putut avea un ghid mai bun. Majoritatea iernii trăieşte pe sania lui cu motor. E încălzită şi are de toate. E o frumuseţe.

— Cât de departe e?

— Cât să fie? Douăzeci de kilometri, Helmet?

Helmet a ridicat mâna şi a scuturat-o lent, ca şi cum ne-ar fi făcut o vrajă. Mai mult sau mai puţin, voia să spună. Aproximativ.

Mi-au dat un costum de iarnă, împrumutat de la o femeie puţin mai înaltă decât mine. Am primit bocanci de zăpadă şi chiar propria mea cască. Arătam ridicol după ce am terminat să mă îmbrac, dar îmi era mai cald acum. Am rămas în picioare lângă

sobă, în timp ce Helmet a ieşit afară ca să-şi încălzească sania cu motor.

— E băiat bun, mi-a spus Jackson cu voce scăzută. Să nu-ţi faci griji cu el, îţi dau cuvântul meu. Doar că e foarte tăcut.

— Nu-mi făceam griji.

A dat din cap. Poate că, m-am gândit, o femeie plecând singură cu un bărbat necunoscut ar fi trebuit să-şi facă griji. Aşa o fi fost.

Helmet a claxonat.

— Ăsta-i semnalul că-i gata de plecare. O să te ducă şi o să te întoarcă cât ai zice peşte. O să-ţi placă drumul. Iar zona în care e cabana, ei bine, e de-a dreptul frumoasă.

— Mă bucur să aud asta.

— Sfatul meu este să intri în locuinţă pur şi simplu. Nu da prea multe explicaţii. Eşti proprietara casei şi poţi să-i dai afară dacă vrei. Îl ai pe ofiţerul Evans care să se ocupe de asta, deşi în Canada e cam greu să dai afară oamenii din casă pe timpul iernii.

Helmet a claxonat din nou.

Mă simţeam ca un astronaut într-un costum spaţial. Mi-am pus casca şi m-am urcat în spatele lui. Cu un alt bărbat, mi s-ar fi părut puţin intim gestul de a-l lua în braţe pe la spate, dar Helmet părea să fie una cu sania lui. Aş fi putut foarte bine să fiu un rucsac pe care îl ducea în cârcă.

Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar nu mă aşteptam la frumuseţea care mi s-a arătat. Am luat-o pe o potecă paralelă cu ultima porţiune de şosea, după care am virat la stânga şi am intrat cu adevărat în pădure. Am încercat să memorez drumul – mergeam spre vest sau spre nord? – dar în curând am renunţat. Era prea mult. În schimb, priveam peste umărul lui Helmet la cărarea ce se desfăşura dinaintea noastră. Scaunul saniei cu motor era încălzit, iar eu îmi simţeam trupul cald şi plăcut. Helmet conducea cu pricepere; nu tura motorul ca să se dea

mare, dar făcea ca sania să înainteze iute de-a lungul potecii. N-am văzut picior de om. Soarele ieşea din când în când din spatele norilor, însă ziua a rămas în mare parte uşor înnorată şi rece, una dintre cele mai scurte zile din an.

Am ajuns la un mic dâmb de unde se vedea lacul, iar Helmet s-a oprit şi mi-a arătat direcţia. Am zărit cabana numaidecât. Din coş ieşea un vălătuc de fum. O verandă lată, acoperită de zăpadă şi de o grămadă mare de lemne, înconjura locuinţa. Nu era o cabană din buşteni, ci era făcută dintr-un lemn roşu, cu acoperiş negru. Cineva aprinsese deja felinarele pentru noapte. Era precum o cabană din cărţile poştale. Lacul de sub ea se întindea pe zeci de metri în fiecare direcţie.

Helmet a dat din cap în semn că aceea era cabana. I-am răspuns la fel. A pornit sania cu motor şi am alunecat în josul dâmbului până când am ajuns pe lac. Gheaţa scârţâia şi scrâşnea sub noi, însă el n-a ezitat. A condus maşinăria cu îndemânare de-a lungul lacului şi a oprit-o în apropiere de mal, nemaifiind nevoie decât o plimbare scurtă ca să ajungem la cabană.

— Nu durează mai mult de un minut, i-am zis eu. Termin repede.

El a dat din cap şi a oprit motorul. Liniştea care a luat locul zgomotului făcut de motor nici că ar fi putut să fie mai adâncă.

Mi-am scos casca şi am simţit cum frigul îmi apăsa urechile şi gâtul. Mi-am dat seama că era cel mai nordic loc în care fusesem până acum. Jack London[20] era familiarizat cu un astfel de ger, am remarcat în sinea mea. Profesoara din mine trebuia să lege experienţa de o lectură.

Cizmele mele scoteau un sunet ascuţit, scârţâitor, pe când am parcursul scurtul drum rămas până la cabană. Acoperişul de metal făcuse zăpada să alunece drept în jgheab, adunându-se astfel într-un morman uriaş, asemenea unei fortificaţii, care înconjura casa mai jos de verandă. Cineva făcuse drum prin ea,

[20] Scriitor şi jurnalist american (1876-1916) (n.red.).

un fel de cale de acces. De-o parte şi de alta se aflau mici felinare care se deterioraseră, iar acum zăceau acoperite de zăpadă. Două lumânări roşii rămăseseră încastrate în îngheţul alb.

Am strigat ca să aflu dacă era cineva acasă, apoi am bătut la uşă. Nu cunoşteam ceremonialul după care se ciocănea la uşa unei cabane din Canada, deşi am presupus că auziseră deja sania cu motor apropiindu-se.

N-a răspuns nimeni. Am bătut mai tare.

— Intră, a rostit o voce.

Am deschis uşa şi am intrat. Cinci copii stăteau în jurul unei mese din mijlocul cabanei. Erau sirieni sau, în orice caz, refugiaţi. Mi-am dat seama de asta dintr-o privire. Erau fraţii şi surorile, verii sau rudele copiilor cărora le dădusem apă în Sicilia. Colorau pe nişte coli mari de hârtie şi beau ciocolată caldă. Lămpi cu kerosen luminau interiorul. Într-un colţ se afla o sobă în care ardea focul. Era cald şi frumos înăuntru. Ochii copiilor erau blânzi şi curioşi, dar micuţii erau mai speriaţi, din cauza sosirii mele, faţă de cum ar fi trebuit să fie în mod normal nişte copii.

— Eram îcere, le-am zis eu, înaintând înăuntru şi dându-mi seama că dacă stăteam în uşă lăsam căldura să iasă. Ne-am gândit să aruncăm o privire.

Copiii n-au spus nimic. Din când în când se uitau unul la altul ca să înţeleagă. Apariţia mea îi transformase în conspiratori.

— Cum vă cheamă? i-am întrebat, închizând încetişor uşa. Pot să mă aşez o clipă?

Copiii s-au strâns într-o parte, vârându-se unul într-altul precum suveica unui război de ţesut, deşi în capul mesei era un scaun liber, pe care puteam să mă aşez. Copiii păreau sfioşi ca nişte căprioare. Doi dintre ei aveau câte un braţ amputat. Unul dintre ei îl avea tăiat chiar deasupra umărului drept, iar celui de-al doilea îi lipsea cu desăvârşire întreg braţul stâng. Fetiţa, cea mai mică avea o arsură urâtă pe unul dintre obrăjori şi pe gât.

Beau ciocolată caldă şi atât. Era o noapte lungă de iarnă. Cea mai mare dintre ei, o fată de vreo zece ani, s-a ridicat de la celălalt capăt al mesei şi mi-a făcut semn din cap în semn de bun venit. Fiind cea mai mare, îşi acceptase această responsabilitate.

— Eu sunt Sana, mi-a spus ea.

Am zâmbit. Simţeam cum întreg trupul avea să-mi cedeze. Toate astea aveau o legătură cu Ozzie, cu toate că nu reuşeam s-o identific. Nu puteam să-mi dau seama. Mi-am pus mâna pe spătarul scaunului şi m-am aşezat pentru o clipă. Am privit în jur. În capul meu nu era nimic limpede, nu puteam absorbi nici o informaţie nouă. Ceva la imaginea asta îmi părea ciudat de familiar.

— Nu pot sta mai mult de o clipă, le-am zis eu, vorbind cu greu. Am venit cu un băiat pe nume Helmet. Mă aşteaptă afară.

Erau vorbe prosteşti şi fără sens, dar n-am găsit ceva mai bun de spus. Sana a încuviinţat din cap. N-avea nici cea mai mică idee de ce mă aflam acolo şi ce voiam, dar nu m-a slăbit din ochi. Avea o faţă blândă, frumoasă. Ceilalţi copiii mă urmăreau şi ei cu privirea. Se opriseră din colorat.

— A cui e cabana asta, Sana? am întrebat eu.

— A noastră, a răspuns ea.

— Dar nu staţi aici singuri, nu?

Ea a clătinat din cap. Nu voia să-mi spună nimic în plus dacă se putea să n-o facă.

— Cine mai stă cu voi?

— Prietena noastră, Elma. E mai în vârstă decât noi.

Îi stânjenisem extrem de mult. Răspunseseră la destule întrebări, eram sigură, cât să le ajungă pentru cinci vieţi. O pală de vânt s-a năpustit asupra cabanei, înteţind focul din sobă. Simţeam că dacă făceam vreo mişcare înspre copii, ei ar fi fugit

ca din puşcă. Niciodată nu mai fusesem în prezenţa unor copii atât de vizibil vătămaţi.

— Cine e Elma? am întrebat, precaută. E aici acum?

Nu mi-a răspuns. Sana nu mi-a zis nici da, nici nu. Mi-am dat seama că nu avea să divulge informaţie inutilă. Copiii aceştia învăţaseră că siguranţa se afla în tăcere.

— N-are cum să fi plecat departe, am continuat eu pe un ton blând. Mă refer la Elma. E prea frig şi n-am văzut urme afară. N-a traversat lacul, aşa cred. Ne-am fi întâlnit cu ea. De unde sunteţi?

Întrebarea i-a făcut să se uite iute unul la celălalt. Ne aflam într-un impas. Sana voia să plec. Voia să se ştie în siguranţă. Nu se încredea în străini cu una, cu două. De ce i-ar fi spus unui străin ceva despre ea? Înainte să-mi răspundă vreunul dintre ei, o femeie a ieşit din ceea ce părea a fi un dormitor din capătul cabanei. Era corpolentă, avea vreo şaizeci de ani şi purta o cămaşă ecosez roşie, largă la mijloc. Avea părul cărunt, pe care îl purta într-un coc la spate. În jurul gâtului am observat că avea un crucifix strălucitor, din argint.

Părea aspră şi prost dispusă, dar, privind mai atent, mi-am dat seama că dormise. Avea ochii roşii şi iritaţi, ca şi cum ar fi fost puţin bolnavă sau ar fi suferit de vreo alergie. În ciuda acestui lucru, m-a studiat atent, apoi mi-a zâmbit. Avea un zâmbet superb, un zâmbet irlandez, care schimba totul în jur.

— Tu eşti Kate, nu? m-a întrebat ea, încuviinţând din cap în semn că-şi confirma presupunerea. Da, tu eşti Kate a lui. Eşti exact aşa cum te-a descris.

Am clătinat şi eu din cap drept răspuns. Dar nu ştiam deloc ce încuviinţam prin gestul ăsta.

S-a apropiat şi mai că m-a ridicat de pe scaun. M-a luat în braţe. Peste umăr, i-am văzut pe copii privindu-ne. Arătau uimiţi, dar începuseră şi ei să zâmbească. Când am început să mă simt stânjenită şi am dat să mă retrag, ea m-a strâns şi mai mult.

— Ştiam că aveai să vii într-o zi. Aşa mi-a spus Ozzie. A prezis lucrul ăsta. Eşti mai mult decât bine-venită, Kate! Eşti la fel de bine-venită precum florile de primăvară în bătrânul meu Donegal, am dreptate? Nu aşa e cântecul? Aici e mâna lui Ozzie. Ne e atât de dor de el, fireşte. Ăsta a fost planul lui, ştiai? Sunt sigură că şi-a închipuit că aveam să ne întâlnim în alte circumstanţe, dar ştiu că voia să ne cunoaştem.

Mi-a dat drumul. Începuse să mă privească cu acea atenţie pe care cineva o are atunci când deţine un secret pe care interlocutorul trebuie să-l ghicească. Am încercat să pun piesele cap la cap, doar că nu se potriveau aşa de uşor. Cine era, oare, femeia asta? Şi ce era cu toţi acei copii? Nu reuşeam să găsesc nici un răspuns.

— Ajută-mă să înţeleg, i-am zis eu, prinzând-o de umeri ca şi cum aş fi aşezat o pernă la locul ei. Eu nu... Tu cine eşti? Pentru Ozzie, adică. Cine sunt copiii ăştia?

— Da, vrei să ştii totul de la cap la coadă. Fireşte. Numele meu e Elma McCoin, Kate. Sunt de la Centrul Catolic de Întrajutorare din Irlanda. Sunt o soră, o călugăriţă. Aceştia sunt copiii pe care Ozzie i-a salvat în Italia, de prin tabere şi de pe bărci. Sunt orfani. Ni i-a adus nouă, iar noi i-am adus aici. E un pas mare pentru ei. Povestea e lungă, sunt sigură că-ţi dai seama.

M-am aşezat şi mi-am îngropat faţa în mâini. Nu puteam gândi, nu puteam înţelege nimic din ce se întâmplase. Elma s-a întors către Sana şi a rugat-o să pună de ceai. Apoi i s-a adresat unuia dintre băieţi şi l-a rugat să se ducă afară şi să-l invite înăuntru pe Helmet. Elma le-a spus copiilor să stea pe o bancă, apoi ea s-a aşezat lângă mine şi m-a luat de mână.

— Domnul e bun, a spus ea. Copii, să vă amintiţi de ziua asta. Astăzi sunteţi martorii unui miracol. Kate e aici, iar ea e soţia binefăcătorului nostru, Ozzie Ferriter. Ne rugăm pentru el în fiecare noapte, Kate. El e primul în rugăciunile noastre. Copiii îi datorează viaţa.

— Nu înţeleg, am spus eu, dar vocea mi s-a frânt.

Am început să plâng, cu faţa îngropată în palme. Era mult prea mult ca să pot pricepe. În timp ce plângeam, am auzit uşa deschizându-se şi pe Helmet intrând, condus de unul dintre băieţi.

— Aţi venit la timp pentru cină, dacă doriţi să mâncaţi cu noi, a spus Elma, apoi şi-a pus o mână pe umărul meu. Mâncăm mâncare simplă, dar săţioasă. Tinere, şi tu eşti bine-venit. Avem supă de linte şi pâine. Încălzim supa acum.

Apoi s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit la ureche:

— Sunt sigură că ai multe întrebări, Kate. Ce zici să rămâi peste noapte şi să vezi ce a făcut posibil Ozzie pe această lume? Mai presus de orice, ei sunt cu toţii copiii lui. Ţine vieţile lor în mâini. Am crezut că l-am pierdut, dar vezi că s-a întors la noi prin tine. Nimic nu e pierdut în ochii lui Dumnezeu.

Capitolul 39

Am acceptat supa de linte şi invitaţia de a rămâne peste noapte. Helmet a plecat, însă mi-a spus că avea să mă ia a doua zi la prânz. După cină, la lumina lămpilor, Elma le-a citit copiilor în engleză. Am observat că nu le spunea predici şi nici nu-i punea să se roage înainte de masă. Am dedus că aceştia erau copii musulmani. Deşi îl pomenea deseori pe Dumnezeu, Elma era destul de înţeleaptă şi de precaută încât să nu-l propovăduiască pe Iisus. Le citea din *Vântul prin sălcii*, aceeaşi carte pe care Donald şi soţia lui i-o oferiseră cadou fiicei lor cu ocazia celei de-a şaptesprezecea aniversări a ei cu câţiva ani în urmă, la Dublin. Elma era o cititoare excelentă, aşa cum sunt majoritatea irlandezilor, copiii fiind fascinaţi de vocea ei. I se aşezaseră împrejur, în timp ce ea stătea pe un scaun, lângă sobă. Eu nu intrasem în cercul lor, nesigură de poziţia în care mă aflam. În plus, încă nu-mi revenisem după descoperirea faptului că această cabană era prima mea legătură palpabilă cu

experienţa avută de Ozzie în Italia. Nu părea real şi, prin urmare, nimic din mica aşezare nu părea aievea.

Pe la opt şi jumătate copiii erau deja în pijamale. Am ajutat şi eu acolo unde am putut, însă copiii nu erau încă pregătiţi să mă accepte în totalitate, aşa că nu i-am forţat. Erau nişte scumpi; era limpede că o iubeau pe Elma şi că aveau încredere în ea. Dormeau în paturi suspendate, în cele două camere din spate. Era cumplit de frig departe de sobă, dar aveau nişte pături uriaşe pe paturi, aşa că s-au urcat în acestea din urmă şi s-au înfofolit, până ce doar capetele le-au mai rămas la vedere.

— Somn uşor, câinii mei de sanie, le-a spus Elma, trecând pe la toţi şi sărutându-i de noapte bună. Puricii să vă sărute!

— Somn uşor, Elma! i-au strigat ei. Somn uşor!

Înainte ca noi să ne întoarcem în camera de zi, Sana mi-a adresat o ultimă întrebare:

— Chiar eşti soţia lui? a făcut ea, pironindu-mă cu privirea.

— Conform legii, da. Dar mi-e teamă că nu ne-am văzut vreme de ani buni.

N-a părut să aibă vreo remarcă în privinţa asta. S-a afundat şi mai mult sub pături, de nu i se mai vedeau decât ochii.

Mi-am pus mâna pe capul ei şi am mângâiat-o uşor. Nu s-a retras.

— Ai vrea puţin whisky irlandez bun? m-a întrebat Elma atunci când m-am întors lângă sobă. Nu beau de obicei, dar acum e o ocazie specială. În plus, viaţa mea socială se rezumă la copii. E o încântare să am în preajmă un adult cu care să pot vorbi.

— Aş vrea puţin whisky.

Ea a turnat în două pahare. Unul dintre copii a scos un ţipăt slab, părând să fie puţin speriat, iar ea s-a oprit din ceea ce făcea şi s-a dus să-i vadă pe micuţi. O clipă mai târziu, s-a şi întors.

— Micuţul nostru care udă patul mereu, mi-a şoptit ea. Întotdeauna îl cuprinde teamă înainte să adoarmă. Abdul Ghafaar, Servitorul Celui Care Iartă. Bietul mieluşel.

— Mă mir că e singurul care-şi udă patul, i-am şoptit Elmei.

— Mai sunt şi alţii, dar n-o fac atât de des precum Abdul. El e micuţul cu braţul amputat.

Mi-a întins paharul de whisky şi l-am ciocnit uşor de al ei. Înainte să se aşeze, a pus mai multe lemne pe foc. Cabana era caldă şi curată. Admiram felul în care îngrijea copiii. Se vedea limpede dragostea pe care o avea pentru ei. Când şi-a reluat locul, i-am spus lucrul ăsta.

— Îţi mulţumesc, mi-a răspuns ea. Sunt nişte bieţi copii căzuţi pradă unor catastrofe de care nu erau cu nimic vinovaţi. Fiecare are povestea lui. Poveşti absolut îngrozitoare. Te rog să mă ierţi dacă nu intru în detalii. Rănile şi le poartă ei singuri. Poate că într-o zi vor dori să-ţi povestească mai multe despre ceea ce-au îndurat, dar ordinul nostru călugăresc nu vrea ca suferinţele lor să fie folosite ca să stimuleze strângeri de fonduri sau interesul faţă de senzaţional. Înţelegi, Kate? Limita asta o impunem noi. O soră de a noastră numeşte soiul ăsta de exploatare publicitară „pornografia sărăciei”. Ştii copiii aceia cu burta umflată pe care îi vezi la televizor? În genul ăsta.

— Înţeleg.

— Îmi pare rău că sunt dogmatică.

— Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre copii. Şi despre Ozzie.

A sorbit din whisky, iar eu i-am urmat exemplul. Tăria m-a ars până în vârful degetelor de la picioare.

— E o poveste lungă, Kate, dar, în cele din urmă, a găsit o cale să salveze câţiva copii de la ce era mai rău. Unii sunt ţinuţi pentru răscumpărare şi exploataţi. Alţii sunt răpiţi şi violaţi. Foarte puţini reuşesc să scape întregi, fizic sau emoţional. Sunt sigură că ştii, în linii mari, ce se petrece. A ajuns la ştiri.

Am încuviinţat din cap şi mi-am îndreptat spatele.

— Ozzie a mers cu barca în apele pe care pluteau bărcile cu refugiaţi. Nu cunosc toate detaliile, ştiu doar că într-o zi a venit cu doi copii. I-am găzduit, am aşteptat să le fie eliberate autorizaţiile... toată acea birocraţie inutilă. Două zile mai târziu, a mai venit cu încă patru. Maica Stareţă a discutat îndelung cu el şi i-a spus că nu mai puteam primi copii fără aprobare din partea guvernului. Dar care guvern? Asta era întrebarea. O săptămână mai târziu, Ozzie a apărut cu încă vreo zece.

— Nu le-a dus nimeni lipsa copiilor?

— Fireşte că da. Dar nu tuturor. Mulţi dintre ei erau orfani sau aveau părinţi captivi ori rămaşi în ţara natală. Copiii aceştia era mesajele din sticlă, atât. Părinţii lor îi trimiseseră departe pentru că nu era nici o speranţă pentru ei din locul de unde vin. Situaţia e... dar ce sens ar avea să încerc să-ţi explic? E vorba de o nesfârşită tragedie umană. Asta e, nici mai mult, nici mai puţin. Ozzie a trecut peste multe piedici ca să-i salveze pe copii, iar Maica Stareţă l-a susţinut până la un punct. El şi-a făcut duşmani, dar era un marinar abil şi un soldat priceput. Noi, oricum, nu i-am pus prea multe întrebări.

Simţeam whisky-ul până în oase. Am luat o gură mare. Elma a mai turnat câte puţin, apoi a pus dopul sticlei şi a aşezat-o pe un raft înalt de deasupra uşii de la dormitor. A tras cu urechea ca să se asigure că toţi copiii se liniştiseră.

— Întotdeauna adorm numaidecât, a spus ea încet când s-a întors. Târziu în noapte îi prind amintirile din urmă. Visele rele. Nu te speria dacă ai să-i auzi plângând.

— Ozzie avea voie să ia copii? Nu sunt sigură că înţeleg.

— Nu, n-avea voie să facă nimic. Nu există reguli în cadrul acelui teatru uman. Dar copiii ăştia... nu aveau pe nimeni. A pus piciorul în prag şi i-a scos din indiferent care era pericolul cu care se confruntau. Lucra alături de o echipă mică de oameni, din câte am înţeles. Era o mişcare de gherilă, ca să zic aşa, dar numai pentru a-i salva pe copii. Ozzie şi-a făcut duşmani, iar guvernul italian nu era nici el mulţumit de implicarea lui. Noi am auzit un zvon, dar l-am ignorat atât cât s-a putut. El nu ne-a

explicat practicile lui şi nici noi nu i-am pus întrebări. Era evident că acei copii aveau nevoie de îngrijire.

— Cum de au ajuns la cabană? De ce aici? Asta nu pare să se lege.

— Au existat represalii. Copiii reprezentau o pierdere de bani. Fetele ar fi putut să fie crescute drept sclave sexuale. Şi la fel de bine şi băieţii. Asta-i ceva îngrozitor. De îndată ce am pus mâna pe copii, i-am adăpostit în cămine sigure. Ozzie ne-a dat permisiunea să-i folosim cabana. Am stabilit o reţea aici, în Canada, o reţea care e destul de extinsă. Uneori vin copii noi, alteori copiii de aici se mută mai departe. Iar liniştea de aici... traiul în locul ăsta le asigură un program de viaţă şi multă linişte. Le face mult bine, crede-mă.

— Cum rămâne cu barca? Oare cum s-a scufundat?

Elma a ridicat din umeri şi a sorbit din whisky.

— Cum se scufundă o barcă pe mare. Se întâmplă. Poate că a fost un sabotaj. Nu ştim. Din fericire, nu erau copii cu el în momentul acela. Sau, cel puţin, nu din câte ne-a spus el atunci când am vorbit ultima oară. Ne transmisese prin radio cu puţin înainte să se scufunde. Apoi n-am mai auzit nimic de el, iar noi ne-am temut că se întâmplase tot ce putea fi mai rău, cum se spune.

— Tot nu reuşesc să pun lucrurile cap la cap.

— Ai aflat multe într-un timp scurt. Lasă informaţiile să se aşeze. Asta le spunem şi copiilor. Nu te poţi pune împotrivă, dar nu-i bine nici să te blazezi. Ai nevoie de timp. Timpul vindecă, asta-i ştiut.

La îndemnul ei, i-am povestit despre excursia mea în Sicilia şi despre taberele de detenţie. Despre taxiul plin cu sticle de apă, despre Karam şi despre colibă. A ascultat cu atenţie, încuviinţând din cap acolo unde informaţia se potrivea cu cele ştiute de ea. Urmărind-o cu privirea şi bând din când în când din whisky-ul arzător, mi-am dat seama că ea reprezenta părţile

lipsă din Ozzie, cele pe care nu le cunoşteam. L-am văzut pe el prin ochii ei; l-am văzut pe el prin ochii copiilor.

— A fost un bărbat adevărat, un bărbat curajos, a spus ea după ce mi-am încheiat povestirea. În timp ce alţii vorbesc şi te ameţesc, el a pus piciorul în prag şi a acţionat. Îmi pare rău că l-ai pierdut pe Ozzie, Kate, dar îmi pare şi mai rău că aceşti copii şi alţii ca ei l-au pierdut, de asemenea. Le-am spus celorlalte surori ale mele că, în rai, Ozzie va fi cel care te va ajuta să cobori din barcă în faţa Sfântului Petru. Are marea în sânge. A avut o inimă mare, ştii asta, nu?

Am încuviinţat din cap. Nu puteam vorbi.

Ea s-a întins şi m-a luat de mână.

— Te-a iubit, Kate. Vorbea des despre tine. Regreta felul în care se purtase cu tine. Şi regreta că nu putuse să-ţi fie un soţ mai bun. A încercat. Chiar a încercat. Cred lucrul ăsta. Şi ştii ce se zice? O femeie se căsătoreşte cu un bărbat crezând că îl va schimba aşa încât să i se potrivească ei. În timp ce un bărbat se căsătoreşte cu o femeie despre care crede că nu se va schimba. Amândoi greşesc. Ozzie era, probabil, mai mult decât ceea ce ai văzut tu în el, şi viceversa. Eraţi tineri. Iată o condiţie căreia nu i te poţi împotrivi. Dar măcar bucură-te la gândul că ai iubit un om bun. Şi că aceşti copii se roagă pentru el. Ne vom ruga şi pentru tine, acum că te-am cunoscut.

Câteva clipe mai târziu s-a ridicat şi s-a dus tiptil la uşa de la dormitor. I-a ascultat pe copii cum dormeau. Eu m-am întors cu faţa către sobă. Flăcările devorau buştenii. Înăuntru era cald, iar afară rece.

*

Zăpadă şi gheaţă. Jacheta vătuită a lui Helmet şi sunetul saniei lui cu motor. Copiii făcându-ne cu mâna de pe mormanele de zăpadă pe care se cocoţaseră ca să se joace. Elma făcându-ne şi ea cu mâna şi promiţându-mi că avea să mă pomenească în rugăciunile ei. Atelierul Auto al lui Sawton, o scurtă explicaţie: *A fost bine, a fost bine, nici o problemă, oamenii aceia sunt bine-*

veniţi să rămână acolo cât poftesc. Să faci tot ce poţi ca să-i ajuţi, domnule Sawton, am zis eu. Tremuram din cauza frigului, dar şi din cauza proaspetei descoperiri a locurilor în care fusese Ozzie şi a ceea ce făcuse.

Am condus apoi ca însă. N-am pornit radioul. Fereastra era deschisă ca să simt frigul. Să simt cum mă ardea. Noaptea pe care mi-am petrecut-o într-un popas din Vermont, dormind intermitent şi prost pentru că trupul meu nu mai era în stare să se încălzească. Camioane venind şi plecând. O scurtă vijelie de zăpadă la răsărit, zăpada părând vie sub cauciucurile mele. *Ferriter* într-o ceaţă de zăpadă pe undeva, scufundându-se mai mult şi mai mult, intrând în apă ca o săgeată. Ochii Sanei. Abdul şi singurul lui braţ. Apoi, în sfârşit, New Hampshire, ziua cocoţată ca o pasăre albă pe un gard vechi, Ozzie citindu-l pe Yeats, uşa deschisă la iurtă, Gottfried scuturând din cap şi zgomotul zgărzii lui care se lovea de bolul cu apă. Făcut dragoste în mare, în patul nostru, pe insula noastră de păturI, delfinii aşteptându-mă să mă arăt goală în lumina lunii. *Vei veni azi sau vei veni mâine?*

Din nou acasă. Cabana şi drumul lung până la ea, până când am dus bagajele înăuntru, sacoşele cu struguri şi brânză, aprinderea focului, aţâţarea focului, încălzirea cabanei, aprinderea luminilor, verificarea telefonului. Alte mesaje de la Nora, de la studenţi, de la asistenta departamentului. O notă despre cartea mea, un termen-limită pentru publicarea ei. Am rămas într-un genunchi în faţa şemineului, urmărind cum focul prindea lemnul puţin câte puţin, fiecare flacără aprinzându-se ca o explozie stelară şi răspândindu-se ca o iederă de aur. Vântul urmându-mă în casă şi cântându-mi în jgheaburi. Cabana scuturându-se puţin în bătaia vântului care mă urmase din nord, eu rămânând mult timp aproape de şemineu, aşteptând îndelung în mijlocul încăperii, nesigură de nimic, nesigură nici măcar de cum ar fi fost cu putinţă să treacă următoarele cinci minute.

Capitolul 40

La începutul lui ianuarie, Milly m-a convins să mergem să ne dăm cu sania. Ea îi spunea lunecuş. A ajuns la mine acasă cu două sănii reglabile legate de spatele Jeepului, claxonând ca o nebună până când am ieşit.

— Asta e cea mai proastă idee pe care ai avut-o vreodată, i-am zis eu, urcându-mă în dreapta. Sunt minus şase grade afară!

— Trebuie să te menţii tânără, Kate, altfel îmbătrâneşti înainte de vreme. Apropo, eşti îmbrăcată ca un copil de şase ani. De unde ai luat salopeta de fâş?

— Nu e un costum de schi, i-am răspuns, aplecându-mă ca să-mi privesc ţinuta în oglinda retrovizoare. Sunt haine de iarnă.

— Haide, simte-te bine. O să fie o zi grozavă!

Şi chiar a fost. A dat la maximum radioul de unde se auzea cântând Go-Go, o trupă veche pe care o adora, drept pentru care a bătut în volan pe parcursul scurtului drum până la pârtie. Ştia un drum lăturalnic pe care săniile cu motor îl transformaseră într-un adevărat patinoar. A parcat la poalele dealului Locotenent Bennington şi a claxonat de două ori, după care a coborât ca să dezlege săniile. A rămas lângă uşa maşinii, luptându-se cu nodurile şi ţinându-şi mănuşile în gură. Arăta adorabil şi avea o găteală extravagantă; părul ciufulit de vânt îi era legat cu o eşarfă de caşmir pe care şi-o înfăşurase în jurul capului şi care fâlfâia ca un drapel al bucuriei. Tot încerca să vorbească în ciuda mănuşilor dintre dinţi, însă vocea îi era înăbuşită.

Mi-a dat una dintre sănii.

— De unde naiba ai făcut rost de aşa ceva? am întrebat-o eu.

— De la Denny Han. E bucătar la un restaurant italienesc din Hanover. Au fost ale unor copii. Mi-a spus că ei nu le mai folosesc şi că le putem împrumuta când vrem.

— Nu m-am mai dat cu sania de un milion de ani.

— Când oamenii spun cât timp a trecut de când n-au mai făcut ceva e un semn de îmbătrânire. Am avut dreptate, nu-i aşa, Kate? Şi apropo, am hotărât să subliniez de fiecare dată când am dreptate. E noua mea pasiune.

Mi-a întins şi cea de-a doua sanie, apoi a trântit uşa Jeepului.

— Noi n-o să îmbătrânim, Kate. Am hotărât acum. Şi o să am dreptate.

— O, Doamne!

Nu poţi anticipa entuziasmul care te cuprinde atunci când te dai cu sania. Era ultimul lucru pe care l-aş fi făcut. În primul rând era un ger aspru, ceea ce făcea activitatea şi mai savuroasă. A trebuit să ne urcăm sania pe o pârtie lungă şi îngustă, netezită de săniile cu motor, în vreme ce bocancii noştri scârţâiau din pricina gerului şi parcă nici frigul nu mai părea atât de îngrozitor. Mă simţeam bine mişcându-mă, forţându-mi corpul să răspundă, respirând acel aer care tăia fiecare gând răzleţ. Când am ajuns sus, Milly m-a pus să mă întorc de jur împrejur ca să admir priveliştea. Peisajul era spectaculos, numai nuanţe de alb, negru şi albastru, iar soarele după-amiezii începuse să alunece tăcut în spatele munţilor.

— Ce spui, Kate? Eşti pregătită?

— Sunt pregătită.

— Am uitat. Ar trebui să ne aşezăm cu fundul pe ea sau să stăm pe burtă?

N-am răspuns. În schimb, am apucat sania, am ridicat-o la piept şi am început să fug cu ea cât de tare am putut, vreo trei metri în josul pantei. Apoi mi-am luat avânt, vârând sania sub mine aşa cum făceam pe când aveam zece ani. Memoria musculară s-a activat la fel de mecanic cum o făcuse şi acum o mie de ani. Era ca mersul pe bicicletă. Am scos un ţipăt, mi-am simţit trupul luând contact cu sania, după care, precum argintul-viu, am început să curg în josul pantei.

Am auzit-o pe Milly ţipând şi venind după mine. Apoi n-am mai auzit nimic, în afara tălpilor saniei, care alunecau pe zăpadă. Am virat la stânga, apoi la dreapta, după care am ţinut-o tot înainte. Zăpada şi gheaţa alunecau sub mine cu o viteză ameţitoare. Ştiam că-mi puteam înfige vârful bocancilor în zăpadă – aşa se punea frâna, îmi aminteam – dar voiam mai multă viteză, nu mai puţină. Mai multă zăpadă, mai mult frig, mai mult din toate. Mi-am ridicat picioarele perpendicular pe sanie, ajungând la partea cea mai alunecoasă, la unghiul cel mai periculos, şi m-am trezit că râdeam şi că strigam înapoi la Milly, fericită să văd o ciocănitoare zburând dintr-un copac de unde se hrănise şi ţâşnind ca un ac de cusut prin liniştea cenuşie a după-amiezii.

Aproape că ajunseserăm la capătul pistei, când am auzit că primisem un mesaj.

Mi-am scos telefonul din buzunar şi am oprit sania, răsucindu-mă cu faţa în sus. Mi-am amintit încă ceva: după-amiezi de iarnă, de obicei în zăpadă, urmărind venirea nopţii, cu soarele bătând în retragere de parcă ar fi plecat să-şi viziteze o rudă bolnavă. Iarna. Ne mai despărţea o săptămână sau două de cea mai scurtă zi a anului.

Milly a venit lângă mine.

— Lasă telefonul, găgăuţă! mi-a zis ea. Telefoanele sunt otravă!

Dar era prea târziu. Mesajul era de la Seamus.

Ozzie e în viaţă. Vino repede.

La apus, la Crow’s Point, am făcut focul în căminul colibei. Era ianuarie şi era răcoare. Vântul sufla şi culca iarba la pământ. De fiecare dată când rafalele se loveau de ziduri, Gottfried îşi sălta capul. Îl ţineam lângă mine, pe o pătură pusă în faţa focului. Cei de la meteo ne promiseseră ploaie. Începând cu miezul nopţii, spuseseră reporterii. Ne aşteptau câteva zile de ploaie.

Ozzie trebuia să vină. Trecuseră treisprezece zile, aproape paisprezece de când nu mai primisem nici o veste. Fuseseră de nesuportat, dar necesare. Nu vorbisem cu el. Ştiam de la Nora

cum o ducea. Fusese găsit într-o zonă algeriană de detenţie, care adăpostea emigranţi africani. Nu avusese nici un document de identitate la el după scufundarea bărcii şi fusese inconştient o bună parte din timp. Cu atâţia oameni aflaţi înzit, unul în plus, mai ales unul care nu putea vorbi ca să-şi apere interesele, nu constituia nici o preocupare pentru nimeni. Chiar şi acum, detaliile legate de el provocaseră greutăţi. Chestiuni poliţieneşti. Schimburi de bani, mite meschine. Dacă nu şi-ar fi exercitat Nora influenţa politică, ar fi trecut luni bune până la eliberarea lui propriu-zisă. Era slăbit; atunci când fusese scos din apă se crezuse că murise, dar un tovarăş de detenţie l-a îngrijit şi l-a pus pe picioare. Încă se mai resimţea după toate cele pătimite. Deşi avea şi ea sănătatea şubrezită, Nora călătorise în Africa şi făcuse presiuni la nivel înalt, apoi se îngrijise de eliberarea lui. Ozzie a rămas tăcut multă vreme. Nu era suferind, mi-a spus Nora, dar era reţinut, poate ascunzându-se, poate contemplând ce urma să facă cu viaţa lui, acum că-i fusese redată.

M-aş fi dus la el, dar nu aveam unde. Era înzit, dar nu ştiam pentru cât timp. Îmi transmisese prin Nora că avea să vină la mine. Îi spusese bunicii lui că urma să mă întâlnească la coliba noastră. N-avea să dureze mult, mai spusese el. Mă rugase să-l aştept. Nora îmi destăinuise că el nu voia să se arate cât timp era slăbit, ci că aştepta să-şi recapete forţele, fie şi în parte.

Vei veni azi sau vei veni mâine?

La următoarea rafală de vânt, m-am aplecat şi l-am sărutat pe Gottfried pe creştet. Gestul meu nu l-a liniştit. Mă întrebam dacă avea nevoie să iasă. De obicei nu reacţiona deloc la vreme. Citeam din Robertson Davies, un scriitor canadian care-mi plăcea la nebunie. Am pus cartea deoparte. Era târziu. Citind, pierdusem noţiunea timpului.

— Ce-i, băiete? i-am zis eu în şoaptă. Eşti bine?

Însă era în continuare agitat. Am pus paravanul în faţa şemineului şi mi-am îmbrăcat pelerina de ploaie. Gottfried a sărit numaidecât în picioare. Deja îl plimbasem de seară, dar nu

mă deranja să mai ies. Îmi plăcea mirosul iernii pe care-l aducea ploaia. Când am deschis uşa, Gottfried a ţâşnit afară. Asta era neobişnuit. Dinaintea mea, luna plutea ca un bănuţ alb pe întinderea mării. Am încercat să-mi amintesc cum se numea luna iarna, dar n-am reuşit. *Luna Foamei*[21] a fost tot ce-am putut să-mi aduc aminte.

— Nu te duce prea departe, i-am spus eu lui Gottfried. Rămâi aproape!

Am auzit zăngănind zgarda lui Gottfried, însă el deja o zbughise. Pentru prima oară am avut o senzaţie de nelinişte. Am verificat aleea şi n-am văzut acolo decât maşina mea care aştepta în lumina lunii. Mă întrebam dacă intrase vreun animal pe proprietate. Uneori se mai rătăceau oi pe costişa ce dădea spre mare, iar lui Gottfried îi plăcea să le urmărească. Nu era un impuls prea bun la un câine irlandez, aşa că am mărit pasul ca să mă asigur că nu dăduse peste vreo turmă prin apropiere.

În acel moment a început ploaia. A venit pe neaşteptate, o ploaie torenţială, iar luna a fost acoperită de nori. Ploaia a făcut ca ierburile să emane o mireasmă dulce. Am rupt un smoc şi l-am dus la nas. Am închis ochii şi am inhalat adânc.

Gottfried a început să latre. Era greu pe vântul şi pe întunericul acela să vezi unde anume se afla, dar auzeam lătratul lui ca şi cum ar fi venit de undeva de sub mine, de pe plajă. L-am strigat, dar n-a răspuns. M-am grăbit să cobor panta şi m-am oprit la mijlocul drumului, căci am văzut o barcă la nici douăzeci de metri de nisip.

Nu mă puteam mişca. Nu puteam găsi nici o explicaţie pentru faptul că barca – ce părea una de pescuit, asemănătoare cu *Ferriter* – era atât de aproape de uscat. Vântul se năpustea asupra mea, încercând să mă împingă înapoi în colibă. L-am văzut pe Gottfried pe malul apei. Alerga înainte şi înapoi, lăsându-se udat de valuri şi trădându-şi nehotărârea prin

[21] În Antichitate, luna plină era denumită Luna Foamei sau Luna Zăpezii, de obicei în februarie, pe când iarna era în toi în zonele nordice. (n.red.).

lătrăturile puternice pe care le scotea, sunetul spărgându-se înainte să ajungă la mine în totalitate.

Aveam nevoie de lumină; trebuia să fiu raţională. Am rămas pe loc multă vreme, stând de veghe. Apoi am aruncat pumnul de iarbă şi am străbătut în fugă ultima pantă până la plajă. M-am dezbrăcat de haine din mers, fără să ştiu, fără să înţeleg ce era real şi ce nu. De cum mi-am scos şi ultimul lucru de pe mine, m-am aruncat în mare. Era rece aşa cum e sticla în vremea iernii, şi am simţit, pe pielea mea şi până în măduva oaselor, fiorul pe care mi-l dădea atingerea apei reci ca gheaţa. Când am ieşit la suprafaţă, Gottfried era lângă mine. Înota în mare purtându-şi capul prin apă ca pe o săgeată şi fornăind iute, plin de veselie. M-am întins după el, m-am prins de spatele lui şi pentru o clipă l-am lăsat să mă poarte prin apă.

Apoi am înotat. Am înotat în marea irlandeză, în valurile din golful Dingle, în apele pe care le iubeam. Înotam către soţul meu. Barca n-avea cum să fie prea departe, mi-am zis. Luna ieşise încă o dată din nori, însă eu nu mi-am îngăduit să privesc înspre locul în care aştepta barca. Nu puteam să risc s-o fac. În schimb mi-am băgat capul sub apă, am deschis ochii şi am lăsat sarea să mă ardă.

Când m-am uitat în sus, Ozzie stătea pe puntea de la tribord, cu un zâmbet întipărit pe faţă. Arăta aproape la fel, dar parcă mai înalt şi mai slab decât mi-l aminteam. Nu se afla pe *Ferriter*, ci pe *Molly Mae*, barca unui prieten, Eldrich Payson. Ozzie venise pe mare, nu pe uscat.

— Eşti încă soţia mea? m-a întrebat el.

În ciuda apei, vocea i se auzea limpede. Eldrich a oprit motoarele. Eu m-am oprit la trei metri de barcă. Ozzie nu şi-a luat privirea de la mine.

— Eşti încă soţul meu?

— Sunt, a răspuns el.

— Atunci şi eu sunt soţia ta. Şi am fost mereu.

— Nu cred o iotă din ce spui. Eşti o selkie. O zână. Am ştiut asta din clipa în care te-am cunoscut.

— Atunci vino să înoţi cu mine, Ozzie.

— Iarna? O fac pe riscul meu. Nu ţi-e milă de mine?

S-a dezbrăcat. A rămas o clipă în lumina bănuţului lunii, Ozzie, soţul meu, apoi a plonjat în mare. M-am scufundat după el, cu mâinile întinse până când le-am găsit pe ale lui. O clipă, ne-am uitat unul la celălalt prin apă; lumea devenise un măr verde, în timp ce valurile ne împingeau înspre larg. Adânc, în apă, am văzut trupuşorul lui Gottfried înotând la suprafaţă şi l-am rugat încă o dată să-şi ţină stăpânul aproape, pe soţul meu, dragostea mea.

Ozzie m-a tras şi m-a lipit de el o dată, de două ori, iar pielea mi s-a făcut toată o flacără. Ne-am sărutat. Apoi ne-am ridicat încet împreună, îngemănaţi, şi fiecare dintre noi a înotat, prin apa verde-albăstruie, înspre lună.

SCRISOAREA A ŞAPTEA

Dragă Milly,

În sfârşit, e primăvară şi în Canada. Noaptea auzim broaştele, iar cufundarii s-au întors săptămâna trecută. Castorul din celălalt capăt al lacului încearcă să îndiguiască râul, însă pare o bătălie pierdută. Ne culcăm devreme şi ne trezim devreme, trăind după propriul nostru ritm. Fără internet, fără obişnuita comunicare cu exteriorul. E ca-n rai. Cabana asta ne-a redat pe unul celuilalt. Petrecem toată ziua împreună. Înotăm în apa rece ca gheaţa, mâncăm mese simple. Luăm ATV-ul (o, ţi-ar plăcea asta!) până în oraş ca să ne facem provizii. Atunci când agenţia ne aduce copii – şi e stabilit să ne aducă alţii în curând – suntem ajutaţi de o mică trupă.

Totul aici e cât se poate de natural şi de încântător. Iată locul în care poţi mânca clătite fără să te simţi vinovat că ţi-ai permis atare extravaganţă. Ne gândim ca la anul să ne sădim propriii copaci, ca să ne putem face sirop de arţar. Amândoi suntem pescari din ce în ce mai pricepuţi, iar eu chiar am reuşit să-mi leg singură momeala.

Acum Ozzie e refăcut complet. Coieşte o baracă pentru copii. Sperăm să avem mai mulţi copii care să stea cu noi. Eu am început să lucrez la a doua carte. Ei bine, deocamdată mă documentez pentru ea, dar ştii cât de mult îmi place să fac muncă de cercetare. Mă afund în cărţi şi nu le părăsesc decât ca să înot cu Ozzie sau ca să ne gătim cina împreună. Uneori mergem pe lac ca să-l încurajăm pe bietul castor. Îmi plimb degetele prin apă şi îl privesc pe Ozzie vâslind până când stelele răsar deasupra lui.

Vechiul nostru prieten, Gottfried, a fost înţepat de un porc spinos acum două zile. I-am scos câţi ţepi am putut, însă au fost atât de mulţi încât ne temem să nu ne fi scăpat vreunul. A îmbătrânit acum, iar copiii, atunci când sunt aici, nu-şi pot lua mâinile de pe el. Cred că Gottfried le face mai mult bine decât tot ceea ce putem noi să facem pentru ei. Uneori am impresia că el a ştiut dintotdeauna că eu şi Ozzie eram meniţi să fim împreună. E mai înţelept decât noi.

Vreau să pun scrisoarea asta cât mai repede la poştă, aşa că n-am să mai scriu mult. Mi-e dor de tine. Abia aştept să ne faci o vizită. Vom discuta pe îndelete, vom face plimbări lungi şi vei dormi buştean. Îţi promit. În timp ce scriu, îl aud pe Ozzie cum îşi termină treaba. De obicei ne întâlnim la sfârşitul zilei ca să înotăm înainte de cină. Citim în faţa focului, încercând să nu adormim, apoi mergem în pat şi dormim somnul îndrăgostiţilor. Când mă gândesc la cât de aproape am fost să-l pierd, simt că rămân fără suflare.

Te iubesc, Milly. Vino curând. Vino aici şi vezi prin ochii mei viaţa pe care o duc. Şi lasă-mă să văd prin ochii tăi viaţa pe care o duci tu.

După ce Ozzie a fost salvat, mi-a spus că un irlandez nu se poate îneca atunci când vede luna. Eu îi spun acum că mi se pare că suntem pe o insulă, pe una invizibilă, şi că singurul ocean dimprejur e propria noastră indiferenţă. Dacă, în ciuda tuturor piedicilor, rămânem uniţi, atunci marea nu mai e decât acel zumzet vag care te îmbie la somn. Ştiu că sună absurd, dar am învăţat că toţi îndrăgostiţii au nevoie de o insulă. Nutresc atâta speranţă pentru el, pentru mine, pentru noi, pentru tine.

Mi-e dor de tine şi te iubesc...

Kate

Mulţumiri

Deşi am scris *Şapte scrisori* într-o căbănuţă din New Hampshire, cartea nu ar fi ajuns la nici un cititor fără munca şi dăruirea atâtor oameni. Cele câteva cuvinte pe care le scriu aici nu le pot mulţumi îndeajuns tuturor celor care au editat acest roman, celor care au creat coperta şi stilul paginilor, celor care l-au distribuit, promovat şi l-au prezentat potenţialilor cititori. Vă mulţumesc vouă tuturor şi fiecăruia în parte şi vă duc dorul.

Le mulţumesc agenţilor mei, Andrea Cirillo şi Christina Hogrebe, ale căror păreri şi sfaturi au fost întotdeauna exprimate cu eleganţă şi bunăvoinţă. Echipa Agenţiei Jane Rotrosen m-a făcut întotdeauna să mă simt bine-venit şi apreciat. Le mulţumesc lor, celor care, în micul şi încântătorul sediu din Manhattan al agenţiei, mi-au îndeplinit cerinţele şi speranţele cu bunătate şi înţelegere.

Îi mulţumesc şi îi sunt recunoscător lui Jennifer Enderlin, editor la St. Martin’s Press, şi tuturor celor din minunata echipă editorială. Mereu simt că mă aflu pe mâini bune la St. Martin’s Press. Viaţa unui scriitor e condiţionată de calitatea oamenilor din jurul lui, iar eu sunt cu adevărat norocos să colaborez cu profesionişti de valoarea celor de la St. Martin’s.

O parte din acest roman a fost scrisă în timpul anului sabatic acordat de micul nostru colegiu din White Mountains, Statul New Hampshire, al Universităţii din Plymouth. Apreciez timpul şi sprijinul pe care mi le-a acordat această universitate. Am auzit pentru prima oară de insulele Blasket pe când predam ca profesor invitat în Irlanda, la Universitatea din Limerick, după care am dezvoltat un interes deosebit faţă de poveştile locuitorilor din acele insule. Îi încurajez pe cititorii interesaţi de romanul meu să consulte lucrările numeroşilor memorialişti care au consemnat ritmul anotimpurilor de pe austerele Insule Blasket. Acele lucrări sunt o fereastră deschisă către o lume astăzi dispărută, şi îmi exprim pe această cale recunoştinţa faţă de autorii sus-pomeniţi, ale căror opere pline de informaţii preţioase m-au ajutat în munca de documentare pentru romanul meu.

Le mulţumesc prietenilor şi mulţumesc familiei mele. Îi mulţumesc lui Susan Shapiro, care în repetate rânduri a citit fragmente din roman, oferindu-mi sugestii pertinente cu privire la părţile bune şi la cele slabe. E minunat să pot vorbi cu voce tare despre un proces care adeseori e unul atât de lăuntric. Susan Shapiro e, de asemenea, persoana care mi-a servit fursecuri cu aromă de lămâie.

La final, le mulţumesc cititorilor care au cumpărat această carte şi care au petrecut câteva ore în compania ei. Toate cărţile sunt rezultatul unei munci de colaborare între peniţa scriitorului şi mintea cititorului. Vă mulţumesc că mi-aţi ascultat povestea.

Cuprins

Prolog

PARTEA 1. DINGLE

SCRISOAREA ÎNTÂI

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

SCRISOAREA A DOUA

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

PARTEA A DOUA. UNDE E IUBITUL MEU?

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20
SCRISOAREA A TREIA
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
PARTEA A TREIA. SEMINŢE DE FLOAREA-SOARELUI, NU MEI
SCRISOAREA A PATRA
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
SCRISOAREA A CINCEA
Capitolul 30
Capitolul 31
SCRISOAREA A ŞASEA
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39

Capitolul 40
SCRISOAREA A ŞAPTEA
Mulţumiri